

ရွှေဘေသာစာပေ

မိုးစက်ပွင့်

ခရေတွေ ရနံ့ မပြယ်သရွေ့

ကချင်လှိုင်အောင်ထွန်း

ရွှေဘေသာစာပေ
မင်းသိန်း

ပုံနှိပ်မှုတ်တမ်း

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ပထမအကြိမ်
ထွက်နှုန်း - ခင်ပြုံးဝင်း (၀၉၉၇၃၉၂၈၃၇၇)
ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅)

ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
အမှတ်(၃၃)၊ ကျိုတော်လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။

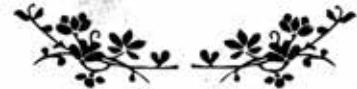
ဓာတ်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀)
ရွှေပဒေသာအေဂျင်စီ
အမှတ်(၃၃)၊ ကျိုတော်လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။

ဖြန့်ဖြူး - ၃၀၀၀ ကျပ်
အုပ်ရေ - ၅၀၀ အုပ်

ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ်၊ ကတ်တလောက်အညွှန်း (CIP)

ခရေတွေ ရနံ့မပြယ်သရွေ့
မိုးစက်ပွင့်
ရွှေပဒေသာစာပေ၊ ၂၀၁၇၊ ရန်ကုန်။
၄၄၁-စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ။
(၁) ခရေတွေ ရနံ့မပြယ်သရွေ့

ခရေတွေ ရနံ့မပြယ်သရွေ့

မိုးစက်ပွင့်

အခန်း (၁)

ခရေပန်းတွေ...

ဟိုမှာတစ်ပွင့်၊ ဒီတစ်ပွင့်နဲ့ တစ်ပွင့်ချင်းကနေ ပေါင်းစုလို့ ခရေမိသားစုတွေ မြေမှာပြန့်ကျဲကာ သူတို့ဘဝကို အလှဆင်နေကြပြန်ပြီ။ လေနတ်သား၏ ကျီစယ်ခြင်းကြောင့် သယ်ဆောင်လာသော ခရေရနံ့တွေက သူ့နာခေါင်းကို တို့ထိဆော့ကစားလို့ပါ။ မွှေးလိုက်တာ ခရေရယ်။ နွမ်းနွမ်းခြောက်ခြောက် ကြေကြေမွှေ့မင်းတို့ကတော့ သစ္စာရှိနေဆဲပါပဲနော်။ သစ္စာကို ဘာနဲ့မွှမ်းမိခြယ်ပြရပါသလဲ။ နိုင်လုံတဲ့အကြောင်း ပြချက်တစ်ခုမက ရှိနေပေမယ့် ဝေးကွာခြင်းဆိုတာ သူ့ရဲ့ ထွက်သက်ဝင်သက်တိုင်းကို နှောင့်ယှက်နှိပ်စက်နေကြတာ ကာလများစွာ ကြာခဲ့ပါပြီ။

သူ...

ခရေပင်အောက်ကို ရောက်သည်နှင့် ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ကနဲ ရပ်သွား၏။ မြေမှာ ပြန့်ကျဲနေသော ခရေပန်းတွေကို အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ တစ်ပွင့်ချင်း လိုက်ကောက်နေမိ၏။ သူ ဒီခရေပင်အောက်ကို ခဏခဏ ရောက်ခဲ့ပေမယ့် ပန်းမကောက်ဖြစ်တာ ကြာခဲ့ပြီ။

အခု ကောက်နေမိတာ ဘယ်သူပန်ဖို့အတွက်လဲ။ ပန်သူမဲ့သွားတဲ့ ဒီခရေတွေ...

ဟူး... ကောက်လက်စပန်းတွေကို တစ်စုတစ်စည်းတည်း မြေပြင်ပေါ်မှာ စုပုံထားလိုက်သည်။ အလွမ်းတွေကို ပန်းတွေလိုသာ ကောက်ယူစုပုံလို့ရရင် ဒီခရေပင်ကြီးအောက်မှာ အလွမ်းစေတီတစ်ဆူနဲ့ ပန်းစေတီတစ်ဆူ တည်ပစ်လိုက်တာ ကြာပြီ။

မမရယ်...

ပန်သူမဲ့နေတဲ့ ခရေပန်းကလေးတွေ သနားဖို့ကောင်းသလို ပန်းကလေးတွေက ပြန်သနားတာ ခံနေရလောက်အောင် မောင့်အဖြစ် မောင့်အချစ်က ကံခေလွန်းလှပါတယ်။ မောင် ပျော့ညံ့ခဲ့တယ်။ မောင် ပျော့ညံ့လို့ ချစ်လက်နဲ့ ဝေးခဲ့ရတဲ့ မမနဲ့မောင့်ကြားမှာ ကျေးဇူးတရားတွေက ကံကြမ္မာကို လက်တံရှည်ရှည်နဲ့ မွှေနှောက်ပစ်လိုက်တာပဲနော်။

မမ...

မောင့်ရင်ထဲကစကားတွေကို မမ မကြားနိုင်ပေမယ့် မောင် ထပ်ခါတလဲလဲ ပြောနေဦးမှာပါ မမရယ်။ မမကို မောင် ချစ်တယ်။ မောင့်အသက်နဲ့ ခန္ဓာတည်နေသရွေ့ မောင် မမကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို ဟောဒီ ခရေပင်ကြီးအောက်မှာ ခရေပွင့်တွေကို သက်သေထူပြီး မောင်တိုင်တည်ပါရစေ။ ကြုံလာရတဲ့အဖြစ် စနစ်တွေကြားမှာ ချစ်ရသူနဲ့ ကွေကွင်းရသမျှ မောင့်ဘဝ ဒီခရေတွေလို မြေခကြွေကျပါစေ မမအပေါ်ထားတဲ့ မောင့်မေတ္တာ၊ မောင့်သစ္စာတွေ လန်းနေမွှေးနေဆဲပါ မမ။

မဖြစ်နိုင်ခြင်းအကြောင်းတရားတွေ နှိပ်စက်လေသမျှ ဒီကမ္ဘာမြေကနေ မောင် ထွက်ခွာသွားချင်ပါပြီ။

ခရေပန်းလေးတွေရယ်...

မင်းတို့ နေနိုင်ရက်တယ်နော်။ ငါ့ဒုက္ခ၊ ငါ့ဝဋ်ကြွေးတွေကို မင်းတို့ရဲ့ ရနံ့တွေလို လေပြေကြားမှာ လွင့်မျောလိုက်ပါခွင့်ရအောင် ဆောင်ညှဉ်းပေး

ပါတော့လား။ အခုတော့ ဝေဒနာပိလို့ မချီအောင် ခံစားနေရတဲ့ဘဝမှာ ငါ ဘာကောင်လဲတောင် ပြန်မစဉ်းစားနိုင်တဲ့အဖြစ်ပါ။ လေပြေရယ် ဖြစ် နိုင်ရင် ငါ့အသက် ငါ့ဝိညာဉ်ကို ခုပဲ ဆောင်ညှဉ်းခေါ်ဆောင်သွားပါ တော့လား။

သူ... သူဆိုတဲ့ သူ့ရဲ့နာမည်က ဗိုလ်ဝေးဇော်ပါ။ ဇော်ကို ဖြုတ်ပြီး ဗိုလ်ဝေးလို့ အများသူငါ ချစ်စနိုးခေါ်ကြတာကပဲ ချစ်သူနဲ့ ဝေးပြီး အလွမ်း တွေ ဗိုလ်စွဲဖို့ နိမိတ်ဆောင်ခဲ့တာလား။

“ဒယ်ဒီ”

ခေါ်သံကြောင့် သူ ခရေပန်းတွေဆီမှ အကြည့်ကို ရုပ်သိမ်းလိုက် သည်။

“ဒယ်ဒီ”

သူ ထရပ်လိုက်တော့ ချာချာက ဂါဝန်လေး တဖားဖားနှင့် ပြေးလာ သည်။ အနားကိုရောက်တော့ ခရေပန်းတွေကောက်ပြီး စုပုံထားတာကို အရင်ကြည့်၏။

“ဒယ်ဒီ...ကောက်ထားတာလားဟင်”

“ဟုတ်တယ်...သမီးရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ မသိတာလဲ...ဒယ်ဒီ”

“ကြိုးမရှိလို့ပေါ့ သမီးရယ်”

ကြိုးမရှိလို့ဆိုတော့ ချစ်သည်ချာလေးက သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။

ကလေးက ကလေးအတွေးနှင့် တန်သလောက်မို့-

“ဘာလို့ ကြိုးမရှိရမှာလဲ...သမီး ရှာပေးမယ်”

“သမီး”

ဗိုလ်ဝေး ကလေးလက်ကလေးကို ဆွဲထားလိုက်ပြီး ထိုင်ချလိုက် သည်။ ကလေးက သူပြောချင်သည့် အဓိပ္ပာယ်ကို ဘယ်နားလည်နိုင်ပါ့ မလဲလေ။ ကလေးပြောသလို ပန်းသီဖို့ ကြိုးတွေ ပေါတာမှန်ပါတယ်။

သူက ဒီခရေပန်းတွေကို သံယောဇဉ်နဲ့သာလျှင် သီကုံးခဲ့သူပါ။ အခု သူ့ရင်ထဲက ကြိုးနဲ့သီလို့ မရတော့တဲ့အနေအထားမှာ ကြိုးကိုဝှက်လို့ ပန်းကိုသာ စုပုံထားမိသည့်အဖြစ်ကို သမီးလေး ဘယ်နားလည်နိုင်ပါ့မလဲ။

“ဒီပန်းတွေကို ဒယ်ဒီ မသိချင်တော့လို့ ပြောတာ သမီးရဲ့...ဒယ်ဒီ က သမီး သိထားတဲ့ကြိုးနဲ့ သီတာမဟုတ်ဘူး”

ကလေးက သူ့ကို ပြူးကြောင်ကြောင်လေး ကြည့်နေသည်။ သူ ပြုံးလိုက်ပြီး သမီးခေါင်းကို ပွတ်ကာ...

“သမီး ပန်ချင်လို့လား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဆို ဘာလို့သီနေမှာလဲ သမီးရဲ့...ထားခဲ့”

“ဒယ်ဒီ”

သူ ထရပ်မည်လုပ်တော့ သမီးက သူ့လည်ပင်းကို ဖက်ကာ- “မာမီပန်ဖို့ သီပေးပါလား”

ဗိုလ်ဝေး တွေကနဲ့ ဖြစ်သွားသည်။ ပန်းမကြိုက်လို့ နန်းမထိုက် တော်မဝင်ဘူးဆိုတာ မရှိပါဘူး။ ဘုန်းကံမြင့်ရင် ဆံထုံးမှာ တစ်ပွင့်တည်း ပန်ဖို့လည်း မလိုဘူး။ အချိန်တန်ရင် ဖုတ်သွင်းရထားဆိုက်လာမှာပဲလို့ ပြောတဲ့သူအတွက် ပန်းသီပေးရင် ပန်းလည်းနွမ်း၊ ကြိုးလည်းပြတ်တာပဲ အဖတ်တင်မှာပေါ့။ ပန်းကိုမှ မမြတ်နိုးတတ်တာ ပန်းအလှပျက်ရုံပဲရှိမှာ မဟုတ်ဘူးလား။

“သီပေးနော်”

“သမီးရယ်”

သမီးကလည်း သူ့မာမီရဲ့ညှဉ်အတိုင်း ပန်းမကြိုက်ဘူးတဲ့။ “မာမီက ကလစ်လှလှတွေပဲ ပန်တာ။ ပန်းမကြိုက်ဘူး သမီးရဲ့”

“မာမီက ဘာဖြစ်လို့ ပန်းမကြိုက်တာလဲဟင်”

“သမီးလိုပဲပေါ့ သမီးရယ်”

“သမီးက ခေါင်းရှုပ်လို့ မပန်တာ”

“မာမီလည်း အဲဒီလိုပဲပေါ့”

“ဒယ်ဒီ”

“ပြောလေ သမီး”

“မာမီက ဒယ်ဒီကို ခေါ်ခိုင်းလို့”

“အင်း...သွားကြမယ်လေ”

ဗိုလ်ဝေး သမီးကို ပွေ့ချိုလိုက်စဉ်မှာပဲ ခြံထဲသို့ ပြောင်လက်နေသော အနက်ရောင်ဆပ်ဖိကားတစ်စီး ဝင်လာသည်။ သူတို့ပဲဖြစ်မှာပါလို့ အတွေးက ခြေလှမ်းကို ခဲဆွဲထားလိုက်သည့်နှယ်။ မတွေ့ကြတော့ဘူးဆိုရင်လည်း...

တစ်သက်လုံး ပုန်းနေလိုက်ပါတော့လား။ ခုတော့ ဝေဒနာကို တွန်သံပေးကာ နွေအခါကုန်လို့ သူ ပျံ့ပြေးပြီးမှ မိုးအကုန် ဆောင်းအကူးမှာ အဟောင်းတွေ တူးဆွဖို့ ရောက်လာခဲ့လေသလား။ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်ရဲ့ ‘လွမ်း’ ဇာတ်လမ်းထဲက စာသားလေးလို ဘုံမာယာစာချဲ့ ကြမ္မာ ဧည့်သည် ယာယီတွင်လေရက်တယ် ဆိုသလို...ကံကြမ္မာကို လက်ညှိုးထိုး ယိုးမယ်ဖွဲ့ပြီး ရင်ဘတ်ထု ငိုချင်းချလိုက်ရတော့မှာလား။ အကုန်မကောင်းခဲ့ကြလို့ ဟက်တက်ကွဲခဲ့တဲ့ ရင်ဘတ်ကို ကြပ်စည်းပြီး အကောင်းတွေ မကုန်နိုင်အောင် တမ်းတလွမ်းမောရတဲ့ရက်တွေ ကုန်လွန်စေချင်ပေမယ့် ဝဋ်ဘက်ကြမ္မာ မလွတ်သာလို့ ဝဋ်ခံနေရလေရှော့သလား။

“ဒယ်ဒီ”

“ဟင်”

“သွားမယ်လေ”

“အေး...အေး”

သမီးက သတိပေးမှပဲ ခြေလှမ်းကို စရွှေဖြစ်၏။ နှေးကွေးလေးလံသော ခြေလှမ်းတွေနှင့် လာခဲ့သည့်တိုင် ရပ်သွားတဲ့ ကားလေးပေါ်ကနေ

ဘယ်သူမှ ဆင်းလာတာ မမြင်သေးချေ။ သူလည်း ကားထဲကနေ မဆင်းနိုင်သေးဘဲ ဟိုတုန်းကဆိုတာတွေကို ငေးမောလွမ်းလျနေမည်ဆိုတာ ခန့်မှန်းလိုရသည်။ ဒီခြံ၊ ဒီအိမ်၊ ဒီလူတွေကို သူ ခွဲခွာသွားခဲ့တာ စ နှစ်တောင် ကျော်ခဲ့ပြီကိုး။ ဗိုလ်ဝေး အနက်ရောင်ကားအနီးသို့ ရောက်လာစဉ်မှာပဲ အိမ်ထဲကနေ သည်းညှာလည်း ပြေးထွက်လာသည်။

“မမတို့...ရောက်လာပြီထင်တယ်”

သည်းညှာ ကားနားအထိ ဆင်းလာမှ ကားတံခါးပွင့်သွားပြီး ဆင်းလာသူက သူမှသူပါပဲ။ နောက်ထပ် ဆင်းလာတာက သမီးအရွယ်ကလေးတစ်ယောက်။

ဪ...ဘာမှမပြောင်းမလဲနဲ့ အရင်အတိုင်း ကျက်သရေအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံကာ လှပနေဆဲပါလား။

“မမ”

“ညီမလေး”

တစ်ယောက်လက်ကိုတစ်ယောက် တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားကြသည်။

“မတွေ့ရတာ ကြာလို့လား မသိဘူး။ မမ အရင်ကထက် ပိုဝပြုံးပိုလှလာတယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်လား...မမကတော့ မမကိုယ်မမ ပိုဝလာတယ်လို့ မထင်မိဘူး။ ပိုလှလာတယ်ဆိုတာတော့ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာပေါ့”

“ဒါနဲ့ သူလေးက...”

သည်းညှာက သူတို့ကို မော့ကြည့်နေသော ကလေးကို ကြည့်ကာ မေးတော့ မမက ကလေးပခုံးလေးကနေ ဖက်ကာ...

“ဒါ...မမရဲ့သားလေးလေ...ဗဟိုရ်တဲ့... ငဂျစ်ကလေးပေါ့”

“အို...သားလေးက ချစ်စရာလေးပဲ”

သည်းညှာက ဗဟိုရ်ပါးလေးကို လှမ်းကိုင်ဖျစ်ညှစ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ ဗိုလ်ဝေးဘက်သို့ လှည့်၍ သမီးခေါင်းလေးကို သပ်ကာ-

“ဒါ...ညှာသမီးလေးလေ မမ...ချစ်သည်းချာတဲ့။ သူလည်း ဂျစ်တာထက်ပိုတဲ့ နွဲ့ဆိုးလေးပေါ့”

“ဒါဆို...မအေတူသမီးပေါ့...ဟုတ်လား”

“မမကတော့ လုပ်ပြီ”

မမကြည်မွေအိမ်က အပြုံးမပျက်မျက်နှာနှင့် ဗိုလ်ဝေးကိုကြည့်လိုက်

ပြီး-

“ဒီလောက် ဆင်ကိုးစီးစားမကုန်နိုင်တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်သမားကိုတော့ ကျန်းမာရေးကောင်းရဲ့လားလို့ မမေးတော့ဘူးနော်။ တော်ကြာ ငေါ့မေး သလိုဖြစ်မှာစိုးလို့”

ဗိုလ်ဝေး ပြုံးနေရပေမယ့် မချီတင်ကဲအပြုံးသာ။ အကြည့်က ဗဟိုရံ ဆီသို့ရောက်သွားပြီး...

“သားနာမည်က ဗဟိုရံတဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သားရဲ့ဖေဖေက ပါမလာဘူးလား။ ဘာလို့ လိုက်မလာတာလဲ” သွယ်ပိုက်နည်းနှင့် ကလေးကို မေးလိုက်ပေမယ့်-

“သားအဖေက ဆုံးသွားပြီ ဗိုလ်ဝေးရဲ့...အဲဒါကြောင့် မမတို့ သားအမိ ဒီရန်ကုန်မှာ အခြေချဖို့ ပြန်လာခဲ့တာပါ”

“ဪ...”

“ကဲ...ဓတ်တတ်ကြီးတွေ စကားပြောနေကြတယ်။ လာ...မမ... အိမ်ထဲဝင်ရအောင်”

သည်းညှာက မမလက်ကိုတစ်ဖက်၊ ဗဟိုရံလက်ကိုတစ်ဖက် ဆွဲခေါ်လေသည်။

ဪ...ခုများတော့ သူစိမ်းတွေလိုပါပဲလား။

အခန်း (၂)

သမီးကြီးနှင့်မြေးမျက်နှာကို မြင်ရတော့ ဦးမိုးအောင်မှာ ဝေဒနာ တစ်ဝက် သက်သာသလို မျက်နှာမှာ အပြုံးတို့နှင့် ပကတိ ကျန်းမာရေး က ဒေါင်ဒေါင်မြည်သွားသည့်နယ်။ ဦးမိုးအောင်က သမီးကြီးနှင့် သမီး ငယ်ရယ်လို့ အမြဲတမ်း ရင်ဝယ်ပိုက်ထားသူမို့ ဘယ်တုန်းကမှ ကျောသား ရင်သားရယ်လို့ မခွဲခြားခဲ့ပေ။ နှစ်ယောက်စလုံးက ကိုယ့်သမီးတွေပဲ မဟုတ်လား။

လောကမှာ ယောက်ျားအများစုတို့သည် စိတ်ရှည်သည်းခံတတ်ခြင်း နှင့် မနာလိုဝန်တိုစိတ်ထား ကင်းရှင်းနည်းပါးခြင်း၊ အမြော်အမြင် ဉာဏ် နှင့်ယှဉ်၍ သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ မျှတစေခြင်းရှိတတ်ပေမယ့် မိန်းမအများစုကတော့ အူတိုစိတ်နုတဲ့အမျိုးပဲ မဟုတ်လား။ သနားစရာရှိ လျှင် သူများထက် သနားတတ်ပြီး မနာလိုဝန်တိုစိတ်မွေးတာ၊ အတ္တကြီး တာသည်လည်း မိန်းမတွေပါပဲ။ ဦးမိုးအောင်၏ဇနီး ဒေါ်သီတာချစ်ဆိုင် သည်လည်း ပုထုဇနော ဥမ္မတကောပဲမို့ အတ္တစူးလို့ သေခဲ့ရသည်လေ။

“ဖေဖေ ကျန်းမာရေးကောင်းရဲ့လားဟင်”

“ကောင်းတယ်ရယ်လို့လည်း မဟုတ်ပါဘူး သမီးကြီးရယ်... ဧရာကထောင်းသလို စိတ်ထောင်းလို့ကိုယ်ကြေတာလည်း ပါတာပေါ့။ အိပ်ရာထဲ ဘုန်းဘုန်းမလဲပေမယ့် ရောဂါကတော့ တစ်ခုပြီးတစ်ခုပါပဲ”

“ဖေဖေက မမ နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားပြီးကတည်းက ရေပေးပန်းလို ညှိုးသွားခဲ့တာ ခုထိပဲဆိုပါတော့ မမရယ်”

“အဲဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ ညီမလေးရယ်... လူကြီးဖြစ်လာပြီဆိုတော့ ဒီလိုပဲပေါ့။ အို နာ သေရေး ဒုက္ခဘေးက လူတိုင်း ကြုံတွေ့ရစမြဲပဲဟာ”

ကြည်မွေ့အိမ်ဆိုတဲ့မိန်းမဟာ အဲဒီလိုပါပဲ။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဝေဒနာတွေ တောင်လိုပုံနေပါစေ သူများကို မကူးစက်စေဘဲ သူများကိုကျတော့ ဝေဒနာအငွေ့အသက်တွေကို ဖြေဆေးတစ်ခွက်နှင့် အားပေးနှစ်သိမ့်စိတ်ချမ်းသာစေတတ်သူ။

သဘောထားပြည့်ဝပြီး ဖြေဆေးစက်တွေ ပေးတတ်တဲ့ကြားမှာ ဗိုလ်ဝေးကတော့ ပါရမီဖြည့်ဘက်အနေနဲ့ ဆေးစက်သာ ဖြစ်ခွင့်ရပြီး ကိုယ်တိုင်က ဝေဒနာကို အမွေဆယ်ခါ တောင်းခဲ့မိသူပါ။

“သမီးကြီး”

“ရှင်...ဖေဖေ”

“သမီးကြီး နိုင်ငံခြားကနေ အပြီးပြန်လာတာမဟုတ်လားဟင်”

“သမီး နိုင်ငံခြားကနေ အပြီးပြန်လာခဲ့တာ သား...လေးနှစ်သား အရွယ်ကတည်းကပါ ဖေဖေ”

“ဟေ”

ကြည်မွေ့အိမ် အပြုံးမပျက်နှင့် ဆက်ပြောလေ၏။

“သားက ဟိုမှာမွေးတာဆိုတော့ အနောက်နိုင်ငံက အကျင့်စရိုက်တွေ သူ့အာရုံထဲမှာ စွဲပြီး ကူးစက်သွားမှာစိုးလို့လေ။ အဲဒါကြောင့်

ကျောင်းတက်ရမယ့်အရွယ်ရောက်တာနဲ့ မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာခဲ့တာ။ ဒီရောက်တော့ သူ့အဖေရဲ့ဇာတိမြို့မှာပဲ အခြေချဖြစ်သွားတာပါ ဖေဖေ”

“ဟင်...မမက မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက်နေတာ ကြာပြီပဲ။ ဒါနဲ့ များတောင် ညှာတို့ကို လုံးဝ မဆက်သွယ်ဘူး။ နေနိုင်ရက်တယ်နော် တကယ်ပဲ”

ပြောမယ်ဆို ပြောစရာပေါ့လေ။ အခု သားလေးဗဟိုရ်တောင် စနစ်အရွယ်ရောက်နေခဲ့ပြီပဲ။ ကြည်မွေ့အိမ် မချီဟန်ကို ကလိပြန်ထိုးပြီး အပြုံးကို လှိုင်ဘောလယ်စေလျက်-

“အပြစ်တင်မစောပါနဲ့ ညီမလေးရယ်...မမလည်း ဆက်သွယ်ချင်တာပေါ့။ သားရဲ့အဖေက မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက်ကတည်းက ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ မဆက်သွယ်ဖြစ်တာပါ”

“ဒါနဲ့ သမီးယောက်ျားရော ဘာလို့ လိုက်မလာတာလဲ”

ကြည်မွေ့အိမ် မျက်လွှာလေးချသွားပြီး-

“သူ ဆုံးသွားတာ သုံးလကျော်ကျော်ပဲ ရှိသေးတယ် ဖေဖေ”

“ဟေ”

“ဟင်”

“အို”

ကရုဏာမျက်ဝန်းတွေ၊ မုဒိတာတရားတွေက ကြည်မွေ့အိမ်တို့ သားအိမ်အပေါ်မှာ လွှမ်းခြုံသွားလေသည်။ ဪ...ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ခုဆိုးမ ဖြစ်ရရှာတာကိုး။ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပေမယ့် ဟိုဘုန်းကလို အားပေးနှစ်သိမ့်ပေးနိုင်ခွင့်တွေမှ မရှိတော့တာပဲ မမရယ်။ မမ အားငယ်လို့ ငိုတဲ့အခါ မောင် ချောခဲ့ရတဲ့အချိန်တွေက ရက်ကို လစား၊ လကို နှစ်စားသွားခဲ့ပြီပဲ မဟုတ်လား။

“ဖြစ်ရလေ သမီးကြီးရယ်...ကြားရတာ ဖေဖေ စိတ်မကောင်းလို့က်တာ”

သည်းညှာ ခင်ပွန်းသည်၏မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဗိုလ်ဝေးက ဗဟိုရုံမျက်နှာလေးကိုသာ ငေးကြည့်နေသည်။ မချစ်ဘဲ လက်ထပ်ခဲ့ကြတဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားကို မမက တစ်ကျောပြန်လာခဲ့ပြီ။ အခု မမက လွတ်လပ်သူပဲပေါ့။ သည်းညှာက ကိုကိုကို ချစ်လို့ရအောင် ယူခဲ့ပေမယ့် ကိုကိုက ယခုထိတိုင် မမအပေါ် သစ္စာမေတ္တာကြီးမားစွာနှင့် စောင့်စည်းခြင်းတွေ ကာရံထားခဲ့သူ။

စောစောက မမကို ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုမိတာအတွက် နောင်တက ရချင်ချင်။ ကိုကိုရဲ့ဇနီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ သည်းညှာမှာ မနာလိုဝန်တိုစိတ်ရှိနေတာ မလွန်ဘူးထင်ပါရဲ့။ ဟိုတုန်းကတည်းက ကိုကိုက မမကို အသည်းပေါက်မတတ် ချစ်ခဲ့သူ။ သည်းညှာကတော့ ကိုကိုကို တစ်ဖက်သတ်ချစ်ခဲ့ရသူပေါ့။ ချစ်လို့ရအောင်ယူခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကြားမှာ သည်းညှာက ပွန်းရာပဲ့ရာတွေထင် စွန်းရာထင်းရာတွေနှင့် ထင်ခဲ့သူဆိုတော့ လိပ်ပြာလုံစွာနဲ့ အသက်ကိုပင် မှန်မှန်ရှူရပါ့မလား။

“သမီးကြီး”

“ရှင်”

“သမီးကြီးတို့သားအမိ ဖေဖေမေတ္တာရိပ်အောက်ကို ပြန်ရောက်လာပြီဆိုတော့ ဖေဖေ အရမ်းဝမ်းသာမိတယ်ကွယ်။ သမီးရဲ့ယောက်ျားအတွက် စိတ်မကောင်းတာက သပ်သပ်ပေါ့။ နောက်ထပ် ဖေဖေမေတ္တာရိပ်အောက်ကနေ ထွက်မသွားပါနဲ့တော့ သမီးကြီးရယ်။ ဖေဖေတို့နဲ့ပဲ အတူတူ ပြန်နေပါ။ ဖေဖေ သမီး ရသင့်ရထိုက်တဲ့ အမွေတွေကို”

“သမီး ဒီကိုပြန်လာခဲ့တာ အမွေလိုချင်လို့မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ... သမီးက ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်မှာ ကိုယ်ရပ်တည်ချင်တာပါ။ အခု ဒီကို ရောက်လာတယ်ဆိုတာ ဖေဖေအတွက် သမီးက ထီးတစ်လက်ဖြစ်ချင်လို့ပါ ဖေဖေ”

ဦးမိုးအောင် ခေါင်းလည်းညိတ် သက်ပြင်းလည်း ချစ်၏။ သမီးကြီး

က ပျော့ရင်ဖယောင်း၊ မာရင် သံချောင်းလို မိန်းကလေးဆိုတာ သူ မသိဘဲ နေပါ့မလား။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သိတတ်လွန်းလို့ ဦးမိုးအောင် အချစ်ပိုခဲ့ရသည့် သမီးကြီးပါ။ ဦးမိုးအောင်က သမီးနှစ်ယောက်ကို တန်းတူချစ်ခဲ့ပေမယ့်...

ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်သီတာချစ်ဆိုင်ကတော့ ကျောသားနှင့်ရင်သားခွဲလို့ အတ္တမာနကြီးခဲ့သူပါ။ သူ့အတ္တတွေကြောင့်ပဲ သမီးကြီးခမျာ ချစ်သူကို လည်း စွန့်လွှတ်ရသည့်အပြင် ဒီလောင်းရိပ်အောက်ကနေ ရေခြားမြေခြားအထိ ရှောင်ခွာထွက်ပြေးခဲ့ရသူလေးပါ။ သနားပေမယ့် အမှားစတာက ကိုယ့်သွေးသားအရင်းအချာ ကိုယ့်သမီးပေပဲမို့ မပစ်ကောင်းတဲ့ ဝန်တောင်းအဖြစ် ရင်ကိုပိုက်ပြီး ကျောကို ဥပေက္ခာပြုလိုက်ရတာ တစ်နေ့မှ စိတ်မချမ်းသာခဲ့ပေ။ ဒီစိတ်နဲ့ပဲ ဦးမိုးအောင် အိပ်ရာထဲ လဲခဲ့ရသေးသည် မဟုတ်လား။

ထွက်သွားပြီဆိုကတည်းက ဘာအဆက်အသွယ်မှမလုပ်ဘဲနေခဲ့တာ နိုင်ငံခြားမှာ အိမ်ထောင်ကျသွားပြီဆိုတဲ့ သတင်းတစ်ခုပို့တာကလွဲလျှင် အစပျောက်သွားခဲ့တာ ဒီနေ့ ဒီရက်အထိပေါ့။ ဒီကိုလာမယ်ဆိုပြီး တစ်ပတ်ကြိုက ဖုန်းဆက်တာကလွဲရင်ပေါ့လေ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ သမီးရယ်...ဖေဖေ မသေခင်မှာ သမီးတွေ၊ မြေးတွေနဲ့ စည်းစည်းလုံးလုံး နေသွားချင်တယ်။ သမီးတို့သားသမီး ဒီမှာပဲ ပြန်နေကြပါ”

“အဲဒီအတွက်တော့ သမီး စိတ်မကောင်းပါဘူး ဖေဖေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးကြီး”

“သမီးတို့သားအမိ ဒီရန်ကုန်မှာပဲ အခြေချမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ခြံနဲ့အိမ်က ဝယ်ပြီးသွားပြီ ဖေဖေရဲ့။ အတူတစ်အိမ်တည်းမှာမနေတာ ဘာဖြစ်လဲ ဖေဖေရယ်...တစ်မြို့တည်းမှာ နေကြတာပဲဥစ္စာ။ အချိန်မရွေး ဝင်ထွက်သွားလာလို့ ရနေတာပဲ။ ဖေဖေ အချိန်မရွေး ဖုန်းဆက်ခေါ်လို့ ရနေတာပဲ”

ဖေဖေရယ်”

အတူနေကြဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်လို့ သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဖေဖေရယ်ဟုသာ ရင်ထဲမှ တောင်းပန်မိ၏။

“ဖေဖေ စိတ်ချမ်းသာအောင် ဒီမှာပဲ လာနေပါလား မမရယ်။ မမ ဝယ်ထားတဲ့ခြံနဲ့အိမ်ကို လူငှားတွေ တင်ထားလိုက်ပါလား...အပို ဝင်ငွေရတာပေါ့”

လောကွယ်နဲ့ ကျောပွတ်လိုက်ရခြင်းပါပဲ။ ဒီလိုမှ လျှာဖျားကို သကာ မလူးရင် ကိုကိုအမြင်မှာ သည်းညှာက အူတိုစိတ်ပုပ်တဲ့မိန်းမ ဖြစ်ဦးမှာ လေ။

“မဖြစ်ပါဘူး ညီမလေးရယ်...ညည်းတူက ဂျစ်တဲ့နေရာဂျစ်၊ အေးပြီဆိုတော့ ရေခဲတုံးက အဖေခေါ်ရမှာ သိလား”

“ဟင်...ဘယ်လို”

“ဪ...ဒီလိုပါ။ သားက သူ လိုချင်တာမရရင် ဂျစ်ကန်ဂျီကျ တတ်တာရှိပေမယ့် စာဂျိုးလေ။ မျက်စိရှုပ် နားရှုပ်တွေ မကြိုက်တတ် တော့ လူများများနဲ့နေရင် သူ့အတွက် စိတ်တိုင်းမကျစရာတွေ ဖြစ်မှာစိုးလို့ ပါ”

ဒါ ခိုင်လုံတဲ့အကြောင်းပြချက် မဟုတ်ပေမယ့် ဦးမိုးအောင် သမီး ကြီးကို နားလည်လိုက်ပါပြီ။ သည်းညှာကတော့ ကျေနပ်ပီတိဖြစ်ရသည် ပေါ့။

“အေးလေ...မမက မနေချင်ဘူးဆိုတော့ ညှာတို့ ဘာတတ်နိုင် မှာလဲ”

“မာမိ”

“ဟင်...ဘာလဲ သမီး”

ချစ်သည်းချာလေးက ဖခင်၏ရင်ခွင်တွင်းမှ ထွက်၍ မိခင်၏ရင်ခွင် ထဲမှာ လာထိုင်ကာ-

“သူက ချာချာနဲ့ ဘာတော်လဲဟင်”

ဗဟိုရ်ကို လက်ညှိုးထိုးမေးလိုက်သော အသွက်မလေး ချစ်သည်း ချာကို ညှာ ခေါင်းလေးပွတ်လိုက်သည်။

“သမီးတို့က မောင်နှမတော်ကြတယ် သမီးရဲ့”

“ဒါဆို ချာချာရဲ့ကိုကိုပေါ့နော်”

“ကိုကို မဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့...မောင်လေးပဲဖြစ်မှာ”

“သမီးက အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ...ညှာ”

“၇ နှစ်ကျော်လို့ ၈ နှစ်ထဲရောက်နေပြီ မမ”

“ဒါဆို သမီးပြောတာ မှန်လိမ့်မယ် ညှာ...သားက ၈ နှစ်ပြည့်ဖို့ လဲပဲ လိုတော့တာလေ”

“ဟင်”

ညှာ မျက်လုံးလေးပိုင်းသွား၏။ မမ အိမ်ကနေထွက်သွားတာ ၈ နှစ်ကျော်ကာလနှင့် သားရဲ့အသက်ကို တွက်ကြည့်မယ်ဆိုလျှင်-

“ဪ...ဒီလိုပါ။ သားရဲ့အဖေနဲ့ မမက မြန်မာပြည်မှာကတည်း”

လက်ထပ်သွားကြတာလေ။ အဲဒါကြောင့်ပါ”

“ဒါဆို သားရဲ့အဖေက”

“ခန့်သော်လေ”

ဒီတစ်ခါ ဗိုလ်ဝေးပါ အံ့ဩသွားရ၏။ ခန့်သော်ဆိုတာ မမရဲ့သူငယ် နှင်းဖြစ်ပြီး မမကို တစ်ဖက်သတ်ချစ်ခဲ့သူ။ မမနဲ့ဗိုလ်ဝေး ခန့်သော်နဲ့ညှာ လေးပွင့်ဆိုင်ဇာတ်လမ်း ရှုပ်ထွေးခဲ့ချိန်မှာ မမ လက်ထပ်လိုက်သူဟာ ခန့်သော်တဲ့လား။

“ဆောရီပါ မမရယ်...မမ လက်ထပ်လိုက်တယ်ဆိုတဲ့သတင်း ကြားပေမယ့် ဘယ်သူနဲ့မှန်း ညှာ...တကယ်မသိခဲ့ဘူး”

ကြည်မွေ့အိမ် ဘာမှဖြစ်မပြောတော့ဘဲ သားကိုသာ ငိုကြည့်လျက်-
“သား”

“ဗျာ”

“ချစ်သည်းချာက သားရဲ့ညီမလေးဆိုတာ မှတ်ထားရမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုကို”

ချာချာက ဗဟိုရ်အနားသို့ ရောက်လာပြီး-

“ကိုကိုနဲ့ချာချာ သွားကစားကြမယ်လေ”

ဗဟိုရ်က ခေါင်းခါလေလျှင်-

“လိုက်သွားလေ...သား၊ ညီမလေးနဲ့ ကစားလေ”

“လာပါ ကိုကိုရဲ့”

ဗဟိုရ် မိခင်မျက်နှာကို မော့ကြည့်ပြီးမှ ချာချာ ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်သွားလေသည်။ ကလေးနှစ်ယောက် ခြံထဲဆင်းသွားပြီး ခဏအကြာ မှာ ဗိုလ်ဝေးလည်း ခြံထဲသို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့၏။ ဒီနေ့ အလုပ်ပိတ်ရက်မို့ သူ့ရဲ့လွတ်လပ်ခွင့်တွေကို တစ်ယောက်တည်းပဲ ကုန်ဆုံးချင်သည်။

ခရေပင်အောက်မှာ ကလေးနှစ်ယောက် ပန်းကောက်နေတာကို မြင်ရတော့ ရင်ထဲမှာ ဆိုးနှစ်သွားရသည်။ သူတို့ရဲ့အတိတ်အကြောင်းလေး တွေက ခရေပင်အောက်မှာ ထင်ဟပ်လို့လာပြန်ပြီ။

“ကိုကို ပန်းတွေ ဘာလုပ်မလို့ ကောက်တာလဲဟင်”

“ပန်းဆိုတာ ပန်ရတယ်လေ...ပန်ဖို့ပေါ့”

“ဟင်...ယောက်ျားလေးက ပန်းပန်ရလို့လား”

“ငါကတော့ ပန်မလားဟ...မေမေပန်ဖို့ ကောက်တာ။ မေမေက ခရေပန်းဆို သိပ်ကြိုက်တာ”

“ဟုတ်လား”

ဗဟိုရ်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ပန်းတွေကိုသာ ငုံ့ကောက်နေသည်။ ခရေပန်းတွေဆို သိပ်ကြိုက်သတဲ့လား မမရယ်။ ခရေတွေ ရနံ့မပြယ်သရွေ့ မမကို ချစ်နေသေးတဲ့ မောင့်ရင်ထဲက နှလုံးသားတွေလည်း ခရေရနံ့တွေ

သင်းနေဆဲပါ မမ။ မမသာ ပန်ဆင်မယ်ဆိုရင် မောင့်နှလုံးသားကို ခရေ တွေလို သီကုံးပေးချင်ပါတယ်ဗျာ။

“ကိုကိုမေမေက လှတယ်နော်”

“နင့်မာမီလည်း လှပါတယ်”

“ချာချာမာမီက ပန်းမကြိုက်ဘူး။ ချာချာကိုလည်း မပန်ရဘူးတဲ့။

အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကို”

ဗဟိုရ် မျက်မှောင်လေးကြွတ်သွားပြီး ချာချာကို လှည့်ကြည့်လိုက် သည်။

“မိန်းကလေးမှန်ရင် ပန်းကြိုက်ကြတယ်တဲ့။ မေမေ ပြောဖူးတယ်။

ပန်းမကြိုက်တဲ့သူက မိန်းမ မပသီသလို့ပေါ့”

“ဒါဆို ချာချာ ပန်းကြိုက်ရမလားဟင်”

ဗဟိုရ် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ မျက်နှာက တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားလေ သည်။ ဗိုလ်ဝေး မျက်ဝန်းထဲမှာ အတိတ်ကပုံရိပ်တွေ ထင်ဟပ်လာတော့ ၏။ မမ သိပ်ချစ်တဲ့ ခရေတွေကို အသက်ရှင်နေသရွေ့ မုန်းနေပါ့မယ်လို့ တတ်သစွာပြုထားသူက ညှာ။ တကယ်တော့ မမရယ်...မောင့်ရင်ထဲက အချစ်တွေက ခရေလို ခြောက်လေမွှေးလေ နှမ်းလေသင်းလေပါပဲ။

ဟိုတုန်းက ဒီခရေပင်ကြီးအောက်မှာ...

မမနဲ့မောင်...

ပြီးတော့...

ညှာဆိုတဲ့ ချစ်သည်းညှာရယ်ပေါ့။

ဗိုလ်ဝေးလိုပဲ ကြည်မွေ့သည်လည်း အတိတ်က ပန်းချီပြခန်းထဲကို ဝင်ရောက်နေမိသည်သာ။

အခန်း (၃)

“ဟား...ဟား...ဟား”

“ခစ်...ခစ်...ခစ်”

“သနားလို့ညှာတာကို မမိဘူးလို့ မထင်နဲ့နော်။ ငါ မိအောင်ဖမ်းလို့ ရတယ်...သိလား”

“ဒါဆို...ဖမ်းလေ ကိုကိုရဲ့...လာလေ”

“အေး...တွေ့မယ်”

ကြည်မွေက ခရေပန်းလေးတွေကို တယုတယ ကောက်သီနေချိန်မှာ ဗိုလ်ဝေးနှင့်ညှာက ခရေပင်ကို ပတ်ပြေးကာ စိန်ပြေးတမ်းကစားနေကြ၏။ ခရေပွင့်လေးတွေကို တက်နင်းမိကာ နင်းမိနေကြတော့ ကြည်မွေက-

“ဟဲ့...ဗိုလ်ဝေးနဲ့ညှာ”

နှစ်ယောက်စလုံး ပြေးနေရာကနေ ရပ်တန့်သွားကြပြီး-

“ဘာလဲဟင်...မမ”

“နင်တို့ပြေးတာ ခရေပန်းလေးတွေကို တက်နင်းမိကုန်ပြီ။ ပန်းလေးတွေ သနားပါတယ်ဟယ်...သွား...သွား...အခြားမှာ သွားကစားကြ”

“ဟာ...မမကလည်း ပန်းကို တက်နင်းမိတာများ လူကို တုတ်နဲ့ ရိုက်တာကျလို့ ဖြစ်နေလိုက်တာ”

“ဟဲ့...ပန်းမှာလည်း အသက်နဲ့လေ”

“ပန်းမှာ အသက်နဲ့...ဟုတ်လား...ဟား...ဟား”

ဗိုလ်ဝေးက လှောင်သလိုနှင့် ရယ်လိုက်မိသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ...အသက်နဲ့မို့လို့ အဖူးကနေ အပွင့်ဖြစ်လာတာပေါ့ ဗိုလ်ဝေးရဲ့”

“ကဲ...ထားပါတော့၊ ဒါဆို ပန်းတွေ ခုကြွေကျနေပြီလေ။ ကြွေတယ်ဆိုတာ သေဆုံးခြင်းပဲ မမရဲ့...အသေပန်းကို ရေဖျန်းလည်း ပြန်လန်းဖို့အကြောင်း မရှိတော့ပါဘူး မမရယ်...အဖြစ်သည်းမနေစမ်းပါနဲ့”

“ဟာ...ကိုကိုစကားလုံးတွေက မိုက်တယ်ကွာ”

ကြံကြံဖန်ဖန် ပြန်ပြောတတ်တဲ့ ဗိုလ်ဝေးကို ကြည်မွေက မျက်စောင်းထိုးလေသည်။ ညှာက ဗိုလ်ဝေးစကားကို သဘောကျစွာ သက်ခုပ်တီးပြီး ရယ်လေ၏။ မမကို စကားနဲ့ အနိုင်ယူလိုက်ပေမယ့် မျက်နှာညိုသွားတဲ့ မမကိုကြည့်ပြီး ဗိုလ်ဝေး ကြာရှည်မရယ်နိုင်ခဲ့ပေ။

အသေပန်းကို ရေဖျန်းလို့ ပြန်မလန်းနိုင်ပေမယ့် သူကလည်း သူ့သဘာဝနဲ့သူ မြင့်မြင့်မြတ်မြတ် ခေါင်းမှာ တွယ်ကပ်ရင်းပဲ သူ့အလှ၊ သူ့ဘဝကို နှမ်းခြောက်သေဆုံးခံချင်မည်ပေါ့။ သူများခြေဖဝါးအောက်ကို ဘာတ်သာလို့သာ အရောက်ခံခဲ့ရတာပဲ မဟုတ်လား။ ဗိုလ်ဝေး ခရေပန်းတွေကို ငဲ့ကောက်လိုက်ပြီး-

“ရွှေစိတ်တော် ငြိမသွားပါနဲ့ မမရယ်...ကျွန်တော်က တမင်တော့ပါနော်။ မမချစ်တဲ့ ခရေပန်းတွေ နောက်ထပ် တက်မနင်းမိအောင် နူးကောက်ပေးမယ်...ဟုတ်ပြီလား”

“ညှာလည်း ကူကောက်ပေးမယ်”

“ကောက်ရင်းနဲ့ တက်နင်းမိဦးမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ...တော်တော်ကြီးကျယ်တဲ့ မမပဲ”

“ဟုတ်ပါ”

ညာက နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့၍ ဗိုလ်ဝေးဘက်က ထောက်ခံသည်။
ကြည်မွေ့က ပန်းတွေကိုသာ တစ်ပွင့်ချင်း သီကုံးလျက် တိတ်ဆိတ်နေ
သည်။ သူတို့သုံးယောက်မှာ ၂ နှစ်ကြီး၊ ၂ နှစ်ငယ်တွေသာ ဖြစ်ကြပြီး
မွေ့က တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူပင် ဖြစ်နေပြီ။ ဗိုလ်ဝေးက ဆယ်တန်းတက်
နေတာဖြစ်ပြီး ညာက ရှစ်တန်းပါ။

“မမ”

“ဟင်”

“ကျွန်တော် ကူသီပေးမယ်...ကြိုးပေး”

“သီတတ်လို့လား”

“ဟိုဘက်တောင်လွန်သေးရဲ့”

ဗိုလ်ဝေးတို့က မမတို့ခြံနှင့်ကပ်လျက်မှာ နေကြသူတွေ။ ခင်လို့
မင်လို့ ဒီလိုမေးပေမယ့် အဲဒီနေ့ကစလို့ ဗိုလ်ဝေး ပန်းသီခဲ့တာ နေ့စဉ်နှင့်
အမျှပါလေ။

“မမ”

“ဘာလဲ...ဘာလို့ ခဏခဏခေါ်နေတာလဲ”

“ကိုယ့်မမ ကိုယ်ခေါ်တာ ဘာဖြစ်လဲ”

“မခေါ်နဲ့”

“ခေါ်မယ်...မမ...မမ...မမ...မမ...ကဲ...ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ”

ဗိုလ်ဝေးက အကျယ်ကြီးအော်ခေါ်လေတော့ ကြည်မွေ့က အမြင်
ကတ်စွာနှင့် ကျောက်ခဲလေးကောက်ကာ ပေါက်လေ၏။ ကျောက်ခဲက
ဗိုလ်ဝေးကျောကို မှန်သွားပြီး-

“အား”

“ဟင်”

ညာက ဗိုလ်ဝေးအော်သံကြောင့် ကြည်မွေ့ဘက်သို့ ဒေါသမျက်ဝန်း
နှင့် လှည့်လာကာ...

“မမ...ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“ဟို...ငါ”

“ကိုယ့်အသားမဟုတ်တိုင်း မညာမတာလုပ်တာ။ ဒီမှာ ကိုကို
နာသွားပြီ။ မမကို မေမေနဲ့ တိုင်ပြောမယ်...သိလား”

“ညာ”

စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် လှည့်ထွက်သွားတော့မည့် ညာလက်ကို
ဗိုလ်ဝေး လှမ်းဆွဲထားလိုက်၏။ ပြီး...မျက်နှာကို စပ်ဖြဖြလုပ်၍-

“ကိုကို တကယ်မနာပါဘူး ညီမလေးရဲ့...မမကို တမင်စတာ။
သွားမတိုင်နဲ့နော်”

“ဟုတ်လို့လား”

“အင်း”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပါဆိုကွာ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော”

ညာ မျက်စောင်းလေးထိုးတော့ ကြည်မွေ့ မျက်လွှာချသွားလေ
သည်။ ကြည်မွေ့ဆိုလျှင် မိခင်ဒေါ်သီတာချစ်ဆိုင်က လုံးဝ မျက်နှာသာ
မပေးပေ။ အကြောင်းရင်းကတော့ ကြည်မွေ့က မွေးစားသမီးတဲ့။
ဦးမိုးအောင်က သမီးကြီးဆိုတာ ပါးစပ်ဖျားက မချအောင် ချစ်သလောက်
ဒေါ်သီတာချစ်ဆိုင်ကတော့ အမြင်မကြည်။

ဗိုလ်ဝေး...

မမကို သနားလည်းသနား ပိုလည်းခင်၏။ မမက အေးချမ်းသလို
တည်ငြိမ်လို့ထင်ပါရဲ့။

“ဗိုလ်ဝေး”

“ဗျာ...မမ”

“နာသွားလားဟင်”

“ဒီကျောက်ခဲလေးနဲ့ ပစ်တာကို ဖြိုမလား မမရာ...ကျွန်တော် ယောက်ျားပါဗျ”

ကြည်မွေ့မျက်နှာလေးမှာ ပြုံးလျက်-
“တကယ်မဖြိုဘူးပေါ့...ဟုတ်လား”
“အင်း”

ဗိုလ်ဝေးက ဆရာမရှေ့ရောက်နေတဲ့ ကလေးငယ်လေးလို လက်ကို ဝိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလေတော့ ကြည်မွေ့က မျက်လုံးကစား၍ ရှာထား သော အုတ်ခဲကျိုးပိုင်းကို ကောက်ကိုင်ပြီးမြှောက်ပြကာ-

“ဒါနဲ့ဆိုရင် ဖြိုမှာပေါ့”
“ဟာ...မမ”
“နောက်တစ်ခါ အသံမြဲကြီးနဲ့ အော်ကြည့်...ဒါနဲ့ထုမယ်”
“တကယ်”
“တကယ်ပေါ့”
“အဟဲ့”

ဗိုလ်ဝေး နောက်သို့ဆုတ်သွားပြီး မျက်နှာက စပ်ဖြဲဖြဲ ဖြစ်နေသည်။ သူက မမကို စ,နေရမှ ကျေနပ်သလိုရှိသည်မို့ မျက်လုံးက ပြေးပေါက်ကို ကြည့်ထားပြီးလေလျှင် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ခုံး၍ ပါးစပ်ကို အုပ်လိုက်ပြီး နောက်-

“မမ...မမ”
“ဟယ်...ဗိုလ်ဝေးစုတ်”
“ကဲ...ထုလေ...စိမ်...”

အသံမြဲကြီးနှင့် ကုန်းအော်ပြီး ဗိုလ်ဝေး ပြေးထွက်သွားလေတော့ ၏။ ကြည်မွေ့မှာ အုတ်ခဲပိုင်းကို ကိုင်လျက်မှ ရယ်မော၍ ကျန်ခဲ့သည်။ ဘယ်သူက တကယ်ထုမှာတဲ့လဲ။

အခန်း (၄)

မိုးလင်းလာတာနှင့် ခေါင်းမှာ ခရေပန်းတွေပန်လို့ လှပကြော့ရှင်း နေတဲ့ ကြည်မွေ့ကိုကြည့်ပြီး ဒေါသီတာ မနှစ်မြို့နိုင်။ ခင်ပွန်းသည်နှင့် သပ်ဖော်ကိုင်ဖက်၏သမီး ကြည်မွေ့အိမ်ကို မိဘနှစ်ပါးစလုံးဆုံးလို ဦးမိုးအောင် မွေးစားဖို့ ခေါ်လာတုန်းက တောက်တီးတောက်တဲ့ အရွယ် လေးသာ ရှိသေးသည်လေ။ သူတို့ကိုပဲ မိဘရင်းတွေထင်ပြီး ဖေဖေနှင့် မေမေပဲ ခေါ်ခဲ့တာ ယခုထက်ထိ။

ဒေါသီတာ မွေးစားဖို့ သဘောမတူတဲ့ကြားက ဦးမိုးအောင် နှုတ်မွေးစားခဲ့သည်။ ငယ်ငယ်က ပြဿနာမရှိပေမယ့် ကြီးလာလေလေ နှိပ်သမီး ချစ်သည်းညှာနှင့် ပြိုင်ဘက်ဖြစ်မှာစိုးလို့ နှိမ်ထားတာတောင် ကြည်မွေ့အိမ်ကို ချွေးမတော်ချင်လို့ ကမ်းကြလှမ်းကြတာတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်။ ကြည်မွေ့ကို သည်းညှာထက် ဘာမှမသာ ချင်တာ။ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ အတ္တပဲလေ။ ဒါကြောင့်-

“ကြည်မွေ့”
“ရှင်...မေမေ”

“ဒီကိုလာဦး”

“ဟုတ်”

ကြည်မွေဟာ မေမေလို့ ခေါ်ရတာနှင့်ပင် ကျေနပ်နေပြီး ဒေါ်သီတာ ရှေ့မှ ကျွန်သားတာဝန်နှင့် ရိုကျိုးနေရသူပါ။ ခါးလေးကိုင်း ခေါင်းလေးငုံ လျက်-

“မေမေ ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲဟင်”

“မခိုင်းခင် ပြောစရာရှိတာကို အရင်ပြောမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့...ပြောပါ မေမေ”

ကြည်မွေ မျက်လွှာတစ်ချက် ပင့်အကြည့်မှာ ဒေါ်သီတာ၏မျက်နှာ တင်းတင်းကို မြင်ရတော့ ချက်ချင်းပဲ မျက်လွှာပြန်ချသွားသည်။

“လူတစ်ယောက်ကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ပြီး ကျွေးမွေးသုတ်သင်ထား ရတဲ့စရိတ်ကို နင်လည်း တွက်မိမှာပါ။ အခု ကျောင်းစရိတ်ဆိုလည်း မူကြိုကနေ တက္ကသိုလ်ရောက်တဲ့အထိပဲ။ ငယ်တုန်းကငယ်လို့...အခု အရွယ်ရောက်နေပြီဆိုတော့”

စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်တာ အားနာလို့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ကြည်မွေ သိပါသည်။ မပြောချင်လို့လည်း မဟုတ်။ ကြည်မွေကိုယ်တိုင် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားသင့်ကြောင်း သတိပေးသလိုမို့-

“သမီးကို မေမေ ဘာလုပ်စေချင်တာလဲသာ ပြောပါ...မေမေ”

“ညည်း...ညည်းညွှာနဲ့ တန်းတူအခွင့်အရေးရနေတာ ငါ မမြင်ချင် ဘူး ကြည်မွေ...ကျော့ကကျော့နေရာ၊ ရင်ကက ရင်နေရာမှာပဲ ရှိနေရ မယ်”

“ကြည်မွေ...ကိုယ့်ဘဝကိုယ် နားလည်ပါတယ် မေမေ။ ငါလည်း ကျော့သားဆိုပြီး ရင်ဘတ်နဲ့ခြားထားတဲ့ ဘေးသားကိုဖယ်ပြီး တန်းညှိမို့ မကြိုးစားပါဘူး”

“သိတယ်ဆိုရင် ကျော့က ကျော့နဲ့တူအောင် နေပူဒဏ်လည်း ခံရ

မယ်။ ဓားပြက ကျော့ချလည်း ခံရမှာပဲ...ဒီတော့”

ဒေါ်သီတာ ပြောမည့်စကားကို မကြားလိုက်မှာစိုးသည့်အလား ကြည်မွေမျက်လုံးဝိုင်းကာ နားကို ပိုစွင့်ထား၏။

“ညည်းရဲ့ကျောင်းစရိတ်အတွက် တစ်ဖက်တစ်လမ်းကနေ ခုမိ ကာမိရှိအောင် ညည်း လုပ်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ကြည်မွေ လုပ်ပါ့မယ်။ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာကိုသာ မေမေ ပြောပါ”

“ညည်း...ဘယ်ဘဝကလာတယ်ဆိုတာ ငါ မပြောတော့ဘူး။ နောင်အချိန်မှာ ဘယ်ဘဝပဲရောက်ရောက် လုပ်ကိုင်စားတတ်အောင် လေ့ကျင့်တယ်လို့ပဲ သဘောထား...မနက်ဖြန်ကစပြီး ခရေပန်းတွေ ကောက်သိပြီး ရသမျှ ညည်းကိုယ်တိုင် ရောင်းရမယ်”

“ရှင်”

မေမေပန်ဖို့ ယူလာခဲ့သော ခရေတစ်ကုံးသည် ကြည်မွေလက်ထဲမှ ပြုတ်ကျသွား၏။ အစကတည်းက ပန်းပေးဖို့ ဦးတည်လာခဲ့တာကို လာဦး ဆိုခေါ်ပြီး ပြောလိုက်တဲ့စကားက ဒီခရေတွေကို ကြည်မွေကိုယ်တိုင် ရောင်းရမယ်တဲ့။ ကြည်မွေ ပန်းရောင်းစားရလည်း မရှက်ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့...

ဒီအရွယ်အထိမွေး၊ ဒီပညာတွေ သင်ပေးပြီးမှ တန်ရာလေးကိုခိုင်း သွင် ကျေနပ်ဖွယ်ရာ ရှိသေးသည်။ မိခင်ရယ်လို့ သတ်မှတ်ပြီး ကျွေး ကျွေးစားစားကို မမေ့တတ်တဲ့ ကြည်မွေ မကျေနပ်တာရယ်လို့ မဟုတ်ပေမယ့် ဝမ်းနည်းမိတာကတော့ အမှန်။ သူများပစ္စည်းခိုးတာ၊ သူများလင်ကို ကြောင်တောင်နှိုက်တာမှမဟုတ်ဘဲ။ ကြည်မွေ ပန်းရောင်းရလည်း မရှက် ပါဘူး။ ကိုယ့်ဘဝနှင့် တန်ရာကို ခိုင်းသည်လို့ပဲ သတ်မှတ်လိုက်တော့ သည်။

ကြည်မွေ ခရေပန်းကုံးလေးကို ဖွဖွကောက်ယူလိုက်၏။ သူချစ်တဲ့

ခရေတွေကို သူကိုယ်တိုင် သီကုံးရောင်းရတော့မည်လေ။ ကြင်နာပေမယ့် မခင်သာလို့ ငွေကြေးနဲ့ ရောင်းစားခဲ့ရလျှင် ငါ့ကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့ ခရေရယ်...

“ဘယ်လိုလဲ ကြည်မွေအိမ်...ငါခိုင်းတာ လုပ်မယ်မဟုတ်လား”

“မေမေခိုင်းသမျှ ကြည်မွေ ဘာမဆိုလုပ်မှာပါ”

“မလုပ်ရဘူး”

“ဟင်”

“ဖေဖေ”

ကြည်မွေတို့ဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာသူက ဦးမိုးအောင်ပါ။

အနားသို့ရောက်သည်နှင့် ဇနီးသည်ကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ-

“မင်း...တော်တော်အကြင်နာတရား ကင်းမဲ့တဲ့ မိန်းမပဲ”

“ဘာရှင့်”

ဒေါ်သီတာ ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းကနဲ ထရပ်လိုက်၏။

“ရှင်...ဘာစကားပြောတာလဲ”

“ကြားရဲ့နဲ့ ပြန်မမေးနဲ့ သီတာ...မင်းလည်း မိခင်တစ်ယောက်ပဲ။”

သမီးချင်းတော့ ကိုယ်ချင်းစာသင့်တယ်ကွ။ ဒီကလေးကို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ငါ ပြုစုကျွေးမွေးလာခဲ့တာ ငါ့သမီးပဲ။ ငါ့သမီးကို မင်းအဲဒီလောက် နှိမ့်ချဆက်ဆံမနေနဲ့...ငါ မကြိုက်ဘူး”

“ဒီမှာ”

“ဘာလဲ”

“ရှင်က ဘူးတောင်းကွဲကို သားယောင်ဆောင်ပြီး အဖြစ်သည်းနေပါလား”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ...ဘူးတောင်းကွဲပဲဖြစ်ဖြစ် ပန်းကန်ကွဲပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကို အကျိုးမယုတ်စေရင် ကိုယ့်သားသမီးပဲပေါ့”

ဒေါ်သီတာ ခါးထောက်လိုက်ခြင်းနှင့်အတူ ခေါင်းကိုမော့ပြီး

ဟွန်ကနဲ မဲ့လိုက်ကာ-

“ဒီလောက်တောင် အထိမခံ ကြွေပန်းကန်ဖြစ်နေတာ ဘာလဲ...ရှင်က မွေးစားသမီးကို မွေးပြီးစားဖို့များ ကြံနေသလား ကိုမိုးအောင်...ပြောစမ်းပါဦးရှင့်”

“ဟေ့...မင်း မမိုက်ရိုင်းနဲ့နော်”

“ရိုင်းတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

ကြည်မွေ မကြားရဲစွာ နားနှစ်ဖက်ကို ယောင်ယမ်းပိတ်ထားမိလိုက်၏။ ပြောရက်လိုက်တာ မေမေရယ်။ နားကို ပိတ်ထားပေမယ့် မလုံခြုံတော့ ဆက်ကြားလိုက်ရသည်မှာ-

“မင်းကွာ...တောက်”

“ဒါပေါ့လေ...ကျွန်မက ကလေးတစ်ယောက်အမေ ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ အပျိုနုနုထွတ်ထွတ်လို”

“မင်းပါးစပ်ကို ပိတ်စမ်း”

ဦးမိုးအောင်က ဒေါ်သီတာပါးစပ်ကို ပိတ်လိုက်ပေမယ့် ဒေါ်သီတာက ဦးမိုးအောင်လက်ကို မရမက ဖယ်၍-

“မပိတ်နိုင်ဘူးတော်ရေ...ပြောစရာရှိတာကို ပြောရမှာပဲ”

“သီတာ”

“နွားအိုမြက်နုကြိုက်တာ မဆန်းဘူးပဲဆိုတော့”

“တောက်...ပြောလေကဲလေဖြစ်လှတဲ့ မိန်းမ...ကဲကွာ”

“ဖြန်း”

“အို...မေမေ”

“ဖေဖေ”

ကြည်မွေက မေမေ့ကို ပြေးထိန်းလိုက်သလို နောက်မှပြေးဝင်လာတဲ့ ညွာက ဖေဖေ့ကို ပြေးဆွဲသည်။ ဗိုလ်ဝေးက ညွာနှင့်အတူပါလာပြီး ကြားမှာပဲ ဝင်ရပ်လေ၏။

“ရှင်...ရှင်...ကျွန်မပါးကို ရိုက်တယ်”
 “မိုက်ရိုင်းလို့ရိုက်တာ ရှင်းလား”
 “ဖေဖေ”

ညာက အော်လိုက်လေလျှင်-
 “နင် ငါ့ကို မအော်နဲ့...တောက်”
 “ရှင်...”

ဒေါသီတာ လက်ညှိုးနှင့် ဦးမိုးအောင်၏မျက်နှာကို ထိုးပြီး တောက်ခေါက်၍ ထွက်သွားသည်မှာ ဒေါသခြေလှမ်းများနှင့်။ ညာက ကြည်မွှေကို အံကြိတ်ကာ စူးစူးရဲရဲကြည့်လျက်-

“ဒီကိစ္စ မမပြုလ်မွေတာ”
 “ချစ်သည်းညာ”

ဦးမိုးအောင် အော်လိုက်တော့ ညာ တွန့်ကနဲဖြစ်သွားပြီးမှ ဒေါသ မျက်ဝန်းတို့နှင့်ကြည့်ပြီး ချာကနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

“လူကမွေးပြီး လူမဆန်တဲ့လူတွေ”
 ဦးမိုးအောင်ပါ အသီးသီး ထွက်ခွာသွားကြတော့ ကျန်ခဲ့တာ ဗိုလ်ဝေးနှင့်ကြည်မွှေ နှစ်ယောက်တည်းရယ်။ ကြည်မွှေ ရှက်လွန်းလို့ မျက်ရည်တွေ ပေါက်ပေါက်ကျလျက် ဒူးများညွတ်ကျသွားလေလျှင်-

“မမ”
 “အဟင့်...ဟင့်”
 “မမ”
 “ဗိုလ်ဝေး”
 “မမရယ်”

ဗိုလ်ဝေး မမကို ကရုဏာမျက်ဝန်းများနှင့်ကြည့်ပြီး ပခုံးလေးကို ဆုပ်ကိုင်အားပေးလိုက်သည်။ မမက ဗိုလ်ဝေးရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်ပြီး ငိုနေတာ ကလေးတစ်ယောက်နယ်။ စိတ်မကောင်းခြင်းတွေ၊ သနားတာ

တွေနှင့် ရောမွှေပြီး ရင်ခွင်ထဲက မမကို ပြန်ဖက်ထားမိတဲ့ ဗိုလ်ဝေး ခင်တွေခန့်နေမိသည်။ ငယ်ရွယ်သူမှာလည်း နှလုံးသားနဲ့ဆိုတာ မမ မေ့နေ သောသလား။ မမက ဗိုလ်ဝေးကို ကလေးလို သဘောထားခဲ့ပေမယ့် ဗိုလ်ဝေးက ကလေး မဟုတ်တော့ဘူးလေ။

“ဘာမှအားမငယ်ပါနဲ့ မမရယ်...မမအနားမှာ ကျွန်တော် အမြဲ ဘမ်းရှိနေမှာပါ”

ကြည်မွှေ အားပေးစကားဆိုတာတဲ့ ဗိုလ်ဝေးမျက်နှာကို မော့ကြည့် လိုက်ပြီး-

“မမအနားမှာ မင်းရှိနေတော့ရော ဘာလုပ်ပေးနိုင်မှာလဲ”
 “ကျွန်တော် တတ်နိုင်တာတော့ လုပ်ပေးမှာပါ”
 ကြည်မွှေ ခေါင်းလေးခါပြီး မျက်နှာလွှဲသွားစဉ်-
 “မမ”

“စိတ်ခံစားမှုအတွက် မင်း မတတ်နိုင်ပါဘူး ဗိုလ်ဝေးရယ်”
 “အနည်းဆုံးတော့ ကျွန်တော် အားပေးနှစ်သိမ့်ဖော်ဖြစ်မှာပါ မမ”
 “အားပေးနှစ်သိမ့်ဖော်...ဟုတ်လား”
 “ဟုတ်တယ် မမ...တောင်ကိုဖြိုပြီး မြစ်ကို ဖို့မပေးနိုင်ပေမယ့် အတွက် တံတားတစ်စင်းတော့ ကျွန်တော် ဆောက်ပေးနိုင်မှာပါ”

လူတစ်ယောက်၏စကားတစ်ခွန်းသည် လူတစ်ယောက်အတွက် အိပ်ဖြစ်နိုင်သလို အားဆေးတစ်ခွက်လည်း ဖြစ်တတ်၏။ ဗိုလ်ဝေး၏ စကားတို့သည် မမအတွက် အားအင်များဖြစ်စေမှာပါ။

အခန်း (၅)

“ဟင်”

ခရေပင်အောက်မှာ ခြေစုံရပ်မိသည်နှင့် ကြည်မွေ့ အံ့ဩမှင်သက် သွားမိသည်။ နေ့စဉ် ကောက်မကုန်နိုင်အောင်ကြွေတဲ့ ခရေပန်းတွေ ဒီနေ့ တော့ မြေလျှိုးပြီး မိုးပျံသွားကြပြီလား။ သေသေချာချာ လိုက်ငုံကြည့်သော် လည်း ခရေပန်းတွေက တစ်ပွင့်စ နှစ်ပွင့်စပဲ ရှိနေသည်။

ဘယ်သူ လာကောက်သွားတာလဲ...

ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြန်မေးပြီး ကိုယ့်ဘာသာပဲ ခေါင်းခါလိုက်မိ သည်။ အဆူခံ အမာန်ခံရမယ့် ဝဋ်ကြွေးရှိလို့ နတ်သိကြားတွေ တန်ခိုး စွမ်းအားနဲ့ ဖျောက်ထားရသလား ထင်ရအောင်လည်း မဖြစ်နိုင်။ ကြည်မွေ့ တွေတွေငေးငေးလေးဖြစ်သွားပြီး-

“ဘယ်သူက လာကောက်သွားပါလိမ့်”

နောက်ဆုံးတော့ ကြည်မွေ့ အရူးမလေးနှယ် မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ပြီး လက်အုပ်လေးချီလိုက်၏။

“ဤခရေပင်ကိုစောင့်တဲ့ ခရေပင်စောင့်နတ်မင်းကြီးရှင်...သမီး တော်လေးရဲ့ဒုက္ခကို ကယ်တင်ခြင်းအားဖြင့် ခရေပင်မှာ မကြွေသေးတဲ့ ကျွန်နေသော ပန်းများရှိလျှင် အကုန်ခြွေချပေးတော်မူပါ”

ကြည်မွေ့ ခရေပင်ကို ဦးအကြိမ်ကြိမ် ချလိုက်သည်တွင်-

“အလို...ငါ့ရဲ့ ပဏ္ဍာကမ္မလွှာ မြကျောက်ဖျာတင်းလို့ လူ့ပြည်ကို ဘစ်ခါကြည့်လိုက်တယ်။ ကြည်မွေ့အိမ်ဆိုတဲ့ လုံမငယ်လေး အခက်အခဲနဲ့ ကြုံတွေ့နေရသကဲ့သို့။ ငါမကယ် ဝသန်နှယ် မျက်ရည်ပြိုတော့မှာမို့ သူ တောင်းတဲ့ဆု ပြည့်စေဗျား”

“ဟယ်”

အသံဩဩကြီးနှင့်ထပ်တူ ကြည်မွေ့ခေါင်းပေါ်သို့ ခရေပွင့်တွေ ဘဖြုတ်ဖြုတ်ကျလာသဖြင့် မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ မတ်တတ် တနေ ကြည်မွေ့ရှေ့မှာရပ်ပြီး ကြည်မွေ့ခေါင်းပေါ်ကို ခရေပွင့်တွေ ဖြန့်ချပေးနေသည်မှာ ဗိုလ်ဝေးရယ်ပါ။ ကြည်မွေ့မျက်နှာလေး ပြုံးသွား လေ၏။ ကျလာတဲ့ ခရေပွင့်လေးတွေကို ပြန်ကောက်ပြီးမှ ကြည်မွေ့ ဆရပ်လိုက်သည်။

ဗိုလ်ဝေးက စပ်ဖြူဖြူမျက်နှာနှင့် လက်ပိုက်ကာ ခပ်မိန့်မိန့်ပုံစံနှင့်မို့ ကြည်မွေ့ အမြင်ကတ်စွာ မျက်စောင်းထိုးလိုက်ရင်း-

“ဟွန်း...ဒါ ခရေပင်စောင့်နတ်ပုံစံလား”

“ဘယ်ကလာဟုတ်ရမှာလဲ...ပဏ္ဍာကမ္မလွှာ မြကျောက်ဖျာ ဘင်းပါတယ်ဆိုမှ ငါသိကြားမင်း ဖြစ်တော့သကဲ့သို့ဟဲ့”

“သိကြားမင်း...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့...ဒီက လုံမငယ် တမ်းတလို့ ငါကိုယ်ထင်ပြုရ ဘာပဲဟေ့”

ကြည်မွေ့က တခစ်ခစ်ရယ်ကာ-

“သိကြားမင်းကလည်း နတ်ဝတ်တန်ဆာတွေမဝတ်ဘဲ ဘာလို့

ဘောင်းဘီနဲ့တီရှပ် ဝတ်ထားရတာတုံး”

“အောင်မယ်...အောင်မယ်...ငါက ဝတ်ချင်လှလို့ ဝတ်တယ်များ ထင်နေသလား။ ငါက ခေတ်သစ်သီကြား...ကလေးမရဲ့”

“အရူး”

ကြည်မွှေက ဗိုလ်ဝေးနားထင်ကို လက်ညှိုးနှင့်ထိုးကာ တွန်းလိုက် တော့ ဗိုလ်ဝေးက သူမလက်ကို ဖမ်းဆုပ်ကာ-

“လာ”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ပြစရာရှိလို့”

ဗိုလ်ဝေးက ကြည်မွှေကို ခရေပင်နောက်ကွယ်သို့ ဆွဲခေါ်သွားလေ သည်။ ပြီးတော့ ခရေပန်းတွေ သီထားတဲ့ ခရေကုံး တစ်ထွေးတစ်မတွေကို ကြည်မွှေအား ယူပေးလေ၏။

“ဟင်...ခရေကုံးတွေ အများကြီးပဲ။ နင် သီထားတာလားဟင် ဗိုလ်ဝေး”

“ဒါပေါ့...မမ ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ ကျွန်တော် မနက်အစောကြီး ကတည်းက ထကောက်ပြီး သီထားတာ အိပ်ရေးတောင်ပျက်တယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဗိုလ်ဝေးရယ်”

“ကျေးဇူးဘာလုပ်ရမှာလဲ...ဒီကပြောရင်းနဲ့ အိပ်တောင်အိပ်ချင် လာပြီ...ဝါး”

ဗိုလ်ဝေးက ပါးစပ်ဖြူကာ သမ်း၍ အပျင်းဆန့်လေတော့ ကြည်မွှေ အားနာမိပါသည်။ တကယ်ဆို ကြည်မွှေ ခံရမယ့်ဒုက္ခကို သူမျှဝေခံယူ သွားတာမဟုတ်လား။ ပန်းကောက်ရတာကို ဒုက္ခလို့ မမြင်ပေမယ့် အိပ်ရေးပျက်ခံပြီး ဝေလီဝေလင်း ထရမှာကတော့ ဒုက္ခတစ်မျိုးပဲပေါ့။ ကြည်မွှေအတွက်ကတော့ ဒုက္ခဆိုတာ ရုပ်ပြစာအုပ်ထဲက ဆေးသားတွေ လောက် မနက်ပေမယ့် စာသားကတော့ မသာယာ၊ မပြောင့်ဖြူးပေ။

နေမယ်ဆို အနေသာကြီးဖြစ်နေပါလျက်နဲ့ ဗိုလ်ဝေးက သူမ၏ ခံစား ခုတွေကို ဘာကြောင့်များ မျှယူချင်နေတာလဲ။

“မမ”

“ဟင်”

“ဒီခရေပန်းတွေ သွားရောင်းမှာမဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဒါဆို ခုပဲသွားရအောင်”

“ဟင်...နင်က ဘာလိုက်လုပ်မှာလဲ”

“မမကို ကူရောင်းမှာပေါ့...နှစ်ယောက်ရောင်းတော့ မြန်မြန်ကုန် တာပေါ့ မမရဲ့”

“မလုပ်ပါနဲ့ ဗိုလ်ဝေးရယ်...ငါ့ဘာသာပဲ သွားရောင်းပါရစေချင်။ ဘော်ကြာ...နင့်ကို ခေါ်သွားရမလားဆိုပြီး ငါ အဆူခံထိနေပါဦးမယ်။ ပြီးတော့လေ”

ကြည်မွှေ ခရေကုံးလေးတွေကို စိုက်ကြည့်ကာ စကားမဆက်တော့။

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ...ဆက်ပြောလေ”

ကြည်မွှေ သက်ပြင်းလေးချလိုက်၏။ ကြည်မွှေက ဖေဖေ၊ မေမေ နဲ့ရဲက မွေးစားသမီးမို့ မစားရညော်ခံဘဝနှင့် သူဌေးသမီးလို့ အများ မမြင်မှာ ထင်ခံရပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ ရေခန်းလို့ အိုင်ထဲ မထည့်ခံထားရတဲ့ ရေနည်းငါးလေးပါ။

ဗိုလ်ဝေးက သူဌေးသားလေ။

သူဌေးမို့ ကြေးပါနေကြတဲ့ လူတန်းစားကို ခရေပန်းရောင်းခိုင်းလို့ ဘယ်သင့်တော်ပါ့မလဲ။ လူကြီးတွေသိရင် သူရောက်ကိုယ်ရော အဆူခံရဦး မှာ။

“ပြောလေ မမ”

ဗိုလ်ဝေးက ကြည်မွှေမျက်နှာနားအထိ တိုးကပ်လာပြီး မေးလေ

လျှင် -

“နင့်အဘွားသိရင် နင့်ကိုလည်း အဆူခံရမှာပေါ့”

“ဆူတော့ ဘာဖြစ်လဲ... ဒီဘက်နားကဝင် ဟိုဘက်နားကထွက် ပေါ့... စကားလုံးမှန်လို့ သေတဲ့မသာမှ မရှိတာ

“နင် စကားကို လွယ်လွယ်မပြောနဲ့ ဗိုလ်ဝေး”

“ဘယ်သူက လွယ်လွယ်ပြောလို့လဲ။ ကျွန်တော် ခံနိုင်ရည်ရှိတာကို ပြောပြတာ”

“ဗိုလ်ဝေးရယ်”

ကြည်မွေ့ ညည်းတွားနေပုံလေးကိုပဲ ဗိုလ်ဝေးက စိုက်ကြည့်နေ သည်။ သံယောဇဉ်ဆိုတာ လှောင်ချိုင့်နဲ့ ထည့်ထားလို့ ရရှိထုံးစံရှိသလား။ လူပျိုဖြန်းလေး ဗိုလ်ဝေးရင်ထဲမှာ မမကိုချည်ဖို့ သံယောဇဉ်ကြီးတွေက တစ်ပုံတစ်ပင်နှင့်ပါ။

“ငါကိုယ်တိုင်လည်း နင့်ကို မခိုင်းရက်ဘူး ဗိုလ်ဝေးရဲ့”

“အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲဟင်... မမ”

“နင်က ငါ့မောင်လေးလေ... ကိုယ့်မောင်ချောချောလေးကို ခရေ့ ပန်းသည် လုပ်ခိုင်းရက်ပါ့မလား”

“ကျွန်တော်ကလည်း ကိုယ့်မမ ချောချောလှလှလေးကို ခရေ့ပန်း မရောင်းခိုင်းချင်ဘူးလေ”

“ငါက မရောင်းလို့မှ မရတာကို”

“အဲဒါဆို မမကကျော... ကျွန်တော်က ဖျာလို့ သဘောထားလိုက် ပေါ့”

“ဟင်”

ဗိုလ်ဝေးပြောတဲ့စကားအဓိပ္ပာယ်ကို ကြည်မွေ့ နားမလည်ပေ။ သူ ဘာကိုပြောလိုက်တာလဲ။

“နင် ဘာပြောတာလဲဟင်... ဗိုလ်ဝေး”

ဗိုလ်ဝေးက ပြန်မဖြေခင် မမအတွက် သီးသန့်ဦးစွာ သီကုံးထား သော ခရေ့ကုံးလေးကို ကိုင်လျှက် -

“ဒီခရေ့ကုံးက မမပန်ဖို့ သီးသန့်သီထားတာ။ ကျွန်တော် ပန်ပေး မယ်နော်”

“နေဦး”

သူမခေါင်းဆီကို ကမ်းလိုက်တဲ့ ဗိုလ်ဝေးလက်ကို ကြည်မွေ့က ဆုပ်ကိုင်တားဆီးထားလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မေးတာကို အရင်ဖြေလေ”

“မမကလည်း အရေးမကြီးတာကို ဘာလို့မေးနေတာလဲ”

“ကြီးကြီး မကြီးကြီး မရဘူး။ ပြောပြီးရင် နားလည်အောင် ပြန်ဖြေ မယ်လေ”

“ဪ... ကျွန်တော်လည်း သေသေချာချာ မသိလို့ မဖြေတာ ပေါ့ မမရဲ့... ကျောသွားဖျာပါဆိုတဲ့ စကားကို ကြားဖူးလို့ မမသွားရင် ကျွန်တော်ပါမယ်ဆိုတဲ့သဘောနဲ့ ပြောတာကို”

ဒါ ဘာစကားလဲ။ ကြည်မွေ့ကတော့ သျှောင်နောက်ဆံထုံးပါဆိုတဲ့ စကားကိုပဲ ကြားဖူးတာပါ။ ဒီစကားနှစ်ခုက အဓိပ္ပာယ်အတူတူဆိုလျှင် ဗိုလ်ဝေး ဒီစကားကို ဘာသဘောနဲ့ ပြောတာလဲ။ စကားက ပြောင်းပြန် ခြုံဖြစ်နေပေမယ့်...

အင်း...

ဒီကောင်လေးနဲ့တော့ ခက်ပါတယ်။ အကောင်သေးပေမယ့် အဆိပ် ပြင်းတဲ့ ကောင်လေးဖြစ်နေရင် ဒုက္ခ။ ဆယ်တန်းတက်နေတဲ့အရွယ်ဟာ သိပ်ပေမယ့် စိတ်ကစားတဲ့အရွယ်။ လူကထွားတာမို့ ကြည်မွေ့နဲ့ယှဉ်လိုက် ခင် ရွယ်တူအတိုင်းပါပဲ။

အို... ကြည်မွေ့ စိတ်ထင်ရာတွေ လျှောက်တွေးနေတာပဲဖြစ်မှာပါ။

အထင်နဲ့အမြင်ဆိုတာ တစ်ခါတလေ လွဲတတ်တာပဲမဟုတ်လား။

ကြည်မွေ့ ဘာတွေလျှောက်တွေးနေမိပါလိမ့်။

“မမ”

“ဟင်”

“ပန်ပေးမယ်နော်”

“အင်း”

ကြည်မွေ့ ခေါင်းညိတ်တော့ ဗိုလ်ဝေးက ကြည်မွေ့ခေါင်းမှာ ခရေ တစ်ကုံးကို တယုတယ ပန်ပေးလေ၏။ မမပန်ဖို့ ခရေတစ်ကုံးပေါ့လေ။ ဗိုလ်ဝေးရင်ထဲမှာ လှိုက်ကနဲဖြစ်၍ ဘယ်လိုကြည်နူးမိမှန်းလည်း မသိ တော့ပါဘူး။ ဒီလို ကြည်နူးမိတာကို အမည်နာမ ဘယ်လိုကင်ပွန်းတပ်ရ မလဲ။

ဗိုလ်ဝေး မမကို ခင်သည်။ ခင်မင်မှုတွေထဲမှာ ဖြူ၊ နီ၊ ပြာ၊ ဝါ ဘာကာလာတွေ ရောစပ်ထားသလဲ မသိပေမယ့် မမမျက်နှာညှိလျှင် သူ ငိုချင်သလိုဖြစ်မိတာ ခဏခဏ။ မမ အဆူခံရလျှင် သူ စိတ်ညစ်သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် အရာအားလုံးကို ခွဲဝေခံစားပေးလိုက်ချင်ပေမယ့် မဖြစ်နိုင် တာကို အတင်းအဓမ္မ ဘယ်လိုခွဲဝေခံစားပေးရမလဲ။ မမအပေါ်ကျလာတာ ဓားတွေ၊ ကြိမ်တွေဆိုလျှင်တော့ သူ အသက်ပေးပြီးတော့တောင် ကာကွယ် ချင်တာ ဘာကြောင့်လဲ။ ဒါကို အချစ်ဟု ခေါ်ဆိုပါမည်ဆိုလျှင် အရွယ် ငယ်ငယ်ကောင်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားမှာ မမကို...

“ဗိုလ်ဝေး”

“ဗျာ”

“ခရေပန်းတွေ သီထားတာ ဘယ်နှကုံးလဲဟင်...စကားကို ဆီလို အပေါက်ရှာတာလား”

“အကုန်ဆို...အကုံးသုံးဆယ်တိတိ”

“အများကြီးပဲ”

“မမ ဝင်ငွေများများရအောင် ကြိုးစားထားတာလေ”

အဲဒီအကုံးသုံးဆယ်ရဖို့ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ထလာပြီး ကောက် သီနေရတယ်ဆိုတာ မမ သိစေချင်လိုက်တာ။ မမ မသိပေမယ့် အအိပ် စက်တဲ့ မျက်လုံးကတော့ ဖန်စပ်စပ်ကြီးဖြစ်နေပြီ မမရေ...။

အခန်း (၆)

“ခရေပန်းတွေ...ခရေပန်းတွေ”

“ခရေပန်းတွေ... ဝယ်သွားကြပါဦးနော်... ခရေပန်းတွေ
လန်းတယ်...မွှေးတယ်...ရင်အေးစေမယ်...ခရေပန်းတွေ...ခရေပန်း
တွေ”

ဗိုလ်ဝေးအသံက ပိုကျယ်နေ၏။ အစက နှစ်ယောက်စလုံး မရဲတရဲ
အော်ရောင်းနေပေမယ့် ခုကျတော့ ဗိုလ်ဝေးမှာ ပြေးရလွှားရ အော်ရဟစ်ရ
နှင့် ပျော်တောင်ပျော်သေးတော့သည်။ ဒေါ်သီတာက ကြည်မွှေကို
သောက်မြင်ကတ်ပုဒ်မနှင့် အမိန့်ချလိုက်တာ ဒီလိုလူစည်ကားတဲ့နေရာ
မျိုးမှာ လိုက်ရောင်းရမည်တဲ့။

တမင်တကာ ချိုးချင်နှိမ်ချင်လို့ တမင်ခိုင်းတာက အခု သူတို့
အတွက် သွေးပူလှေကျင့်ခန်း လုပ်နေသလိုပါပဲ။ ဘာဖြစ်လဲ...သူများ

...ညှင်းခိုးတာမှ မဟုတ်တာ။ ဘာရှက်စရာရှိလဲ။ ဆင်းရဲသားလူတန်းစား
တွေရဲ့ဘဝကို လေ့လာစာနာခွင့်တောင် ရသေးသည်လေ။ အချို့လူတွေ
တော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို အံ့ဩသလို ငေးကြည့်သွားကြသည်။ ပန်း
ဆောင်းနေပေမယ့် ဗိုလ်ဝေးက အလန်းဇယားနှင့်ကိုး။

ကြည်မွှေကသာ အဝတ်အစား ခပ်နွမ်းနွမ်းလေးတွေ ဝတ်လာပေ
မယ့် ဗိုလ်ဝေးက ဘယ်မှာ အဝတ်လဲခဲလို့လဲ။ သူ့အတွေးက ပန်းတွေ
ဆောင်းကုန်ဖို့ အဓိက။ ဘယ်နေရာမှာပဲရောင်းရောင်း ပန်းတွေကုန်ဖို့
အဓိက မဟုတ်ဘဲ ဒေါ်သီတာက တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးရအောင် နေရာကို
သတ်မှတ်ပေးတာဖြစ်နေတော့ ဗိုလ်ဝေးကလည်း အဘွားကို တစ်နေ့
တစ်မျိုး မရိုးရအောင် ညာ၍ မမကို နေ့စဉ် ကူညီနေစမြဲပါ။ မမနှင့်အတူ
နေထိုင်မှာ သူပျော်သည်။ မမကို ကူညီနေရတာ သူ့အတွက် ပျော်ရွှင်စရာ
သဘောကလေးတစ်ခုကို ရောက်နေသလိုပါပဲ။

“ခရေမွှေးမွှေးလေးတွေနော်...ဝယ်သွားကြပါဦး”
“ဟိတ်...ခရေပန်းသည်...ခရေပန်း ဝယ်ချင်လို့ ဒီကိုလာပါဦး”
“ဪ...ဟုတ်ကဲ့...လာပြီ...လာပြီ”
ဗိုလ်ဝေးက လျှင်ပါသည်။ သွက်မှသွက်၊ မြန်မှမြန်၊ ခြေလှမ်းတို့နှင့်
“ဘယ်နှကုံးယူမလဲခင်ဗျ”
“ဆယ်ကုံးပေး”
“မြန်မြန်ကုန်အောင် များများဝယ်လိုက်ပါဟယ်...လူက ခရေပန်း
တွေထက် ပိုလန်းပြီး ပိုမွှေးနေတာ မလိုက်ဘူး...နှမြောစရာလေး”
“ခင်ဗျာ”
“မင်းသား...ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”
“ဟာ...မဟုတ်ပါဘူး”
ဗိုလ်ဝေး ခေါင်းတစ်ခါခါနှင့် ငြင်းလေတော့ ကားပေါ်က မချော
တွေ ရယ်ကုန်ကြ၏။

“မသိဘူးလေ...သူ ဝတ်ထားတဲ့ဒီဖိနပ်နဲ့ ပန်းရောင်းနေတာ မလိုက်ဖက်လို့ ပြောမိတာပါ...ကဲ...ပေး...ပေး”

တော်တော်စပ်စပ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေပါလား။ ဗိုလ်ဝေး ပန်းဖိုးပိုက်ဆံယူပြီး သူတို့ကားအနားမှ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပဲ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ အင်း... နောက်နေ့ကျ သတ္တန်လုပ် သရုပ်တူအောင် အိမ်က ဘကြီးတိုးရဲ့ ပုဆိုးနဲ့အင်္ကျီတွေ ငှားဝတ်လာမှပဲ ဖြစ်တော့မည်။ အဘွား သိမှာစိုးလို့ သူ အဝတ်မလဲခဲ့တာ။ ခုတော့ သူများပြောစရာ ဖြစ်နေပြီလေ။

“ပန်းတွေထက် လူက ပိုလှတယ်။ အလုပ်နဲ့လူ မလိုက်ဘူးကွာ... တကယ်...တကယ်”

“ဒီမှာ”
“ဟင်”

“ရှင်...ပန်းဝယ်မှာလား၊ လူကို ကြောင်မှာလား။ လူက သည်းခံပေးမယ့် လက်ဝါးက သည်းမခံဘူးနော်”

“ဟ...အစွာလေးပါလား။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ချာတိတ်ရာ...တို့က ချစ်လို့စတာပါကွ”

“ဘာရှင့်”
“ဒေါသဖြစ်ရင် အသက်တိုတတ်တယ် ချာတိတ်ရဲ့”
“အခုပဲသေသေ ရှင့်အပူလား”

ငြိတိတိမျက်နှာကြီးကို မျက်စောင်းထိုးပြီး ကြည်မွေ့ ထွက်သွားမယ်လုပ်တော့-

“နေပါဦး ချာတိတ်ရဲ့”
“အို...ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ”

ကြည်မွေ့လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလေတော့ ကြည်မွေ့ ဒေါသဖြစ်သွားလေသည်။ လူပုံအလယ်မှာ တော်တော်အတင့်ရဲတဲ့လူ။ မျက်နှာက ပါးကို ၁၆ စိတ်လောက်ကွဲအောင် ရိုက်ပစ်ချင်စရာ။ ကြည်မွေ့ လက်ကို ရုန်းနေ

မေမယ့် သူက လွတ်မပေးပေ။

ထိုအဖြစ်ကို မြင်လိုက်ရတဲ့ ဗိုလ်ဝေး ဒေါသနှင့်အတူ မျက်လုံးထဲမှာ ညှပ်စီးလက်ပြီး မိုးကြိုးပစ်သွားသည့်နှယ်။ ခြေလှမ်းတွေ သွက်သွားပြီး ခေါသက လက်မှာ အင်အားစုသွား၏။ ထိုလူ့အနားသို့ရောက်သည်နှင့် ခေါသက လက်ကို တွန်းအားပေးကာ-

“ခွပ်”
“အ”
“ကဲကွာ”
“ခွပ်”
“အား”

တစ်ဖက်လူ၏မျက်နှာ လည်ထွက်သွားစဉ်မှာ ဗိုလ်ဝေး မမလက်ကို သာ အမိအရဆွဲလျက်-

“မမ...လာ”
“ဗိုလ်ဝေး”
“မြန်မြန်လာ”

ဗိုလ်ဝေး မမလက်ကိုဆွဲ၍ ပြေးလေတော့သည်။ နောက်မှာ ဘာဖြစ်ကုန်ခဲ့သလဲ သူ မသိပေ။ သိဖို့လည်း မလိုပါဘူး။ အဓိကက သူတို့ သွတ်မြောက်ရေးဖို့သာ ပြေးနေတာ မောရပန်းရမုန်းပင်မသိဘဲ လူရှင်း သည့်နေရာသို့ရောက်မှ အမောဖြေဖြစ်ကြ၏။ အမောပြေပြီဆိုမှ-

“မမ”
“ဟင်”

“ခုလို မမကို သူများနှောင့်ယှက်တာမြင်ရတော့ ကျွန်တော် ဘီမိန်းမကြီးကို သတ်ချင်တယ်...သိလား”

“ဘယ်မိန်းမကြီးကိုလဲ”
“ဘယ်သူရှိရဦးမှာလဲ...မမကို ခုလိုခိုင်းတဲ့ ဒေါသီတာကိုပေါ့။”

စားတုံးတုံးနဲ့ မသေမချင်း ကြိတ်လှီးသတ်ပစ်ချင်တာ”

“မေမေ့ကို အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ ဗိုလ်ဝေးရယ်...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေတို့က ငါ့ရဲ့ ကျွေးကျေးစူးရှင်တွေပါ”

ဗိုလ်ဝေး လက်သီးဆုပ် အံကြိတ်ပြီး ပြောလိုက်သေးသည်။

“အဲဒီကျေးစူးတွေ မရှိတော့အောင် ကျွေးထားတာတွေ ပြန်အန် ထုတ်လို့ရရင် မမကို ကျောထုပေးပြီး ပြန်အန်ထုတ်ခိုင်းတာ ကြာပြီ”

ကလေးဆန်စွာ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့်ပြောနေသော ဗိုလ်ဝေးကို ကြည့်ပြီး ကြည်မွေ့ မချိုပြုံးလေး ပြုံးလေသည်။ သူမအတွက်ကတော့ အကွပ်မရှိလို့ ကြမ်းလို ပရမ်းပတာဖြစ်ရမယ့် ဘဝထက်စာရင် ခုလို ဖေဖေ မေမေတို့ရဲ့မေတ္တာလောင်းရိပ်အောက်မှာ ရှင်သန်ခွင့်ရနေတာကိုပဲ ကျေနပ်မိပါသည်။ ထိုးတဲ့အရိပ်မှာ အခက်ကျိုးလို့ အရိုးပဲပိပိ အရွက်ပဲ ဖုံးဖုံး အညွန့်မကျိုးဘဲ မြေကို ပြန်ညွတ်ကျပြီး တွယ်ကုပ်ခွင့်ရရင် တော်ပြီ။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြည်မွေ့ သည်းခံခြင်းတရားကို လက်ကိုင်ထားပြီး မေမေ မတော်တာတွေရှိလျှင်တောင် ဖေဖေက မျှော်ခေါ်ပြီး ကြည်မွေ့ ဘဝရှေ့ရေးကို လေပြေသွေးပြီး အေးချမ်းပေးနိုင်စွမ်းတွေရှိသည်မို့ ကျေးစူး တရားကို ဆပ်နိုင်သလောက် ဆပ်ခွင့်ရချင်သေးပါသည်။

“မမ”

“ဘာလဲ...ဗိုလ်ဝေးရယ်”

“မမကို ကျွန်တော် ကြိုတင် booking လုပ်စရာရှိတယ်”

“ဘာကို booking လုပ်မှာလဲ”

“ကျွန်တော်ပြောရင် မမ စိတ်မဆိုးရဘူးနော်။ အဲဒါ ကတိပေး”

ကြည်မွေ့ တွေကနဲဖြစ်သွားပြီးမှ-

“မမရဲ့ personal ကို မထိခိုက်ဘူးဆိုရင် မြောလို့ရပါတယ်”

ဗိုလ်ဝေး လက်ဝါးချင်း ဖိပွတ်နေရင်း ပြောသင့်မပြောသင့် စဉ်းစား နေသည်။ ကိုယ့်အတွက် အချိန်ဟာ စောသေးပေမယ့် မမအတွက် အချိန်

က နှောင်းပြီး ကိုယ်ကျန်ခဲ့ရမှာကို ကြောက်၏။ ဒါပေမဲ့ ပြောရမှာ ခပ်တွန့်တွန့် ရှိနေသေးသည်မို့ သူ့ အားမွေးဖို့ လိုဦးမည်ထင်သည်။ မမ စိတ်ဆိုးသွားရင်လို့ တွေးမိပြီး-

“ဒီနေ့တော့ မပြောသေးဘူး မမရာ...ကျွန်တော် အားမွေးလိုက်ဦး
မယ်”

“အမျိုးမျိုးပဲ”

အခန်း (၇)

ဗိုလ်ဝေး အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ ဘွားဘွားကို မတွေ့ရပေ။ ဘကြီး တိုးကို မေးကြည့်တော့ ဘွားဘွား ဟိုဘက်အိမ်ကိုသွားသည်တဲ့။ လက်မှ နာရီကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ကျောင်းဝတ်စုံလဲလိုက်သည်။ မမနဲ့ဗိုလ်ဝေးက မိဘမဲ့ တာချင်း အတူတူ။ ဘဝတူဆိုပေမယ့် ဗိုလ်ဝေးက ဘွားဘွားရှိနေလို့ မတောင့်မတ မကြောင့်မကျနှင့် ဘဝကို အခက်အခဲ ကင်းမဲ့စွာ ဖြတ်သန်း ခဲ့ရပြီး...

မမကျတော့...

မွေးစားမိဘနှစ်ပါးရဲ့ မေတ္တာရိပ်အောက်မှာ ဖခင်က မေတ္တာတန်ခိုး နှင့် မမဘဝကို နေထိုးမိုးခ အရိုးမှစ၍ အပွင့်တိုင် တစ်ခိုင်လုံး မွေးစေ လန်းစေ ဖူးပွင့်ဝေစေလိုပေမယ့် မိခင်ဆိုတဲ့ ဒေါ်သီတာကျတော့ ရင်ကို ပိုက်ပြီး ကျောက်ရိုက်လိုသူ။ သူ့သွေးတစ်စက် မစပ်တဲ့ မွေးစားသမီးကို သမီးရင်းနဲ့ယှဉ်ပြီး တန်းတူရည်တူ မချစ်နိုင်ပါဘူးတဲ့လေ။ တတ်နိုင်လျှင် မမကို အရိုးကျိုး အပွင့်ကြော့ဘဝနှင့် မြင်ချင်သူမို့ စာတာကိုလိုက်၍ နင်းချိုးနေချင်သူ။

ဗိုလ်ဝေး...

မမအကြောင်းကို တွေးရင်း လွယ်အိတ်ကိုလွယ်ကာ ကျောင်းသွားဖို့ ညွှက်လာခဲ့စဉ်...

“ဗိုလ်ဝေးဇော်”

“အဲ”

ဘွားဘွား၏အသံ...ဗိုလ်ဝေးဇော်လို့ နာမည်ကို အပြည့်အစုံခေါ် ငိုက်ပုံထောက်တော့ ဘွားဘွား တစ်ခုခုကို တင်းလာပြီ။ အမြဲတမ်း မြေးလို့သာခေါ်တဲ့ ဘွားဘွား...ဗိုလ်ဝေးဇော်လို့ ခေါ်ပြီဆိုလျှင်တော့ ဆူဖို့ နာနံဖို့ စကားလုံးတွေ စုဆောင်းလာစမြဲပါ။

“ဗိုလ်ဝေးဇော်”

“ဗျာ...ဘွားဘွား”

“ဒီကိုလာစမ်းပါဦး”

“ဟုတ်”

ဗိုလ်ဝေး ခေါင်းကိုငုံ့လျက် ဘွားဘွားရှေ့မှာ သွားရပ်လိုက်သည်။ ဘွားဘွားက ဘာစကားမှမပြောခင် နံရံမှာချိတ်ထားတဲ့ ကြိမ်ကို ဖြုတ်ယူ သိုက်၏။ ဒီလောက်ဆို ဗိုလ်ဝေး သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။ ဘွားဘွား ဗိုလ်ဝေးကို ရိုက်တော့မှာလေ။ မချစ်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနှင့်၊ ဒေါသ ဖြစ်လို့ ရိုက်ပြီဆို တစ်ခါမှ သက်သာတာမရှိပေ။ ဘွားဘွားရဲ့အချစ်က မိုင်တွင်းမှာသာ ဘဲဥ၊ ကြက်ဥလို အနှစ်တွေထည့်ထားပြီး အပြင်အကာ ဘတော့ အထိခိုက်မခံအောင် ကွဲလွယ်အက်လွယ်သည်။

သားအချစ် မြေးအနှစ်တဲ့။ အချစ်တွေကို အတ္တနှင့်လုံအောင် ဖုံးဖိ သားသည်ဆိုလျှင် မမှားပေ။ ဗိုလ်ဝေးကိုမွေးပြီး မေမေ ဆုံးသွားတာကို အရင်းခံပြီး ဟိုတုန်းကဆို ငါ့သမီးကိုသတ်တဲ့ကောင်ဆိုပြီး လုံးဝ မျက်နှာ မပေးခဲ့ပေ။ နောက်မှ ဘွားဘွား စိတ်ပြောင်းပြီး မြေးရယ်လို့ခေါ်ကာ ဘယုတယ ဆက်ဆံချစ်ခင်ခဲ့တာ ဗိုလ်ဝေး အပြင်းဖျားပြီး ဆေးရုံရောက်

မှ... ဒါတောင်...

ဒေါသဖြစ်စရာတွေကြုံပြီဆို ခုလိုအဟောင်းတွေကို အစဖော်စမြဲပါ။ ဒီကြိမ်က နှစ်တွေကြာလို့ ဟောင်းပင်နေပါပြီ။ ဟိုတုန်းက ဗိုလ်ဝေး ကျိကျလျှင် ရိုက်နေကျကြိမ်ပေါ့။ သိတတ်လာလို့ ဗိုလ်ဝေးကလည်း လိမ္မာပြပြီး ဘွားဘွားလည်း ဒေါသကင်း၍ စိတ်ချမ်းသာလို့ အသုံးမပြုခဲ့တာကြာလှပြီပေါ့။ လွှင့်မပစ်ဖြစ်တာက ဒီကြိမ်ကိုမြင်တိုင်း ဗိုလ်ဝေးငယ်ငယ်က ဆိုးတာဂျစ်တာတွေ ပြန်ပြောပြီး မြေးအဘွားနှစ်ယောက် ရယ်ကြမောကြရိုရင်း ဘွားဘွားက ဆုံးမသြဝါဒတွေ ခြွေစမြဲပါ။

အခု...

ဒီကြိမ်ကို ပြန်ဖြုတ်လိုက်သည်ဆိုကတည်းက ဗိုလ်ဝေးမှာ ခွင့်မလွှတ်နိုင်တဲ့ အပြစ်ရှိနေလို့ပေါ့။ ထိုအပြစ်ကို သိနေတဲ့ ဗိုလ်ဝေးကလည်း အရင်နှင့် ဆိုးတာချင်းမတူပေမယ့် တားမြစ်ချက်ကို ချိုးဖောက်ပြီး ဇွတ်လုပ်ခဲ့တာရှိသည်မို့ ပေးသည့်အပြစ်ကို ခံယူဖို့ အဆင်သင့်ပါ။

“ဗိုလ်ဝေးဇော်”

“ဗျာ”

“မင်း ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ်သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့...သိပါတယ် ဘွားဘွား”

“အေး...သိတယ်ဆိုရင် လက်ပိုက်ပြီး ဟိုဘက်လှည့်”

ဗိုလ်ဝေး လက်ပိုက်ပြီး လှည့်ပေးလိုက်သည်။ ဘွားဘွားကို မကြောက်လို့ တားမြစ်ချက်ကို ချိုးဖောက်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး ဘွားဘွားရယ်။ ရင်ထဲက သူ့အလိုလို ရှင်သန်ကြီးထွားလာတဲ့ သံယောဇဉ်နဲ့ မေတ္တာတရားတွေကို တားဆီးပိတ်ပင်နိုင်စွမ်း သားမှာ မရှိလို့ပါ။

“မရိုက်ခင် မှတ်မိအောင် ထပ်ပြောစမ်း။ ငါ ဘာမှာထားလဲ”

ဗိုလ်ဝေး တံတွေးကို ကြိတ်မျိုချလိုက်ပြီး မဖြေချင်ဖြေချင်အသံနှင့်-

“ဟဲ့...ပြောလေ”

ဘွားဘွား ထပ်မေးမှ-

“ကြည်မွေ့အိမ်နဲ့ မပတ်သက်နဲ့လို့ မှာထားပါတယ်”

“အေး...ပတ်သက်တာမှ အခု ရိုးရိုးမဟုတ်ဘဲ ပန်းလိုက်ရောင်းတယ်တဲ့။ မွဲချင်လို့ ပြာပုံတိုးတဲ့ ခွေးမိုက်...ကဲ”

“ရွမ်း”

“အား”

“ရွမ်း”

ပထမဆုံးတစ်ချက်မှာသာ အားကနဲအော်ပြီး ကျောလေးကျောသွားတယ်။ နောက်ထပ် ကြိမ်ချက်တွေမှာတော့ ဗိုလ်ဝေး အံကိုတင်းတင်းကြိတ်၍ တောင့်ခံထားသည်။

မမနဲ့ပတ်သက်လာရင် ကျွန်တော် အဲဒီလို သတ္တိတွေရှိနေခဲ့တယ်

အခန်း (ဂ)

ဗိုလ်ဝေး အိပ်ရာထဲကို ဝင်တာနဲ့ ဘွားဘွားကိုယ်တိုင် အပြင်ကနေ တံခါးကို ပိတ်သွားခဲ့သည်။

“မနက်မိုးလင်းလို့ ငါ တံခါးလာဖွင့်ပေးမှ အပြင်ထွက်ရမယ်” တဲ့။

ပိတ်စမ်းပါစေဆိုပြီး ဗိုလ်ဝေး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်အောင် အိပ်လိုက်သည်။ ခရေပန်းကောက်ချိန်ရောက်တာနှင့် နှိုးစက်သံက သူ့ကို သတိပေး၏။ အစကတည်းက ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီချုံထွင်ပြီး ဘယ်သူမှမသိအောင် ဗိုလ်ဝေး ကြိုးခွေဝယ်လာပြီး အခန်းထဲမှာ ဝှက်ထားတာ ဘယ်သူ သိသလဲ။ ကြိုးတွေကို အဖုထုံးပြီး ဗိုလ်ဝေး တွယ်ဆင်းခဲ့သည်။ ခရုမှာ အဆံ့သလို လူမှာ အကြံရှိတယ်မဟုတ်လား။

မင်းနန္ဒာကိုယ်တော်လေးက ချစ်သူရှိရာကို ငမိုးရိပ်မိကျောင်းစီးပြီး မြစ်ကိုဖြတ်ကူးကာ ခက်ခက်ခဲခဲသွားခဲ့သည်။ သုခနမင်းသားလည်း ခွေးမယ်နော်ရီရာ ငွေတောင်ပြည်ကို အန္တရာယ်ပေါင်းစုံ ကျော်လွှားပြီး သွားခဲ့ရတာမဟုတ်လား။ ဗိုလ်ဝေးက မြစ်ကိုဖြတ်ရတာမဟုတ်သလို

တောင်ကိုကျော်ရတာလည်းမဟုတ်။ ဒီလောက်ကလေး စွန့်စားရတာ ပြောပလောက်တာ မှတ်လို့။

“ဟင်”

ခရေပင်အောက်မှာ မမက သူ့အရင်ရောက်နှင့်နေတာမို့...

“မမ”

“ဟင်...ဗိုလ်ဝေး”

“မမက ကျွန်တော့်အရင် ရောက်နေတာကိုး...ဘယ်နှကုံးရပြီလဲ”

“ခုမှကောက်တုန်းပါ”

“ဟာ...ကောက်ပြီးမှသိရင် အချိန်ကြာတာပေါ့ မမရဲ့...ကောက် တာတစ်ခါ၊ သီတာတစ်ခါ အချိန်တွေကြာလို့ ကျွန်တော်က အမြဲကောက် ရင်း တစ်ခါတည်း သိလိုက်တာ”

“ဗိုလ်ဝေး”

“ဗျာ...မမ”

“မင်း...မမအတွက် ဒုက္ခမခံပါနဲ့တော့ ဗိုလ်ဝေးရယ်...ပြန်ပါ နော်”

“ဟာ... ဒါ ဒုက္ခမှမဟုတ်ဘဲ မမရဲ့...သူခ...သိလား...သူခ”

“မင်း...မနေ့က အရိုက်ခံရတယ်မဟုတ်လား”

“မမကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“ညာပြောလို့ မမ သိပြီးပါပြီ ဗိုလ်ဝေးရယ်...မင်းအဘွားက မမနဲ့ မပတ်သက်စေချင်တာ မင်း မပတ်သက်ပါနဲ့။ ဖြစ်နိုင်ရင် လမ်းမှာ တွေ့ရင်တောင် မခေါ်ပါနဲ့ကွာ”

“မမ”

ဗိုလ်ဝေး မမအနားသို့ စွေကနဲ ရောက်သွားသည်။ မမစကားက သူ့ရင်ထဲက အင်အားတွေကို ဆွဲယူနုတ်ထုတ်လိုက်သလိုပါပဲ။ သူက ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ ဒီနေရာကို အရောက်လာခဲ့ရသူ။

“ဒီမှာ မမ”

သူ့အသံ မာဆတ်ဆတ်ကြောင့် မမက ခပ်တွေတွေလေး မော့ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော့်ကျောပေါ်မှာ ကြိမ်ရာထပ်ရုံမ သို့ ဓားရာပဲထင်ထင် ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်ဘူး။ မမရဲ့...လမ်းမှာတွေ့ရင်တောင် မခေါ်ပါနဲ့ ဆိုတဲ့စကားကတော့ ကျွန်တော့်ကို တကယ် ထိတယ်ဗျာ”

“ဗိုလ်ဝေး”

“မမက ကျွန်တော့်ရဲ့အနာဂတ်အတွက် အင်အားတစ်ခုပါ”

“ဘာ”

ဘာဆိုတဲ့အသံက မပွင့်တပွင့် ရယ်ပါ။ အရွယ်ရောက်လို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဖြစ်နေတဲ့ ကြည်မွှေ့ ဒီစကားရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်ဘဲနေပါ့မလား။ ဒါပေမဲ့ သိသာသိစေ မမြင်စေခဲ့ဆိုသလို သိပေမယ့် မမြင်သလိုပဲ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။

“ကဲပါ...အဲဒါတွေ ထားလိုက်တော့...ပန်းတွေသီရအောင်”

သူပဲပြော၊ သူပဲ ပန်းတွေကောက်သီနေတဲ့ အနားမှာ ကြည်မွှေ့ ကျောက်ရုပ်ကလေးလို မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေမိ၏။ ကိုယ့်အပေါ် သံယောဇဉ်တွယ်နေသူကို မတွယ်ပါနဲ့၊ မလာပါနဲ့လို့ ပြောနိုင်တဲ့အင်အား သူမမှာ မရှိပါလား။

“မမ”

“ဟင်”

“ဒီမှာ ပထမဦးဆုံးသီလို့ရတဲ့ ပန်းကုံးက စပါယ်ရှယ်သီးသန့် မမ ပန်ဖို့လေ”

“အတူတူပဲဥစ္စာ...ဘာထူးလို့လဲ”

မွှေ့ ပြုံးပြီးပြောလိုက်တော့ ဗိုလ်ဝေးက ခရေပန်းကုံးလေးကို မြောက်ကြည့်ကာ-

“ထူးတာပေါ့ မမရဲ့...သံယောဇဉ်ကြီးပေါ်မှာ စေတနာတွေပါ ညှိသီထားတော့ အပွင့်လည်းသန့်တယ်၊ ပြီးတော့ လန်းပြီးပိုမွှေးတာ ပေါ့ မမရဲ့”

“ဟုတ်လား”

“အင်း...လာ...ကျွန်တော် မမခေါင်းမှာ ပန်ပေးမယ်”

“နေပါစေ...မမဘာသာ”

“မရဘူး...ဝတ္တရားမပျက်နဲ့ ဒီကောင်က ဒါဆိုဒါပဲနော်”

“ခက်လိုက်တာ”

“လွယ်တာကို ခက်နေတာက မမဗျ”

“ဟင်း”

ကြည်မွှေ့ သက်ပြင်းချလိုက်တော့ ဗိုလ်ဝေးက အနားတိုးလာပြီး ရေကုံးလေးကို ပန်ပေးလေသည်။ ကြည်မွှေ့ ငြိမ်မနေလို့ အော်ထုတ်လို့ သည်း ဖြစ်မှမဖြစ်တာ။ ဗိုလ်ဝေးက ဒီခရေတစ်ကုံးကို သူမခေါင်းမှာ မဖြစ်မနေ ပန်ပေးရမှ ကျေနပ်မှာလေ။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ အချေအတင် ပြောနေကြရင် တစ်ယောက်ယောက် ကြားသွားလို့ကတော့ မိုးမီးလောင် ဖို့မှာ။

“မမက အရမ်းလှတာပဲ”

“အံ့မယ်”

“တကယ်ပြောတာဗျ...ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာတော့ တစ်လောက ဝဲမှာရှိတဲ့ အလှတရားတွေထဲမှာ မမ အလှဆုံးပဲ”

“မြောက်မနေနဲ့...မမ ဘာဝယ်ကျွေးရမလဲ...ပြော”

“ကတိတစ်ခုပဲပေး”

“ဟင်...ဘာကတိလဲ”

“မမ ရည်းစားမထားပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိ”

ကြည်မွှေ့က ရယ်လိုက်ကာ-

“ဆယ်ခါ...အခါတစ်ရာပေးတယ်”

“တကယ်”

“အင်း...ဒါပေါ့...မမက ဆံပင်တွေ နှမြောလို့သာ။ မဟုတ်ရင် သီလရှင်ဝတ်ဖို့ စဉ်းစားနေတာ။ အခု နှမြောပေမယ့် နောင်တစ်ချိန်ချိန် မှာ”

“တော်တော့...တော်တော့...မမ ဆက်မပြောနဲ့တော့”

“ဟော...ဘာဖြစ်ရပြန်ပြီလဲ”

“ကျွတ်”

ဗိုလ်ဝေး မျက်နှာလေးမှာ ရှုပ္ပနေလျက် ခေါင်းကို ကုတ်၏။ အပြော ရခက်နေတာကိုး။

“အဲဒီလိုကြီးတော့ မဟုတ်ဘူးလေ မမရာ...မမ သီလရှင်ဝတ်ဖို့ ကျွန်တော် ခွင့်မပြုပါဘူး...မဝတ်ရဘူး...မဝတ်ရဘူး”

“ဒါဆို ငါက အပျိုကြီးလုပ်နေရမှာလား”

“ဟာ...အပျိုကြီးလည်း မလုပ်ရပါဘူး”

“ဟင်...ဟိုလိုလည်းမဟုတ်၊ ဒီလိုလည်း မဟုတ်ကြီးပါလား”

“မမကလည်း အချိန်တန်ရင်တော့ မမ လက်ထပ်ရမှာပေါ့။ မမနဲ့ လက်ထပ်ရမယ့်သူက ကျွန်တော်ပဲ”

“ဘာ...မင်း ဘာပြောတယ် ဗိုလ်ဝေး”

“အဟဲ...ကျွန်တော်ပဲ ရှာပေးမယ်လို့ပြောတာ”

ကြည်မွေ့ မျက်စောင်းထိုးတော့ ဗိုလ်ဝေးက ရယ်လျက် ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနှင့် ပန်းတွေကိုပဲ ပြန်ကောက်ပြီး သီနေသည်။ ကြည်မွေ့လည်း သူပြောသလို တစ်ခါတည်း ကောက်သီ၏။ အတန်ကြာအောင် နှစ်ယောက်စလုံး တိတ်ဆိတ်နေကြပြီး ပန်းတွေကိုသာ သဲကြီးမဲကြီး သီနေကြတာ ပန်းသီပွဲပြိုင်နေသည့်နယ်။

ဗိုလ်ဝေး...

ပန်းသီရင်း မမ မျက်နှာလေးကို ခိုးကြည့်မိတာ ခဏခဏပါ။ မသယ်မှာ မွေးညှင်းနုလေးတွေနှင့် ပါးကြောလေးတွေက စိမ်းနေသည်။ ငှက်ခွန်စားပြီး လာရကျိုးနပ်တာပေါ့။ အိမ်ရောက်မှ ဘွားဘွားသီလို့ ကျော တော့အောင် ထပ်ရိုက်လည်း ရိုက်ပါစေတော့။ မသေရုံအသက်ကလေး တွန်နေရင် တော်ပါပြီ။ အသက်ငွေငွေ ရှူနေနိုင်သေးသရွေ့ မမကို ခုန်ခွင့်ရနေဦးမှာပဲမဟုတ်လား။ ဖွင့်ပြောဖို့ကျတော့ ကိုယ်က ဆယ်တန်း တောင် မဖြေရသေးတဲ့ကောင်လေ။ ဘဝအာမခံချက် ဘာမှမရှိသေးပဲနဲ့ မမကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် မမက အထင်သေးမှာကို ကြောက်သည်။

ဆယ်တန်းအောင်တာနဲ့ မမကို ဖွင့်ပြောဖို့ ဗိုလ်ဝေး ဆုံးဖြတ်ထား ၏။ သူ မမအတွက် မမဘဝမှာ အားကိုးထိုက်သော ယောက်ျား တစ်ယောက်ဖြစ်ချင်တာ အချစ်၏တွန်းအားတစ်ရပ်ပဲပေါ့။ အရွယ်ငယ်လို့ မချစ်ရဘူးလို့ သတ်မှတ်ချက်မှ မရှိတာ။ မိုက်ရှူးရဲမဆန်ဖို့ပဲ အရေးကြီး တာမဟုတ်လား။ ဘာကိုမှ မစဉ်းစားဘဲ လုပ်ချင်တာ စွတ်လုပ်ရင် အမှား တွက်တွေနင်းမိပြီး မမနှင့် ဝေးရမှာကိုစိုးသည်။

ဒါကြောင့်...

စဉ်းစားမြော်မြင်ဉာဏ်နှင့်ယှဉ်ပြီး ရင်ထဲကအချစ်တွေကို ဆုံးမထား ရပါဦးမည်။ မင်း အချိန်မတန်သေးဘူးလို့လေ။

“အခန်းထဲမှာ မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ခရေပင်အောက်မှာ ရှိနေမှာ တို့နိုးသေပါတယ်”

“ကြီးမေ...တံခါးကို သေသေချာချာ ပိတ်ထားတာပါကွယ်။ ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုထွက်သွားမှန်းကို မသိတာ”

“ဟင်”

ခရေပင်ဆီသို့ ဦးတည်လာနေသော အသံတွေကြောင့် နှစ်ယောက် သား ခေါင်းထောင်သွားပြီး ကြည်မွေ့က ဗိုလ်ဝေးကို အထိတ်တလန့်ခုံစံ လေးနှင့် လှမ်းကြည့်ကာ-

“နင့်အဘွား...လိုက်လာပြီ ဗိုလ်ဝေး...ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ရင်ဆိုင်လိုက်ရုံပေါ့”

“အပြောမလွယ်နဲ့ ဗိုလ်ဝေး...ပြဿနာက ကြီးချင်ကြီးမှာ”

“မမ ပြန်တော့...လာမယ့်ဘေးကို ကျွန်တော်ပဲ ပြေးတွေ့မယ်”

ကြည်မွေ့ ခေါင်းကို လေးတွဲစွာ ခါယမ်းလိုက်၏။ ကြည်မွေ့ ရှောင်ထွက်သွားလို့ လွတ်မတွဲလား။ မေမေအသံကို ကြားရတယ်ဆိုမှတော့ မေမေပါ ပါလာပြီပေါ့။ မင်းကြောင့်ဆိုပြီး ဗိုလ်ဝေးကိုလည်း အပြစ်မတင် ရက်ပေ။ စေတနာနဲ့လာခဲ့တဲ့ စေတနာအမှားကို နင်လားဟဲ့ဆိုပြီး အပြစ် ပုံချရအောင် ကြည်မွေ့က တစ်ကိုယ်ကောင်းသမားမှမဟုတ်တာ။

သာတူညီမျှနဲ့ ထုရင်လည်းပေဖြစ်။ ရိုက်ရင်လည်း အသေဖြစ်ဖြစ် ခံရတော့မည်သာ။

“ဟိုမှာ...ဟိုမှာ...ကိုကို”

ရှေ့ဆုံးကလာတာက ချစ်သည်ညှာ။ နှစ်ယောက်သား ထရပ်လိုက် ကြ၏။

“ကိုကို”

“ဒီလောက်ပြောထားတဲ့ကြားက ဒီနေရာကို ရောက်အောင်လာတာ

ကြည့်စမ်း...နင် ငါ့ကို ပမာမခန့်လုပ်တာလား။ ဗိုလ်ဝေး...ဟင်... ပြောစမ်း”

“ကြည်မွေ့အိမ်”

“မေမေ”

“လာစမ်း”

ဒေါ်မေကြည်က မြေးဖြစ်သူအနားကို ရောက်သွားသလို ဒေါ်သီတာ က ကြည်မွေ့ကို အကြမ်းပရမ်းနှင့် ဆွဲခေါ်လေလျှင်-

“အန်တီ...မမကို ဘာမှမလုပ်နဲ့နော်။ ကျွန်တော် ဒီနေရာကို ရောက်လာတာ ကျွန်တော့်စိတ်နဲ့ကျွန်တော့်ကိုယ် မမနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“ဘာ”

“ဗိုလ်ဝေး”

ဒေါ်သီတာထံမှ ‘ဘာ’ ဆိုသည့်အသံနှင့် ဗိုလ်ဝေးဆိုပြီး လက်ကို ဘွားဘွား ဆောင့်ဆွဲလိုက်တာက အတူတူ။

“ညည်းကို ငါ ဘာပြောထားလဲ ကြည်မွေ့အိမ်... ညည်းကို နှိုင်းရင် သူများအကူအညီကို မယူရဘူးလို့ ငါ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား။ ဗိုလ်ဝေးက ညည်းခိုင်းတာလုပ်ရမယ့်လူလား။ သူက သူဌေးမကြီး ဒေါ်မေကြည်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော မြေးဟဲ့...ညည်းက ဆပ်ပြာကောင်းလို့ လှခွင့်ရနေတဲ့ ခေါင်းပေါင်းဆိုတာကို သတိရဦးမှပေါ့”

“ဟို...ကြည်မွေ့”

“ခုမှ စောဒကတက်ပြီး ဆင်ခြေပေးဖို့ မကြိုးစားနဲ့။ ဘာလဲ... ဗိုလ်ဝေးက သူဌေးမြေးဆိုပြီး အခုကတည်းက အပိုင်ချိုင်ဖို့ စည်းရုံး သိမ်းသွင်းနေတာလား...ပြောစမ်း”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ်...ကြည်မွေ့ သူ့ကို ရိုးရိုးသားသားပဲ ခင်တာပါ”

“ဘာခင်တာလဲ...ဘာခင်တာလဲ”

“အား”

“အန်တီ”

လွဲပြီး အားသုံးရိုက်တာမဟုတ်ပေမယ့် မမပါးကို ဒေါ်သီတာ ဘယ်ပြန်ညာပြန် ရိုက်တာမြင်ရလေတော့ ဗိုလ်ဝေး ဒေါသမီးတောင်ကြီး ပေါက်ကွဲသွားသည်။ ကြည်မွေ့ကို လက်ဆွဲပြီး သူ့နောက်သို့ တွန်းပို့ကာ တာကွယ်ပေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော် ဒီကိုလာတာ မမနဲ့ မဆိုင်ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီနော်”

“အမယ်...နစ်က ဒီကောင်မကိုထိလို့ သတ္တိတွေကောင်းနေတာ သား...ဗိုလ်ဝေး။ ငါ့ကိုရော နင့်အဘွားရယ်လို့ မျက်စိထဲမှာ မြင်သေးရဲ့

လား။ ဒီကောင်မက နင့်ကို ဘာဆေးတွေကျွေးပြီး ပြုစားထားသလဲ... ပြောစမ်း”

“ဘွားဘွား...မတရားမပြောပါနဲ့”

“ဘာ”

“ကျွန်တော် မလိမ္မာတာ ဘွားဘွား ကျွန်တော့်ကိုပဲ ဆုံးမပါ။ မဆိုင် တဲ့လူကို ဆွဲမတည့်ပါနဲ့”

“အမယ်...ကြည့်စမ်း...သင်းက ငါ့ကိုတောင် ခံပြောနေရုံပြီပေါ့။ ဒီလောက်တောင်ရှိလှတာ...ကဲ”

“ဖြန်း”

ဗိုလ်ဝေး မျက်လုံးထဲမှာ မီးပွင့်သွားလေ၏။ ညာက ဘွားဘွားလက် ကို အတင်းပြေးဆွဲကာ-

“ကိုကိုကို မရိုက်ပါနဲ့ ဘွားဘွားရယ်...အပြစ်ရှိတာက ကိုကို မဟုတ်ပါဘူး”

ဆတ်ကနဲ ကြည်မွေ့ကို ကြည့်လိုက်တဲ့ ညာအကြည့်တွေက မီးတောက်များလို ရဲရဲညီးနေ၏။

“ကိုကို...အရိုက်ခံရတာ မမကြောင့်”

“ဟင်”

“မမကို ညာ မုန်းတယ်...သိလား”

ကြည်မွေ့ မျက်ရည်တွေ ဖြိုက်ကနဲကျလာ၏။ မမကို မမုန်းပါနဲ့ ညီမလေးရယ်။ ညီမလေး မမကို မမုန်းပါနဲ့။

ညာက လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်လျက် နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ပြီး ကြည်မွေ့ဆီသို့ လျှောက်လာကာ-

“ကိုကို အရိုက်ခံရသလို မမ ပြန်ပြီးအရိုက်ခံရမှ ညာ ကျေနပ် မယ်”

“ချစ်သည်းညာ”

ရိပ်ကနဲ မြောက်တက်သွားတဲ့ ညာလက်ကို ဗိုလ်ဝေး ဖမ်းဆုပ်ထား ညိုက်၏။ ကြည်မွေ့မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ချလိုက်ပေမယ့် ပါးပြင်ဆီသို့ အကျင်မှုက ကျရောက်မလာခဲ့ပေ။

“ဟေ့...အားလုံး ရပ်ကြစမ်း”

သူတို့ဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာသူက ဦးမိုးအောင်။ သူ သည်း မြင်သင့်သလောက်မြင်၊ ကြားသင့်သလောက် ကြားပြီးပါပြီ။

“ငါ အားလုံးကို ကြားလည်းကြား၊ မြင်လည်းမြင်တယ်။ မီးများ နီးနိုင်၊ ရေများရေနိုင်ပုံစံမျိုး မလုပ်ကြပါနဲ့။ ခုဖြစ်တဲ့ကိစ္စမှာ ငါ့သမီးက ဗိုလ်ဝေးကို အာဏာတွေ၊ ပါဝါတွေသုံးပြီး ကြိမ်စင်္ကြာနဲ့ ရိုက်ခေါ်သလား ဆိုတာ။ မဖြစ်မနေ လာခဲ့ပါဆိုပြီး သော့ဝိဇ္ဇာလို တံခါးဖျက်ပြီး သွားခေါ် ဘာလည်း မဟုတ်ဘူး။ လှေကားလည်း ထောင်မပေးဘူး။ ကြီးနဲ့လည်း ဘုတ်မခေါ်ဘူး။ ဒါကို ဘာဖြစ်လို့ ဟင်းချိုအိုး ဆားခပ်ရိုက်ချင်နေကြ တာလဲ”

“ရှင်...သေသေချာချာမသိဘဲနဲ့ လေဖမ်းပြီး ဝါးလုံးတန်းမှာ ချည်နဲ့ ကိုမိုးအောင်”

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ”

“တိတ်စမ်း”

ဦးမိုးအောင် အော်လိုက်တော့မှ ညာ စက်ကလေးပုသွားသည်။ သူ သူငယ်ချင်းတောင်းဆိုသမျှ ကတိကဝတ်တွေ ပြုခဲ့မိတာ မှားနေပြီလား။ သမီးရဲ့အမေက သမီးကိုမွေးပြီး သုံးလကျော်အရွယ်မှာ ဆုံးသွားခဲ့သည်။ သမီးရဲ့အဖေကျတော့ သူ့ကိုယ်သူ ဘီပိုးဝင်နေတာ သွေးစစ်လို့ သိပြီ ဆိုကတည်းက သမီးကို သူ့လက်ထဲ ထိုးအပ်ခဲ့တာပါ။

သူ ပိုင်ဆိုင်သမျှ ပစ္စည်းဥစ္စာမှန်သမျှ ရှေ့နေဆီမှာ လွှဲအပ်ခဲ့ပြီး သမီး အသက် (၂၀)ပြည့်မှ အမွေပေးရမည်တဲ့။ သမီးက အသက် (၂၀) ပြည့်သေးပေ။ ဒီအကြောင်းကို ရှေ့နေနဲ့ ဦးမိုးအောင်ကလွဲရင် ဘယ်သူ

မှ အသိမပေးဘဲ အသက် (၂၀) မပြည့်ခင်အထိ သမီးကို လောကခံရဲ့ ဒဏ်ကို ကြုံကြုံခိုင်ခိုင်အောင် ဖြတ်သန်းပါစေ လုံးဝ အသိမပေးရဘူးတဲ့ လေ။ ဥစ္စာနေ အရှိန်အဝါရှိနေလျှင် ငါဆိုပြီး လက်မထောင် မာန်တက်မှာ စိုးလို့ မင်းပဲ သမီးကို ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိဖြစ်အောင် သွန်သင်ဆုံးမ လမ်းညွှန်ပြပြီး သမီးရင်းလို စောင့်ရှောက်ပါ။ အလိုမလိုက်နဲ့။ လောက အကြောင်းကို သိနားလည်တဲ့ သမီးကောင်းရတနာဖြစ်ပါစေလို့ မှာခဲ့တာ အထပ်ထပ်ပါ။

အခု...

ကိုယ်က သမီးရင်းလို ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိဖြစ်အောင် သွန်သင် ခဲ့ရာကနေ မကြည်ဖြူတဲ့ဇနီးကြောင့် သမီးကြီး အနှိပ်စက်ခံဘဝကို ရောက်နေပြီလေ။

“သည်းခံတာကို ကြောက်တယ်ထင်ပြီး လက်အုပ်ချီနေသူကို လက်ဖြတ်တာမျိုး မလုပ်ကြပါနဲ့။ သမီးကြီးက လူကွ...စက်ရုပ်မဟုတ်ဘူး”

“ရှင်က ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဒီမွေးစားသမီးကိုထိရင် ဆတ်ဆတ်ကို ခါနေတာပဲ”

“ခါရမယ်ကွ...မင်းပါးစပ်က နောက်ထပ် မွေးစားသမီးဆိုတာ ထွက်မလာပါနဲ့။ သမီးကြီးက ငါ့သမီးပဲ”

ဒေါ်သီတာ မဲ့ရွဲသွားလေ၏။

“ဒီမှာ သီတာ”

“ဘာလဲ”

“မင်း မွေးထားတာလည်း သမီးပဲနော်။ သမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစာမှ ပေါ့ကွ”

“အို...မစာနိုင်ပါဘူး။ သမီး မွေးထားလို့ကိုပဲ သမီးနဲ့ ပခုံးချင်း ယှဉ်လာမယ့်သူကို အလိုမရှိတာ ရှင်းပြီလား။ အဲဒါ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့

အတ္တပဲ ကိုမိုးအောင်”

“အေးကြီးပါ အတ္တတွေ...အဲဒီအတ္တတွေ ကြီးနေသမျှ မင်း ဘယ်တော့မှ လောကကို အလှဆင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး...သီတာ။ အတ္တစူးလို့ ဆွတ် မသာတွေထဲမှာ မင်းရှေ့ဆုံးက မပါပါစေနဲ့လို့ ငါ ဆုတောင်းပေး ဘယ်...သိလား”

“ဘာရှင့်”

ဒေါ်သီတာ ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်သွားလေ၏။ သူမကို ပြောလိုက်တာ နေရာမရှိအောင်ပါလား။ ဦးမိုးအောင်ကတော့ ချိန်ခွင်လျှာလို ဘယ်သူ ဘက်ကိုမှ အလေးမသာဘဲ အမှန်တရား၏ ဘက်တော်သားပေမို့-

“ငါ့သမီးက မင်းတို့ရဲ့အစေခံ မဟုတ်ဘူး။ ရေကန်အသင့်ရှိပြီး ကြာမပွင့်သေးလို့ မတင့်တယ်သေးတာ နားလည်လား”

“အောင်မယ်...ကြီးကျယ်လို့ အစေခံမဟုတ်ပေမယ့် သူများအိမ်မှာ မသထာရေစာစားပြီး တောက်တဲ့လို တွယ်ကပ်နေရတာပဲမဟုတ် သား။ ကျွန်မကတော့ ကိုယ့်လင်လုပ်စာကို သူများစားနေတာ မကြည်ဖြူဘူး။ ရှင့်လို ဝေသာန္တရာ လုပ်မနေနိုင်ဘူးတော်ရေ...”

ဦးမိုးအောင် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။ ဘယ်သူက ဘယ်သူကို မှီခိုနေရ ဘယ်ဆိုတာ သိလာတဲ့နေ့ မင်း နောင်တရလိမ့်မယ် သီတာ။ တကယ်တော့ ဦးမိုးအောင်ရဲ့ကုမ္ပဏီက သမီးရဲ့အမွေခံမဆိုင်တဲ့ သမီးရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှု သက်သက်ပါ။

ကုမ္ပဏီတစ်ခုရဲ့မန်နေဂျာဘဝကနေ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်လာ ခဲ့သလဲဆိုတာ သူတို့မှမသိတာ။ သမီးအဖေနဲ့ ဦးမိုးအောင်က အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းတွေပါ။ သူငယ်ချင်းနဲ့ ပြန်တွေ့ကြပြီး ကူညီရာကနေ ဖြစ်လာတဲ့ ဒီစည်းစိမ်တွေ သီတာနှင့်လက်ထပ်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ သမီးကို စောင့်ရှောက်ဖို့အတွက်ဆိုပြီး သူ့ရှယ်ယာအတွက် ဦးမိုးအောင်၏နာမည် နဲ့ လွှဲပေးသွားခဲ့တာ တကယ်ဆိုရင် ဒါ...ကျေးဇူးအတုံ့အလှည့်တွေပဲ

မဟုတ်လား။

“သမီးကြီး”

ကြည်ညွှန် မျက်ရည်တွေကြားမှ မော့ကြည့်သည်။

“ခြေတစ်လှမ်းလှမ်းရင် ကြာတစ်ပွင့်ပွင့်တဲ့ မိဖုရားတောင် ဘယ်လောက်ပဲ ဘုန်းကံမြင့်မြင့် ဝဋ်တုံ့ဝဋ်လှည့်တော့ ခံရသေးတာပဲ မဟုတ်လား။ သမီးကြီးလည်း ဝဋ်ကြွေးမကျေသေးလို့ အခိုက်အတန့်လေး မှာ ကြွေးဆပ်ရတယ်လို့ သဘောထားလိုက်ပါ သမီးကြီးရယ်”

ဦးမိုးအောင် သမီးကြီးကို လက်ဆွဲခေါ်ခဲ့တော့ ကျန်ခဲ့သူတွေမှာ မဲ့ကာရွံ့ကာနင့်ပါ။

ဗိုလ်ဝေးကတော့...

မမကျောပြင်လေးကို ကြည့်ရင်း ငေးငိုင်းနေမိ၏။ မကြာတော့တဲ့ အချိန်မှာ မမကို ဒီဘဝထဲကနေ ကျွန်တော် ဆွဲထုတ်မယ် မမ။

အခန်း (၉)

“ဗိုလ်ဝေးကို သမီးလေးညှာနဲ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ လက်ထပ်ပေးဖို့ ငြိမ်းမနေ ကျွန်မ တိုင်ပင်ထားတယ်”

ဦးမိုးအောင် သောက်လက်စကော်ဖီခွက်ကို ပြန်ချလိုက်၏။ အဆက် အပ်မရှိ ဒီစကားကို ထပြောတာ ဘာသဘောလဲ။

“ရှင်...သိထားသင့်တယ်ထင်လို့ ပြောပြတာ”

“အဲဒီတော့ ငါက ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“ရှင်မွေးစားသမီးကို ပဲလှော်ကြားမှာ ဆားမညပ်ပါစေနဲ့”

“ဘာ”

ဦးမိုးအောင် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေ၏။ စကားပြောရင် ဒီသမီး ကိုပဲ ခလုတ်ကန်သင်းလို သဘောထားပြီး ထိပါးနေတာ လွန်လာပြီထင် ၏။ အရင်က ဒီလောက်မဟုတ်ဘဲ သင့်တင့်မျှတလောက်သာ ပြောဆို ကြတာရှိပေမယ့် အခုနောက်ပိုင်းမှာ သိတာ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ကြည်ညွှန် ကိုပဲ အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာပြီး အမြင်မကြည်လင်ဖြစ်နေတာ ဒီကိစ္စကြောင့် သား။ တကယ်ဆို မပတ်သက်ဖို့ ပြောရမှာက သမီးကြီး မဟုတ်ဘူးလေ။

“မင်းစကားက ဘာလဲ...ငါ့သမီးကပဲ ဗိုလ်ဝေးကို မရမက လိုက်ကြိုက်နေသလိုပဲ”

“လူရှေ့မှာ ကုပ်နေပေမယ့် ပြောလို့မရဘူးလေ။ ကုပ်ကမြင်းတွေ က အပြောရခက်တယ်ရှင်”

“မင်း...တော်တော့ သိတာ”

ကော်ဒီသောက်ဖို့ကိုပဲ စိတ်မပါတော့စွာ ဦးမိုးအောင် တစ်ဖက်သို့ တွန်းပို့လိုက်၏။

“ညာက ရှင်သမီးနော် ကိုမိုးအောင်”

“အေးလေ...ငါက မင်း သူများနဲ့ဖောက်ပြန်ပြီး ရတယ်လို့များ စွပ်စွဲဖူးလို့လား”

“အခုဖြစ်နေတာက အဲဒီလိုစွပ်စွဲခံရတာထက် ပိုဆိုးတယ် သိလား”

“ဘာကွ”

“ဟုတ်တယ်လေ...ရှင်က ကြည်မွေအိမ်ကိုကျတော့ သမီးကြီး ဆိုတာ ပါးစပ်ဖျားကကို မချဘူး။ ညာကျတော့ ရှင်သမီးမဟုတ်တဲ့ အတိုင်းပဲ”

“အဲဒီလိုဖြစ်ရတဲ့အကြောင်းရင်းကို ငါ ပြောပြမယ် နားထောင်”

ဦးမိုးအောင်၏မျက်ဝန်းထဲမှာ အဓိပ္ပာယ်ပေါင်းများစွာ ပျော်ဝင်နေ သည်။ ဒါကို ထက်မြက်တာမဟုတ်ဘဲ သွက်လက်တာတစ်ခုနှင့် မဟုတ် တာရော၊ ဟုတ်တာရော ပါးစပ်ထဲထည့်ပြီး သေနတ်လုပ်ကာ တခိုင်းခိုင်း ပစ်နေတဲ့ အရည်အချင်းမပြည့်စုံတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က ဝေဖန်အကဲခတ် နိုင်မှာ မဟုတ်ပေ။

ညာက သူ့သွေးသားအရင်းပဲဟာ။ သူ မချစ်ဘဲနေပါ့မလား။ ဒါပေမဲ့ ရေကြီးရာကို မိုးမရွာနိုင်တာက သူ့အကြောင်းနှင့်သူလေ။

“ညာ့အပေါ် ငါ ဥပေက္ခာပြုခဲ့ဖူးတာ ရှိလား...ဖခင်ဝတ္တရား

ထည်း ငါ မပျက်ကွက်ခဲ့ဘူး။ ကြည်မွေအပေါ် ဂရုစိုက်တာက ပြည့်နေတဲ့ တန်ထဲကို ရေထပ်ဖြည့်မယ့်အစား သဲကန္တာရထဲမှာ ရေတစ်ပေါက်ကျပေး တဲ့သဘောပါ။ ညာ့မှာ မိစုံဖစုံ ရှိတယ်။ သူ့အတွက် အရာအားလုံးက ပြည့်စုံပြီးသားလေ။ ကြည်မွေက မိဘမဲ့လေးပါကွာ”

“မိဘမဲ့တာနဲ့ပဲ ရှင်က တစ်ဖက်မှာ သောင်ထွန်းလိုက်ရောလား တိုမိုးအောင်”

“အဲဒီလို သောင်ထွန်းဖို့ဖြစ်လာတာ မင်းဘက်က ကမ်းပြိုလို့လေ။ မင်းဘက်ကသာ မေတ္တာကမ်းမပြိုဘဲ သမီးကြီးအပေါ် ညင်ညင်သာ သားပေးမမနဲ့ ဆက်ဆံခဲ့ရင် သမီးနှစ်ယောက်ကြားမှာ ငါ့မေတ္တာတရား တွေ ရေအလျင်လို စီးဆင်းနိုင်မှာပါ။ အခု မင်းက သမီးကြီးအပေါ် အကောင်းမမြင်တော့ ငါ့ဘက်က အမြင်ကောင်းပေးရတာလေ”

“ကိုယ့်ကို အကျိုးမပြုတဲ့အပြင် အကြောင်းကြောင်းတွေဖြစ်လာ တော့ ကျွန်မ သူ့မျက်နှာကို မြင်ကိုမမြင်ချင်တော့ဘူး”

“မမြင်ချင် မကြည့်နဲ့လေ...မမြင်ကွယ်ရာ အရပ်ကနေ အကျိုးပြု တာကို ငါ ကံဇာတာတက်လာလို့ မလုပ်ဘဲနဲ့ ပုပ်ထဲပြည့်လာတာလို့ မင်း ဆင်နေသလား သိတာ...ငါ ငွေအထပ်လိုက် ပစ်ချပေးတဲ့အခါ ရှင် ဘယ်လိုရခဲ့သလဲလို့ မင်း ဘယ်နှခါမေးခဲ့ဖူးလဲ...ပြော”

“ဘာ”

ဒေါ်သီတာ ဘာပြောလိုက်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။ ဦးမိုးအောင် ပြောတာက မှန်နေတာကိုး။ ဦးမိုးအောင်က သူ့သာ အပင်ပန်းခံပြီး မယား နဲ့သမီးကို လိုလေသေးမရှိတဲ့ဘဝမှာ ထားခဲ့သူ။ သူ ပိုက်ဆံအထပ်လိုက် ပေးတိုင်း ဘာဝယ်မယ်၊ ဘာလိုတယ်သာတွက်ပြီး ရှင် ဘယ်လိုရခဲ့လဲ။ သုပ်ငန်းတွေ အဆင်ပြေရဲ့လားလို့ သူမ ဘယ်တုန်းကမှ မမေးခဲ့ဖူးပေ။

“အဲဒါတွေထားလိုက်ပါတော့...အခု ကျွန်မပြောချင်တာက ညာ အရွယ်မရောက်သေးခင်အချိန်လေးမှာ ကြည်မွေအိမ်ကို ဗိုလ်ဝေးနဲ့

မပတ်သက်ဖို့ ရှင် တားပေးပါ”

ကိုယ်အသုံးမကျတာတွေ အရိပ်အယောင်ပြုလာပြီဆိုမှ စကားက လမ်းကြောင်းပြောင်းသွားပြီ။ ရှေ့ဆက်ပြောရင် စီးလာတဲ့ရေကို ဆည်ဖို့ တစ်ခုကလွဲပြီး ဒီရေတွေ စီးလာတာ ချောင်းလား မြောင်းကလား မစူးစမ်း မလေ့လာခဲ့တဲ့ သူမ၏ညှဉ့်ဖျင်းမှုတွေ ဘူးပေါ်သလို ပေါ်မှာကျ တော့ လက်ကာခြေထိုးပြီး ကာကွယ်တတ်သားပဲ။

“လက်ခုပ်ဆိုတာ တစ်ဖက်တည်းတီးလို့ မမြည်မှန်း မင်း သိပါတယ်”

“သိလို့ပဲ တီးလို့မရအောင် ရှင့်ဘက်က လက်ကို ချုပ်နှောင်ထား ခိုင်းနေတာပေါ့”

ဦးမိုးအောင် ယောကျ်ားတန်မဲ့ နှုတ်ခမ်းကို မဲ့လိုက်မိတာ လွန်သလား။

“ညှာကို ပေးစားဖို့ ယောကျ်ား ဒီလောက်တောင် ရှားသလား သိတာ”

“ယောကျ်ားမရှားပေမယ့် လင်ကောင်းရှားတယ် ကိုမိုးအောင်... ဗိုလ်ဝေးက သူဌေးမကြီး ဒေါ်မေကြည်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော မြေးရှင့်”

“ဟား...မင်း တော်တော်လောဘကြီးတာပဲ”

“ကြီးရမယ်လေ...ဟောဒီကမ္ဘာကြီးကို ကြီးတစ်ချောင်းနဲ့ ပတ်လို့ ပတ်မိတဲ့နေရာမှာ ကြီးစက အဆုံးသတ်ချင်သတ်သွားလိမ့်မယ်။ လူ လောဘဆိုတာ အဆုံးသတ်လို့ မရဘူးလေ”

လောဘသတ်လို့ သေခဲ့ကြရသည့်လူတွေ သည်လောကမှ ဒုနဲ့ဒေး ဖြစ်နေတာကို သိတာ မမြင်မကြားလေရောသလား။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေ ဖုံးလွှမ်းနေသော သူမ သောကရေယာဉ်ကြောမှာ ဘယ်အချိန် များ နစ်မျောဦးမည်မသိ။

“ဒီမှာ သိတာ”

ဒေါ်သီတာက ရှုတည်တည်နှင့် ကြည့်၏။

“ငါက ငါ့သမီးကို ချုပ်ကိုင်နိုင်ရင်တောင် ဗိုလ်ဝေးကို ချုပ်ကိုင်ဖို့ မင်းတို့ မတတ်နိုင်ပါဘူး”

“တတ်နိုင်တဲ့လူရှိတယ်လေ”

“ရမယ်ထင်လို့လား”

“ရကိုရစေရမယ်”

ကိုယ့်တွက်ရေးနှင့်ကိုယ်တော့ စက်သူဌေးဖြစ်နေကြပါလား။ တွက်ကြည့်လို့ စက်မရှိမှ ရင်ထုကုန်မှာကို မြင်ယောင်ပါသေးသည်။

“ကောင်းပြီလေ...မင်းတို့ တားကြည့်လိုက်ပေါ့။ ခန္ဓာကိုယ်ကို သာ လှောင်ပိတ်ချုပ်နှောင်ထားလို့ ရမယ်။ စိတ်ဆိုတာ အစိုးမရဘူးကွ”

“အို...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကတော့ ဗိုလ်ဝေးနဲ့ ညှာကို နီးစပ် အောင်လုပ်ရမှာပဲ”

သူများမိဘတွေများ ကိုယ့်သားသမီးကို ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ် ချစ်မဝ နိုင်လို့ ကလေးလို အမြဲထင်ပြီး အိမ်ထောင်ပြုကာ ခွဲခွာသွားကြမှာစိုးသည် တဲ့။ သီတာကတော့ သမီးကဖြင့် အရွယ်မရောက်သေးဘူး။ လင်ပေးစားဖို့ တို ကြိုရှာထားတာ ကျလည်းကျလောက်ပါရဲ့။

“မင်းတို့ကြိုက်သလို လုပ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ငါတစ်ခုတော့ သတိပေး ထိုက်မယ်”

ပြောဆိုသည့်သဘောနှင့် ဦးမိုးအောင်ကို ဒေါ်သီတာက မေးဆတ် ပြလေလျှင်-

“ရေမသောက်ချင်တဲ့နွားကို ဂုတ်နှိမ်ပြီး အတင်းတိုက်ရင် ဝှေ့လွှတ် ဘတ်တယ် သိလား။ ဗိုလ်ဝေးက မင်းသမီးကို ချစ်နိုင်မယ်လို့ မင်း ဆင်နေသလား”

“အို...ဂုတ်နှိမ်ပြီးတိုက်လို့မရရင် ပါးစပ်ဖြဲပြီး ကျည်တောက်နဲ့ နှိုးသွင်းရမှာပဲ”

“မင်းတို့လုပ်ခွင့်ရှိသလောက် လုပ်ကြည့်လိုက်ပေါ့ကွာ”

ဦးမိုးအောင် စိန်ခေါ်ပစ်လိုက်၏။ တားဆီးလို့မရနိုင်တာသည် အချစ်
တဲ့။ ဗိုလ်ဝေးရင်ထဲကို ယောက်ျားချင်းမို့ သူဖောက်ထွင်းပြီး မြင်ပါသည်။
တားကြည့်လိုက်ကြစမ်းပါ။

အခန်း (၁၀)

“ဝေး...အောင်ပြီကွ”

ဗိုလ်ဝေးတစ်ယောက် ဂုဏ်ထူးနှစ်ခုနှင့် ဆယ်တန်းအောင်သဖြင့်
ထက်သီးလက်မောင်းတန်း၍ အော်လေသည်။ ရည်ရွယ်ချက်ပန်းတိုင်ကို
ရောက်ခင် မမကို ဒုက္ခပေးသလိုဖြစ်မှာစိုး၍ မမနှင့်တွေ့ချင်သည့်စိတ်
နဲ့ ချီးနှိမ်ပြီး စိတ်ကို စာထဲမှာ နစ်မြုပ်ပြီး ကြိုးစားခဲ့တာပါ။ စာမေးပွဲ
ပြီးတော့လည်း စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်အောင် ဟိုခရီးထွက်၊ ဒီခရီးထွက်
နဲ့ အိမ်မှာကပ်သည်မရှိဘဲ မမနှင့်မတွေ့အောင် နေခဲ့တာသည် အရာ
အလုံးကို ကျော်ဖြတ်ဖို့ နောက်သို့ ခြေလှမ်းဆုတ်ပြီး အားယူခဲ့ခြင်းပါ
ပေ။

အခု ဆယ်တန်းအောင်ပြီ။

ကိုယ်အရွယ်ရောက်ပြီဟု သတ်မှတ်၍ ပျော်ရွှင်မှု သရဖူကိုဆောင်း
ကာ အိမ်ရောက်ပြီးသည်နှင့် တစ်ဖက်ခြံသို့ကူးကာ မမကို ရှာနေမိ၏။
သူတို့သားအမိတွေ အိမ်မှာမရှိတော့ သူ့အတွက် စိတ်အေးချမ်းသာရှိရ
သည်ပေါ့။

“မမ”

တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်လို့နေ၏။

“မမရေ”

သူ့နေရာအနံ့လိုက်ရှာသော်လည်း မမကို မတွေ့ရပေ။

“မမ”

“ကြည်မွေ့ ခြံထဲဆင်းသွားတယ် ဗိုလ်ဝေးရဲ့...ခရေပင်အောက်မှာ ရှိမယ်ထင်တယ်”

“ကျေးဇူးပဲ ကြီးဖြူ”

ထမင်းချက် ဒေါ်ဖြူစကားကြောင့် ဗိုလ်ဝေး ခရေပင်ဆီသို့ ပြေးခဲ့ တော့၏။ မမကို လန့်အောင်လုပ်မည်ဟု စိတ်ကူးကာ တိတ်တိတ်ကလေး ခြေဖွဲ့၍ လျှောက်ခဲ့စဉ်...

“ငါ ဒီစကားကိုပြောတာ အကြိမ်အခါတွေလည်း မနည်းတော့ပါ ဘူး ကြည်မွေ့ရယ်”

“ကြားရဖန်များလို့ကိုပဲ ရိုးနေပါပြီဟယ်”

“နင် ငါ့ကို သနားဖို့ ကောင်းနေပြီ”

ကြည်မွေ့က ရယ်လိုက်ပြီး-

“သနားသလိုလိုတော့ ရှိသားပဲ”

“ဒါဆို အဖြေပေးတော့လေ”

“ငါက ငါ့ကိုယ်ငါ ပိုပြီး သနားတယ် သိလား”

“ဘယ်လို”

“နင့်ကို ငါ ခင်ပါတယ် ခန့်သော်ရယ်...ချစ်လို့မရတာကို ညာရင် နင်လည်း စိတ်ဆင်းရဲရမယ်။ ငါလည်း သနားဖို့ကောင်းတာပေါ့”

“ကြည်မွေ့”

ခန့်သော်က ကြည်မွေ့လက်ကို ဖျက်ကနဲ ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ ဒါကိုမြင်လိုက်ရတဲ့ ဗိုလ်ဝေးတစ်ယောက် အူနုကို ကျွဲခတ်ခံရသလို မျက်လုံးများပင် ပြာဝေသွားလေသည်။ ဒေါသက ခြေထောက်ကို အလုပ် ပေးလိုက်တာ လွှားကနဲပါပဲ။

“ဟော့လူ”

“ဟင်”

“ဗိုလ်ဝေး”

ဗိုလ်ဝေး ဆတ်ကနဲ ခန့်သော်လက်ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်၏။

“မင်း...မင်း...ဘယ်သူလဲ”

“ဗိုလ်...ဝေး...ဇော်”

ဖြေလိုက်ပုံက ကျွတ်ဆတ်ဆတ်နှင့် တစ်လုံးချင်းပါ။ ခန့်သော်ကို

နှိတ်ကြည့်ကြည့်လိုက်ပြီး-

“ခင်ဗျား...မမကို ဘာလုပ်တာလဲ”

“မင်း မမြင်ဘူးလား။ နေပါဦး...မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဟ...ဆိုင်တာပေါ့”

“ဘယ်လိုဆိုင်တာလဲ”

“ဟား...လဲတာတွေများလို့ မတ်တတ်ငါတစ်ယောက်တည်းလား

ခြံမေးရမလိုပဲ။ ဘယ်လိုဆိုင်တာလဲ...သိချင်တယ်ပေါ့”

“ပြောမှာသာပြောစမ်းပါ”

ဗိုလ်ဝေး လက်သီးကို ကျစ်နေအောင်ဆုပ်လိုက်ပြီး-

“မမကိုထိရင် ဒီလို”

“ခွပ်”

“အ”

“အို...ဗိုလ်ဝေး”

“ကဲကွာ”

“ခွပ်”

“အား”

“မလုပ်ပါနဲ့ ဗိုလ်ဝေး”

ကြည်မွေ့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဝင်ရပ်ပြီး ခန့်သော်ကို မေးမလိုက်

သည်။ ဒါကိုပဲ ဗိုလ်ဝေး ဒေါသပိုဖြစ်ကာ ကြည်မွေ့လက်ကို ဆောင့်ဆွဲ
ခေါ်လိုက်၏။

“မမ”

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“ထိုးလိုက်တာလေ”

“နင်”

“ဒီမှာ မမ”

ကြည်မွေ့ ဒေါသနှင့် စူးစူးရဲရဲ ကြည့်လိုက်လေသည်။ ဗိုလ်ဝေးက
လည်း ထိုနည်းတူပါပဲ။

“ကျွန်တော်ကလွဲရင် မမအနားကို ကပ်တဲ့ကောင်မှန်သမျှ ဗိုလ်ဝေး
လက်သီးမြည်းရမယ်သာမှတ်”

“ငါ့အနားကို ဘယ်သူပဲ ကပ်ကပ်ခွာခွာ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တယ်...သိပ်ဆိုင်တာပေါ့”

ဗိုလ်ဝေး အော်လိုက်ပုံက သရဲသဘက်စီးလာသည့်နယ်။ အပျော်
ကို ပွေ့ပိုက်ပြီး အင်နဲ့အားနဲ့ လာခဲ့သမျှ အနားရောက်မှ ခြေထိုးခံလိုက်
တာကို ဘယ်သူက မှောက်လျက် အလဲခံချင်မှာလဲ။ ထိုးခံတဲ့ခြေထောက်
ကို ရိုက်ပဲချိုးရချိုးရ တက်ပဲနင်းရနင်းရ အချစ်အတွက် သင့်လာမယ့်ဘေး
ကို ရှင်းထုတ်ရမှာပဲပေါ့။

“မမ...မမ သိရဲ့သားနဲ့ဗျာ”

“ငါက ဘာကိုသိရမှာလဲ။ ခန့်သော်က ငါ့သူငယ်ချင်းဟဲ့။ ငါ
သူငယ်ချင်းကို နင် အသလွတ်ကြီး ဝင်ထိုးတာ ကောင်းသလား”

“ကောင်းတာပေါ့၊ ဖြစ်နိုင်ရင် တစ်ခါတည်း အသေသတ်ပစ်ချင်
တာ”

“ဘာ”

“သူက မမလက်ကို ဆွဲလားကိုင်လား လုပ်နေတာလေ။ အဲဒါကို

ကျွန်တော်က မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်ရမှာလား မမ”

“နေလိုက်ပေါ့...ငါ့ရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စမှာ မင်း ဝင်ပါစရာမှ
မလိုတာ”

“မမ”

ဗိုလ်ဝေး မမပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ချိန်မှာ ပုတ်ချလိုက်တဲ့ မမရဲ့
အပြုအမူက သူ့ရင်ဝကို ဓားနှင့်ထိုးတာထက် နာကျင်စေ၏။ မမမျက်နှာ
တစ်ချက်ညှိုးမှာကို ကမ္ဘာပြိုမတတ် ကြောက်ခဲ့တဲ့သူ အခုရင်ဆိုင်နေရ
တာက မမရဲ့ဒေါသမျက်ဝန်းတွေ...

“မမ...မမ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီလိုမကြည့်ပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော်
မခံစားနိုင်ဘူး။ မမ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီလို မကြည့်ပါနဲ့”

“ဒီမှာ ဗိုလ်ဝေး”

“ဗျာ”

“မင်း...ငါ့ပါးပြင်ပေါ်မှာ လက်ဝါးရာထပ်အောင် လာလုပ်နေတာ
ထားဟင်...မင်းနဲ့ မပတ်သက်တဲ့အချိန်တွေမှာ ငါ နားပဲပူတာ။ ပါးပူ
အောင် အရိုက်မခံရလို့ မိမွေးတမ်း ဖမွေးတမ်းရှိနေတာကို မင်း မမြင်ချင်
လို့ ငါ့ကို ပြန်ပြီးပုတ်သက်ဖို့ ကြိုးစားနေတာလား...ပြောပါဦး”

“မဟုတ်ဘူး...မမ...မဟုတ်ဘူးနော်”

“မဟုတ်ဘူးဆိုရင် မင်း နောက်ထပ် ငါနဲ့ မပတ်သက်မိအောင်
နေပါ။ ငါ ဒါပဲပြောချင်တယ်”

“မမ”

ဗိုလ်ဝေး ခေါ်လိုက်ပေမယ့် ကြည်မွေ့က လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ
ခန့်သော်၏လက်ကို ဆွဲခေါ်ပြီး ထွက်သွားလေသည်။

တကယ်ပဲ ရက်စက်တော့မှာလား မမရယ်...

အခန်း (၁၁)

“ကိုကို”
“အမေ”

အမှတ်မထင် ခါးကို ပြေးဖက်လိုက်တာကြောင့် ဗိုလ်ဝေး
ယိုင်မသွားအောင် ကိုယ်ကို မနည်းထိန်းလိုက်ရသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ ညာရယ်”
“ကိုကိုကို ပြောစရာရှိလို့”

ကလေးလိုလို ခွေးလိုလို ပုံစံလုပ်နေပေမယ့် ညာက ထွားလာတာ
အပြုအမူကလေးကလေးဖြစ်နေတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ အသက်ကငယ်ပေမယ့် လူကောင်
ထွားနေတော့ ညာ သူခါးကိုဖက်ပြီး မျက်နှာကို မော့ကြည့်နေပုံက သူများ
မြင်ရင် အမြင်မတော်စရာတွေ ဖြစ်နိုင်သည်လေ။

ဒါကြောင့်...

ဗိုလ်ဝေး ညာလက်တွေကို ဖယ်ချလိုက်ပေမယ့် ညာက ပြန်ဖက်
ထားသည်။

“ညာ”
“ဟင်”
“ငါ့ခါးကို မဖက်နဲ့လေဟာ”
“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကိုရဲ့”
“ဟို...ငါ ယားတတ်တယ်ဟာ”
“ယား...ယား...ဖက်မှာပဲ”

ပြောရင်း ညာက တိုးဖက်လေသဖြင့် ဗိုလ်ဝေး သက်ပြင်းချလိုက်

မိ၏။

“ညာသူငယ်ချင်းတွေက ဘာပြောကြလဲ...သိလား ကိုကို”
“ငါ့ကိုပြောတာမှမဟုတ်တာ...ငါ ဘယ်သိမှာလဲ”
“အဟွန်း”

ညာက ချစ်စဖွယ်အပြုံးနှင့် ဗိုလ်ဝေးကို စိုက်ကြည့်နေတာ အကြာ
ကြီးပါပဲ။ မျက်လုံးတွေက ရွန်းလဲ့တောက်ပနေသဖြင့် ဗိုလ်ဝေး မျက်နှာလွှဲ
ထိုက်သည်။

“သူတို့ကလေး...ဟိုနေက ကိုကို ညာကို ကျောင်းမှာ လိုက်ကြို
တာ တွေ့သွားပြီး ကိုကိုက အရမ်းချောတာပဲတဲ့”

“ညာလည်းလူပါတယ်”
“တကယ်လား”
“တကယ်ပေါ့”
“ကိုကို”

“ဘာလဲ ညာရယ်”
“ညာ ကိုကိုကို အရမ်းချစ်တယ်...သိလား”

ဗုဒ္ဓေါဟု ရင်ထဲမှာသာ ဘုရားတလိုက်မိ၏။ ဘယ်လိုချစ်တာလဲ။
ဒီကောင်မလေး စိတ်ကစားနေတာလား။ ဒီအရွယ်က စိတ်ကစားသည့်
အရွယ်သူတောင် ညာလို ဆယ်တန်းမတက်ခင်ကတည်းက မမအပေါ်မှာ

မရိုးသားစွာ စိတ်ကစားခဲ့မိသည်မဟုတ်လား။ ယုန်တောင်ပြေး ခွေး
မြောက်လိုက်တော့ ဖြစ်ကုန်ပါပြီ။ မမက ဖြူစင်ရိုးသားတဲ့ ယုန်မလေး
လေ။

အခု ညာနှင့်ကျတော့...

သူက ယုန်ပြန်ဖြစ်နေရင် ဒုက္ခ...

“ကိုကိုရော ညာကို ချစ်လားဟင်”

“ညာ”

“ဖြေမှာသာ ဖြေပါ ကိုကိုရဲ့”

မချိုလို့ သွားဖြူရယ်တယ်လို့ မအောက်မေ့ပါနဲ့ဆိုသလို ဗိုလ်ဝေး

မချိုသွားဖြူ ပြုံးလိုက်ကာ...

“အင်း...ချစ်တာပေါ့”

“တကယ်”

“အင်း...ညာနဲ့ ကိုကိုက မောင်နှမတွေပဲဟာ။ ကိုကိုက ကိုကို

ညီမလေးကို မချစ်ဘဲနေပါ့မလား ညီမလေးရဲ့”

“ဟင်”

ညာ မျက်နှာလေးပျက်သွားလေ၏။ ခုမှ သူ့ခါးသည်လည်း
လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ရသွားသည်။ ဗိုလ်ဝေး မျက်နှာချိုသွေးကာ ဆက်ပြီး
ဖောရောလုပ်လိုက်၏။

“ညီမလေးက အရမ်းလှတော့ ကိုကိုယောက်ဖ မြန်မြန်ရလိမ့်မယ်
ထင်တယ်”

“ကိုကို”

“ဟင်”

ညာအသံက မာဆတ်ဆတ်နှင့် အော်လေသည်။ ချက်ချင်း

မျက်ရည်တွေ ဆုတ်ကလာပြီး-

“ကိုကိုကို ညာ မခေါ်တော့ဘူး...သိလား”

“ဟောဗျာ...ဘာဖြစ်ရပြန်ပြီလဲ”

“မသိဘူး...ကိုကိုကို ညာ မုန်းတယ်”

“ကောင်းတာပေါ့”

“ဟွန်း...”

ညာ ချာကနဲ လှည့်ထွက်ပြေးသွားလေသည်။ ဗိုလ်ဝေး ခုမှ
ဣတိလပ်ပေါ့ပါးစွာ ပြုံးမိ၏။ မုန်းလိုက်စမ်းပါ။ နင်မုန်းလေ ငါ
ဣတိလပ်လေပဲပေါ့ ညာ။ ငါ့ရင်ထဲမှာက တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်နေ
တာဆိုတော့ နင်မုန်းလို့ ငါ အပြုံးပျက်မယ်များ ထင်နေလား။

မမရယ်...

ညာလို မမသာ ကျွန်တော့်ကို ချစ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲဗျာ။

အခန်း (၁၂)

“ဟင်”

ကြည်မွှေ ခရေပင်အောက်သို့ရောက်စဉ် ခရေပွင့်တွေနှင့် စီရေးထားသော စာတန်းလေးကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် မျက်လုံးလေးဝိုင်း ပါးစပ်ကလေး ပွင့်ဟသွားလေ၏။

မမကို သိပ်ချစ်တယ်

မောင်

တဲ့။ ဒါ...အို...ဗိုလ်ဝေးအပြင် ဘယ်သူကရှိဦးမှာလဲ။ ဒီခရေပင်အောက်ကို အခြားလူတွေ အသွားအလာမရှိလို့ တော်သေးတာပေါ့။ တစ်ယောက်ယောက်များ တွေ့သွားရင် ဒုက္ခ။ ကြည်မွှေ လှိုက်ခုန်လာတဲ့ ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိရင်း စာတန်းရှေ့မှာ ထိုင်ချလိုက်၏။ ဒီစာတန်းကို ဖျက်ပစ်ရမည်လေ။ ကြည်မွှေ စာတန်းဆီသို့ လက်ကမ်းလိုက်စဉ်-

“မလုပ်ပါနဲ့”

“ဟင်”

ညင်သာစွာ သူမလက်ကို ထပ်ဆုပ်တာခံလိုက်ရခြင်းနှင့်အတူ ကိုယ်သင်းရနံ့တစ်ခုက ကိုယ့်အနားကို ပူးပူးကပ်ကပ် ရောက်လာသည်။

“အချိန်အကြာကြီး ရေးထားရတဲ့ ဒီစာတန်းလေးကို မဖျက်ပါနဲ့ မမရယ်”

“ဗိုလ်ဝေး”

“ဒါ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက အမှန်တရားပါ။ ဒီစာတန်းလေးထဲမှာ ကျွန်တော့်အသည်း၊ ကျွန်တော့်နှလုံးသား၊ ကျွန်တော့်ဘဝ၊ ကျွန်တော့်ရင်ခုန်သံ”

“တော်စမ်း”

ကြည်မွှေ လက်ကိုရုန်းတော့ ဗိုလ်ဝေးက လွှတ်မပေးပေ။

“မမ”

“မခေါ်နဲ့”

“မမ ကျွန်တော့်အပေါ် ဘာလို့ ဒီလောက် စိမ်းနေတာလဲ”

“နင် ငါ့လက်ကိုလွှတ်”

“မလွှတ်ဘူးဗျာ...မမ ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့ ရှောင်နေတာလဲ။ ဘာလို့ စိမ်းစိမ်းကားကားကြီး ဆက်ဆံနေတာလဲ...အဲဒါပြော”

“ရှင်းပါတယ်...နင်နဲ့ မပတ်သတ်ချင်လို့ပေါ့”

“ဟာ...မပတ်သက်လို့ မရဘူး”

မျက်ဝန်းချင်းဆုံကြတော့ တစ်ယောက်က ဒေါသ၊ တစ်ယောက်က တောင်းပန်တိုးလျှိုးသော မျက်ဝန်းတွေနှင့်ပါ။ မျက်ဝန်းနှစ်စုံက လက်နက်နှစ်ခုဆိုလျှင် ဘယ်သူ့အရင် ကျရှုံးမှာလဲ။

“မမ”

ကြည်မွှေ ဝေလာသည့်မျက်ရည်ကို မျက်နှာလွှဲပြီး မျက်တောင်ပုတ်ခတ်၍ ထိန်းနေရသည်။

“မမကို ကျွန်တော်...မမကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်ဗျာ”

“အို”

ဗိုလ်ဝေး ရင်ထဲကအချစ်တွေက ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်လို့ မရတော့ပေ။ ကြည်မွေ့ကိုယ်လေးကို ခပ်တင်းတင်း ဆွဲဖက်ပစ်လိုက်၏။ အခက်အခဲ အတားအဆီးတွေများလေလေ အချစ်က ရုန်းကြွလေလေဖြစ်တာ အချစ်၏နိယာမတရားလား။

ပထမတော့...

ကြည်မွေ့လည်း သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ငြိမ်သက်နေမိသည်။ နောက်မှ သတိရလျှင်-

“ဗိုလ်ဝေး”

သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားရ၏။

“လွတ်...လွတ်စမ်း”

“ကျွန်တော့်ကို မရက်စက်ပါနဲ့ မမရယ်”

“လွတ်လို့ ငါ ပြောနေတယ်နော်...ဗိုလ်ဝေး”

“ဟင့်အင်း”

ဗိုလ်ဝေးက ပို၍တိုးဖက်ထား၏။ အချစ်ကို အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုး ဖွင့်ဆိုကြတဲ့အထဲမှာ သူ့အချစ်ရဲ့သက်ရောက်မှုက ဘယ်အဓိပ္ပာယ်လဲ သူ မသိပေ။ ချစ်တာတစ်ခုကလွဲရင် သူ ဘာမှမသိချင်ပါဘူး။ ပင်လယ်ပဲခြားခြား တောင်ပဲတားတား သူ ကျော်ဖြတ်ဖို့ အဆင်သင့်ပါ။

“မမရယ်...မမကို ကျွန်တော် အရမ်းချစ်တယ် သိလား။ မမက ကျွန်တော့်ကိုရှောင်နေလေ ကျွန်တော့်အချစ်တွေက ဒီရေလို တိုးလေပဲ မမ။ မမ ကျွန်တော့်ကို ရှောင်မနေပါနဲ့တော့နော်။ မမနဲ့ပတ်သက်လာရင် ကျွန်တော် ဘာမဆို ရင်ဆိုင်ရဲပါတယ်။ မမ ဘာမှအားငယ်စရာမလိုဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ကြောက်နေစရာမလိုဘူး။ မမဘဝအတွက် မောင်အချစ်သူရဲကောင်း ဖြစ်ချင်တယ်”

မောင် ဆိုပါလား။ ဒီအသုံးအနှုန်းက တစ်ဖက်သတ် အသုံးပြုခြင်း

သူ့ရယ်ကိုယ်ရယ် ချစ်သူတွေပါလို့ အမည်နာမတပ်လို့ရသလား။

“မမ”

“မင်း ငါ့ကို အရင်လွတ်ပါ။ ပြီးမှ ဒီကိစ္စအတွက် ဆွေးနွေးကြတာပေါ့”

မမစကားကို နာခံသောအားဖြင့် ဗိုလ်ဝေး မမကိုယ်လေးကို ချွတ်ပေးလိုက်လေလျှင် မမက သူ့ကို ချက်ချင်း ထရပ်ပြီး ကျောခိုင်း ချိတ်၏။

“မင်း ခုလိုလုပ်နေတာ ငါ့ကို ချစ်ရာမရောက်ဘဲ နှစ်ရာရောက် နေတယ်ဆိုတာ မင်း သိရဲ့လား”

“မမ”

“ငါက သူများအိမ်မှာ တွယ်ကပ်နေရတဲ့သူပါ။ ငါ့ကို မှီခိုစရာ ချော့ကံအောင်တော့ မလုပ်ပါနဲ့။ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟာ...မမ အထင်လွှဲနေပြီ။ မောင်က မမကို ဒီဘဝထဲကနေ ခွဲထုတ်ချင်တာ မမရဲ့”

“ရမယ်လို့ မင်း ထင်နေသလား ဗိုလ်ဝေး”

“ဘာလို့မရမှာလဲ။ မမ မောင့်ကိုချစ်တယ်လို့ တစ်ခွန်းပဲ ဖြေ... မမနဲ့မောင် ချစ်သူတွေဖြစ်တဲ့အကြောင်း ဘယ်သူမှ မရိပ်မိအောင် မောင် ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နေပေးမယ်။ မောင်တို့ရှေ့ရေးအတွက် ဘဝအာမခံချက် ခေယ့်အရာမှန်သမျှ အကုန် မောင် သင်ကြားစုစည်းမယ် ဘယ်လိုလဲ”

ကြည်မွေ့ မသိမသာ ခေါင်းခါလိုက်မိသည်။ အပြောမှာ ချောနေပေမယ့် လက်တွေ့ဘဝမှာ ဆူးပြောင့်ခလုတ်ဆိုတာ ရှိကိုရှိနေမှာပဲမဟုတ်ဘူး။ ချစ်ပြီးမှ ဒဏ်ရာတွေ ဗရပွနှင့် လမ်းခွဲရမယ့်အစား မချစ်ခင်ရတဲ့ နှုန်းရာပဲ့ရာလေးကို ဆေးသိပ်တာက ကောင်းလိမ့်မည်။

မချစ်တတ်တဲ့မိန်းမ မဟုတ်ဘဲ ကြည်မွေ့က အချစ်ဇာတ်ခုံပေါ်ကို ဘက်ရမှာ ကြောက်နေတာပါ။ အချစ်နဲ့အချစ်ပေါင်းတော့ ချစ်ကြောင်းတွေ

ပြောလို့မကုန်နိုင်တာက ဇာတ်လမ်းတွေထဲမှာလေ။ ဇာတ်လမ်းမို့ ပရိသတ် နှစ်သက်အောင် ဒုက္ခခံရလည်းခဏ၊ ကွေကွင်းကြရင်လည်း ခဏ... ပြီးတော့ ဇာတ်သိမ်းမှာ ညားသွားကြပေမယ့်...

လက်တွေ့ဘဝမှာ...

ချစ်တိုင်းမညား၊ ညားတိုင်းမချစ်ကြဘဲ အချစ်နဲ့အချစ်ပေါင်းမိလို့ နှစ်ဟောင်းရွက်ကြွေတွေလို ကျိုးကြေလေလွင့် သုခအစစ်ကို မရနိုင်ကြတဲ့ လူတွေ ဒုနဲ့ဒေးပါပဲ။

“မမ”

“မင်းမှာ စိတ်ကူးယဉ်ခွင့်ရှိပါတယ်”

“မောင် စိတ်ကူးယဉ်နေတာမဟုတ်ဘူး မမ...လက်တွေ့ကျကျ အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ မောင့်မှာ သတ္တိတွေ...ခွန်အားတွေ ရှိပါတယ်ဗျ”

“မင်း ကြားဖူးမှာပါ။ အချစ်စစ်ဟာ ကြိုခင်းထားတဲ့ ပန်းခင်းလမ်း မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ကြိုခင်းထားခဲ့ရင်တောင် မုန်တိုင်းထန်ရင် ကျိုးကျကျန်ခဲ့ တာပဲမဟုတ်လား”

“မမ”

ဗိုလ်ဝေး မမကိုယ်လေးကို သူ့ဘက်သို့ ဆွဲလှည့်ပြီး ပခုံးလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“မမ မောင့်ကို ဘာလို့မယုံတာလဲ”

အဖြေတစ်ခုရဲ့နောက်ကွယ်မှာ ပဟောဋီတွေ ထပ်ငြိလာနိုင်ဖွယ်ရာ တွေရှိသည်မို့ ကြည်မွေ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။

“မမ ယုံအောင် မောင် ဘာလုပ်ပြရမလဲပြော...မမကိုတော့ မောင် အဆုံးရုံးမခံနိုင်ဘူးနော်...မမ။ မမဘက်က မောင့်ကို ခုလိုပဲ စိမ်းကားနေရင်တော့”

“မင်း ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ခု...တစ်ခါတည်း ခိုးပြေးသွားမှာ”

“ဘာ”

“တောက်”

ကိုယ့်စကားကို နားမထောင်ရမလားလို့ ဒေါသနှင့် လက်တစ်ဖက် ခုပ်ကနဲ မြောက်တက်သွားသည်။

“ဖြန်း”

“ဟာ”

ဗိုလ်ဝေး ပါးတစ်ဖက် ပူသွားလေ၏။ အံ့ဩရိပ်တို့နှင့် မမကို မြဲကြည့်လိုက်တော့ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ပြီး သူ့ကိုကြည့်နေတာ နူးဝါးဝါးပါးပါး။ ပြီးမှ လှည့်ထွက်သွားတော့ ဗိုလ်ဝေး လက်ကောက်ဝတ် ကို ဖမ်းဆုပ်ပြီး ပေါက်ကွဲသံစဉ်တွေက အရိုင်းဆန်ဆန်။ မမကို အလွတ် နေနိုင်တော့ဘဲ ရင်ခွင်ထဲမှာ မြုပ်နေအောင် ဖက်ထားလျက် အနမ်းတွေက ဆတ်တိုက်နှင့်သာ...

“ဟင့်အင်း...ဗိုလ်ဝေး”

ကြည်မွေကို ငြင်းဆန်ခွင့်မပေးတော့သည့်အချိန်...

“ဟဲ့...အမယ်လေး...ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ”

“ဟင်”

အော်လိုက်တဲ့အသံက ငှက်စုန်းထိုးတာထက်ပင် နားဝင်ဆိုးသေး၏။ နှစ်ယောက်သား လန့်ဖျပ်ပြီး လူချင်းခွာလိုက်ကြစဉ် ခါးကြီးထောက်ပြီး သူတို့ကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေသူက ဒေါသီတာချစ်ဆိုင်။ နောက်မှာ ခုန်သည်းညှာလည်း ပါလာ၏။ ကြည်မွေက သူ့ရင်ဘတ်ကို တွန်းထုတ် ထိုက်ပေမယ့် မမလက်ကလေးကို သူ အမိအရ ပြန်ဆွဲထားသည်။

ခုမှတော့ မထူးတော့ဘူးလေ။

လစ်ရင်ခိုးမိရင် ပြန်ပေးဆိုတာမျိုး သူ အဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူး။ မိလက်စနဲ့တော့ ဘာလို့ ခေါင်းရှောင်နေရမှာလဲ။ လာမယ့်ဘေး ပြေးတွေ့ ခုံပဲရှိတာပေါ့။

“မေမေ”

“ပြောစမ်းပါဦး...ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ”

“အန်တီ မြင်ပြီးပြီမဟုတ်လား”

“အေး...မြင်ပြီးသားပေမယ့် သေချာပေး ဝ် ထပ်မေးနေတာ”

“သေချာပါတယ်...အန်တီ မြင်သလိုပဲပေါ့”

“တောက”

ဒေါ်သီတာ ဗိုလ်ဝေးစကားကြောင့် ဒေါသဖြစ်သွားပေမယ့် ဒေါသကို လမ်းကြောင်းလွဲလိုက်တာ ကြည့်မွေ့အပေါ် အစကတည်းက မြင်လိုက်လို့ ဖြစ်တဲ့ဒေါသက သမ္မာအာဇီဝကျဖို့မလို။ ထို့ကြောင့်-

“ကြည့်မွေ့အိမ်”

“မေမေ...ကြည့်မွေ့လေ...ကြည့်မွေ့”

“လာစမ်း”

“မမ”

ဆွဲထားလိုက်တဲ့ ဗိုလ်ဝေးလက်ကို ညှာကဝင်၍ ရိုက်ချလိုက်သည်။ ကြည့်မွေ့ကိုဆွဲပြီး ဒေါ်သီတာ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးလျက်-

“နင်က ဒီအပင်အောက်လာပြီး ခွေးဇာတ်ခင်းနေတာပေါ့လေ... မဟုတ်လား...ဒါ တော်သလင်းလ မဟုတ်ဘူး...ခွေးမရဲ့”

“အန်တီ”

ဗိုလ်ဝေးဆိုတာ အရင်က လူအေးလေးပေမယ့် အခုဆူနေတဲ့သွေးကို ဓနည်းချုပ်ထိန်းနေရတာ ကိုယ်အလွန်ဖြစ်မှာစိုးလို့။

“အန်တီစကားတွေက မိုက်ရိုင်းလွန်းနေပြီနော်”

“ဘာ”

“ကိုကို မေမေ့ကို ခံအော်စရာမလိုပါဘူး။ မမက ပြုဟ်မပဲ”

“ဟုတ်တယ်...သင်းကြောင့် ငါ အခုလို အပြောခံရတာ ပြုဟ်ဆိုး

မ...က”

“ဖြန်း”

“ဟာ”

“ဖြန်း”

“မမ”

မမဆိုသို့ လှမ်းလိုက်တဲ့ ဗိုလ်ဝေးရှေ့ကနေ ညှာက ကာဆီးရပ်ထားလိုက်၏။ ကြည့်မွေ့အကြည့်တွေက ဗိုလ်ဝေးကို မြားနှင့်ပစ်လိုက်သည့် နယ် ငါ့ပါးပေါ်မှာ လက်ဝါးရာထပ်အောင် လာလုပ်နေတာလားလို့ ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ မမစကား။

အခု...

မောင့်ကြောင့် မမပါးပြင်လေးပေါ်မှာ လက်ဝါးရာထင်ပြန်ပြီပေါ့မရယ်။

အခန်း (၁၃)

ကြည်မွေ့ ကိုယ့်အခန်းလေးကို သံယောဇဉ်မပြတ်စွာကြည့်ပြီး ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ဧည့်ခန်းကို ဖြတ်လျှောက်တော့ ဖေဖေက သူမ လက်ကလေးကို ဆွဲခေါ်ပြီး ဘယ်သူ့မျက်နှာကိုမှ မကြည့်ပေ။ ကြည်မွေ့ မေမေနှင့်ညီမလေးကို ကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာတွေက တင်းနေ၏။

“ဒါက ဘယ်ကိုလဲ ကိုမိုးအောင်”

ဦးမိုးအောင် ခြေလှမ်းတန့်သွားပြီး-

“ဒီအိမ်မှာ ငါ့သမီးကို ဆက်ထားရင် ချစ်ရာမရောက်ဘဲ နှစ်ရာပဲ ရောက်နေမှာ။ အဲဒါကြောင့် ဒီအိမ်နဲ့ဝေးရာမှာ သွားထားမလို့”

“ဒါပေါ့... ကျွန်မတို့မျက်စိကွယ်ရာ နားကွယ်ရာဆိုတော့ ပိုပြီး လွတ်လပ်သွားတာပေါ့လေ”

“ဘာပြောတယ်ကွ”

“သူ့နေချင်သလိုနေလို့ ရသွားပြီလို့ ပြောတာပါ”

“မင်းစကားပြောရင် အနှောင့်အသွားမလွတ်ဘူးနော်။ ငါက ငါ့သမီးကို နှိပ်စက်ခံတာကနေ ကင်းလွတ်အောင် ပို့ပစ်မှာ။ မင်းတို့ မပတ်သက်စေချင်တဲ့ ဝိုင်းဝန်းနဲ့ မပတ်သက်ဖို့ ငါ့သမီးဘက်က ငါ အာမခံတယ်”

“ကောင်းတာပေါ့... ရှင့်ကျေးဇူးကမ္ဘာပါပဲ”

“အေး... မင်းတို့ဘက်ကလည်း ကိုယ့်လူကိုယ်နိုင်အောင်ထိန်း... ငါ့သမီးနဲ့ လုံးဝ လာမပတ်သက်စေနဲ့... ဒါပဲ”

ပြောပြီးတာနှင့် သမီးလက်ကိုဆွဲ၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ သိပ်မကြာ ခင်မှာ သမီးကြီးလည်း သူမိဘပိုင်ဆိုင်တဲ့အမွေတွေကို ရတော့မှာပါလေ။ အဲဒီတော့မှ ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို မှီခိုပြီး အညွန့်တက်လာရတယ်ဆိုတာ သိကြရောပေါ့။ ကြည်မွေ့အိမ်ဆိုတာ နယ်နယ်ရရ မိန်းကလေးမှမဟုတ် တာ။ သင်းတို့ သိစေရမယ်။

“ဖေဖေ”

“ဟင်... ဘာလဲ သမီး”

“သမီး အဆောင်မှာပဲ နေပါရစေနော်။ ဟို... တိုက်ခန်းတွေ ဘာတွေမှာ မနေပါရစေနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးရဲ့”

“ဟိုလေ... တိုက်ခန်းဆိုရင် သမီးတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန် နေမှာ ဖေဖေရဲ့... ပြီးတော့ ဈေးလည်းကြီးတယ်။ အဆောင်မှာဆိုတော့ အဖော်လေးဘာလေးရတာပေါ့ ဖေဖေရဲ့”

“သမီးသဘောပဲလေ... သမီး စိတ်ချမ်းသာအောင် ဖေဖေ စီစဉ် ပေးမှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖေဖေ”

ဦးမိုးအောင် မချိုပြုံးပြုံးလိုက်၏။ တကယ်တမ်း ကျေးဇူးရှိတာက သမီးတို့မိသားစုပါ ‘သမီးရယ်။ ကားလေးကို မောင်းထွက်လာခဲ့စဉ်

လမ်းမှာ ဗိုလ်ဝေးနှင့်ဆုံ၏။ ဗိုလ်ဝေးက ဘာမှမသိရှာသူမို့ သူတို့ နှုတ်ဆက်ဖို့လည်း မလိုပေ။ ကြည်မွေ့ ရှေ့ကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်လျက် သူ့ကို မျက်လုံးထောင့်ကပ်ပြီးတောင် မကြည့်မိအောင် စိတ်ကို ထိန်းထား လိုက်သည်။

“သမီးကြီး”

“ရှင်...ဖေဖေ”

“ဗိုလ်ဝေးကို နှုတ်ဆက်ချင်သေးလား”

ကြည်မွေ့ ခေါင်းခါလိုက်ပြီး-

“မလိုပါဘူး ဖေဖေရယ်”

ဦးမိုးအောင် ခေါင်းညိတ်ပြီး ဗိုလ်ဝေးကို တစ်ချက်တော့ ဝှဲကြည့် ဖြစ်၏။ ကောင်လေးကို သူ သဘောကျပေမယ့် ကောင်လေးမှာ ကာရန် ထားတဲ့ဆူးတွေကိုတော့ သူ ချဉ်မိသည်လေ။ ကြာပွင့်ကို ချိုးယူချင်ပေ မယ့် ရေနစ်မှာကို ကြောက်သလိုပဲပေါ့။

“လာ...သမီး...ဆင်း”

ဦးမိုးအောင် သမီးအတွက် အစစအရာရာ အဆင်ပြေအောင် ဆောင်ရွက်ပေးပြီး အဆောင်မျိုးကိုလည်း သေသေချာချာမှာ၍ ပြန်ခဲ့တော့ သည်။

တစ်ဖက်မှာလည်း...

အကြောင်းစုံကို သိသွားတဲ့ ဗိုလ်ဝေးခမျာ ငါ့ကြောင့်ဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေတော့၏။

“မြေး”

“ဗျာ”

“မြေး...ကြည်မွေ့အိမ်ကို မေ့ပစ်လိုက်စမ်းပါကွယ်။ တစ်နေ့ကျရင် မြေးနဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ ရည်ရွယ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးက ရှိပြီးသား မြေးရဲ့ ဘွားကို မျက်နှာပျက်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်”

“ဗျာ”

ရည်ရွယ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးရှိပြီးသားဆိုပါလား။ ရည်ရွယ်တိုင်း ချစ်လို့မှမရဘဲ ဘွားဘွားရယ်။

“အဲဒီမိန်းကလေးက ဘယ်သူလဲ...ဘယ်ကလဲဟင်...ဘွားဘွား”

“အခြားသူမဟုတ်ဘူး မြေးရဲ့”

သူ ဘွားဘွားကို ကြည့်နေရင်းက မကြားရဲစွာ နားပိတ်ထားချင် သလိုနှင့် လက်ဝါးချင်းဖိဆုပ်လိုက်မိ၏။

“သူက ချစ်သည်းညှာပဲ မြေး”

“ဘွားဘွား”

ယောင်ယမ်းကာ အကျယ်ကြီးခေါ်လိုက်မိပြီးမှ ခပ်တွေတွေ တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်သွားသည်။ ပြီးမှ-

“သား...သူ့ကို ညီမလေးတစ်ယောက်လိုပဲ ချစ်တာ ဘွားဘွားရဲ့”

“နောက်တော့ တိုးကြည့်လိုက်ပေါ့ မြေးရယ်”

အခန်း (၁၄)

ကြည်မွှေ အသက် (၂၀) ပြည့်တဲ့နေ့မှာတော့ ဦးမိုးအောင်နှင့်တကွ ရှေ့နေကြီးပါ ရောက်လာကြသည်။

“သမီးကြီး”

“ရှင်”

“သမီးကြီးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ဒါ ရှေ့နေကြီးဦးမောင်မောင် ဇော်တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် အန်ကယ်”

ဦးမောင်မောင်ဇော်က ခေါင်းညိတ်ပြုံးပြကာ ဖိုင်တစ်ခုကို ထုတ်ယူ လိုက်ပြီး-

“သမီး အသက် ၂၀ ပြည့်မှပဲ အန်ကယ်လည်း တာဝန်တစ်ရပ် ပေါ့တော့မယ် သမီးရယ်”

“ရှင်”

“ဪ...ဒီလို သမီးရဲ့။ တကယ်တော့ သမီးက နယ်နယ်ရရ အပိုင်းအပိုင်းထဲက မဟုတ်ဘူးလေ။ သမီးရဲ့မိဘတွေက အရမ်းချမ်းသာ ကြတယ်။ တိုတိုပြောရရင် သမီးဖေဖေက သူ သေခါနီးမှာ အင်း... အယ်လိုပြောရမလဲ”

“သူ့ကိုယ်သူ သေမယ်မှန်းသိလို့လို့ ပြောရမှာပေါ့ ကိုမိုးအောင်ရဲ့”

“အင်း...ဟုတ်တယ်...သူ မသေခင်ကတည်းက သမီးကို ဖေဖေ ထက်ထဲ အပ်ခဲ့ပြီး ပိုင်ဆိုင်သမျှ စည်းစိမ်တွေကို ဒီရှေ့နေကြီးဆီမှာ စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ အပ်ခဲ့တာလေ။ သမီး အသက် ၂၀ ပြည့်မှပေးရမယ် ဆိုလို့ အခု သမီး အသက် ၂၀ ပြည့်လို့ လာခဲ့တာပဲ သမီး”

“ရှင်”

ကြည်မွှေတစ်ယောက် ကိုယ့်နားပင် ကိုယ်မယုံချင်။ အိပ်မက်များ နက်နေသလားဟုထင်ရအောင် အဖြစ်အပျက်အပြောင်းအလဲက မြန်ဆန် ငွန်းလှ၏။ ကြည်မွှေက သူ့ဌေးသမီးတဲ့လား။ ဒီအကြောင်းတွေကို ဖေဖေ က ဘာလို့ ကြည်မွှေကို မပြောပြခဲ့တာလဲ။

“ဟုတ်ရဲ့လား ဖေဖေရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် သမီးရဲ့...သမီးရဲ့ဖေဖေက အန်ကယ်တို့ကို အချိန် ကုမချင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါနဲ့။ သမီးကိုလည်း လုံးဝ အသိမပေးပါ နဲ့လို့ မှာထားခဲ့လို့ ကိုမိုးအောင်လည်း သမီးကို မပြောပြတာပါ”

“ဪ”

“ဟုတ်တယ်...သမီးရဲ့။ ဖေဖေက ကတိတည်ချင်လို့သာ မပြော တာ။ သမီး အားငယ်နေမှာစိုးလို့ ပြောချင်တာ ပါးစပ်ကို ယားနေတာပဲ”

“ကဲ...သမီး ဒီမှာ လက်မှတ်ကလေးထိုးလိုက်နော်”

ကြည်မွှေ မယုံနိုင်ခြင်းများနှင့် လက်မှတ်ထိုးလိုက်သည်။ ထိုနေ့မှ စ၍ ကြည်မွှေသည် ပိုင်ဆိုင်မှု ဥစ္စာစည်းစိမ်များစွာနှင့် သူ့ဌေးမလေး ကြည်မွှေအိမ်ဖြစ်သွားပေမယ့် လုံးဝ ထည်ထည်ဝါဝါ မနေပေ။ အဆောင်

ကနေ ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းတစ်ခုကို ပြောင်းနေတာကလွဲရင်ပေါ့။ တိုက်ခန်းကို ပြောင်းလာတော့ အဆောင်မှာအတူနေခဲ့သည့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို ပါ ခေါ်လာခဲ့သည်။

“နင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မွေ့ရယ်...ခုလို နင်နဲ့ တို့ကို အတူ လိုက်နေခွင့်ပေးတော့ တို့...အဆောင်ခလည်း မပေးရတော့ဘူး။ ဘယ်လောက်အဆင်ပြေလဲ။ ကျေးဇူးနော်...ကျေးဇူး”

“ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး ဇင်သူရယ်...ငါက တစ်ကောင် ကြွက် အထီးကျန်သမားလေ။ နင်တို့နဲ့တွေ့မှ ငါ့ဘဝ စိုပြေလာတာဟ”

“အမယ်...အပြောကတော့ အချွန်ပဲ”

“တကယ်ပြောတာကို”

“ဒီကလည်း အလကားမပြောပါဘူး”

“ဟင်...ဒါဆို တိုက်ခန်းလခပေးပြီး ပြောမယ်ပေါ့...ဟုတ်လား”

“အဟဲ...မဟုတ်ဘူးလေ...ကျေးဇူးတင်တာ တကယ်လို့ ပြော တာ”

“ကောင်မ”

ကြည်မွေ့က မျက်စောင်းလေးထိုးလေ၏။ ထိုမျက်စောင်းထိုးပုံလေး ကိုကြည့်ပြီး အသည်းယားစွာ ပြုံးလိုက်သူက ဗိုလ်ဝေးပါ။ ဆိုင်၏ ထောင့် ကျကျ စားပွဲမှာပေမယ့် မမမျက်နှာလေးကို သူမြင်နေရသည်။ မခေါ်သာ လို့ တော်ရာက ပြုံးနေရတာလေ။ ဒါ ဝဋ်ကြွေးဆိုပါက ထိုဝဋ်ကြွေးတွေ မကျေပါစေနဲ့တော့။

သူ မမနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ချင်ပေမယ့် မမကို ထပ်ပြီး ဒုက္ခ ပေးသလိုဖြစ်မှာစိုးလို့ မမ သွားတတ်တဲ့နေရာလေးတွေကို လိုက်ပြီး မမ မျက်နှာလေးကို လိုက်ချောင်းကြည့်နေရတာပါ။ ရုပ်ဖျက်ပြီး ပုံစံအမျိုးမျိုး နဲ့လိုက်နေတော့ မမက ဘယ်သိမှာလဲ။ သိများသိရင် မောင့်ကို ပါးရိုက်ပြီး များ နှင်ထုတ်ဦးမလား မမရယ်။ ကိုယ့်အသားနာမှာ မကြောက်ပေမယ့်

“နောက်ထပ် မောင်နဲ့ဝေးရာကို ထပ်ပြေးသွားမှာစိုးလို့ ချောင်းကြည့် ပြန်ပြန်လုပ်နေရတာ မောင် ပင်ပန်းလှပါပြီ မမ။

“ဟဲ့...မွေ့”

“ဟင်”

“ဟို...ထောင့်စားပွဲက ဘဲလေး နင့်ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးနေတယ်ဟ”

“ဪ...မျက်စိပါလို့ ကြည့်ပြီး ပါးစပ်ပါလို့ ပြုံးတာ ဘာဖြစ် တဲ့”

“ဒီလိုလေးလုပ်ထားကြည့်ရအောင်”

လဲ့လဲ့က တစ်ရှူးဘူးကို ကောက်ကိုင်ပြီး ကြည်မွေ့ မျက်နှာရှေ့က ကွယ်ထားလေလျှင် ကြည်မွေ့က လက်ကလေးနှင့် တွန်းဖယ်ပြီး နှယ်လေ၏။ ဗိုလ်ဝေး သူကြည့်နေတာကို မြင်သွားပြီဟု စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ခြေထိုင်ပြီး မမတို့ဘက်ကို ကျောပေးထားလိုက်သည်။

“ဟယ်...ရှက်တတ်တယ်ထင်တယ်...ကျောခိုင်းထိုင်လိုက်ပြီဟ”

“နင် သူ့မျက်နှာကို မြင်လိုက်လား...လဲ့လဲ့”

“မြင်လိုက်တာမှ ကြိုက်စရာခိုက်စရာလေးတော့”

“နင်နဲ့ငါ လောင်းကြေးစားကြေးလုပ်မလား...လဲ့လဲ့”

“ဘာကိုလဲ ဇင်သူရဲ့”

“အဲဒီဘဲလေး ဒီဘက်ပြန်လှည့်လာအောင် လုပ်နိုင်ရင် နင့်ကို

နက်ဖြန် မနက်စာ၊ ညစာ ငါ တာဝန်ယူမယ်”

“တကယ်လား”

“နောက်ထပ် ၉ လုံးထိုးပြီး ကယ်တယ်ဟာ။ အဲဒါမှ ဒုက္ခသည် ဘယ်ဆယ်ရေးစခန်း တန်းရောက်သွားမှာ”

ရယ်သံတွေကြားရပြီး ဗိုလ်ဝေး ကျောချမ်းသွားလေ၏။ သူ့ဆီကို တကယ်လာရင် ဒုက္ခ။ သူတို့မလာခင် ကိုယ်အရင်မြန်မြန်လစ်မှ။ ဗိုလ်ဝေး ဆီထပ်ကို မျက်နှာတစ်ဝက် အုပ်လုမတတ် ဆွဲချပြီး ခပ်သုတ်သုတ်

ထွက်လာခဲ့စဉ်-

“အင့်”
“အမေ့”
“ဟာ”

ရုတ်တရက် ထရပ်ပြီး ကောင်တာမှာ ငွေရှင်းဖို့သွားရန် လှည့်ထွက်လိုက်တဲ့ ကြည်မွေနှင့်မှ တည့်တည့်ဝင်တိုက်မိ၏။ ကြည်မွေ တောင်းပန်ဖို့ မော့ကြည့်လိုက်တော့-

“ဟင်”

ကြည်မွေ အံ့ဩစွာ ကြည့်နေမိပြီးမှ-

“မင်း...ဗိုလ်...ဗိုလ်ဝေး”
“ဟုတ်ပါတယ်”

တိုးလျလျဖြေလိုက်တဲ့ ဗိုလ်ဝေးမျက်နှာက ညှိုးနွမ်းနေသည်ဆိုတာ ထက် အတော်လေး ချောင်ကျနေ၏။ မပတ်သက်ချင်လို့ ရှောင်ခဲ့ပေမယ့် သံယောဇဉ်က ကြာနွယ်ရိုးလို ဘယ်လိုပဲချိုးချိုး အမျှင်မပြတ်လေတော့-

“နေကောင်းရဲ့လား”
“ကောင်းပါတယ်”

“ကောင်းပါတယ်သာ ပြောတယ်...မင်းမျက်နှာ တော်တော်ချောင်ကျနေတယ်ထင်တယ်”

“စိတ်ဒဏ်ရာရနေတာက ကြာပြီပဲလေ”

မမရယ်...မမကိုချစ်တဲ့စိတ်၊ မမကို လွမ်းတဲ့စိတ်တွေ ထုထောင်းရိုက်ပုတ်နေသမျှ မောင် စားဝင်အိပ်ပျော်ရှိနိုင်ပါ့မလား။ ဒီစိတ်တွေ နှိပ်စက်နေခဲ့တာ လကို နှစ်စားခဲ့ပြီမဟုတ်လား။ ကြာလာတော့ ဒီစိတ်နဲ့ပဲ မောင် သေရလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့။

“ကျောင်းရော မှန်မှန်တက်ရဲ့လား”
“တက်ပါတယ်”

ကျောင်းရယ်၊ အိမ်ရယ်၊ မမရယ်ကြားမှာ မောင် ဘယ်လောက် စိတ်ပင်ပန်းပြီး ဒုက္ခရောက်နေတယ်ဆိုတာ မမ သိစေချင်လိုက်တာ။

“မမ”
“တို့...သွားတော့မယ်”

သွားဖို့ကြိုးစားပြီးမှ မသွားဖြစ်တာက ကိုယ်။ မင်းမှာ တားပိုင်ခွင့် မလား ဗိုလ်ဝေး။

အခန်း (၁၅)

“သမီးက ဆယ်တန်းဖြေပြီးကတည်းက အိမ်မှာကပ်တယ်ကို မရှိပါဘူး ဗိုလ်ဝေးရယ်...အန်တီလည်း စိတ်ညစ်ပါတယ်။ အန်တီ သတင်းကြားတာတော့ သမီးက ကလပ်တွေဘာတွေတောင် သွားနေသတဲ့”

ဗိုလ်ဝေး သက်ပြင်းချလိုက်၏။ မြေပူရာကင်းနောက်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့။ ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်အပူနဲ့ကိုယ်။ ဘွားဘွားက ကျန်းမာရေးမကောင်းတာကတစ်ဖက်၊ ကျောင်းတစ်ဖက်နှင့် ဘွားဘွားကိုလည်း ပြုစုနေရသဖြင့် မမသွားလေရာ နောက်ယောင်ခံမလိုက်ဖြစ်တာတောင် ကြာပြီ။ ဟိုတုန်းကမှ မမ မသိအောင် မမနောက်က လိုက်နေရင်း မမ မျက်နှာလေးကိုတော့ မြင်ခွင့်ရသေးသည်။

ခုများတော့...

ဘုန်းကြီးနှင့်ဘီးလိုပင် ဖြစ်နေ၏။ ဒီကြားထဲ ညာက ဗိုလ်ဝေးသူ့ကို ဂရုစိုက်လို့ဆိုပြီး ထင်ရာစိုင်းနေသည်။ သူထင်ရာစိုင်းတာက ကိုယ့်အပြစ်မကင်းသလို ဖြစ်နေပြန်တယ်လေ။

“သားညီမကို ကြည့်ပြောပါဦး သားရယ်...သမီးက သားရဲ့စကားဆိုရင် နားထောင်မှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော် ပြောလိုက်ပါ့မယ် အန်တီ”

“လုပ်ပါဦး...သားရယ်၊ တစ်ယောက်ကျေးဇူး တစ်ဦးမေတ္တာဆိုသလိုပေါ့။ သားတို့နဲ့ အန်တီတို့က နှစ်အိမ်တစ်အိမ်တွေပဲဟာ...အန်တီခုကွကို မျှဝေပေးတယ်လို့ သဘောမထားပါနဲ့နော်”

“ကျွန်တော် အဲဒီလို ဘယ်တုန်းကမှ သဘောမထားခဲ့ပါဘူး”

ဒေါ်သီတာ အပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး-

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သားရယ်...အန်တီတို့မှာက ဒီသမီးလေးတစ်ယောက်ပဲရှိတော့ တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာကို အန်တီ စိုးရိမ်တယ်ကွယ်”

တရားကျလောက်ပါပေရဲ့။ ကိုယ့်သွေးထိမှာကျတော့ မချီအောင် နာတတ်သလား။ မမကိုကျတော့ သမီးချင်းကိုယ်ချင်းစာရကောင်းမှန်းသေ၊ နှိပ်စက်ကလုပြုပြီး မိုက်ရိုင်းတဲ့စကားလုံးတွေနဲ့ ပက်ပက်စက်စက်ပြောလားပြောရဲ့။ အခု မမ သတိရလို့ ပြန်လာတိုင်း လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ အမျိုးမျိုးပါလာတော့ သမီးကြီးလို့တော့ ခေါ်ဖော်ရတာ ကျေးဇူးတင်ရဦးမည်။

ဒါပေမဲ့...

လုံးဝ အမြင်ကြည်လိုက်တာ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဗိုလ်ဝေးနှင့် ဖတ်သက်ပြီး ပျော့ပျော့နဲ့နဲ့တဲ့ ကြောင်ချေးလို မမအပေါ် အပျော့ဆွဲနှင့် အုပ်စိုးချယ်လှယ်နေတုန်းပါပဲ။ သူ့မှာသာ မမလာတယ်အသံကြားတာနှင့် မျက်နှာလေးမြင်ရရုံ ပြေးလာပြီး ချောင်းကြည့်ပြုံးပြန်ဘဝနှင့် နှစ်သိမ့်နေရတာပါ။

“ဗိုလ်ဝေး”

“ဗျာ”

“သမီးလေးက သားကို ရွဲနေတာ သားရဲ့...သူ့ကို သား ဂရုစိုက်

ပေးပါလို့ အန်တီ တောင်းပန်ပါတယ် သားရယ်”

“အခု ညှာရှိလား အန်တီ”

“ရှိတယ် သား...ရှိတယ်။ ခုလေးတင်၊ ခြံထဲကို ဆင်းသွားတာကွဲ့”

အသံက ဝမ်းသာလို့ကဲလဲဟန်တွေ အပြည့်နှင့်ပါ။

“ဒါဆို ကျွန်တော် ညှာဆီသွားလိုက်ဦးမယ် အန်တီ”

“အေး...အေး...သွား...သား...သွား”

ဗိုလ်ဝေး ဒေါ်သီတာ့ရှေ့မှ ထထွက်လာခဲ့တော့၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညီမတစ်ယောက်လိုတော့ချစ်သည်မို့ သူ ညှာကို သွန်သင်ဆုံးမမှုတော့ ပြုရဦးမှာပါ။ အမုန်းမမည် အချစ်သည်လည်း မခေါ်ထိုက်သော သံယောဇဉ်က ညှာ လမ်းလျှောက်မှားမှာတော့ စိုးရိမ်လေ၏။ အိမ်နားပါးနီးကောင်းမှ လင်ကောင်းရတယ်ဆိုတဲ့စကား ရှိတယ်လေ။

သူ ညှာကို ဂရုမစိုက်လို့ ညှာ ရွံနေသည်ဆိုတာလည်း မှန်သည်။ ကိုယ့်အပြစ်လို့ ယူဆပုတ်ခတ်လျှင်ရနေတာမို့ သူ့မှာ တာဝန်မကင်းဘူး မဟုတ်လား။ သူလည်း ကြားပါသည်။ ညှာ ယောက်ျားလေးများနှင့် အပေါင်းအသင်းလုပ်နေပြီး နေပုံထိုင်ပုံက ထောင့်မကျိုးဘူးတဲ့။

“ညှာ”

“ဟင်”

ညှာ ဒန်းလေးပေါ်မှာထိုင်နေသဖြင့် သူ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

“ကိုကို”

“ညှာကို ကိုကို ပြောစရာရှိတယ်”

“ဒါဆို ထိုင်လေ ကိုကိုရဲ့”

ဗိုလ်ဝေး ညှာဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေ

ပြီးမှ-

“ပြောစရာရှိတယ်ဆို...ဘာပြောမှာလဲ...ပြောလေ ကိုကိုရဲ့”

ဗိုလ်ဝေး ညှာကို ခပ်တွေတွေလေးကြည့်ကာ-

“ညှာ”

“ဟင်”

“ညှာ...ခုတလော အိမ်သိပ်မကပ်ဘူးဆို။ ပြီးတော့ ကလပ်တွေ ဘာတွေတောင် တက်တယ်ဆိုတာ...ဟုတ်လား”

“ကိုကိုကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“ကိုကိုမှာလည်း မျက်စိနဲ့...နားနဲ့လေ ညှာရဲ့”

ညှာက အရွယ်ရောက်မှ မိုက်ရူးရဲဆန်လာသူနှင့် ဗိုလ်ဝေးက တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်လာသူ။ ဗိုလ်ဝေး မေးတာကို မဖြေဘဲ ညှာက မျက်နှာလေး လွဲသွားလေ၏။

“ကိုကိုမေးတာကို ဖြေလေ ညှာ”

“ဟုတ်တယ်...ညှာ စိတ်ညစ်လို့ လျှောက်သွားနေတာ”

“ညှာရယ်...ဒီလောက် ပြီးပြည့်စုံနေတဲ့ဘဝမှာ ညှာအတွက် စိတ်ညစ်စရာဆိုတာ ရှိသေးလို့လား”

“သိပ်ရှိတာပေါ့ ကိုကို...ကိုကို တကယ်မသိဘူးလား”

“ကိုကိုက ဘာတွေကို ထပ်သိရဦးမှာလဲ ညီမလေးရဲ့”

အဲဒီလို ညီမလေးလို့ ခေါ်တာကိုက ညှာနလုံးသားတွေကို အစိတ်စိတ် မွကြေစေတာ ကိုကို မသိဘူးလား။ ညှာ ကိုကိုကို ချစ်သည်။ ညှာက နှစ်ပေမယ့် သူ့ဘက်ကကျတော့ ကိုယ့်အပေါ် ဥပေက္ခာဆန်လွန်း၏။ ညှာဘက်က မိန်းကလေးတန်မဲ့ အရိပ်ရောအကောင်ပါ ပြနေတာတောင် မသိသလိုရှောင်နေတဲ့ တိုကိုကြောင့် ညှာ ဘယ်လောက်ခံစားနေရလဲ။

ကျောက်ရုပ်ကို ရည်းစားလုပ်ဖို့ ကြိုးစားမိသူလို ညှာ စိတ်ထွက်ပေါက်ရှာတဲ့အနေနဲ့ အပျော်ရှာမိတာမှားသလား။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ညာ ခုလိုဖြစ်နေတာ ဘယ်သူကြောင့်လဲ ကိုကို သိလား”

ဗိုလ်ဝေး အဖြေရခက်စွာ ညာကိုပဲ ကြည့်နေမိ၏။

“အဲဒါ ကိုကိုကြောင့်”

“ဘာ”

“ကိုကိုက ညာကိုမှ ဂရုမစိုက်တာ။ အဲဒီတော့ ညာ စိတ်ညစ် တယ်။ ဒါကြောင့်ပဲ ညစ်နေတဲ့စိတ်ကို ဆေးကြောဖို့ ညာ ကြိုးစားနေတာ ပေါ့”

“ညာ”

ဗိုလ်ဝေး ညာဘက်သို့ လှည့်ထိုင်လိုက်၏။ ဒီကောင်မလေးကို ဘယ်လိုများ သွန်သင်ဆုံးမရပါ့မလဲ။ ကိုယ်တတ်သလောက် မှတ် သလောက်တော့ ပြောကြည့်ရမှာပဲလေ။

“ညာ...စိတ်ထွက်ပေါက်ရှာတာ လမ်းမှားနေပြီ ညာ...တကယ် ဆို ညာက တိုင်းပြည်ရဲ့ အနာဂတ်ဖြစ်နိုင်သလို မိသားစုရဲ့ အနာဂတ်ပဲ လေ။ ညာတို့အရွယ်က ပညာကို ကြိုးစားပြီး ပန်းတိုင်ကိုရောက်ဖို့ ခွန်အား တွေ့နဲ့ ချီတက်ရမယ့်အရွယ်လေ။ ညစ်နေတဲ့စိတ်တွေကို ဆေးကြောပစ်ဖို့ ကြိုးစားရင်း ညာဘဝ မြောင်းထဲရောက်သွားမှာစိုးလို့ ကိုကို ပြောနေတာ ညာ...ညာ ကိုယ့်ဘဝတိုးတက်ရာတိုးတက်ကြောင်းတွေကိုပဲ လေ့လာ သင့်တယ်”

“ကိုကို ညာကို ဆရာကြီးမလုပ်ပါနဲ့”

“ဘာပြောတယ် ညာ”

ညာက နှုတ်ခမ်းလေး ခပ်မဲ့မဲ့ဖြစ်သွားပြီး ငိုတော့မည့်နှယ်။

“ညာရယ်...ကိုကိုက ညီမလေးကို လမ်းမှားရောက်သွားမှာ စိုးရိမ် လို့ ခုလိုပြောနေတာ နားလည်စမ်းပါ”

“နားမလည်ဘူး...ညာဘဝ မြောင်းထဲရောက်သွားမှာစိုးရင် ကိုကို ထိန်းချုပ်ထားလေ။ အခု ကိုကိုက ပါးစပ်က အန္တရာယ်ရှိတယ်လို့အော်ပြီး

ထက်က ညာကို မြောင်းထဲတွန်းချနေတာ။ ကိုကို မတရားဘူး”

“မဟုတ်ဘူး...ညာ...မဟုတ်ဘူး...ကိုကိုက”

“တော်ပါတော့”

ညာမျက်ဝန်းအိမ်မှ မျက်ရည်တွေ ပြိုဆင်းလာသည်။ ညာအဖြစ်က အချက်မဝေခင် အတက်ကလေးဘဝကတည်းက ဖွဲ့ဆိုတံခံလိုက်ရသလို နားသားတွေ နာလန်မထူနိုင်အောင် ဒဏ်ရာတွေ ဗရပွနှင့်ပေါ့။ ငယ်ငယ် တုန်းက သံယောဇဉ်၊ အရွယ်ရောက်လာတော့ တစ်လွန်းထပ်တင်ပြီး ချစ်ခဲ့ ကြတာကို အပြစ်လို့ဆိုနိုင်သလား။

“ညာ...ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲပြောမယ် ကိုကို...ညာ ကိုကိုကို ကိုယ်လောက်ချစ်နေတယ်ဆိုတာ ကိုကို သိတယ်မဟုတ်လား”

“ညာ”

“ကိုကို သိနေပါတယ်။ သိသိနဲ့ မသိဟန်ဆောင်ပြီး ညာကို ညာကွာပြုတာ ညာ မခံစားနိုင်ဘူး ကိုကိုရဲ့...ညာ ကိုကိုကို အရမ်း ချစ်တယ်...သိလား”

“ဒီမှာ ညာ”

ဗိုလ်ဝေး ညာပခုံးလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ အားပေးနှစ်သိမ့်ဖို့ပါ။ အားပေးမယ့် အများပြည်သူပိုင်လို အချစ်ဆိုတာကို ခွဲထုတ်ဝေငှပေးလို့မှ ဖြစ်တာ။ လူတိုင်း ကိုယ့်လွတ်လပ်ခွင့်နဲ့ကိုယ်၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကိုပဲ နှလုံး ထဲမှာ ထာဝရသိမ်းထားချင်ကြတာပေါ့။ ကိုယ်လည်း သိမ်းထားခဲ့ သလို သူလည်း သိမ်းထားခွင့်ရှိသားပဲ...မဟုတ်ဘူးလား။

“မင်း...ငယ်ပါသေးတယ် ညာ။ အချစ်ဆိုတာ ကြက်ခြေခတ်ပြီး မျက်ရည်ရတဲ့အရာမဟုတ်သလို နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် မျှပေးပါလို့ အသနား မထားပဲ ပန်လို့ရတဲ့အရာလည်း မဟုတ်ဘူး။ တကယ်ဆို မင်းကို ကိုကို ကိုယ်ချစ်ပြီး မုန်းသွားသင့်တာ။ အဲဒီအမုန်းက တစ်နေ့မှာ ညာအတွက် ညာ အထောက်အကူအကျိုးပြုနိုင်တဲ့အရာတွေ ဖြစ်လာနိုင်တယ်။

အမုန်းရဲ့နောက်မှာ မာန်တွေ၊ မာနတွေ ရှိတယ်။ အဲဒါတွေကို အသုံးချ တတ်ရင် တစ်နေ့ ညှာ အောင်မြင်ထက်မြက်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လာမယ်လို့ ကိုကို ယုံကြည်တယ် ညှာ”

“ညှာ ကိုကိုကို မုန်းလို့မရဘူး ကိုကိုရဲ့”

“မုန်းလို့မရရင် မင်း နာကြည်းတတ်ရမယ် ညှာ...အဲဒီနာကြည်း မှုကို မင်း ကောင်းကောင်းအသုံးချတတ်ရမယ်။ ဥပမာ စိတ်ခံစားမှုတွေ ကို လှေကားထစ်လို သဘောထားပြီး ချနင်းကြည့်လိုက်...လှေကားဆုံး ရင် ပန်းတိုင်တစ်ခုကိုရောက်ပြီ ညှာ”

“ကိုကို ညှာကို အမိန့်မပေးပါနဲ့။ ညှာ ဘာအောင်မြင်မှုမှ မလိုချင် ဘူး။ ညှာ လိုချင်တာ ကိုကိုရဲ့အချစ်...ကိုကိုရဲ့မေတ္တာ...ကိုကိုရဲ့ကြင်နာ မှုတွေပဲ ကိုကို...အခြား ဘယ်အရာနဲ့မှ ညှာ အစားမထိုးနိုင်ဘူး”

“ခက်ပါလား ညှာရယ်”

ဗိုလ်ဝေး စိတ်ပျက်စွာ ချမိလိုက်ပြန်ပါပြီလေ သက်ပြင်း။ ရွှေဖေ နေတာကို မိုးကြိုးမှ ပန်ချင်နေတော့ သူလည်း မတတ်နိုင်တော့ပေ။ ၅၂ မေတ္တာတရားက သမုဒ္ဒရာရေလို ဘယ်လောက်ပဲခပ်ခပ် ဘယ်မခန်းရှိပေ မယ့် ၁၅၀၀ သောချစ်ခြင်းတရားသည် ပန်းတစ်ပွင့်လို ခွဲခြမ်းခွဲဝေလုပ်ပြီး ပန်လို့မှမရတာ။ ဒီတော့ သူ့နှလုံးသားမှာ ပွင့်လန်းခဲ့သည့်သစ္စာပန်းသည် မမအတွက်သာ။

“ဘယ်လိုမှ ပြောလို့မရဘူးဆိုရင် ငါ တစ်ခုတော့ သတိပေးခဲ့ မယ် ညှာ...အဲဒါ ဘာလဲဆိုရင် တစ်ဖက်သတ်အချစ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဘက် ကို ကိုယ်ပြန်သတ်တာမို့လို့ ကျွန်တာထက် နာမည်မသေအောင်တော့ နင် ထိန်းသိမ်းရှောင်ကြဉ်ပါ ညှာ...ငါ ဒါပဲ ပြောချင်တယ်”

အခန်း (၁၆)

မွေးလိုက်တာ...

ခရေ...

ခရေတွေ ပွင့်နေပြန်ပြီ မမရေ...ဒီခရေပင်အောက်ကို ခဏခဏ ချောက်ပေမယ့် ခရေတွေကောက်ပြီး မမအတွက် သီမပေးနိုင်ခဲ့တာတောင် ကြာခဲ့ပါပြီကောလား။ လူချင်း ဘယ်လိုပဲဝေးဝေး ညဉ့်နက်လို့ အိပ်စက် နိုင်တောင် အိပ်မက်အလယ်မှာ မမရဲ့ရုပ်ပုံလွှာတွေ သတိရလိုက်တာ မမ ခယ်။

“နင်တို့ပြေးတာ ခရေပန်းလေးတွေကို တက်နင်းမိကုန်ပြီ... ပန်းလေးတွေ သနားပါတယ်ဟယ်...သွား...သွား...အခြားမှာ သွားကစားကြ”

“ဟာ...မမကလည်း ပန်းကို တက်နင်းမိတာများ လူကို တုတ်နဲ့ နှိပ်တာကျလို့...ဖြစ်နေလိုက်တာ”

“ဟဲ့...ပန်းမှာလည်း အသက်နဲ့လေ”

“ပန်းမှာ အသက်နဲ့...ဟုတ်လား...ဟား...ဟား”

“ဟုတ်တယ်လေ...အသက်နဲ့မို့လို့ အဖူးကနေ အပွင့်ဖြစ်လာတာ ခေါ့ ဗိုလ်ဝေးရဲ့”

“ကဲ...ထားပါတော့၊ ဒါဆို ပန်းတွေ ခုကြွေကျနေပြီလေ။ ကြွေတယ်ဆိုတာ သေဆုံးခြင်းပဲ မမရဲ့...အသေပန်းကို ရေဖျန်းလည်း ပြန်လန်းဖို့အကြောင်း မရှိတော့ပါဘူး မမရယ်...အဖြစ်သည်းမနေစမ်းပါနဲ့”

ဒီခရေပင်အောက်မှာ ပြောခဲ့ဖူးတဲ့စကားတွေကို ဝိုင်းဝန်း ပြန်လည်ကြားယောင်နေမိ၏။ ဝိုင်းဝန်း ဒီလိုပြောလို့ မမက မျက်စောင်းထိုးခဲ့တာ။ ဒါတွေကို မေ့နိုင်ပါ့မလား။

“ဝိုင်းဝန်း”

“ဗျာ...မမ”

“နာသွားလားဟင်”

“ဒီကျောက်ခဲလေးနဲ့ ပစ်တာကို ဖြုမလား မမရာ...ကျွန်တော်ယောက်ျားပါဗျ”

“တကယ်မဖြုဘူးပေါ့...ဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဒါနဲ့ဆိုရင် ဖြုမှာပေါ့”

“ဟာ...မမ”

“နောက်တစ်ခါ အသံဖြုကြီးနဲ့ အော်ကြည့်...ဒါနဲ့ထုမယ်”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့”

“အဟဲ”

မမလို့ အကျယ်ကြီး အော်ခေါ်တာကို မကြိုက်တဲ့ မမကို မမလို့ အကျယ်ကြီးခေါ်ပြီး ဝိုင်းဝန်း စပြေးခဲ့တာတွေ...မမနဲ့ပတ်သက်သမျှ အရာအားလုံး ဝိုင်းဝန်းရဲ့ ရင်ထဲ၊ အသည်းထဲ၊ အာရုံထဲမှာ စလှိမ်းမိရင်း အနှေးပြက္ခက်လို ပုံရိပ်တွေက ပျောက်မသွားခဲ့ပေ။ ဒီလောက်ချစ်ခဲ့တာကို ဒီလိုရှိလို့ မေ့ပစ်ပါဆိုလာလျှင်...

မေ့နိုင်ရိုးရှိပါ့မလား။

ရွှေစွန်ညို လိုတာရှိလို့ ဝဲရအောင်ကလည်း ကိုယ့်မှာ အတောင်က... နှုတ်မတတ် ဟိုတစ်ဖက် ဒီတစ်ဖက်နှင့်ပါ။ ဒီနေ့တော့ အရောက်သွား... ညီဟဲ့ ဆုံးဖြတ်လျက် ခရေပွင့်တွေကိုကောက်၍ သီကုံးနေမိတော့သည်။ အထွေကို သီနေရင်းလည်း...

“ဤခရေပင်ကို စောင့်တဲ့ ခရေပင်စောင့်နတ်မင်းကြီးရှင်... သမီး... နော်လေးရဲ့ဒုက္ခကို ကယ်တင်ခြင်းအားဖြင့် ခရေပင်မှာ မကြွေသေးဘဲ ကျွန်နေသောပန်းများရှိလျှင် အကုန်ခြွေချပေးတော်မူပါ”

ခရေပင်ကို အကြိမ်ကြိမ် ဦးချပြီး ခရေပွင့်တောင်းနေတဲ့ ကလေး... နေသော မမလုပ်ရပ်ကြောင့် ဝိုင်းဝန်း ခရေပင်ကွယ်ကနေ ကျိတ်ရယ်ခဲ့... သည်လေ။ သူလည်း မမကို ပြန်နောက်ဖြစ်ခဲ့သေး၏။

“အလို...ငါ့ရဲ့ ဗန္ဓုကမ္မလာ မြကျောက်ဖျာတင်းလို့ လူ့ပြည်ကို... ကံခါကြည့်လိုက်တယ်။ ကြည့်မေ့အိမ်ဆိုတဲ့ လုံမငယ်လေး အခက်အခဲနဲ့... ကြွေနေရသကဲ့...ငါ မကယ် ဝသန်နယ် မျက်ရည်ပြိုတော့မှာမို့... သူတောင်းတဲ့ဆု ပြည့်စေဖျား”

“ဟယ်”

မသိဖြစ်သေးဘဲ ကျွန်နေတဲ့ ခရေပွင့်တွေ မမခေါင်းပေါ်မှာ ကြပေး... ထိုက်တော့ မမ မျက်နှာလေး ပြုံးသွားခဲ့သည်။

“ဟွန်း...ဒါ ခရေပင်စောင့်နတ်ပုံစံလား”

“ဘယ်ကလာဟုတ်ရမှာလဲ...ဗန္ဓုကမ္မလာ မြကျောက်ဖျာတင်းပါ... အယ်ဆိုမှ ငါ သိကြားမင်းဖြစ်တော့သကဲ့ဟဲ့”

“သိကြားမင်း...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့...ဒီက လုံမငယ် တမ်းတလို့ ငါကိုယ်ထင်ပြရ... အာပဲဟေ့”

သူ့ကိုကြည့်ပြီး မမက တခစ်ခစ်နှင့်ရယ်ကာ...

“သိကြားမင်းကလည်း နတ်ဝတ်တန်ဆာတွေမဝတ်ဘဲ ဘာလို့

ဘောင်းဘီနဲ့တီရှပ် ဝတ်ထားရတာတုံး”

“အောင်မယ်...အောင်မယ်...ငါက ဝတ်ချင်လှလို့ ဝတ်တယ်များ ထင်နေသလား...ငါက ခေတ်သစ်သိကြား...ကလေးမရဲ့”

“အရူး”

ဗိုလ်ဝေး ဟိုတုန်းကအဖြစ်တွေကို ပြန်မြင်ယောင်ပြီး တစ်ကိုယ် တည်း ပြုံးမိသည်။

ဒီနေ့တော့...

မမချစ်တဲ့ ခရေပန်းတွေနဲ့အတူ မမဆီကို မောင် မရောက်ရောက်

အောင် လာခဲ့မယ် မမရေ...

“ဟိတ်...ကိုကို”

“တင်”

ဗိုလ်ဝေး လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ညာ...အင်္ကျီပန်းချိတ်ကလေးနှင့် မို့ သူမ၏ရင်ဘတ်အထက် လက်မောင်းပခုံးသား လည်တိုင်ဖွေးဖွေးနုနု တို့ကို မြင်လိုက်ရတော့ ဗိုလ်ဝေး မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ ဒါကိုပဲ ညာက ရိပ်မိသွားဟန်နှင့် ခစ်ကနဲ ရယ်ကာ-

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ကိုကိုရဲ့...ဒီဘက်ကို မျက်နှာပြန်လှည့် ပါဦး...ညာ ပြောစရာရှိလို့”

“ပါးစပ်က ပြောတာကို နားက နားထောင်တာပဲ ညာ...နင် ပြော စရာရှိတာကိုပဲ ပြောပါ”

“မျက်လုံးကလည်း ကြည့်မှ စကားလုံးက ပိုပြီး ပီပြင်တာလေ တို့ကိုရဲ့”

“အပိုတွေမပြောနဲ့...ပြောစရာရှိရင်ပြော...ပြီးရင် ပြန်တော့”

“ကိုကို ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

ဗိုလ်ဝေး သက်ပြင်းချပြီး ညာမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ မျက်နှာ ချက်ချင်းပြန်လွှဲပြီး-

“နင် ဝတ်ထားပုံကို ပြန်ကြည့်ဦးလေ...ခေတ်မီတာ ကောင်းပါ တယ်။ ခေတ်ကို ခုတုံးလုပ်ပြီး ကိုယ့်အရှက်ကို လှစ်ဟပြနေတာတော့ နီယိုလူမျိုးကို ပြန်ပြီးစော်ကားတာနဲ့ အတူတူပဲ ညာ”

“ကိုကိုကလည်း ဒီလောက်ကလေးကို ဖြစ်နေလိုက်တာ။ အချို့ဆို ညာထက်တောင် ပိုဆိုးကြသေးတယ်။ လူမျိုးနဲ့ချီပြီး ပြောနေလိုက်တာ ညာက အရိုင်းအစိုင်းကျနေတာပဲ”

“သိပ်တော့ မကွဲမပြားပါဘူး။ ကျားသတ္တဝါတွေကို များတဲ့နေရာ နာတော့ ဒီပုံစံမျိုးက ချိတ်နဲ့ဆွဲတာထက် ပိုခိုင်တဲ့ပိုက်ကွန်ပဲ”

“ဒါဆို ကိုကိုကရော”

“ဘာ”

ဗိုလ်ဝေးမျက်နှာက တည်တင်းနေ၏။ သူတို့က မမနဲ့ သူ့ကြားမှာ အလွတ်ဖြစ်နေခဲ့တာလေ။

“အဟွန်း...လက်ထဲက ပန်းကုံးတွေ ဘယ်သူဖို့လဲ ကိုကို”

“နင့်ဖို့မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်”

ညာက မထိတထိ ပြုံးလေသည်။ ထိုအပြုံးသည် သာမန်ရိုးရှင်းခြင်း ထင်မဲ့နေ၏။

“ညာကလည်း မတောင်းပါဘူး ကိုကိုရဲ့...ပန်းမကြိုက်လို့ နန်း ထိုက် တော်မဝင်ဘူးဆိုတာ မရှိပါဘူး။ ဘုန်းကံမြင့်ရင် ဆံထုံးမှာ အစ်ပွင့်တည်းပန်ဖို့လည်း မလိုဘူး။ အချိန်တန်ရင် ဖုတ်သွင်းရထားဆိုက် ထာမှာပဲလေ”

ဒီစကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ အဲဒီဆိုက်မယ့် ဖုတ်သွင်းရထားက နီယိုကို ရည်ရွယ်တာလား၊ သူများလား။

အခန်း (၁၇)

“မွေ့ရေ...”
“ဟင်”

ဇင်သူအသံကြောင့် ကြည်မွေ့ ဘောစင်မှာ လက်ဆေးနေရာမှ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘွဲ့ရပြီးကတည်းက ကြည်မွေ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်နေခဲ့တာပါ။ ဖေဖေက သူ့ကုမ္ပဏီမှာလုပ်ဖို့ပြောပေမယ့် ကြည်မွေ့ ခေါင်းခါခဲ့၏။ ဖအေက ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်မို့လို့ သမီးက အလုပ်တစ်ခု လွယ်လွယ်ရတာမျိုး ကြည်မွေ့ မလိုချင်ပေ။

ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကို ကိုယ်ရပ်တည်ဖို့ ကိုယ့်အရည်အချင်းနှင့် ကိုယ်ပဲ ကိုယ့်ဘာသာ ကြိုးစားချင်သည်။ မိဘအမွေတွေ ရလိုက်ပေမယ့် ကြည်မွေ့ ထိုင်မစားချင်ပါဘူး။ လုပ်ငန်းတစ်ခု ထူထောင်ဖို့အတွက် ကိုယ်တိုင် အောက်ခြေကစပြီး လေ့လာချင်တာမို့ သူမ အလုပ်ဝင်လုပ်ခဲ့တာလေ။ ဖေဖေက ထမင်းကို ဆိုင်မှာစား၊ ထမင်းလစာ သူပေးမည် ဆိုတာကိုလည်း ကြည်မွေ့ လက်မခံ။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် အပင်ပန်းခံပြီး ကိုယ့်ဘာသာပဲ ချက်စားသည်။ အချိန်မရမှသာလျှင် ဆိုင်မှာ စားဖြစ်၏။

ဒီနေ့...
အလုပ်ပိတ်ရက်မို့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ ချက်နေတာလေ။ ဇင်သူက

အေးရောက်တာနှင့် -

“ဒီမှာ”
“ဟင်”

“ဒီခရေပန်းတွေ အချိန်မှန်နေရာမှန် ရောက်ရောက်လာတာ ငါးရက် ဘယ်သူ ပို့နေတာလဲ မစူးစမ်းတော့ဘူးလား အမိရဲ့”

ကြည်မွေ့ ခရေပန်းတွေကို လှမ်းယူပြီး နမ်းရှိုက်လိုက်သည်။ ပြီးမှ “သူတို့ရဲ့သခင် ဘယ်သူဆိုတာ ငါ သိပြီးသားပါ ဇင်သူရယ်”
“ဟယ်...တကယ်”

“ဘယ်သူလဲဟင်...ကြည်မွေ့...ခန့်သော်လားဟင်”
လဲ့လဲ့ကပါ ရောက်လာပြီး မေးလေ၏။

“နင်က ဘာလို့ ခန့်သော်လို့ ထင်တာလဲ”
“သူက နင့်ကို ကြိုက်နေတာလေ။ ပြီးတော့ ဒီကို ခဏခဏ

အောက်လာတတ်တာ သူပဲရှိတာကို”
“မှားတယ်”

“ဟေ”
“ဒါဆို ဘယ်သူလဲဟင်”

ကြည်မွေ့ ခရေပန်းလေးတွေကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ရီဝေဆွေးမြည့်သွားလေ၏။ ခန့်သော်လည်း ကြည်မွေ့ကို ချစ်တာမှန်ပေမယ့် ဒီခရေပန်းတွေ အရှင်သခင်တော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်။ သူပဲဖြစ်မှာပါ။

“ဗိုလ်ဝေးပဲဖြစ်မှာပါ”
“ဟင်...ဘယ်က ဗိုလ်ဝေးလဲ...ကြည်မွေ့ရဲ့”

“နင်တို့နဲ့ သူ တစ်ခါဆုံဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ နင်တို့ မှတ်မိမှာမဟုတ်ဘူးပါဘူး။ သူနဲ့ငါက ခရေပန်းတွေ အတူတူကောက်ခဲ့ဖူးကြတယ်လေ”

“ဒါဆို...ငယ်ကျွမ်းဆွေတွေပေါ့...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...လဲ့လဲ့၊ သူနဲ့ မပတ်သက်စေချင်တဲ့လူတွေ ရှိနေလို့ ငါ ဒီလို မိသားစုတွေနဲ့ ခွဲနေရတာပါ။ အဲဒီလူတွေကလည်း ငါ့မိသားစု ဝင်တွေပဲလေ”

“ဟယ်...မွေ့ရယ်”

“နောက်မှ ငါ...ငါ့အကြောင်းတွေကို အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြ တော့မယ်ဟာ”

“နင် ဘယ်ကိုလဲ”

“ဒီအနားတင်ပါ”

မွေ့ လှည့်ပင်မကြည့်တော့ဘဲ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူနဲ့မတွေ့အောင် ရှောင်နေခဲ့တာ ကြာပြီဖြစ်ပေမယ့် သူ့အငွေအသက်တွေက ခရေပန်းကို မြင်တိုင်း ခရေပွင့်ကလေးတွေထဲမှာပဲ သူ့ရှိနေသလိုလို ခံစားမိ၏။ သူ မွေ့နောက်ကို ရှုခိုးလိုက်နေသလို မွေ့လည်း သူ့ကို တစ်ထောင့်တစ်နေရာ ကနေ ကြည့်နေခွင့်ရချင်သည်။ စိတ်ကိုတင်းထားရပေမယ့် မွေ့လည်း သူ့ကို လွမ်းတာပဲလေ။

သမီးရည်းစားတွေ မောင်နှမ၊မကတဲ့ နှစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ရေးမှာ မွေ့က အဖြေမပေးဘဲ ရှောင်ပြေးနေသူ။ မုန်းလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး ဗိုလ်ဝေးရယ်...။ ကျေးဇူးတရားရဲ့လောင်းရိပ်အောက်မှာ ငါက ရွက်ပုန်း သီးတစ်လုံးမှာ ရင်ထဲရှိသမျှ ဖော်ပြခွင့်မှ မရဘဲလေ။ ငါလည်း နှလုံးသား နဲ့ လူတစ်ယောက်မို့ နင့်အပေါ်မှာ နင့်ရဲ့ကြင်နာမှုတွေကို ဥပေက္ခာပြုနိုင် ပါ့မလား။

“ဟင်”

ကြည်မွေ့ မျက်လုံးကစား၍ ဗိုလ်ဝေးကိုများ တွေ့လေမလားလို့ ရှာနေမိချိန်မှာ ကြည်မွေ့တို့အခန်းဆီသို့ ရီဝေစွာ ငေးမောကြည့်နေသော ဗိုလ်ဝေးရယ်ပါ။

“ဗိုလ်ဝေး”

ကြည်မွေ့ အပြေးကလေး ဗိုလ်ဝေးဆီသို့ သွားလိုက်သည်။

“ဗိုလ်ဝေး”

အနားရောက်လို့ ကပ်ခေါ်လိုက်တော့မှ ဗိုလ်ဝေး သူမကို ကြည့် နှုတ်ပုံက တအံ့တဩဟန်နှင့် ငေးငေးလေးပါ။ နောက်မှ မျက်နှာလေး ပြောင်းပြီး-

“မမ”

ကြည်မွေ့ ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့-

“မမ...မမ...မောင့်ဆီကို လာတယ်နော်”

မောင်ဆိုသောကြောင့် ကြည်မွေ့ရင်ထဲမှာ နင့်ကနဲ ဖြစ်သွားရ၏။ ကြည်မွေ့ဘက်က ဘာအဖြေမှမပေးပါဘဲ သူ့ဘာသာ တစ်ဖတ်သတ် နှလုံးပုံက စိတ္တဇဆန်ဆန်။ ကြည်မွေ့အိမ်ဆိုတာ အစကတည်းက ကြည့်သော နှလုံးသားပိုင်ရှင်မို့ မာနတွေက ကိုယ်ကျွန်၍ သိမ်ငယ်သွားပြီ ဆင်ပါရဲ့။

“ဗိုလ်ဝေး”

“မမ”

“ခရေပန်းတွေ မင်းလာထားနေတာလားဟင်”

“မောင့်အပြင် ဘယ်သူရှိဦးမှာလဲ မမရယ်”

“နောက်ကို တိတ်တိတ်ကလေး လာမထားနဲ့တော့နော်”

“ဗျာ”

“မမကို ကိုယ်တိုင် လာပေးလို့ပြောတာ”

ဗိုလ်ဝေးမျက်နှာလေးမှာ ဝင်းပထိန်လင်းသွားလေ၏။ သူ ဒီလို နှုတ်ပုံနဲ့ ကြာပါပြီကောလား။

“မမ...မမ တကယ်ပြောတာနော်”

“အင်း”

“ဟာ...ဝမ်းသာလိုက်တာ မမရယ်”

“အို...လက်ကို မကိုင်နဲ့လေ”

“အဟဲ...ဝမ်းသာလွန်းလို့ပါ မမရဲ့”

မျက်စောင်းလေးထိုးလိုက်တော့ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးသွားသည်။ မျက်ဝန်းချင်းဆုံမိကြတော့ ဘယ်သူမှ မလွဲဖယ်မိကြပေ။ မတွေ့ရတာ ကြာပြီဆိုတော့ အတိုးချ၍ မျက်နှာအစိတ်အပိုင်းကို အလွတ်ကျက်နေကြ သည့်နှယ်။ အချစ်ဆိုတာ ရေအလျင်လို တားဆီးလို့မှ မရနိုင်ဘဲနော်။

မမဆီက ဒီစကားမျိုးကြားရတာ သူ့အတွက် အားဆေးတစ်ခွက်ပါ ပဲ။ ဒီလိုသာ အစောကြီးကတည်းက ပြောခဲ့လျှင် သူ ခံစားရမှာမဟုတ် တော့ပေ။ ဟိုတုန်းက ဘဝအာမခံချက် ဘာမှမရှိလို့ မစွန့်စားရဲပေမယ့် အခု မမက ဘွဲ့ရပြီးနေပြီ။ ဗိုလ်ဝေးက ကျောင်းပြီးတော့မည်လေ။

“မမ”

“ဟင်”

“မမနဲ့ကျွန်တော် ဒီနေ့ ဆိုင်မှာ ထမင်းအတူစားကြမယ်လေ... မကောင်းဘူးလား...မမကို ပြောချင်တဲ့စကားတွေ ရင်ဘတ်ထဲမှာ အပြည့်ပဲ”

“ဗိုလ်ဝေးရယ်”

“လိုက်ခဲ့ပါ မမရယ်...နော်...နော်လို့”

“ကောင်းပြီလေ...ဒါဆို မမ အဝတ်သွားလဲလိုက်ဦးမယ်... ခဏ စောင့်”

“မကြာစေနဲ့နော် မမ”

“အင်းပါ”

မမ လှည့်ထွက်သွားတော့ ဗိုလ်ဝေး ထခုန်ချင်စိတ်ပင် ပေါက်သွား ၏။ မမျှော်လင့်ဘဲ မမက လိုက်လျောမှုလေးပေးလိုက်တာ ကျေးဇူးကမ္ဘာ ပါပဲ။ ပြန်ထွက်လာတော့ မမက ပန်းခရမ်းရောင်ဝမ်းဆက်ကလေးနှင့်

အလှကြီးလှနေသည်။

ဆိုင်ကိုရောက်သည်အထိ ဗိုလ်ဝေးမှာ မမကိုပဲ ခဏခဏ ကြည့်နေ ခဲ့သည်။ ကြည့်ဆို ချစ်တာကိုးလေ။

“မမ”

“ဟင်”

“မောင့်ကို မသနားဘူးလားဟင်”

“ဘာလို့ သနားရမှာလဲ...မင်းက ခြေလက်အင်္ဂါ အစုံအလင်ရှိနေ တာလဲဥစ္စာ”

“နုလုံးသားတွေက အင်္ဂါမစုံတော့ဘူး မမရဲ့”

“ဘာလဲ...ခြေကျိုးနေလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး...မျက်လုံးကန်းနေတာ။ မမကို ချစ်တာကလွဲရင် ဘာမှမမြင်တော့တာ။ မောင့်ကို သနားပါဦး မမရယ်”

သနားပါတယ် ဗိုလ်ဝေးရယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ပြန်စမ်းလို့ ကျားကန် မသေမယ့်သူ မရှိတဲ့ဘဝမှာ ကျားကိုလည်းကြောက်ရ၊ ကျားချေးကိုလည်း ကြောက်ရဖြစ်နေတာ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ကိုယ့်ဘက်မှာ ရပ်တည်ပေး မယ့်သူမရှိတော့ ချစ်ရမှာကြောက်နေတာလေ။

ခုလို တွေ့ကြတာတောင်...

မေမေတို့သိသွားရင် ဖွဲ့ထောင်းလို့ ဆန်ကောင်းမရ အပြောခံရဦး မှာ။ နောက်ဆုတ်ဖို့ကြိုးစားရင်း ခုလို ခြေတစ်လှမ်းတိုးမိတာအတွက်ပင် ကိုယ့်မှာ စိတ်မလုံရသည့်အဖြစ်ပါ။

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ မမရဲ့...မမ မောင့်ကို ချစ်တယ် မဟုတ်လားဟင်”

“အဲဒီမောင်...မောင်ဆိုတာကြီးကို ထည့်မပြောစမ်းပါနဲ့။ သူနဲ့ ဘာမှလည်း မဟုတ်သေးဘဲနဲ့”

“ဟုတ်ရင်ခေါ်မှာလား”

“ဘယ်တော့မှ ဟုတ်လာမှာမဟုတ်ဘူး”

“မမရယ်”

ဗိုလ်ဝေး တွေတွေငေးငေးလေး ဖြစ်သွား၏။ မမဆီက အချစ်တွေ ရဖို့ သူ ဘယ်လိုများ ဘယ်လောက်အထိ ကြိုးစားရမလဲ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ် ဖြစ် ဘယ်တော့မှ စိတ်ပျယ်မသွားဘူးဆိုတာကတော့ အသေအချာပါ။ ငေးငိုင်နေမိတဲ့ ဗိုလ်ဝေးခေါင်းထဲကို ဖျတ်ကနဲ အကြံတစ်ခုဝင်လာသဖြင့် နှုတ်ခမ်းထောင့်ချိုးလေးကွေးအောင် ပြုံးမိသွား၏။

မုသားမပါ လက်မချောတဲ့။

မမကို စိတ်ညစ်စေလိုခြင်း၊ ဒုက္ခပေးလိုခြင်းတွေ ကင်းလွတ်သည့် လိမ်ညာမှုတစ်ခုနှင့် မမအချစ်ကို ရအောင်ယူဖို့လေ။ ကိုယ့်အတွေးနှင့် ကိုယ် စားပွဲကို လက်ညှိုးနှင့် တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်ပြီး အကြံထုတ် နေရာမှ -

“မမ”

ကြည်မွှေက စားလက်စတွေကို မျိုချရင်း မော့ကြည့်သည်။

“ဟို...ရှေးရှေးရာဇဝင်ထဲက ရှင်မွှေးမွှေးနဲ့ မင်းနန္ဒာပေါ့ မမရယ်။ မင်းနန္ဒာက ငမိုးရိပ်မိကျောင်းကိုစီးပြီး ရှင်မွှေးမွှေးဆီကို သွားရတယ်... ဟုတ်တယ်မို့လား”

“ဟုတ်တယ်လေ...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ...မင်းနန္ဒာက ရှင်မွှေးမွှေးကို ရည်းစားစကားပြောတဲ့အချိန် မှာ ရှင်မွှေးမွှေးက ဘယ်လိုပြန်ဖြေမလဲ သိချင်လို့ပါ”

“ဟင်...ဒါလေးတောင် မသိဘူးလား။ ချစ်တယ်လို့ဖြေလို့ ချစ်သူ တွေ ဖြစ်သွားကြတာပေါ့”

“ဘယ်လိုဖြေတာ”

“ချစ်တယ်လေ”

“တကယ်”

“ဟင်”

ဗိုလ်ဝေးက ကြည်မွှေလက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေလျှင် -

“အို...ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဝမ်းသာလို့ပါ မမရယ်”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“မမပဲ ချစ်တယ်လို့ဖြေတာလေ”

“အဲဒါက”

“မရတော့ဘူး...မောင်မေးလို့ မောင့်ရှေ့မှာဖြေတာ မောင့်အတွက် အဖြေပဲ။ ဆောရီးမလုပ်နဲ့...ဘွာမခတ်နဲ့၊ ဒါ အတည်ပဲ”

“မင်း တော်တော်လည်တာပဲ”

“လည်လိုက်ရတာ ချစ်လွန်းလို့လေ။ အချစ်လူလည်လေးပါ မမရဲ့”

ကြည်မွှေ မျက်စောင်းလေးထိုးလိုက်တော့ ဗိုလ်ဝေး အသည်းယား နှာ မမလက်ကလေးကို နမ်းရှိုက်လိုက်၏။ မချစ်ရင် ပါးထရိုက်ဖွယ်ရာ အပြုအမူပေမယ့် ကြည်မွှေနှလုံးသားက အဲဒီလောက် မရက်စက်နိုင်တော့ သေး မရက်စက်နိုင်တာ ချစ်လို့ပဲမဟုတ်ဘူးလား။ အနေနီးခဲ့စဉ်တုန်းက ဘာမှန်းမသိပေမယ့် ဝေးကာမှ ချစ်မှန်းသိခဲ့တာ အချစ်ကို တွန်းလှန် တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်း ကြည်မွှေမှာ မရှိပါလား။

မပတ်သက်ပါနဲ့လို့ အတန်တန် တားမြစ်ထားသည့်ကြားက ဗိုလ်ဝေး က ခွတ်တိုး၍ ပတ်သက်ခဲ့တာ အချစ်ကြောင့်ဖြစ်သလို ကြည်မွှေဘက် ကလည်း အခုလို တင်းမာမနေနိုင်တော့တာ ချစ်လို့ပဲပေါ့။ ကြောက်တတ် သူကို သတ္တိမွှေးပေးတာ အချစ်။ ခက်ထန်သူကို ပျော့ပျောင်းစေတာလည်း အချစ်ပဲမဟုတ်လား။ မေတ္တာစစ်မှန်လျှင် လူချင်းဝေးကွာသွားစေဦးတော့ နှလုံးချင်းက ထာဝရပေါင်းစည်းနေကြမှာပါ။

“မမ”

“ဟင်”

“မောင့်ကို ချစ်တယ်မဟုတ်လားဟင်”

ကြည်မွှေ ပြုံးလိုက်ပြီး-

“မမ ဒီနေရာကနေ ထထွက်မသွားဘူး ဂိုကတည်းက မင်း သဘောပေါက်ပေါ့”

“အား...ပျော်လိုက်တာဗျာ”

“အို...ဗိုလ်ဝေး...ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

လက်သီး လက်မောင်းတန်းပြီး ထအော်တဲ့ ဗိုလ်ဝေးကို ကြည်မွှေ လက်ဆွဲပြီး အတင်းပြန်ထိုင်ခိုင်းရ၏။ ဘေးလူတွေက ရယ်သူရယ်၊ မျက်စောင်းထိုးသူက ထိုးနှင့်ရယ်ပါ။

“မရှက်ဘူးလား”

“မရှက်ပါဘူး...ပျော်လို့ပါဆို”

“အရူးကျနေတာပဲ”

“မောင်လို့ခေါ်ပါဦး”

“မခေါ်ချင်ပါဘူး”

“အဲဒါဆို တစ်ဆိုင်လုံးကြားအောင် အော်မှာနော်။ မမက မောင့်ကို မောင်လို့မခေါ်ဘူး။ ခေါ်အောင်ကူညီကြပါလို့”

“မခေါ်ပါဘူးဆို”

“အဲဒါဆို”

“ဟယ်...ခေါ်မယ်...ခေါ်မယ်”

ဗိုလ်ဝေး လက်နှစ်ဖက်ကို ခုံးပြီး ပါးစပ်ပေါ်တင်လိုက်သဖြင့် ကြည်မွှေ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားလေသည်။ ဗိုလ်ဝေးက တကယ်မခေါ်ရင် တကယ်လုပ်မည့်ဟန်မို့ နောက်ဆုံး သူကျေနပ်အောင် ခေါ်လိုက်ရပါသည်။

အခန်း (၁၈)

“ဒါဆို နင်တို့က တကယ်ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြပြီပေါ့”

ခန့်သော်၏အသံက တိုးလျှလျနှင့် အဖျားခတ်၍ တုန်သွားသည်။ အရူးသမားက အပြုံးများနှင့် လက်ခုပ်တီးပေးနိုင်ရိုးထုံးစံ ရှိလို့လား။ ကြည်မွှေ သူ့ကို ခင်ပါသည်။ ချစ်လို့မရတာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတတ်နိုင်မှာလဲ။ ကြည်မွှေအပေါ်မှာ သူတကယ်မြတ်နိုးလို့ ဂရုစိုက်အလေးထားတာတွေကို သိသည်။

သိပေမယ့် မရှိကို အရှိလုပ်ပြီး မျှော်လင့်ချက်တွေ ပေးနေရဦးမှာပဲ။ မချစ်ပေမယ့် သူငယ်ချင်းကောင်း ပီသစွာနှင့် မျှော်လင့်ချက်တွေ ဖုတ်သိမ်းနိုင်အောင် ဗိုလ်ဝေးနဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ်နေတဲ့ အကြောင်း အတိအလင်း အသိပေးလိုက်တာ သူ့ကို ဝေဒနာတွေ မပေးချင်လို့ပါ။ နှိပ်ကပေးဖို့ မရည်ရွယ်ပေမယ့် သူ့ဘာသာ တစ်ဖက်သတ် ပြည်တည်တာကို ဆွဲနေတာ မတတ်နိုင်ပေမယ့် အချိန်မီကစားနိုင်အောင်တော့ ကိုယ့် သတ်က သတိပေးရမည့်တာဝန်ရှိသည်လေ။

“ခန့်သော်”

ကြည်မွေ့ခေါ်တော့ ခန့်သော်က ရီဝေဝေမျက်ဝန်းအစုံနှင့် ပြန်ကြည့်သည်။

“ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ခန့်သော်ရယ်...ငါ နင့်ကို ဝေဒနာတွေ မပေးချင်လို့ ဘာမျှော်လင့်ချက်မှလည်း ပေးမထားမိပါဘူးနော်”

“ငါ နင့်ကို အပြစ်မတင်ဘူး ကြည်မွေ့...အပြစ်မတင်ရက်ဘူး ဆိုရင် ပိုမှန်တယ်။ ငါက ဘကြီးအောင်ညာတယ်လို့ မပြောနိုင်လောက်အောင် နင့်ဘက်က ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ ပေးခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူးဟာ။ ငါ့ကိုက ရလေနှိုးနှိုးနဲ့ မျှော်ကိုးခဲ့တာပါ”

“ခန့်သော်ရယ်”

“ဒါပေမဲ့ ငါ တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ် ကြည်မွေ့”

ကြည်မွေ့ အားနာမျက်ဝန်းနှင့် ခန့်သော်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ခန့်သော်က ရေပြင်စိမ်းစိမ်းကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ-

“အကြောင်းမလှလို့ နင့်အနားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ဘူးဆိုတဲ့ အချိန်မှာ ငါ့ကို သတိရပေးပါ”

အခြားသူဆိုလျှင် နိမိတ်မရှိတဲ့စကားတွေ ပြောရမလားလို့ ကြည်မွေ့ ဒေါသဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရာရှိပေမယ့် ခန့်သော်ကိုတော့ ပက်ပက်စက်စက် မပြောရက်ပေ။

“ခန့်သော်”

“ဟင်”

“နင် ငါ့ကို အဲဒီလောက်တောင် ချစ်သလားဟင်”

“ဒီထက်ပိုတဲ့စကားတွေရှိရင် ငါ ပြောလိုက်ချင်ပါသေးတယ်။ ရင်ခွဲပြလိုရရင်လည်း အကောင်းသားပေါ့ဟာ”

“ငါ့ဘက်က နင့်ကို မတုံ့ပြန်နိုင်ပေမယ့် ငါ့ရင်ထဲမှာ သိမ်းဆည်း အမှတ်ရနေမှာပါ ခန့်သော်ရယ်”

“အဲဒီအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကန်တော်ကြီးမှာ အများသူငါအတွဲတွေ အဆင်ပြေစွာ ပျော်ရွှင်နေကြပေမယ့် သူတို့ကတော့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမလို ကျောခိုင်းရမလိုနှင့်ပါ။ နှစ်သူစုံတွဲဖြစ်မှ ကန်တော်ကြီးကိုလာရမယ်လို့ ပညတ်ချက်မရှိတော့ဘာလိုလိုနှင့်ပဲ ဒီကို ရောက်လာခဲ့ကြတာလေ။

“အချစ်ဆိုတာ တောင့်တတိုင်းရတဲ့အရာမှမဟုတ်ဘဲ ခန့်သော်ရယ်။ မရှိပါဘူးဆိုတာကို မရှိမှန်ပေးပါလို့ တောင်းသလို မချစ်နိုင်တာကို လိမ်ညာအချစ်ဖြစ်ဖြစ် ပေးပါတောင်းရင် နင်ပဲ နစ်နာမှာပေါ့”

“ငါကလည်း မတောင်းပါဘူး ကြည်မွေ့ရယ်။ လိမ်ညာအချစ်နဲ့ ချစ်ပြီးရင် ကျန်ခဲ့ရမှာထက် မချစ်တာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတာကိုက နင့်ကို ကျေးဇူးတောင်တင်ရဦးမှာပါ”

“နလုံးသားဆိုတာ သေဆုံးရိုးထုံးစံ မရှိပါဘူး ခန့်သော်ရယ်။ နင် အကဲထပ်ချစ်ရမယ့်သူတွေ့ရင် တန်ပြန်ရလဒ်က အချစ်ပဲဖြစ်ပါစေလို့ ငါ ဆုတောင်းပေးပါတယ်”

ခန့်သော် မချီပြုံးပြုံးလေ၏။ နောက်ထပ် တကယ်ပဲ ချစ်တဲ့သူတွေ့နိုင်ဦးမှာလား။ တွေ့ပါစေလို့ပဲ ကြည်မွေ့ ဆုတောင်းပေးပါသည်။

“ကြည်မွေ့”

“ဟင်”

“ငါ သူငယ်ချင်းအဖြစ်နဲ့တော့ နင့်ဆီကို လာခွင့်ရှိပါသေးတယ်နော်။ နင် တစ်ခုခုကို မကျေနပ်တာရှိရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်စရာ ပြုရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် နင့်ရဲ့ရင်ဖွင့်ဖော် အတိုင်ပင်ခံအဖြစ် ငါ့ကို သတ်မှတ်ပေးနိုင်မလားဟင်”

ကြည်မွေ့ ခန့်သော်၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ရိုးသားဖြူစင်ခြင်းနှင့် ကမ်းသည့်လက်ကို ဘယ်သူက ပုတ်ထုတ်မှာလဲ။ ခန့်သော်ဆိုတာ ရိုးသားအေးချမ်းသူလေးမို့ ကြည်မွေ့ ခင်ခဲ့တာပါ။ သူ့ရင်ကိုမှ မထင်မှတ်

ဘဲ မြားတစ်ချောင်း စိုက်ဝင်သွားတာအတွက် စိတ်တော့မကောင်းပေ။

“နင်က ငါ့အတွက် အားကိုးခင်မင်ရဆုံး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပါ”

“အဲဒီအဆင့်နဲ့ သင့်ရာမှာ နေခွင့်ရတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကြည်မွေ့ရယ်”

“တို့...ပြန်ကြရအောင်နော်”

“သဘောပဲလေ...နင့်ကို ငါ လိုက်ပို့မယ်”

လက်ချင်းချိတ်ပြီး လျှောက်လာခဲ့ကြတာ ဖြူစင်ခြင်းများနှင့် အများအမြင်မှာတော့ ဘယ်လိုထင်ကြမည်မသိပေ။ ဘယ်သူ ဘယ်လိုပဲ ထင်ထင် ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ်လုံကြရင် ပြီးတာပဲမဟုတ်လား။

အခန်း (၁၃)

ဗိုလ်ဝေးမျက်နှာက စရောက်လာကတည်းက စူပုပ်ရှုံ့တွနေသည်။ ဘာကိုများ မကျေမနပ်ဖြစ်နေရသလဲဆိုရင် ခန့်သော်ဆိုတဲ့ကောင် မမဆီ တို့ မကြာခဏလာနေပြီး ကုမ္ပဏီတစ်ခုတည်းမှာ အတူတူအလုပ်လုပ်ကြ သည်တဲ့။ ပြီးတော့ တတွဲတွဲဖြစ်နေသည်တဲ့လေ။ ရည်းစားလူလူ အူန တွဲခတ်ခံရမှာစိုးတာ သဘာဝကျသည်မဟုတ်လား။

“မောင်”

ကြည်မွေ့ခေါ်ပေမယ့် ဗိုလ်ဝေး မထူးဖြစ်ပေ။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ...မျက်နှာကြီးက စူပုပ်ရှုံ့တွလို့။ ဘာတွေ မကျေနပ်စရာရှိလို့လဲဟင်”

သူ့မျက်နှာကို ကြည်မွေ့ လိုက်ကြည့်နေတာကိုပဲ သူက လွှဲထား သည်။ မကျေနပ်တာကို မျှီသိပ်ပြီး ဖောရောလိုက်လုပ်နေရင် သိမှာမှ မဟုတ်တာ။ ကလေးဆန်တယ်လို့ ပြောချင်ပြော။ မမနှင့်ပတ်သက်လာ သွင် သူ သဘောထားမကြီးနိုင်ပေ။ မကျေနပ်မှုကို သိသာအောင် လုပ်ပြ ရမှာပဲ။

“မောင်”

“.....”

“ဟွန်း...တစ်လောကလုံး သူ့လုပ်စာ ထိုင်စားနေရတဲ့အတိုင်း ရုပ်ကိုက...မထူးလည်းနေပေါ့။ မှားပါတယ်...မှားပါတယ်။ ကိုယ့်ထက် ငယ်တဲ့လူကိုမှ ချစ်မိတော့ ဆိုးလည်းခံ...စိတ်ကောက်လည်း ခံရတော့မှာ ပေါ့”

ကြည်မွေ့ အသံမာဆတ်ဆတ်နှင့်ပြောပြီး ထသွားဖို့ပြင်လေလျှင်-
“မမ”

ဗိုလ်ဝေး မမရဲ့လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်၏။

“ဘာလဲ”

“မေးစရာရှိတယ်...ထိုင်ဦး”

“ဘာမေးမှာလဲ”

“ထိုင်ပါဆိုဗျာ”

ကြည်မွေ့ ဆောင့်ကနဲ ပြန်ထိုင်ချလိုက်၏။ ဗိုလ်ဝေး မမကို ခပ်စူးစူး လေးကြည့်ကာ-

“ဟိုလူနဲ့ မမ တတွဲတွဲ လုပ်နေတယ်ဆို”

“ဘယ်လူနဲ့လဲ”

“ခန့်သော်နဲ့လေ”

“သူခိုးတွေက လက်ညှိုးထောင်ပြီး ခိုးပါတယ်လို့ ပြောမလား။ တွဲနေတာက သူနဲ့မမက သူငယ်ချင်းတွေလေ။ ကျန်တဲ့အပိုင်းမှာ ယုံဖို့ မယုံဖို့က မင်းပဲ စဉ်းစားချင့်ချိန်ရမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မောင့်မှာ သဝန်တိုခွင့်ရှိတယ်လေ”

ကြည်မွေ့ မျက်မှောင်လေးကြုတ်သွား၏။ နှလုံးသားကို မလွန်ဆန် နိုင်လို့သာ ချစ်သူဖြစ်ကြတယ်။ အဲဒီသဝန်တိုတာတွေ မယုံသင်္ကာဖြစ်တာ တွေကိုတော့ ကြည်မွေ့ စိတ်ရှုပ်ပါသည်။ ကျောင်းမှာ သူငယ်ချင်းတွေ

မည်းစားထားပြီး စိတ်ကောက်ကြ၊ အဆင်မပြေဖြစ်လို့ ဝိုကြရယ်ကြဖြစ်နေ ကြတာကိုကြည့်ပြီး ကြည်မွေ့ စိတ်ပျက်ခဲ့တာလေ။

အဲဒီလိုစိတ်ပျက်တဲ့ကြားကပဲ နိုးထလာတဲ့ အချစ်တွေကို မတားနိုင် တဲ့ ချစ်မိတော့ အပြစ်ရှိသလို အခုပဲ မယုံသင်္ကာမျက်ဝန်းတွေနဲ့ အကြည့် ခံနေရပြီ။

“မင်း...မမကို မယုံကြည်ဘူးဆိုရင် အချိန်မရွေး လမ်းခွဲလို့ရတယ် မောင်”

“ဘာ”

ဗိုလ်ဝေး မမကိုယ်လေးကို ပခုံးနှစ်ဖက်ကနေ ဆွဲလှည့်လိုက်၏။ လမ်းခွဲဖို့စကားဆို ဒီကောင်က လေသံပင်မရှိနိုးစေချင်တာလေ။

“မမ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ...မမက လာသမျှလူကို ခေါင်းညိတ်ပြနေတတ် တဲ့ ပုတ်သင်ညိုလို မိန်းမမှ မဟုတ်တာ။ မမက မင်းကို ယုံပါယုံပါဆိုပြီး မှတ်ရည်ခံထိုး ကျမ်းကျိန်ပြမယ့်မိန်းမမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ မမရဲ့မာန နဲ့သိက္ခာကို ထိပါးလာရင် အချစ်အတွက် ရင်ကွဲနာကျသေရင်တောင် သူမရှိတဲ့အရပ်မှာ သွားသေမယ်။ ဘယ်တော့မှ အညံ့ခံ အရှုံးပေးပြီး မာနနဲ့သိက္ခာကို ရေစုန်မျောမပစ်ဘူး။ အဲဒါ မင်း မှတ်ထား”

“မမ”

ကြည်မွေ့ဘက်က တင်းသွားတော့ ဗိုလ်ဝေးဘက်က မိုးရွာလို့ အရည်ပျော်ကျသွားတဲ့ ရွံ့ရုပ်တစ်ရပ်နယ်။ မမကို သူ ယုံချင်ပါသည်။ မှတ်စိစုံမှိတ်ယုံလိုက်မှ သူ့နဲ့ကိုယ်ဝေးကြဖို့ အကြောင်းဖန်ပေးသလိုဖြစ်ရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ကအစ သူ ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပေ။ မမကို ယုံသည်။ ခန့်သော်ကို မယုံ။

တစ်ခါက ခရေပင်အောက်မှာ ခန့်သော်ဆိုတဲ့ကောင် မမလက်ကို ချဲ့ပြီး အဖြေတောင်းဖူးလို့ သူ လက်သီးနဲ့ ဆွဲထိုးခဲ့တာ မဟုတ်လား။

ဒါပေမဲ့ အခု မမဘက်က တင်းမာနေတော့ သူ့ဘက်က လျော့ပေးရဦးမည်သာ။

“မမကို မောင် ယုံပါတယ်”

“ဒါဆို ဘာလို့ ပြောနေသေးလဲ”

“ဟိုလူ့ကိုတော့ ကျွန်တော် မယုံဘူးလေ”

ကြည်မွှေ သက်ပြင်းလေးချလိုက်၏။ ဟိုတုန်းက မယုံနိုင်အောင် အဖြစ်တစ်ခုကြုံဖူးတော့ သူ စိတ်မချတာ နည်းလမ်းတော့အကျသားပဲ။

“ယုံလိုက်ပါ မောင်...မောင်နဲ့မမ ချစ်သူတွေဖြစ်နေတဲ့အကြောင်း ခန့်သော် သိတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်က မမနဲ့ သူငယ်ချင်းအဖြစ် ဆက်လက် ခင်မင်နေကြဖို့ ပြောတာ။ ခန့်သော်က ဖြူစင်ရိုးသားတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ”

“အမှတ်တွေ ပေးလှချေလား”

“လူတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ပေါင်းကြည့်မှ သေသေချာချာ သိတာလေ။ ခန့်သော်နဲ့မမက ပထမနှစ်တက်တုန်းကကတည်းက ခင်ခဲ့ကြတာပါ”

“ဪ”

ဒါဆို ကြာခဲ့ပြီပေါ့။ ကိုယ်က သူ့အရင်ကတည်းက ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ကြတာလေ။ မျက်စိစုံမှိတ် ယုံလိုက်ရမှာလား။

“မမ”

ပါးစပ်ကခေါ်လိုက်ရင်း လက်က မမကိုယ်လေးကို သိမ်းဖက်ပစ်လိုက်သည်။

“လမ်းခွဲဖို့စကား နောက်ထပ် မပြောပါနဲ့ မမရယ်”

“မောင်က မယုံသင်္ကာဖြစ်တာကိုး”

“သဝန်တိုတာ သိပ်ချစ်လို့လေ”

“ဒီကရော မချစ်လို့လား”

“ဒါဆို မောင့်ကို ဘယ်လောက်ချစ်”

ကြည်မွှေက စဉ်းစားဟန်လေးပြု၍-

“လမင်းကြီးလောက် ချစ်တယ်”

“ဟင်...ကမ္ဘာကြီးလောက်၊ နေမင်းကြီးလောက် မဟုတ်ဘူး”

“ကမ္ဘာကြီးက ကျဉ်းတယ်၊ နေမင်းကြီးက ပူတယ် မောင်ရဲ့”

ဗိုလ်ဝေး အပြုံးနှင့် မမမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ချစ်မဝ ခြစ်နိုးမဝနိုင်သော အချစ်တို့နှင့်အတူ ဖြစ်နိုင်လျှင် တာနောယကွလို့ မကုန်ဘဲ ရွှေကြွတ်ထဲထည့်ပြီး အာခံတွင်းထဲမှာ ငုံ့ထားလိုက်ချင်၏။ မမက သူ့မေးစရာကို လက်ချောင်းဖျားလေးများနှင့် တို့ထိဆော့ကစားနေတော့ အသည်းယားစွာ လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး...

သူ့နှာသီးဖျားချွန်ချွန်လေးနှင့် မမပါးပြင်ပေါ်မှာ ပြန်လည်တို့ထိ

အတူကစားလိုက်၏။

“မမ”

“ဟင်”

“မောင် မမနဲ့အတူနေချင်ပြီ...လက်ထပ်ကြရအောင်နော်”

“မောင်က ကျောင်းမပြီးသေးဘူးလေ”

“ပြီးတော့မှာကို”

“ပြီးမှပဲ စဉ်းစားပါ မောင်ရယ်...နော်...မမ အပျိုဘဝနဲ့နေချင်

တယ်”

“ဒီက မနေချင်တော့ဘူး။ မမနဲ့ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ပြီးမှ စိတ်

အေးမှာဗျ။ မဟုတ်ရင် ရင်ပူတယ်”

“ဒါဆို ရေခဲတုံးကို ဖက်ထားပေါ့”

“ဟင်အင်း...ရေခဲတုံးကိုဖက်ရင် မောင်ပါ အေးခဲပြီး သေသွားမှာ

ဗျ။ အေးရင်နွေး ပူရင်အေးစေတဲ့ ရသနစ်မျိုးစလုံးကို ပေးနိုင်တာက

မမလေ။ အဲဒီတော့ မမကိုပဲ ဖက်ထားပြီး...ဟောဒီလို”

“အို...မောင်”

တိုးတိုးညက်ညက် ရယ်သံလေးများနှင့်အတူ ကြည်မွေ့၏။ မျက်နှာလေးအနံ့ အနမ်းမိုးတို့ ရွာသွန်းလေပြီ။ ဒီလိုအချိန်လေးတွေ တာရှည်ပါလေလို့ ဆုတောင်းမိကြပေမယ့်-

“ဗိုလ်ဝေးဇော်”

“ဟင်”

စူးစူးဝါးဝါး အော်လိုက်သံကြောင့် လူချင်းခွာပြီး လှည့်ကြည့်ကြတော့ မီးဝင်းဝင်းတောက်မျက်လုံးများနှင့် ရှေ့ဆုံးကရောက်လာတာ ဘွားဘွားဒေါ်မေကြည်။ နောက်မှာက ဒေါ်သီတာချစ်ဆိုင်နှင့် ချစ်သည့်ညှာတို့သားအမိပါ။

“ဘွားဘွား”

“မေမေ”

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ ငါ့မြေး ခြေလှမ်းတွေပျက်နေလို့ ငါ မသင်္ကာတာကြာပြီ...ခုတော့ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ ဒီမှာ ခွေးဇာတ်လာခင် နေတာကိုး...ဗိုလ်ဝေးဇော် ခုပြန်လာစမ်း”

“ဘွားဘွား”

“နှင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်...ငါ ဘာသံမှမကြားချင်ဘူး ဗိုလ်ဝေး... နင်သိအောင် ငါ ထပ်ပြောမယ်။ မင်း ညှာကလွဲရင် ဘယ်မိန်းမနဲ့ လက်ထပ်ရဘူး...နားလည်လား”

“ဟာ...ဘွားဘွား သားကို အဲဒီလိုတော့ မကြပ်နဲ့လေ။ သားနဲ့ သူ့ကို မချစ်တာ”

“မလိုချင်ဘူး...ချစ်ချစ်...မချစ်ချစ် မင်း ညှာကိုပဲ လက်ထပ်ရမယ်...ဒါပဲ။ ကျေးဇူးတရားအတွက် မင်းဘဝနဲ့လဲပြီး ပြန်ပေးဆပ်ရမယ် ဗိုလ်ဝေး”

“ဗျာ”

ဗိုလ်ဝေး ဘာကိုမှ နားမလည်နိုင်စွာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။ ကျေးဇူးတရားတဲ့။ ဘာကျေးဇူးတရားလဲ။ ဗိုလ်ဝေးတို့နဲ့ညှာတို့ ကြားမှာ ဘာတွေများ ကျေးဇူးစားကျေးဇူးခံတွေရှိခဲ့လို့လဲ။ ဗိုလ်ဝေး သိရသလောက်တော့ ဘွားဘွားကပဲ ညှာတို့မိသားစုအပေါ် ဖေးမကူညီခဲ့ရတာတွေ များတယ်မဟုတ်လား။

“ကျေးဇူး...ဘာကျေးဇူးလဲ။ သား နားမလည်ဘူး...ဘွားဘွား”

“ငါ သဘောမတူဘူး”

“ဘွားဘွား”

“မင်းမေးတဲ့ ကျေးဇူးတရားအကြောင်းကို ငါ ပြောပြမယ်... အထောင်”

ဗိုလ်ဝေး ဒေါ်သီတာမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မထီမဲ့မြင် ဖြစ်နေများနှင့်သာ။ ညှာကတော့ ကျားနားမလေးသဖွယ် ကြည်မွေ့ကို စူးစူးမိမိကြည့်နေတာ နှုတ်ခမ်းကိုပင် ဖိကိုက်ထားသေး၏။

“မင်း အပြင်းဖျားပြီး ဆေးရုံတက်ခဲ့ရဟုန်းက သွေးလိုနေတယ် ဆိုတာ အလွယ်တကူ ရှာမရခဲ့ဘူး။ အချိန်မီသွေးမသွင်းနိုင်ရင် စိုးရိမ်ရတဲ့ အချိန်မှာ မင်းအသက်ကို သူ့သွေးနဲ့ဆက်ပြီး ကယ်ခဲ့တာ သီတာပဲ”

“ဗျာ”

“ကိုယ့်အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်ကို မင်း ဘယ်လိုကျေးဇူးပြန်ဆပ်မလဲ ပြောစမ်း”

ဗိုလ်ဝေး ခေါင်းတခါခါ ဖြစ်သွားလေ၏။ သူ့ကိုယ်ထဲမှာ လည်ပတ်သွင်းနေတဲ့ သွေးတွေထဲမှာ ဒေါ်သီတာသွေးတွေပါသည်တဲ့။ အဲဒီသွေးတွေကို ဗိုလ်ဝေး ပြန်ဖောက်ထုတ်ပေးလိုက်ပြီး အသေခံရမလား။ ဒါမှမဟုတ် သွေးအတွက် အကြွေးကို ဘဝနဲ့ရင်းပြီး ဆပ်လိုက်ရမှာလား။

မမကို ပြန်ငဲ့ကြည့်တော့ တည်ငြိမ်စွာနှင့် ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ရုပ်နေသည်။

မမရယ်...

မောင် ဘာလုပ်ရမလဲ။ အရူးတစ်ယောက်လို ဗိုလ်ဝေး အော်ဟစ် ပြေးလွှားချင်စိတ်ပေါက်သွား၏။ နေထိတာနှင့် ခန်းခြောက်ပျောက်ကွယ် သွားတဲ့ နှင်းစက်ကလေးလို သူတို့ရှေ့မှာ ဗိုလ်ဝေး အငွေ့ပျံပျောက်ကွယ် သွားရင်လည်း အကောင်းသား။

“သွေးနဲ့ရင်းပြီး ကယ်ခဲ့တဲ့ သွေးကျေးဇူးကို မင်း ပြန်ဆပ်ရမယ် ဗိုလ်ဝေး...မင်း ညှာကို လက်ထပ်ရမယ်...ဒါပဲ”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း...ကျေးဇူးတရားကို ဒီနည်းနဲ့ သား မဆပ် နိုင်ဘူး ဘွားဘွား...သားရဲ့အသက်ကိုပဲ ပေးရပေးရ အခြားနည်းနဲ့ဆို သားကို ကြိုက်သလိုခိုင်းပါ။ ညှာကိုတော့ သား လက်မထပ်ပါရစေနဲ့”

“မောင်တိုးတို့...ဇော်မိုးတို့...လာကြစမ်း”

“ဟင်”

ဘွားဘွားက အစကတည်းက ခြေရံသင်းပင်းတွေပါ ခေါ်လာခဲ့ သည်ကိုး။ အချက်ပေးလိုက်တာနှင့် ပြေးလာကြပြီး ဗိုလ်ဝေးကို ဆွဲခေါ် ကြသည်။

“မလိုက်ဘူး...ဖယ်ကြနော်”

ဒေါ်သီတာတစ်ယောက် ကြည်မွေ့ဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး မျက်နှာ ဆိုင်မှာ ရပ်လိုက်သည်။

“နင့်အတွက် ယောက်ျား ဒီလောက်တောင် ရှားသလား ကြည်မွေ့ အိမ်”

“အဲဒီစကားကို မေမေတို့ဘာသာ ပြန်မေးကြည့်...ပြီးရင် ပြန်ဖြေ အဲဒါက ပိုအဆင်ပြေလိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်”

“ဘာအေ့”

ဒေါ်သီတာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားပေမယ့် ကြည်မွေ့ကတော့ အေးအေးဆေးဆေး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပါပဲ။

“ညည်းကို ဗိုလ်ဝေးနဲ့ မပတ်သက်ဖို့ ငါ အကြိမ်ကြိမ် မှာထား ထုတ်နဲ့အေ”

“အခု ကြည်မွေ့က သူ့ကို သွားပတ်သက်တာ မဟုတ်ဘူးလေ။ သူက လာပတ်သက်တာ”

“သူ လာပတ်သက်တော့ ညည်းက လက်ခံစရာလား။ အခု ဘယ် အခြေအနေရောက်နေကြပြီလဲ...ပြောစမ်းပါဦး”

“မေမေ”

ဒီတစ်ခါတော့ ကြည်မွေ့မျက်ဝန်းမှာ လျှပ်စီးလက်သွားသည့်နှယ်။ ကြည်မွေ့သိက္ခာကို သက်သက်စော်ကားလိုက်ခြင်းပါပဲ။ ကြည်မွေ့က သူတို့လို အသားလိုလို အရိုးတောင်းမယ့်သူမှ မဟုတ်တာ။ ကြည်မွေ့ဘဝ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကလွဲလျှင် ပစ္စည်းဥစ္စာ ဂုဏ်ပကသန ဘာဆိုဘာမှ မလိုပေ။ သူဌေးမြေးဆိုပြီး ဗိုလ်ဝေးကို အရိုးလိုသဘောထားချစ်ပြတာ မဟုတ်သလို...

ကြည်မွေ့အိမ်ဆိုတာ အရှက်နှင့်သိက္ခာကို တန်ဖိုးထားသူလေ။ အိမ်က အရှက်မရှိ ဗိုလ်ဝေးကို လိုက်ညှာတွယ်ကပ်နေတာမှ မဟုတ်တာ။ သိက္ခာကို စော်ကားခံလိုက်ရတော့ လူကို သတ်တာထက် အခံရခက် သည်။

“မေမေတို့ ကြည်မွေ့ပိုင်နက်ထဲကို ကျူးလွန်လာပြီး ကြည်မွေ့ သိက္ခာကို စော်ကားနေတာတော့ လွန်လာပြီထင်တယ်”

“ဘာ...သိက္ခာ...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...ကြည်မွေ့ သိက္ခာကို မေမေတို့ လာစော်ကားနေကြ ကြည်မွေ့က ချစ်သူအဆင့်မှာကတည်းက ခန္ဓာကိုယ်ကို ပုံအပ်ရ တာထက်အောင် သိက္ခာမမဲ့ပါဘူး။ ကိုယ့်ဘဝကို နားလည်းလည်တယ်။

ထိန်းသိမ်းရကောင်းမွန်လည်း သိတယ်။ မေမေထင်သလောက် မမိုက်
သေးပါဘူး။”

“မမိုက်လို့သာ ရင်ခွင်ထဲရောက်နေတာပေါ့”

“ဒါက ချစ်သူဘဝမကင်းကြတဲ့ အစဉ်အလာပဲလေ။ ကြည်မွေ
အပျိုစင်ဘဝကို အသက်နဲ့လဲပြီး ကာကွယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ”

“အေး...နင့်ဘာသာ ထိန်းချင်ထိန်း...မထိန်းချင်နေ။ ဗိုလ်ဝေးက
ညာနဲ့ လက်ထပ်ရမယ့်လူ။ ညည်း အချိန်မီနောက်ဆုတ်ရင်ဆုတ်...မဆုတ်
လို့ကတော့...ဟင်း”

“အဲဒါ...ဗိုလ်ဝေးအပေါ်မှာပဲ မူတည်ပါတယ်”

“ဟဟ”

မပြောချင်ပေမယ့် ကိုယ့်အရှက်နှင့်ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိပါးလာတော့
မာနက ခေါင်းငုံ့မနေတော့ပေ။ ဖေဖေ ကြည်မွေအပေါ်ကောင်း
သလောက် မေမေနဲ့က ဘယ်ဘဝက ရန်ငြိုးတွေ ရှိခဲ့သည်မသိ။

“တွေ့လား...သီတာ၊ အဲဒါ ကိုယ်မွေးတဲ့မျောက်က ကိုယ့်ပြန်
ခြောက်တယ်ဆိုတာပေါ့။ ကျွေးခဲရတဲ့ ကျွေးကျေးဇူးကိုမှ မထောက်...
ပြန်ပြောနေတာ”

“ဘွားဘွား”

ဗိုလ်ဝေး ဘကြီးတိုးတို့လက်မှ ရုန်းထွက်လာစဉ်...

“ဟေ့...သူ့ကို ဆွဲခေါ်သွားကြစမ်း”

“ဟာ”

“လာပါ...ဗိုလ်ဝေးရာ”

“မလိုက်ဘူးဗျာ...ဖယ်ကြ”

“မရရအောင် ဆွဲခေါ်ကြ”

“မမ”

ဗိုလ်ဝေးကို ဆွဲခေါ်သွားကြလေသည်။ ဗိုလ်ဝေး ရုန်းရင်းကန်ရင်း

“အော်သွားသေး၏။

“မမ...မမ စောင့်နေနော်...မောင် ပြန်လာမယ်။ မောင် မမကိုပဲ
ထက်ထပ်မယ်”

“တောက်”

ညာထံမှ တက်ခေါက်သံပြင်းပြင်း ထွက်လာသည်။ ကြည်မွေ
ချွတ်သွားရပ်လိုက်ပုံက ရန်သူကို စိန်ခေါ်လိုက်သည့်နှယ်။ ပြိုင်ဘက်တွေ
ကြည့်ကြည့်ကြည့်ကြည့်။ အချစ်ချင်းတူရင် စင်ခင်းယူဖို့ မလိုပါဘူး။ အချစ်ဆိုတာ
ညာထံသိမ်မွေ့ခြင်းမှာ အများပျော်ဝင်တတ်ကြသည်မို့ ဗိုလ်ဝေးရဲ့ အားသာ
ချက်က ကြည်မွေဘက်ကို အလေးတစ်လုံး ထပ်ထိုးထည့်လိုက်သလို
ဖြစ်နေမှာ မလွဲမယွေပဲပေ။

ဒါကြောင့်...

ညာ ပေါက်ကွဲတော့မည်ထင်ပါ။

“မမနဲ့ညာ ဒီနေ့ကစပြီး ပြိုင်ဘက်ရန်သူတွေဖြစ်သွားပြီ”

“ညာ”

“မမ...ကိုကိုကို ဘယ်တော့မှ မရစေဘူး...မှတ်ထား”

ကြည်မွေ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်တော့ပါ။ ကြည်မွေ ညီမလေးကို
ညည်း ချစ်သည်လေ။ ညီမလေးနဲ့မောင် တကယ်လက်ထပ်ပေးဖို့ အတိ
အလင်းဖြစ်ပြီဆိုရင် ကြည်မွေ ညီမလေးနဲ့ ပြိုင်ပါ့မလား။

အခန်း (၂၀)

“ဒယ်ဒီ”

ချာချာ သူ့ဖခင်ကို မော့ကြည့်ပြီးခေါ်နေပေမယ့် ဝိုလ်ဝေးက မကြားပေ။ အတိတ်ကပုံရိပ်တွေထဲမှာ စိတ်တွေက လွင့်မျောနေ၏။ ချာချာလက်ကိုကိုင်လှုပ်ပြီးခေါ်လေမှ-

“ဒယ်ဒီ...ဒယ်ဒီ”

“အင်...ဟင်”

လက်ကို ဆွဲလှုပ်ခံရမှ ဝိုလ်ဝေး၏စိတ်တို့သည် ပစ္စုပ္ပန်သို့ ပြန်ရောက်လေ၏။ သူ ဘယ်လောက်တောင် အတွေးလွန်သွားသလဲတော့မသိပေ။ အစက အရိပ်အောက်မှာ ထိုင်နေမိပေမယ့် အခု သူ့ကိုယ်ပေါ်ကနေ သစ်ပင်ရိပ်တွေ ဖယ်ခွာပြီး နေပူထဲမှာ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတစ်ခုလုံး အပူဒဏ်ကို ထိတွေ့ခံနေရတာတောင် မသိရလောက်အောင် စိတ်တွေက ကိုယ်နှင့်ကင်းလွတ်နေ၏။

ကိုယ့်ကို စွန့်ခွာပြေးထွက်သွားသူကို မေ့နိုင်ဖို့ ကြိုးစားရင်း သတိရလျှင် ဆွတ်နေခဲ့မိတာ...

အခု...

ပြန်ပြောချင်လို့ သံယောဇဉ်ကို နွယ်ရစ်ဖို့တောင် အကြင်နာမိတ်တိုင်လေး ပျောက်ဆုံးနေရောပေါ့။ အဆိုတော် တွဲတေးသိန်းတန်ရဲ့ ဆယ်ဆယ်ကျော်အချစ် သီချင်းထဲကလို လေးဆယ်မကျော်ခင် ပြန်ဆုံကြမယ့် သူ့မှာရော ကိုယ့်မှာရော အနှောင်အဖွဲ့တွေနဲ့မို့ ပျံလေသည့်ငှက်ခါးအသံတော့များမှ နားခွင့်မကြုံတော့ဘူးပေါ့လေ။

“ဒယ်ဒီ”

“ဟင်...သမီး”

“ဒယ်ဒီကို နေပူနေပြီ ဒယ်ဒီရဲ့”

“ဪ...အဟွန်း”

သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားသည့် ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် ပြန်တွေးမိပြီး နှစ်ဝေး မချီသွားဖြဲ ရယ်လိုက်မိသည်။ ကလေးက သတိပေးလို့ အသော်ယောင် အမှားမှားနှင့် ဆံပင်တွေကို သပ်ချမိတော့ ဆံပင်တွေ ခြစ်နေလို့ အငွေ့တွေပင် ထွက်နေရောသလားထင်ရ၏။

“ဒယ်ဒီလက်တွေ အရမ်းပူနေပြီ”

“ဟို...ဒယ်ဒီက ဒီအပူလောက်ကို မမှုတော့ပါဘူး သမီးရယ်။

အပူဒဏ်ကို ခံနေကျဖြစ်နေတော့ ကျင့်သားရနေပြီလေ”

“ဟင်...ဒယ်ဒီက ဒီထက်ပူတဲ့နေထဲမှာ နေဖူးလို့လား”

“ပူတတ်တာ နေတစ်ဦးတည်းမဟုတ်ဘူးလေ သမီးရဲ့...သောကကလေးရင် ရင်ထဲမှာ ပူတတ်တာကို ပြောတာ။ မီးလည်းပူတယ်၊ ရေခဲနည်း ပူတယ်လေ”

“သောကဆိုတာ ဘာလဲ...ဒယ်ဒီ...သမီး မသိဘူး”

ကလေးက ကလေးပီပီ နားမလည်တာကို ပြောင်မေးချလိုက်တော့

ဗိုလ်ဝေး အဖြေရခက်သွား၏။ ကလေးကျေနပ်အောင် အဖြေတစ်ခုခုတော့ ပေးမှဖြစ်မည်မို့...

“သမီးက ငယ်သေးတော့ ပြောပြလည်း နားလည်မှာမဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့...သမီးကြီးလာရင် အလိုလိုသိလာမှာပေါ့ သမီးရယ်”

“ဟင့်အင်း...ခု...သိချင်တယ်”

“အခုပြောပြလို့ မရလို့ပေါ့ သမီးရဲ့...ကဲ...ဒယ်ဒီတို့ အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်ရအောင်နော်”

“ဟုတ်”

‘ဟုတ်’ ဆိုပြီး ချာချာခေါင်းလေးက အရုပ်မလေးလို နောက်သို့ လည်သွားသည်။ ဗိုလ်ဝေး လိုက်ကြည့်လိုက်တော့ ခရေပင်အောက်မှာ ပန်းတွေသီနေဆဲရှိသော ဗဟိုရုံ။ သူကရော သူ့အမေလို ခရေပန်းတွေကို ချစ်နေသလား။

“ကိုကို”

“.....”

“ကိုကို”

ချာချာခေါ်တော့ ဗဟိုရုံက ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“အိမ်ထဲကို ပြန်ဝင်ရအောင်...လာလေ”

“ပြန်လေ...ငါ ဒီမှာ ပန်းတွေသီတုံး...ပြီးမှ ပြန်လာခဲ့မယ်”

ဗိုလ်ဝေး သမီးလက်ကိုဆွဲပြီး ဗဟိုရုံဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဗဟိုရုံအနားကိုရောက်တော့ ထိုင်ချလိုက်ရင်း-

“သားက ခရေပန်းတွေ အများကြီးသီနေတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲကွ...ဟင့်”

ဟင့်”

ဗဟိုရုံက သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်ကာ-

“ဘုရားလည်းတင်...မေမေလည်း ပန်ဖို့ပေါ့...ဦးရဲ့။ မေမေက

ခရေပန်း သိပ်ကြိုက်တာလေ။ ပြီးတော့ မေမေ ပြောဖူးတယ်။ ဖေဖေက

“မေ့ကို ခရေပန်းတွေ သီပြီး အမြဲပေးတယ်တဲ့”

“ဟင်”

ဗိုလ်ဝေး အံ့ဩမှင်သက်သွားရ၏။ ကိုခန့်သော်က မမကို ခရေပန်း တွေသီပြီး အမြဲပေးတတ်သတဲ့လား။ ဟုတ်မှာပါလေ။ ကိုခန့်သော်က

ထည်း မမကို ကိုယ့်ထက်မလျော့တဲ့ အချစ်များနဲ့ ချစ်ခဲ့တာကိုး။

ဪ...ခရေရယ်...

မင်းရယ်...ငါ့ရယ်...မမရယ်...

ဒီအပင်အောက်မှာ အတူတကွ ပျော်ဖူးကြတဲ့ အချိန်လေးတွေကို

ပြန်လှည့်လိုက်တာ။

ဖြစ်နိုင်ရင် အချိန်တွေကို နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပေးပါလား ခရေ ရယ်...။

အခန်း (၂၁)

ညကမ္မလာကို ကကွက်ဆုံးလို့ နေရောင်ခြည်တွေ ကန့်လန့်ကာဖွင့်၍ နံနက်ခင်း၏ သမီးပျို နှင်းရည်စိုစိုတို့အလှည့်ကျရောက်လာသည်နှင့် ခရေရနံ့တွေက လေပြေအလန့်မှာ ပြတင်းတံခါးမှတစ်ဆင့် အိမ်ထဲအထိ သယ်ဆောင်ဆွတ်ပျံ့သင်းလာလေ၏။

အိပ်ရာမှနိုးထလာတာ ကြာပြီပေမယ့် ဝိုလ်ဝေး ခရေရနံ့တွေကို ရှုရှိုက်ရင်း ငှုငှုကလေး ထိုင်နေသည်။ အတိတ်နဲ့ပစ္စုပ္ပန်ကြားမှာ ဝိုလ်ဝေးဆိုတာ ကိုယ်ဘာကောင်ဖြစ်နေမှန်းပင် မသိ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုလျှင်...
ဝိုလ်ဝေးဇော်ဆိုတဲ့ကောင်ဟာ ညာနဲ့ မလွဲမရှောင်သာ ကျေးဇူးတရားကို ခုတုံးလုပ်ပြီး အကြပ်ကိုင်လို့ လက်ထပ်ခဲ့ရပေမယ့် လင်မယားသာအမည်ခံပြီး ညာဘက်က ဘယ်လိုပဲ မာယာနဲ့ သိမ်းသွင်းခဲ့ပါစေ သူ့ဘက်က အခုထိ နှလုံးသား၏ဆန္ဒအပေါ် သစ္စာကြီးစွာနှင့် ယခုထိတိုင် ညာကို လက်ဖျားနှင့်ပင် မတို့ထိခဲ့ပေ။

ဖြူစင်ရိုးသားစွာ...

ညီမလေးတစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက်ခဲ့တာကလွဲလျှင် ညာကို သူ မပေါင်းသင်းခဲ့ပေ။ ကိုယ် မချစ်မနှစ်သက်သူကို ရင်ခွင်ထဲထည့်ပြီး ထာမဂုဏ်ခံစားဖို့ တစ်ခုသာတွက်ရလောက်အောင် သူ့စိတ်ဓာတ်တွေ ဆောက်တန်းမကျပေ။ ဝိုလ်ဝေးဆိုတာ သွေးသားသောင်းကျန်းပြီး ယုတ်ညံ့တဲ့ယောက်ျားမှ မဟုတ်တာ။

သူ ကိုးကွယ်တာက အချစ်...

ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရပေမယ့် နှလုံးသားတွေက သစ္စာကြီးစွာ မမအပေါ် ချစ်နေဆဲပါလေ။

သမီးကို ဒယ်ဒီအခေါ်ခံပြီး ချစ်နေတာက သူဟာ ဒုတိယ ဦးဆုံးအောင် ဖြစ်နေခဲ့တာပါ။ ညာအရှက်၊ ညာဂုဏ်သိက္ခာကို ကာကွယ်ပေးခဲ့သလို မမလို သွေးမရင်းလို့ ဘေးမကင်းရန်မကွာ ဘဝမျိုးရောက်မှာ သမီးလေးကို မဖြစ်စေချင်လို့ပါလေ။ တကယ်တော့ ချစ်သည်းချာက ကိုယ့်သွေးသားမဟုတ်တာ မမ ဘယ်သိနိုင်မှာလဲ။ အခု မမ လွတ်လပ်သူဖြစ်သွားပေမယ့် ညာတို့သားအမိကို ငဲ့ပြီး ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲနေကြရ ဦးမှာလား မမရယ်။

“ဝိုလ်ဝေး”

“.....”

“သား”

“ဪ...ကြီးဖြူ”

ကြီးဖြူ သူပခုံးကို ကိုင်လှုပ်၍ခေါ်မှ အတွေးစတွေ ပြတ်သွား၏။

“သားကို ကော်ဖီသောက်ဖို့လာခေါ်တာ သားရဲ့”

“ဆောရီးနော်...ကြီးဖြူ။ ကျွန်တော် အတွေးလွန်သွားလို့ ကြီးဖြူ

ခေါ်တာကို မကြားဘူးဖြစ်သွားတာ”

“ရပါတယ် သားရယ်”

အကြောင်းသိတွေမို့ ကြီးဖြူက သက်ပြင်းလေးဖွဖွချပြီး ဗိုလ်ဝေးကို သနားစရာသတ္တဝါလေးနယ် ကြည့်နေပြီးမှ...

“သား”

“ဗျာ”

“သားကို ကြီးဖြူ ပြောစရာရှိတယ်”

“ဘာများလဲ ကြီးဖြူရဲ့...ပြောလေ”

ကြီးဖြူက သူပြောမည့်စကားကို သူများကြားမှာစိုးသည့်အလား အတန်ကြာ ဘေးဘီကို ဝေ့ဝဲအကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ-

“သားကို ကြီးဖြူ မေးမယ်။ သား မှန်မှန်ဖြေရအောင်”

“ကြီးဖြူရယ်...ကြီးဖြူက ကျွန်တော့်အပေါ် နားလည်မှုအပေးနိုင် ဆုံးသူပါ။ ကြီးဖြူကို ကျွန်တော် ဘာညာစရာရှိလို့လဲ”

“ဒါဆို မေးမယ်နော်”

“မေးဗျာ...မေး...မေး”

“ဟိုလေ...သားနဲ့ကြည့်မို့ ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြတုန်းက”

ဒေါ်ဖြူ စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်မိ၏။ မေးရမှာ တကယ်တမ်းကြ တော့ ပါးစပ်က ထွက်ရဖို့ မလွယ်ချေ။ မေးလိုက်ရင် တစ်ဖက်သားရဲ့ ဝုဏ်သိက္ခာကို စော်ကားမိသလိုဖြစ်မှာ။ ကြည့်မို့က အရှက်သိက္ခာကြီး သော မိန်းကလေးဆိုတာကိုလည်း သိသည်။

ဒါပေမဲ့...

ဒေါ်ဖြူစိတ်ထဲမှာ မတင်မကျရှိနေတာကို မေးမှ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိရမှာမို့ ရှေ့မျက်နှာနောက်ထားပြီး မေးမှကိုဖြစ်မှာပါ။ မမှားသောရှေ့နေ မသေသော ဆေးဆရာရယ်လို့မှ မရှိတာ။ လူတိုင်း အမှားနဲ့မကင်းနိုင်ကြ တော့ ထင်သလိုများ ဟုတ်နေမလားရယ်လို့...

“ဆက်ပြောလေ ကြီးဖြူရဲ့”

“ကြီးဖြူ မေးရမှာ အားနာလို့ပါကွယ်။ မမေးလို့ကလည်း မဖြစ်

မြန်ဘူး”

“ကဲပါ...ကြီးဖြူရယ်...မေးမှာသာ မေးလိုက်စမ်းပါ”

“သားနဲ့ကြည့်မို့ အချစ်နယ်ကွဲခဲ့တာရှိသလားလို့ အဲဒါကို ကြီးဖြူ ခံချင်တာ”

“ဗျာ”

ဗိုလ်ဝေး ကိုယ်ကြီးတောင့်မတ်သွားလေ၏။ ကြီးဖြူ ဘာလို့ ဒီလို မေးတာလဲ။ သူနဲ့မမ ချစ်ခဲ့ကြတာမှန်သည်။ ဒါပေမဲ့ မမှားခဲ့ကြတာ တော့ အသေအချာပါပဲ။ မမဆီကို သူ ခဏခဏ ရောက်ခဲ့ပေမယ့် ချစ်သူ အဆင့်ထက်ပိုပြီး ဘာအခွင့်အရေးမှ မယူခဲ့ပါဘူး။ မမကလည်း သူမဘဝ ကို မျက်နှာလွှဲခဲ့ပစ် လုပ်မယ့်မိန်းမမျိုးမှ မဟုတ်တာ။

ကြီးဖြူ ဘာကိုမသင်္ကာဖြစ်နေတာလဲ။ ဘယ်သူက ဘာပြောလို့ ဒီလိုမေးတာလဲ။ စဉ်းစားလို့မရတော့ပေ။

“ကြီး...ကြီးဖြူ ဘာလို့ အဲဒီလိုမေးတာလဲဟင်...ကြီးဖြူ ဘာတွေ မသင်္ကာဖြစ်နေတာလဲ”

“ကြီးဖြူမေးတာကိုပဲ သား အရင်ဖြေပါ”

ဗိုလ်ဝေး ခေါင်းခါလိုက်ပြီး-

“မမနဲ့ ကျွန်တော် ဖြူစင်သန့်ရှင်းစွာနဲ့ ချစ်ခဲ့ကြတာပါ ကြီးဖြူ ရယ်။ ဘာနယ်မှလည်း မကွဲဘူး။ ဘယ်စည်းကိုမှလည်း မကျော်ဘူး။ အဲဒါ တကယ်ပါ”

“သေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစားပါဦး သားရယ်”

ကြီးဖြူက ဗိုလ်ဝေးမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လေ၏။ တရားခံကို စစ်တဲ့ မျက်ဝန်းမျိုးနှင့်ပါ။ ဘယ်လိုပဲ စဉ်းစားစဉ်းစား အဖြေက ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ပါဘူးဆိုတာပဲ ထွက်မှာလေ။

“ကြီးဖြူ...ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့မယုံတာလဲ။ ကြီးဖြူ ထင်သလို သာဖြစ်ခဲ့ရင် ကျွန်တော် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညှာကို ခုလို လက်ထပ်ခဲ့မှာ

မဟုတ်ဘူး ကြီးဖြူ... ကျွန်တော် မမကို ဘယ်လောက်ထိ ချစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာ ကြီးဖြူ သိပါတယ်ဗျာ"

"သိပါတယ်...သားရယ်...ဒါပေမဲ့"

ဒါပေမဲ့ရဲ့နောက်မှာ မတင်မကျတွေ့က ရှိနေစမြဲပဲမဟုတ်လား။ ဗိုလ်ဝေးက မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်လေတော့ ဒေါ်ဖြူ သံသယမျက်ဝန်းကို သန့်စင်ပေးလိုက်ကာ-

"ကြီးဖြူ...ဗဟိုရ်လေးကို မြင်လိုက်ရတိုင်း စိတ်ထဲမှာ သံသယ ဝင်မိတယ် သားရယ်"

"ဘာကိုလဲ ကြီးဖြူ"

"ဗဟိုရ်က သားနဲ့တူနေသလိုပဲ...သား။ ဘယ်နေရာတူနေမှန်း တော့ ကြီးဖြူလည်း သေသေချာချာ မသိဘူးကွယ်"

ဗိုလ်ဝေး တွေကနဲ့ ဖြစ်သွားလေ၏။ ကြီးဖြူ ထင်သလိုက ဖြစ်မှ မဖြစ်နိုင်တာ။ ဗဟိုရ်က ဘယ်နေရာ သူနဲ့တူနေသလဲ။ အချို့ပြောကြတာ တော့ မိခင်လောင်းတစ်ယောက် သားဖွားချိန်မှာ ထိုမိခင်က တစ်ယောက် ယောက်ကို စွဲလမ်းပြီး တမ်းတနေရင် မွေးလာတဲ့ကလေးက တမ်းတခံရ သူနှင့်တူသည်တဲ့။ မမ သူ့ကို တမ်းတခဲ့လို့များ ဗဟိုရ်က သူနဲ့တူနေ သလား။

ဒါဖြင့်နိုင်ပါ့မလား။

ကြားဖူးပေမယ့် ထိုစကားကို ဗိုလ်ဝေး မယုံ။ ဒါ စိတ်ကူးယဉ် သမားတွေ လိုရာကိုဆွဲတွေးပြီး ပြောကြသည်လို့ထင်၏။

"သား"

"ဗျာ"

"ကြီးဖြူ တစ်ခုတော့ အကြံပေးချင်တယ်ကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့...ပြောပါ ကြီးဖြူ"

"ကိုယ်မမှားလို့ မမှားဘူးလို့ ဇွတ်ငြင်းပေမယ့် ကိုယ်မသိလိုက်တဲ့

အချိန်မှာ အာရုံကမသိဘဲ စိတ်ကမှားလိုက်တာမျိုးတွေ ရှိနိုင်တယ်။ သား ကြည်မွေ...ခန့်သော်နဲ့ တကယ်လက်ထပ်ခဲ့သလား စုံစမ်းသင့်တယ်"

ဗိုလ်ဝေးနားထဲမှာ ကျိမ်းကနဲ့ မြည်သံကြားလိုက်သည့်နယ်။ မျက်ဝန်း ထဲမှာ လျှပ်စီးလက်သွား၏။

"မြန်မာပြည်မှာကတည်းက ကြည်မွေနဲ့ ခန့်သော် လက်ထပ်သွား ကြတယ်ဆိုတော့ ဘာလို့ အဲဒီလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး လက်ထပ်ပြီး နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားကြတာလဲ။ ထွက်သွားတုန်းက ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိ မပေးဘဲ ဟိုရောက်မှ လက်ထပ်လိုက်တဲ့အကြောင်း လှမ်းသတင်းပို့တာနဲ့ အားလုံး ဇွတ်မှိတ်ယုံလိုက်ကြတာလေ။ ကြည်မွေ စရောက်တဲ့နေ့က ပြောတဲ့စကားတွေကို ကြီးဖြူ အကုန်ကြားတယ်...သား။ အဲဒီတုန်းက ငြီးဖြူ အအေးလာချပေးပြီး ပြန်ထွက်သွားပေမယ့် နံရံကွယ်မှာရှိနေခဲ့ တယ်"

"မမ ပြောတဲ့စကားတွေနဲ့ ဗဟိုရ်ကိစ္စ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ ငြီးဖြူ"

မေးလိုက်ပေမယ့် စောစောကတည်းက သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ အရိပ် အချို့ ထင်ဟပ်သွားသည်။ မိုးခြိမ်းသံရယ်၊ လျှပ်စီးလက်တာရယ်... ငြီးတော့ နောက်ထပ် ဗိုလ်ဝေး ဘာမှစဉ်းစားလို့ မရသေးပေ။

"သားနဲ့ညာ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စအတွက် စကားများကြတဲ့နေ့က သား စိတ်ဆိုးပြီး မိုးရွာထဲထွက်သွားတာ မှတ်မိသေးလား"

"မမှတ်မိဘဲနေပါ့မလား ကြီးဖြူရယ်...အဲဒီနေ့က မမဆီကို ကျွန်တော် သွားခဲ့တာ။ မမကို မတွေ့ခဲ့ရပါဘူးဗျာ။ တွေ့အောင် ဆောင့်မယ်ဆိုပြီး မိုးရေထဲမှာ ပေကပ်ထိုင်နေခဲ့တာကနေ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်မှန်းကို မသိတော့ပါဘူး။ သတိရလာတော့ အိမ်ပြန်ရောက် နေတာလေ"

"အဲဒါ...သားကို ကြည်မွေကိုယ်တိုင် ပြန်လာဖို့သွားတာပဲ..."

သား”

“ဗျာ”

“သူ သားကို လာပို့တာ သား မသိပါစေနဲ့တဲ့။ သား အရှမ်းဖျားပြီး အပူတွေကြီးလို့ ကယောင်ကတမ်းတွေ လျှောက်ပြောနေလို့ ဆရာဝန်ခေါ်ပြီး ဆေးထိုးပေးထားတယ်တဲ့လေ။ ကြီးဖြူ သား ကယောင်ကတမ်းဖြစ်နေမယ့်အချိန်ကို ဗဟိုရ်လေးမျက်နှာ မြင်မိမှ ဆက်စပ်မြင်ယောင်မိသွားတယ်...သား”

ခေါင်းကို စရာမ တင်းပုတ်ကြီးနှင့် အထုခံရသလို ဗိုလ်ဝေးခေါင်းတွေ ရှုပ်ထွေးလေးလံသွား၏။ ပုံဖော်လို့မရခဲ့သည့် အိပ်မက်တွေက စေ့စေ့တွေးမှ ရေးရေးပေါ်လာသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ အိပ်မက်လို့ ထင်ခဲ့တာတွေက တကယ်များဖြစ်နေမလား။ အိပ်ရာတစ်ခုပေါ်မှာ မမကို သူ ပွေ့ဖက်နမ်းရွိုက်ရင်း ကျူးလွန်ခဲ့မိသည်။

ဒါ...အိပ်မက်လို့ထင်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စွဲလမ်းစိတ်တွေဖျောက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့၏။ အိပ်မက်က လန့်နိုးလာတော့ ထိုအိပ်မက်ကိုပဲ ခဏခဏ သတိရနေသည်။ ဘွားဘွားပြောတော့ မြေးကို ဘွားဘွား လိုက်ရှာလိုက်ရတာ တစ်နေကုန်ပဲ။ တွေ့မယ့်တွေ့တော့ ဟိုကောင်မ တိုက်ခန်းရှေ့လမ်းပေါ်မှာတဲ့။ ဒါဆို ဘွားဘွား ညာခဲ့တာပေါ့။ အဲဒီနေ့ကစပြီး မမ ခြေရာဖျောက်သွားခဲ့တာ ဦးမိုးအောင်ပင် ဘယ်မှာမှန်းမသိအောင် စုံစမ်းလို့မရ ဖြစ်သွားခဲ့တာ သဘောရိုးဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

“ကျွန်တော် ဒီကိစ္စကို ရအောင်စုံစမ်းမယ်...ကြီးဖြူ”

“တကယ်လို့ ကြီးဖြူထင်သလို ဟုတ်နေရင် စဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ပါ...သားရယ်”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်...ကြီးဖြူရယ်”

ဗိုလ်ဝေး ခေါင်းငိုက်စိုက်ချသွားလေတော့၏။ ညာနဲ့သူ ပြဿနာ တက်ခဲ့တဲ့ မိုးသဲနေ့တစ်နေ့ကို သူ မေ့နိုင်ပါ့မလား။ အဲဒီနေ့မှာ ညာက

မာယာတစ်သိန်း အပလိန်းအနန္တနှင့် အကွက်ကျကျ စီစဉ်ပြီး သူ့ဘဝကို ဝိုင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာလေ။ ညာကို ရွံ့မှန်းခြင်းများနှင့် ထပ်တူ...

ချစ်ရသော မမဆီသို့ စွန့်စားခန်းဝင်ပြီး လက်ထပ်ကြဖို့ ကြိုးစားမယ်ဆိုပြီး ထွက်ခဲ့ပေမယ့် ဝေးခဲ့ကြလေသတည်းပါပဲ။

အခန်း (၂၂)

“ကျိ...ကျိ...ကျိ”

“ဂျိမ်း”

“ဝေါ...ဝေါ”

မိုးက သံသံမဲမဲရွာနေသည့်အပြင် လေပြင်းကပါ အားဖြည့်ကူညီနေသဖြင့် ပြတင်းတံခါးတို့သည် အံကြိတ်သည့်ပမာနှယ် မြည်သံပေးနေ၏။ ဗိုလ်ဝေး ပြတင်းတံခါးတွေကို လိုက်ပိတ်လိုက်၏။ မိုးရွာသည်နှင့် အအေးဓာတ်က ကိုယ်ထဲသို့စိမ့်ဝင်လာသည်။ အနွေးထည် ထပ်ဝတ်ပြီး ကော်ဖီပူပူလေး သောက်မည်ဟု စိတ်ကူးကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာစဉ်...

“ဗိုလ်ဝေး...ဗိုလ်ဝေးရေ”

ခေါ်သံကြားသဖြင့် ဗိုလ်ဝေး ခပ်သွက်သွက်ကလေး လျှောက်လာခဲ့၏။

“ဗိုလ်ဝေးရေ...ဗိုလ်ဝေး”

သူ့နှာမည်ကို တကြော်ကြော်ခေါ်ရင်း ထီးတစ်လက်ဆောင်းကာ ပေါ်တီကို အောက်သို့ ပြေးဝင်လာသူက ကြီးဖြူ။ ထီးဆောင်းလာပေမယ့် လေကြမ်းလို့ မိုးကပက်သည်မို့ ကြီးဖြူရဲ့တစ်ကိုယ်လုံး စိမ့်နေသည်။

“ဗိုလ်ဝေးရေ...ဗိုလ်ဝေး”

“ကြီးဖြူ...ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ။ တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေတွေနီကုန်ပြီ ကြီးဖြူရယ်...ဘာတွေအရေးကြီးလို့လဲ ပြောပါဦး”

“အိမ်မှာ ညာ ဘာဖြစ်မှန်းမသိလို့ သားရယ်...ခေါင်းမူးတယ်လို့ ဆော့ ပြောတာပဲ။ လူကြီးတွေကလည်း တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ ကြီးဖြူကလည်း ဘာလုပ်ပေးရမှန်းမသိနဲ့ အဲဒါ...ညာက သားကို ခေါ်ပေးပါဆိုလို့ ကြီးဖြူ လာခေါ်တာကွဲ့”

“ဟုတ်လား...ဒါဆို ကြီးဖြူ ပြန်လေ...ကျွန်တော် ထီးယူပြီး ချက်ချင်းလိုက်လာခဲ့မယ်...ဟုတ်ပြီလား”

“အေး...အေး...ဒါဆို ကြီးဖြူ ပြန်နှင့်မယ်...သား မြန်မြန်လာခဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဗိုလ်ဝေး ထီးပြေးယူပြီး ထွက်လာစဉ်...

“မြေး”

“ဈာ...ဘွားဘွား”

“မိုးတွေရွာနေတာ ဒါက ဘယ်ကိုလဲ”

“ညာ...ခေါင်းမူးလို့ဆိုလားပဲ။ အဲဒါ...ကြီးဖြူ သားကို လာခေါ်ဖို့ သား သွားမလို့ပါ...ဘွားဘွား”

“ဟေ...ဟုတ်လား၊ ဒီကလေး ဘာဖြစ်ပါလိမ့်...ဘွားဘွားပါ ထိုက်ခဲ့မယ် မြေး”

“ဟာ...ဘွားဘွားက ဘာလိုက်လုပ်မှာလဲ။ မိုးတွေ ဒီလောက်ရွာနေတာ မလိုက်ပါနဲ့ ဘွားဘွားရယ်။ သား သွားမယ်နော်”

“ဟဲ့...မြေး...ဪ...ဒီကလေးနှယ်”

ဗိုလ်ဝေး ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထီးဆောင်းကာ ပြေးထွက်လာခဲ့၏။ သွန်းမာရေးက နှလုံးသားရေးနဲ့ မဆိုင်ဘူးလေ။ ညာကို ချစ်သူ

တစ်ယောက်လို မချစ်နိုင်ပေမယ့် ညီမလေးတစ်ယောက်လို သံယောဇဉ် ရှိသည်မို့ ကုန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး လျစ်လျူရှုမထားနိုင်။ ဒါကြောင့် စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ပြေးလာခဲ့မိတာ ဖြူစင်သောစိတ်ကားနှင့်ပါ။

ဗိုလ်ဝေးရောက်လာတော့ ညာက ဒရင်းဘတ်အပေါ်မှာ ခွေခွေ ကလေး မှိန်းနေသည်။ စိုးရိမ်စွာခေါ်လိုက်တော့ ညာက မျက်လုံးလေး ဖွင့်ကြည့်ပြီး-

“ကိုကို”

“ညာ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

“ခေါင်းထဲမှာ မူးနေတာ ကိုကို...တော်တော် အခံရခက်တာပဲ။ ညာ မျက်လုံးတွေလည်း ပြာနေတယ်။ ခေါင်းလည်း မထောင်နိုင်တော့ ဘူး ကိုကိုရဲ့”

“ဒါဆို ကိုကို ဆရာဝန်ခေါ်ပေးမယ်နော်”

“ညာကို အိပ်ခန်းထဲ အရင်ပို့ပေးပါလား ကိုကို”

နေမကောင်းသူလေးရယ်လို့ ကရုဏာတွေထားကာ ဗိုလ်ဝေး မငြင်း ဖြစ်ပေ။ ကိုယ့်စိတ်နှုန်းငြိမ်းပြီး သူများကိုလည်း ဖြူစင်မည်ဟုတွက်ကာ မသင့်တော်တာတွေကိုလည်း မစဉ်းစားဖြစ်။ ဒါကြောင့် လူယုံသတ်လို့ သေရမယ့်အဖြစ်မျိုး ကြုံရလိမ့်မယ်လို့ မထင်မိလေတော့-

“နော်...ကိုကို”

“အင်း...ဒါဆို ညာကို ကိုကို ပွေ့ချီသွားမယ်နော်။ မျက်စိမှိတ် ထား”

ညာ ခေါင်းလေးညိတ်တာနှင့် ဗိုလ်ဝေး ညာကိုယ်လေးကို ရွေ့ကနဲ ပွေ့ချီလာခဲ့တော့ ညာက သူ့လည်ပင်းကို ဖက်ထားသည်။ အခန်းထဲကို ရောက်လို့ ညာကိုယ်လေးကို မွေ့ရာပေါ်သို့ ချပေးလိုက်စဉ် ညာလက် ထွက်က သူ့ကို ဖက်ထားရာမှ လွတ်မပေးဘဲ သူ့ကို ရင်ဘတ်ချင်းထိအောင် ဆွဲချနေသလိုပါပဲ။ ကျောချဇုံ ရွယ်နေတာတောင် ဓားပြမှန်းမသိတဲ့သူက-

“ညာ”

“ကိုကို”

“ကိုကိုကို လွတ်ဦးလေ...ညာရဲ့”

“ဟင့်အင်း”

“ညာ”

“ကိုကိုကို ညာ အရမ်းချစ်တယ် ကိုကို”

မျက်နှာချင်း နီးနီးကပ်ကပ်မှာ မြင်လိုက်ရသည့် ညာမျက်လုံး၊ ညာအပြုံးတွေကို မြင်လိုက်ရတော့ ဗိုလ်ဝေး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား၏။ မာယာတွေ...မာယာတွေနှင့် ညှို့နေတာ။ စောစော ရောဂါသည်ဟန် ညှိုးပျော့နှမ်းလျမှုတွေ လုံးဝ ကွယ်ပျောက်ကာ ပိုက်ကွန်ထဲကို တိုးဝင်လာ သည့် သားကောင်ကို ဖမ်းမိလို့ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်နေသည့် မုဆိုး တစ်ယောက်ပမာ ညာအသွင်က ပြောင်းသွားသည်။

“ကိုကို”

“လွတ်စမ်း...ညာ...နှင့်လက်တွေကို ဖယ်စမ်း”

“ဒီအထိရောက်လာပြီးမှတော့ ညာကို မထားခဲ့ပါနဲ့ ကိုကိုရယ်... ညာ...ကိုကိုကို ချစ်လို့ ပိုင်ဆိုင်ချင်လို့”

“တော်စမ်း”

ဗိုလ်ဝေး ဒေါသနှင့် ညာလက်တွေကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းပဲ ဆွဲဖယ်ပစ် ထိုက်၏။ သူက အချစ်မပါဘဲ အထိအတွေ့တစ်ခုအပေါ် သာယာမည့် ကောင်မျိုးမှမဟုတ်တာ။ ညာလက်မှ လွတ်ထွက်သွားသည်နှင့် ညာကို ဆောင့်တွန်းလိုက်ကာ...

“ငါက နင့်ကို တကယ်သေတော့မယ့်ရောဂါ ဖြစ်နေသလားလို့ ကရုဏာဒေါသောနဲ့ ကူညီပေးတာ နင်က မာယာတွေသုံးပြီး ငါ့ကို အပိုင်ကြံတာကိုး။ မုဆိုးတစ်ပိုင်း မိန်းမရိုင်းဆိုတာ နင့်လိုမိန်းမမျိုးကို ခေါ်တာပဲ ညာ”

“ညာ...ခုလို ရိုင်းရတာ ကိုကိုကြောင့်လေ”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တယ် ကိုကို...ကိုကိုကို ညာ မမနောက် အပါမခံနိုင်ဘူး။ ကိုကိုကို ညာပဲ ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်။ ကိုကို ညာ... လက်ထပ်ရမယ်”

“မင်း ရူးနေပြီလား... ညာ။ အချစ်ကို မင်း ဒီလိုနည်းနဲ့ ဖြားယောင်းသွေးဆောင်ယူလို့ရမလား။ အေး...ငါ့နေရာမှာ အခြား တစ်ယောက်ဆိုရင် မင်းဘဝပျက်သွားလိမ့်မယ်...နားလည်လား”

“အဲဒါတွေ ညာ မသိဘူး။ ညာသိတာ ကိုကိုကို ချစ်တယ်”

“နင့်ဘာသာ အဲဒီမှာ အသေချစ်...ငါကတော့ နင့်ကို ဘယ်တော့မှ ချစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး...ရှင်းလင်း”

ပြောပြီး ဗိုလ်ဝေး ခြေလှမ်းကျဲများနှင့် ထွက်သွားစဉ်-

“ကိုကို”

ညာက နောက်ကနေ ပြေးလိုက်လာပြီး ဗိုလ်ဝေး ခါးကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလေ၏။

“ဖယ်စမ်း...ညာ...ဖယ်စမ်း”

“ညာကို မရက်စက်ပါနဲ့ ကိုကိုရယ်...ညာ ကိုကိုကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး”

“အဲဒါဆို သေလိုက်ပေါ့”

“ဟင်”

ခါးပေါ်ကလက်ကို ဖြေချပြီး အခန်းပြင်ရောက်အောင် ထွက်လိုက်၏။ သင့်တော်ရာအရပ်မှာ ဖြေရှင်းကြတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ ညာပဲ လိုက်လာပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြတော့ ဗိုလ်ဝေးမျက်လုံးတွေက မီးတောက်မတတ်နှင့်ပါ။

“နင်မသိရင် မှတ်ထားလိုက် ချစ်သည်းညာ...အချစ်ဆိုတာ နူးညံ့သိမ်မွေ့တယ်။ နင့်လို ကလိမ်ကကျစ်နဲ့ ယုတ်မာတဲ့ မိန်းမမျိုးကို ငါ

ဘယ်တော့မှ လက်မထပ်ဘူး...သိလား”

ညာမျက်နှာက အချိုးပြောင်းသွားပြန်သည်။ တောင်းပန်တိုးလျှိုးတန်ရှိရာမှ ချက်ချင်း မျက်ဝန်းတွေ ရဲရဲတောက်လျက်။ ကျားနာတစ်ကောင်နှယ်။ အလျှော့အတင်းမြန်စွာနှင့် စပရိန်လို မျက်နှာမျိုးပါလား။ တော်တော်တတ်လည်းတတ်နိုင်တဲ့ မိန်းကလေးပါပဲ။

အချစ်ကို ဒီလိုနည်းနဲ့ သိမ်းပိုက်ရရိုးထုံးစံရှိသလား။ အချစ်က အချစ်ဘဝက ဘဝ...အချစ်နဲ့ဘဝဟာ ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်း ဆိုတာကို သူမ ဘာလို့ မစဉ်းစားတာလဲ။

“ဒီမှာ ကိုကို”

“ပြော”

“ညာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ကောင်းကင်ကနေ မင်းကို မရမှန်း သိသိနဲ့ လိုချင်ခဲ့ရင်တောင် နေဝင်သည်အထိ ထိုင်စောင့်ပြီး လှမ်းတသသ နဲ့ ငေးကျန်ခဲ့လိမ့်မယ်မထင်နဲ့ ကိုကို...မဖြစ်သာရင် ကိုယ့်မျက်လုံးကိုယ် ထိုးဖောက်ပြီး နေပူထဲမှာ အသေခံလိုက်မယ်”

“လုပ်ပေါ့...မင်းကိုယ်မင်းမှ မသနားရင် ဘယ်သူက သနားမှာလဲ”

“ဟင်”

ညာက မွဲပြုံးပြုံးလျက်-

“ညာစကား မဆုံးသေးဘူး ကိုကို...နောက်ထပ် ဥပမာကတော့ ကြမ်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“မင်းပါးစပ်က စကားလုံးကြမ်းကြမ်းထွက်မှာ မဆန်းပါဘူး။

မင်းရဲ့လက်ဦးဆရာကမှ မယဉ်ကျေးခဲ့တာ”

လက်ဦးဆရာ မည်ထိုက်စွာ၊ ပုပ္ပါစရိယ မိနှင့်ဖေတဲ့။ ဗိုလ်ဝေးက

တော့ ဦးမိုးအောင်ကို မရည်ရွယ်ပါဘူး။

“ထားပါတော့...နောက်ထပ် ပြောချင်တာက ညာ နောက်ထပ် ချစ်မာကောက်ကျစ်ဦးမယ့် အစီအစဉ်တစ်ခုပေါ့။ ကိုကိုပါးစပ်ထဲကို

ညာ လက်ညှိုးထည့်ပေးတာ ကိုကိုက မကိုက်တတ်ဘူးဆိုတော့”

စကားကိုဖြတ်ထားပြီး ပခုံးကို တွန်းပြီးမှ-

“ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ် ကိုကိုရာ... ဂုတ်နှိမ်ပြီး ရေတိုက်လို့မရရင် နဖားကြိုးကို တင်းအောင်ဆွဲပြီး အာခေါင်ထဲရောက်အောင် လောင်းထည့်ပေးမှာပေါ့... အဲဒါမှ”

“ဘာ... ညာ... မင်း”

ဗိုလ်ဝေး မျက်နှာပေါ်မှာ ဒေါသမီးတောက်မီးလျှံတွေ ရဲရဲတောက်သွားသည့်နှယ်။ သူ့ကို နှားနဲ့ နှိုင်းလိုက်တာလေ။

“မင်း... တော်တော်မိုက်ရိုင်းပါလား”

“ညာ ပြောထားပြီးသားလေ... ဥပမာက ကြမ်းလိမ့်မယ်လို့”

“တောက်”

“ကိုကို”

လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဗိုလ်ဝေး ဆုပ်ထားမိလိုက်၏။ မိန်းမယုတ်မ... သင်းလိုမိန်းမမျိုးကို ချစ်ဖို့မပြောနဲ့၊ အခု ရှိရင်းစွဲသံယောဇဉ်ကိုပါ ဖြတ်တောက်ပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။ လူမိုက်ဆိုလျှင် ရှောင်သွေလွဲလို့ မမှီဝဲနဲ့ ကင်းအောင်နေတဲ့။ ဗိုလ်ဝေး အစကတည်းက ဒီလူတွေနှင့် ကင်းအောင်နေသင့်တာ။

ခုတော့...

ဖွတ်ထွက်မှ တောင်ပို့မှန်းသိရတဲ့အဖြစ်။ တောင်ပို့တောင် ရိုးရိုးမြေသားတောင်ပို့မဟုတ်ဘဲ ချတွေလို ကိုယ့်ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကိုပါ ကိုက်ချီပြီး သိမ်းပိုက်ရအောင်လိုသည့် ချတောင်ပို့ကြီးပါ။ ဗိုလ်ဝေး ဒီအကြောင်းတွေကို မမသိအောင် ဖွင့်ပြောမှဖြစ်မှာ။ ဖွင့်ပြောပြီး မမနဲ့ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားမည်။ ဒါမှ သူတို့လက်ကနေ လွတ်မှာမဟုတ်လား။

ခုသွားမှဖြစ်မည်ဟု...

ညာကို စက်ဆုပ်ရွံရှာသောအကြည့်နှင့် နှုတ်ဆက်ပြီး လှည့်ထွက်ထိုက်စဉ်...

“ကိုကို... ပြန်တော့မလို့လား”

“ငါ အိမ်ကိုမပြန်ဘူး”

“ဟင်”

“ခုပဲ ငါ မမဆီကိုသွားမယ်။ နင်တို့ ငါနဲ့မမကို ဘယ်တော့မှခွဲလို့မရစေရဘူး... မှတ်ထား”

“ကိုကို”

“တောက်”

“ကိုကို”

ဗိုလ်ဝေး ထီးဆောင်းဖို့ပင် သတိမရတော့ဘဲ မိုးရေထဲသို့ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ မိုးရေစက်တွေက စည်းချက်မှန်မှန် ပြိုကျနေသလို လေက ထည်း တာဝန်သိသိ တိုက်ခတ်နေဆဲ။ တစ်ကိုယ်လုံး ကြွက်စုပ်ကလေးလို ဖြစ်ပြီး ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းနေပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ မီးတွေတောက်နေသည်။

မမနေတဲ့ တိုက်ခန်းကိုရောက်တော့ မမရော သူ့သူငယ်ချင်းတွေပါ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရပေ။ တံခါးကို သော့ခတ်ထားတာတွေ့ရတော့ ဗိုလ်ဝေး ပြန်ဆင်းလာပြီး လမ်းဘေးမှာပဲ ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။ မမတို့ အလုပ်ကပြန်သည်အထိ စောင့်မည်ဟုထိုင်နေစဉ် ချမ်းလွန်းလို့ မျက်လုံးတွေပြာပြီး အာခေါင်တွေ ခြောက်လာသည်။ နောက်တော့ သူ ဘာမှမသိဘော့ချေ။

အိပ်မက်ထဲမှာတော့...

မမနဲ့သူ ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုကို ရောက်သွားပြီး ချစ်ရည်လူးကာ ငှက်နီကိုယ် ကြည့်နူးပျော်ရွှင်နေကြ၏။

“မမ”

“မောင်”

“မောင်...မမကို အရမ်းချစ်တယ်”

“အို...မောင်”

“မောင်တို့ လက်ထပ်ကြရအောင်နော်...မောင် မမကို မခွဲနိုင်တော့ဘူး။ ညာက ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့ မိန်းမ...မောင်ကို သူ မာယာတွေနဲ့ အပိုင်ဖမ်းဖို့ကြံတယ်။ မောင် သူ့ကို မချစ်ဘူး။ မမကိုပဲ ချစ်တယ်။ မမကိုပဲ လက်ထပ်မယ်”

“မောင်...မောင် ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

သူ မမကိုယ်လေးကို ထွေးပွေ့ပြီး ကြည်နူးခဲ့မိသည်။ မမမျက်နှာလေးက သူ့ရင်ခွင်ကမ္ဘာလေးထဲမှာ အသာယာဆုံး လမင်းလေးပါပဲ။ ဒီလမင်းလေးကို မြတ်နိုးမဝနိုင်ရှိနေရင်းပဲ သူ့စိတ်တို့သည် လှိုင်းဂယက်ထဲ၍-

“မောင်...မောင် လွတ်ပါဦး”

“ချစ်တယ်”

“အို...လွတ်ပါ...မောင်...ဟင့်အင်း”

“မမကို ချစ်တယ်...လက်ထပ်ပါရစေ...မမရယ်”

အိပ်မက်ထဲမှာပင် သူ မမကို နမ်းရှိုက်ရင်း စိတ်ကို လွတ်ပေးခဲ့မိသည်။ မမအပေါ်မှာ သူ ကျူးလွန်ခဲ့မိ၏။ ဒါတွေဟာ အိပ်မက်လို့ထင်ခဲ့တာ တကယ်များဖြစ်ခဲ့သလား။

ဟူး...

မောင် ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ရမှာတောင် မတန်လောက်အောင် မှားခဲ့ပြီလား မမရယ်။

အခန်း (၂)

“ဒီရွှေဆိုင်ဖွင့်ဖို့အတွက် အစကနေ အဆုံးအထိ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ ချိတ်ကူညီပေးတဲ့ နင့်ကို ငါ အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ် လဲ့လဲ့ရယ်”

“မလိုပါဘူး မွေ့ရယ်...တို့က သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးတွေပဲဥစ္စာ။ အရင်တုန်းက နင်တို့ကို ကူညီခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးတွေရှိတယ်လေဟယ်... သူငယ်ချင်းကောင်းဆိုတာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဖေးမကူညီရမယ် မဟုတ်လား”

“မလိုဘူး...မပြောနဲ့၊ လိုတယ် လဲ့လဲ့ရဲ့။ ဟိုတုန်းကဆိုတာကို အမြဲမပြန်နဲ့...အဝါးရခက်တယ်။ အခုလက်ရှိမှာ နင့်ကို ကျေးဇူးတင်တဲ့ အကြောင်း ပါးစပ်ကပြောရတာ အားမရဘူး။ သတင်းစာထဲကို ထည့်ဦးမှာ”

“မလုပ်ပါနဲ့ မွေ့ရယ်...နေရင်းထိုင်ရင်း ငါ့နာမည် လူသိများနေချိမယ်”

နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောနှင့်ပဲ ဆိုင်သိမ်းနေကြသည်။ ဆိုင်သိမ်းပြီးထွက်လာကြတော့ လဲ့လဲ့ကို အိမ်လိုက်ခဲ့ဦးဟုခေါ်ကာ ကြည်မွှေကိုယ်တိုင် ကားမောင်းလာခဲ့၏။ အရင်တုန်းက လဲ့လဲ့ဆိုတာ နယ်ကတက်လာပြီး ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ကောင်မလေးပေါ့။ အဆောင်မှာနေရင်း ကြည်မွှေနဲ့တွေ့ကာ ခင်မင်ခဲ့ကြပြီး ကြည်မွှေ တိုက်ခန်းတစ်ခုကိုပြောင်းတော့ သူတို့ပါ လစာမပေးရဘဲ လိုက်နေခွင့်ရခဲ့သည်လေ။

နောက်တော့...

ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင် သူဌေးတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး ရွှေအကြောင်းကို နားလည်နေသူ။ သူ့ယောက်ျားက သူမထက် ၁၅ နှစ်ကြီးပြီး မှုဆိုရင် တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ ဒါကြောင့်ပဲ ယောက္ခမတွေက ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ သဘောတူခဲ့တာပဲပေါ့။ ကြည်မွှေ ရန်ကုန်ကိုရောက်လာပြီး စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတစ်ခုခုလုပ်ဖို့ တိုင်ပင်တော့ လဲ့လဲ့က ရွှေဆိုင်ဖွင့်ဖို့ အကြံပေးကာ အစစအရာရာ ကူညီခဲ့တာဖြစ်၏။

“မွှေ”

“ဟင်”

“နင့်ကို ငါ မေးရဦးမယ်”

“ဘာလဲ...မေးလေ”

“ကိုခန့်သော်က ဘာရောဂါနဲ့ ဆုံးသွားတာလဲဟင်”

ကြည်မွှေ သက်ပြင်းချလိုက်ကာ-

“ဘီပိုးဆိုတာကြီးက ငါနဲ့ ဘယ်လိုရေစက်ရှိခဲ့သလဲ မသိပါဘူး လဲ့လဲ့ရယ်။ ငါ့အဖေရင်းတုန်းကလည်း အဲဒီရောဂါနဲ့ပဲ ဆုံးခဲ့တာတဲ့။ ခန့်သော်လည်း အဲဒီရောဂါနဲ့ပဲ ဆုံးခဲ့တာလေ”

“ကိုခန့်သော် သနားပါတယ်နော်”

“သူက ငါ့ကို သိပ်ချစ်တာ လဲ့လဲ့ရဲ့...သူ ဆုံးသွားတော့ ငါ့ဘဝ

“ကိုကာရံထားတဲ့ တံတိုင်းကြီး ပွင့်ထွက်ပြိုလဲသွားသလို ငါ ခံစားရတယ်”

“နင်က အချစ်ရေးရော အိမ်ထောင်ရေးရောကို ကံမကောင်းခဲ့တာ။ နင့်အတွက် ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူး သူငယ်ချင်းရယ်”

“ကံပေါ့...လဲ့လဲ့ရယ်။ အရာအားလုံး ကံတရားက သတ်မှတ်ပေးတာလေ”

လဲ့လဲ့ သက်ပြင်းလေးချပြီး ဆက်မမေးရက်တော့ပေ။ ကံကြမ္မာက မြေတိုမှ ရွေးချယ်ပြီး ထုထောင်းရိုက်ပုတ်သည့်နှယ်။ အသက်တစ်ရာ နေရာ၊ အမှုတစ်ရာကြုံရသည်ဆိုတာမျိုး မွေ့ခမျာမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာ ချမ်းသာတာသည့်တိုင် စိတ်ကတော့ ချမ်းသာမှာမဟုတ်ပေ။

“သားရေ”

အိမ်ကိုရောက်သည်နှင့် သားကိုသာ ခေါ်လိုက်သည်။ သားက ကြည်မွှေအသက်၊ ကြည်မွှေဘဝမို့ ဘယ်လိုပဲ ပင်ပန်းဆင်းရဲပါစေ အားက ခွန်အားဖြည့်တဲ့ အားဆေးတစ်ခွက်ပါပဲ။

“သား”

“ဟာ...မေမေ ပြန်လာပြီ”

“လာ...လဲ့လဲ့...ထိုင်”

ကြည်မွှေ လဲ့လဲ့ကို ထိုင်ခိုင်းပြီး သား၏ပါးပြင်လေးနှစ်ဖက်ကို ခြေလိုက်၏။ ပြီးမှ-

“သား”

“ဗျာ”

“ဒီမှာ ဧည့်သည်ပါလာတယ်...တင်တင်ကို တစ်ခုခုလေး စီစဉ်တာပဲလို့ သွားပြောပေးဦးနော်”

“ဟုတ်တဲ့”

ဗဟိုရိုက ခေါင်းညိတ်ပြီး မိခင်၏ပါးပြင်ကို ရွတ်ကနဲ နမ်းတာ

မီးဖိုဘက်သို့ ပြေးဝင်သွားလေ၏။ ခဏကြာတော့ ပြန်ထွက်လာ၍ မိခင်၏ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ လဲ့လဲ့ ကလေးမျက်နှာလေးကို သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်လျက်-

“သားနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင်...သား”

“ဗဟိုရ်ပါ အန်တီ”

“ဗဟိုရ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သားနာမည်လေးက လှလိုက်တာကွယ်။ အန်တီဆီ လာပါဦးသားရဲ့”

“နာမည်က လှလိုက်တာဆိုတော့ လူကရော ချစ်စရာမကောင်းဘူးလား လဲ့လဲ့”

“အမယ်လေး...ကောင်းပါ့တော်၊ တို့လင်မယားက ကလေးရွေးနေကြတာ မွေ့ရဲ့။ သူ့ဘက်က ချို့ယွင်းလို့ ကလေးမရဖြစ်နေတာလေ”

“ဟယ်...ဟုတ်လား”

လဲ့လဲ့ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ သူတို့လင်မယားသာမက ယောက်ျားတွေကပါ မြေးချီနေချင်ကြတာပေမယ့် သူ့သားဘက်က ချို့ယွင်းတာနဲ့ လဲ့လဲ့ကိုလည်း အပြစ်ရှာလို့ မရကြပေ။

“နင်လည်း အဆင်ပြေ...သားအတွက် ဆိုင်သွားရင် စိတ်မပူရအောင် တို့အိမ်ပို့ထားပါလား...မွေ့...ဟင်”

“မလုပ်ပါနဲ့ လဲ့လဲ့ရယ်...သားက ငါ့အတွက် အမောဖြေဆေးလေ”

ဒါလည်း ဟုတ်တာပါပဲ။ ဒီအမေနဲ့ ဒီသားပဲရှိကြတာ။ အလုပ်သွားနေလို့ ခွဲနေချိန်လေးတောင် မလွှဲသာလို့ပဲ ဖြစ်နေမှာပါ။ ဗိုလ်စေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မွေ့ဘက်က ခံစားချက်ကို သိချင်ပေမယ့် လဲ့လဲ့ မမေးရက်ပေ။ တော်ကြာ ကိုယ်မေးလိုက်မှ ငိုချင်လျက် လက်တို့ဖြစ်မှာစိုးရ၏။

သူမိသားစုကိုသွားတွေ့တော့ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံကြရဲ့လား။ ညီချင်စိတ်ကို မျိုသိပ်၍ပဲ ထားလိုက်ရသည်။

ဗဟိုရ်လေးကိုမြင်တော့ ဗိုလ်စေး ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ သိချင်လိုက်တာ။ ကလေးက သူနဲ့ ဘယ်နေရာတူမှန်းမသိ တူနေတာ၊ သတိမှထားမိရဲ့။ မွေ့ပုံစံကြည့်ရတာ ဘာမှတုန်လှုပ်မှုမရှိပုံထောက်တော့ ဘာမှမဖြစ်ကြလို့ပဲနေမှာပါ။ အမှန်တရား...အမှန်တရားတွေကို ကြာကြာ ဖုံးဖိထားနိုင်ပါ့မလား မွေ့ရယ်...

“လဲ့လဲ့”

“ဟင်”

“ငါလည်း အလုပ်ကိစ္စတွေနဲ့ပဲ လုံးပန်းနေရတာ ဇင်သူးအကြောင်းအောင် မမေးဖြစ်ဘူး။ သူ့ရော အိမ်ထောင်ကျနေပြီလား”

“အဟွန်း...အဲဒီမိန်းမ ခုထိ တစ်ကိုယ်တည်း အပျိုကြီးဖြစ်နေတုန်းပဲ မွေ့ရေ”

“ဟုတ်လား...ငါ သူနဲ့တွေ့ချင်လိုက်တာ”

“တွေ့ရမယ်...စိတ်ချ...နောက်နေကျ ငါလာရင် သူ့ကိုပါ ခေါ်လာခဲ့မယ်လေ”

“အင်း...တွေ့မှ သူ့ကို ယောက်ျားရှာပြီး ပေးစားဖို့ပြောရမယ်”

“အမလေး...သွားမပြောနဲ့၊ သေလမ်းရှင်လမ်း ပြတ်သွားလိမ့်မယ်နော်”

နှစ်ယောက်သား ရယ်လိုက်မိကြသည်။ ဇင်သူးက ယောက်ျားနှစ်ဦးရေးဝါဒသမားပါ။ သူ့အဖေက သူ့အမေကိုထားခဲ့ပြီး နောက်မိန်းမ သူ့သွားတာတဲ့။ သူ့အစ်မယောက်ျားကျတော့လည်း အိမ်ထောင်ရေးအောင်ပြန်လို့ သူ့အစ်မခမျာ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ မျက်ရည်ကျစိတ်ဆင်းရဲနေရတာဆိုပြီး ယောက်ျားတွေကို မုန်းတီးနေသူပါ။

“ကဲ...မွေ့”

“ဟင်”

“ငါ ပြန်လိုက်ဦးမယ်ဟာ... နောက်နေ့မှ အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ကြတာပေါ့”

“ဟယ်...နင်ကလည်း မြန်လိုက်တာ”

“အရင်လိုမဟုတ်တော့ဘူးလေဟာ...သူများစိတ်နဲ့ကိုယ့်ကိုယ် ဖြစ်နေတာ နားလည်စမ်းပါ”

ကြည်မွှေ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရတော့၏။ ဟုတ်တာပေါ့လေ... အိမ်ထောင်သည်ဘဝဆိုတာ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ့်ကိုယ်ပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်မှ ကိုယ်မပိုင်တော့တာ။

အခန်း (၂၄)

ဦးမိုးအောင်က သူ့မြေးကို သူနဲ့ထားခဲ့ပေးပါဟုဆိုသောကြောင့် ကြည်မွှေ သားကို ဆိုင်သွားရင်း ဝင်ပို့ပေးရ၏။ ဦးမိုးအောင်မှာ စိတ် ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ရောဂါတို့သည် ကြည်မွှေတို့သားအမိ ပြန်ရောက်ကတည်း နင်နေငါသွားနှင့် ကျန်းမာရေးက ဒေါင်ဒေါင်မြည်လာသည်။

“ဘိုးဘိုး”

“ဟေ...မြေး ရောက်လာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့...ဘိုးဘိုး”

“အေး...လာ...မြေး...ဒီမှာ ဘိုးဘိုး မင်းစားဖို့ ရွှေငှက်ပျောသီး

ဝယ်ထားတယ်ကွ”

“ဟာ...ပွတာပဲ”

“သား”

“ဗျာ...မေမေ”

“တန်ဆေးလွန်ဘေးတဲ့...စားကောင်းတိုင်း အများကြီး မစားရဘူး

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေရဲ့”

“ဖေဖေတစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲဥစ္စာ...ဖေဖေက ကိုယ့်မြေးကို ဘေးဖြစ်အောင်တော့ ကျွေးပါ့မလား သမီးရယ်...သမီး စိတ်ချလက်ချ သာသွားနော်”

ကြည်မွှေ့ အပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ သားကို လက်ဆွဲပြီး ဝင်လာကတည်းက မျက်လုံးက ညှာတို့သားအိမ်ကို ရှာဖွေနေမိတာ အရိပ် အရောင်ပင် မတွေ့ရချေ။ ကြည်မွှေ့လာတိုင်း ချာချာကိုသာ တွေ့ရမယ့် ညှာကို တွေ့ရတာနည်းသည်။ ညှာက အရင်လိုပဲ အပြင်မှာ ပျော်နေ ထုတ်တုန်းလား။

“ညှာကို မမြင်ပါလား ဖေဖေ...ဘယ်သွားလဲ”

“သူက အိမ်နတ်လက်မခံလေ သမီးကြီးရဲ့...သူ့အမေရှိတုန်းက လည်း အပြင်ထွက်တာ တားဖော်မရဘူး။ အခု သူ့အမေ ဆုံးသွားပြီး တော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။ တစ်နေ့ ၂၄ နာရီကို ၂၆ နာရီလောက်က အပြင် ထွက်နေတာပဲ။ ပြောတော့ အလုပ်ကိစ္စ...အလုပ်ကိစ္စနဲ့ လက်တွေ့မှာ ဘာမှ မယ်မယ်ရရ လုပ်တာမရှိပါဘူးကွယ်”

“ဟင်”

ကြည်မွှေ့ ဖေဖေကို တွေ့တွေ့ငေးငေးလေး ကြည့်မိ၏။ စိတ်ထောင်း လို့ကိုယ်ကြေ ဖြစ်နေရတယ်ဆိုတဲ့ ဖေဖေစကား၊ ဖေဖေခံစားချက်တွေထဲ မှာ ညှာအတွက် စိတ်မချမ်းသာတာတွေလည်းပါမှာပေါ့။ ညှာ ဒီလိုဖြစ်တာကို ဗိုလ်ဝေးက ဘာမှမပြောဘူးလားလို့ မေးချင်တာပေမယ့် တကယ် မေးဖြစ်လိုက်တာက-

“ဖေဖေက ဘာမှမပြောဘူးလားဟင်”

ဦးမိုးအောင် မဲ့ကနဲဖြစ်သွားပြီး-

“ဖေဖေကို ညှာက ဖုတ်လေသည့်ငပိ ရှိတယ်လို့တောင် မှတ်တာ မဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့”

“ဪ”

ကြည်မွှေ့ တကယ်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရ၏။ ကြည်မွှေ့သာ ပြန်မလာခဲ့ရင် ဖေဖေမှာ ဖြေသိမ့်စရာမရှိ။ ဘယ်လောက်အားငယ်နေရှာလဲ။ ဗိုလ်ဝေးအကြောင်း ထည့်မပြောချင်ပေမယ့်-

“ဗိုလ်ဝေးကရော ညှာ ခုလိုသွားလာနေတာကို နည်းနည်းလေးမှ ပြောဘူးလား ဖေဖေ”

ဦးမိုးအောင် သက်ပြင်းသာချလိုက်မိတော့၏။ ဗိုလ်ဝေးက ညှာကို ချစ်လိုယူခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲလေ။ သူ့အဘွား မသေခင်မှာသွားလို့ သွေးကြွေးကို ဘဝနဲ့ရင်းပြီး ဆပ်ခဲ့တာကလွဲလျှင် သူကိုယ်တိုင်က စိတ်ပေးနေသူ။ သူ့အဘွား ဆုံးသွားပြီးကတည်းက သူ့စိတ်သူ ထိန်းချုပ်ဖို့ ဦးပွားရေးလောကထဲ ခြေစုံပစ်ဝင်သွားလိုက်တာ ဟိုတုန်းကဆို အိမ်ကိုပင် ပြန်သည်မရှိသည်အထိပါ။

ဒါကို ညှာက...

သူ့ကို ဂရုမစိုက်ရကောင်းလားရယ်လို့ ရွံ့ရင်းစောင်းရင်း အပြင်မှာ မပျော်မွေ့နေတာလေ။ ညှာ ဘယ်လိုပဲရွံ့ရွံ့ ဗိုလ်ဝေးက စီးပွားရေးမှ ခွဲလျှင် ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားတော့ ခက်တာပေါ့။

“ပြောပါဦး ဖေဖေရဲ့...ဗိုလ်ဝေးက ညှာကို ဒီအတိုင်းပဲ လွှတ်ထားလား”

“ပြောရမှာ ခပ်ခက်ခက်ပါပဲကွယ်”

“ရှင်”

“ဗိုလ်ဝေးနဲ့ညှာက တကယ့်အကြင်လင်မယား မဟုတ်ကြဘူးလေ သမီးရဲ့...အဲဒီတော့ ဗိုလ်ဝေးက ဘာပြောမှာတဲ့လဲ”

“ရှင်...ဘယ်လို ဖေဖေ”

ကြည်မွှေ့ မျက်စိရောနားပါ လည်သွားရတော့၏။ ဗိုလ်ဝေးနဲ့ညှာက အိမ်ထဲပဲပြီးလို့ သမီးလေးပင်ရနေတာ အကြင်လင်မယားမဟုတ်ဘူးတဲ့

လား။ ဘာတွေလဲ...ကြည်မွေ့ ဘာကိုမှ နားမလည်နိုင်တော့ပေ။

“သမီး ဘာကိုမှ နားမလည်တော့ဘူး။ သမီးကို နားလည်အောင် ရှင်းပြပါလား ဖေဖေ”

ဦးမိုးအောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး-

“အဖြစ်က ဒီလို...သမီးရဲ့”

ဦးမိုးအောင် ရှေ့မျက်နှာနောက်ထားပြီး ပြောပြရတော့မည်သာ။

“ဗိုလ်ဝေးက ညာနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို ခါးခါးသီးသီး ငြင်းတယ်လေ။ အဲဒါကို ညာက ရွံ့ပြီး ကလပ်တွေတက်၊ ဟိုလူနဲ့တွဲ...ဒီလူနဲ့တွဲရာကနေ ထွန်းထွန်းမင်းဆိုတဲ့ကောင်လေးနဲ့ ငြိစွန်းသွားခဲ့ကြတယ်...သမီး အဲဒီကစပြီး အိမ်မှာ ပြုလုပ်ဆိုးဝင်တော့တာပါပဲကွယ်”

အခန်း (၂၅)

“အခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ...အခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ...ပြောစမ်း ညာ။ ညည်း အပျော်လွန်လို့ အခု ပေါက်ပြဲကုန်မှာက တို့ရဲ့ ဖုတ်သိက္ခာတွေ...အဲဒါကို ညည်း ဘယ်လိုအဖတ်ဆယ်မလဲ...ပြောစမ်းပါဦး”

“သမီး...သမီး မှားပါတယ် မေမေရယ်။ သမီးကို သတ်သာပစ်ဇိုက်ပါတော့...အဟင့်...ဟင့်”

“ဘာပြောတယ်...ညာ...ညည်းက ငါ့ကို ထောင်ထဲပို့ပြီး အိမ်ထဲကွပ်ပေးဦးမလို့လား”

“မင်း အဲဒီလိုဒေါသဖြစ်နေရုံနဲ့ ဒီကိစ္စ ပြီးမသွားဘူး...သိတာ။ အဲဒီထွန်းထွန်းမင်းဆိုတဲ့ ကောင်လေးကို မင်း သွားတွေ့ပြီး ဆွေးနွေးသင့်တာကွ”

“သူ...သူက သူများသတ်လို့ သေသွားပြီ ဖေဖေရဲ့”

“ဘာ”

ဦးခေါင်းပေါ်ကို မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်ခြင်းပါပဲ။ ဒီကိစ္စ တရားခံကမှ တာဝန်မယူနိုင်ရင် ဖြေရှင်းဖို့ခက်သွားပြီ။ အခု တာဝန်မဲ့တယ်လို့ ပြောလို့ မရအောင် တရားခံက သေသွားပြီဆိုတော့ တစ်မိသားစုလုံး ကိုယ့် လည်ပင်းကိုယ် ကြိုးကွင်းစွပ်ပြီး ကြိုးဆွဲချသေကြဉ့် ကောင်းတော့သည်။

“အဲဒါ...အားလုံးရဲ့အဓိကတရားခံက သမီးတစ်ယောက်ကို နိုင်အောင်မထိန်းနိုင်တဲ့ မင်းအဖြစ်ပဲ သိတာ”

“ခုတော့ပြောပြပေါ့...ရှင်ကရော ညှာကို သမီးရယ်လို့ ဖခင်ဖြစ် ပြီး ဆုံးမပဲ့ပြင်ခဲ့လို့လား”

ဦးမိုးအောင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချရတော့၏။ ကိုယ်လည်း ဖခင်ဖြစ်ပြီး တာဝန်မဲ့ခဲ့တာ မှန်သည်။ သမီးကြီးအပေါ် ရက်စက်ခဲ့သူတွေဟု မြင်ပြီး ဥပေက္ခာပြုထားခဲ့မိတာက သူ့အမှား။

“မှန်တယ်...ငါလည်း မှားခဲ့တာပါပဲ”

“အမှားသိပြီဆိုရင် ဖခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ရှင် ဘာလုပ်ပေးနိုင် မလဲ စဉ်းစားပေါ့”

“လောလောဆယ်တော့ ငါ့ကိုယ်ငါ သတ်သေချင်တာပဲ ငါ သိတယ်”

“ဘာရှင့်”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေဖို့ မလိုပါဘူး အန်ကယ်”

“ဟင်”

“ဗိုလ်စား”

ရီဝေသောမျက်ဝန်းအစုံနှင့် ညှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ဝင်လာ သူက ဗိုလ်စားပါ။ သူ့အဘွား ရုတ်တရက် အာရုံကြောပြတ်ပြီး ဆုံးသွား ကတည်းက ဒီဘက်အိမ်ကို အဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားခဲ့တဲ့ ဗိုလ်စား။ အ လာလိုက်တာနှင့် ပြဿနာတစ်ခုက ဆီးကြိုနေသည်။

“သား”

“ကျွန်တော် အားလုံးကြားပြီးပါပြီ”

ဒေါ်သီတာ ရင်မဆိုင်ရဲသလို မျက်နှာလွှဲထား၏။ ဒီလူနဲ့ဒီလူ ထက်ထက်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားခဲ့ပေမယ့် စာရိတ္တ အရင်ဖောက်ပြန်သူက ဘာမှတက်ကမို့ ဘယ်လို မျက်နှာချင်းဆိုင်ရဲ့ပါ့မလဲ။

“ကျွန်တော် ညှာကို လက်ထပ်ပါ့မယ်”

“ဟင်”

“အို...သား”

ဒေါ်သီတာမှာ အံ့ဩဝမ်းသာဖြစ်လျက် ဗိုလ်စား လက်မောင်းကို ငြိုးဆွဲဆုပ်ကိုင်ကာ-

“သား...သား...တကယ်ပြောတာလားဟင်”

“အန်တီသီတာ ကျွန်တော့်အသက်ကို သွေးနဲ့ ဆက်ကယ်ခဲ့တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်”

“ဘွားဘွားက အဲဒီကျေးဇူးတွေဆပ်ဖို့ ကျွန်တော့်ကို တဖွဖွ မှာခဲ့ မိတယ် အန်တီ”

“အို...ဝမ်းသာလိုက်တာ သားရယ်”

ဝမ်းသာလွန်းလို့ ဒေါ်သီတာမှာ အသံတွေတောင် တုန်နေ၏။ ဦးမိုးအောင်ကတော့ ဗိုလ်စားကို အနစ်နာမခံစေချင်ပေ။ မိုက်တဲ့လူ ကိုယ့် မိုက်စာတ် ကိုယ်သိမ်းပစ်ထားလိုက်ချင်ပေမယ့် သားသမီးအပေါ် တာဝန် ကျေတဲ့ ဖခင်ရယ်လို့ လက်ညှိုးထိုး မေးငေါ့မခံနိုင်တာကြောင့် အဆိုး အကောင်း အကျိုးအကြောင်း ဘာမှဝင်မပြောတော့ချေ။

ယောက်ျားချင်းမို့ ဗိုလ်စားကို စာနာနားလည်စွာ ပခုံးကောင်းလို့ ထမ်းပိုးကျိုးထမ်းတာမျိုး မလုပ်စေချင်သော်လည်း အရှက်နဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ အတွက် မျှီသိပ်လိုက်ရတာ မတရားမှန်းသိနေ၏။ ပြောမိရင်လည်း သူနဲ့ သီတာ ပြဿနာတက်ဦးမှာလေ။

“ကိုကို”

ဗိုလ်ဝေးအနားသို့ ညှာပါရောက်လာပြီး-

“ဒါဆို ကိုကို ညှာကို တကယ်လက်ထပ်မှာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်...ဆပ်စရာရှိတဲ့ သွေးကြေးကို ငါ့ဘဝနဲ့ရင်းပြီး ဆပ်မှာ...ဒီထက်တော့ ပိုပြီး လောဘမကြီးနဲ့ပေါ့”

ဗိုလ်ဝေး ပြောလိုက်တော့ ညှာမျက်နှာလေးမှာ မျက်ရည်တွေကြားမှ ပြုံးနေ၏။ ဗိုလ်ဝေးဘက်က နစ်နာမှုတွေ ရင်ဝယ်ပိုက်လိုက်ရပေမယ့် ညှာကတော့ သူမ မှားခဲ့တာကပဲ ခပ်ကောင်းကောင်းလို့ ထင်ပေလိမ့်မည်။

သူက သူသိပ်ချစ်တဲ့သူကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလိုက်တာကိုး။ ဒါပေမဲ့ ညှာထင်သလို ဖြစ်မလာခဲ့ပါဘူး။ မင်္ဂလာဆောင်ပြီး မင်္ဂလာဦးညမှာ ကတည်းက ပြဿနာကစသည်။

“မင်းတို့ဂုဏ်သိက္ခာ...မင်းအရှက်ကို ငါ ခွားကျခံပြီး ကာကွယ်ပေးတာ မင်းကို ပေါင်းသင်းချင်လို့ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ မင်းလည်း နေချင်သလိုနေ၊ ငါလည်း နေချင်ရာနေမယ်။ အချိန်တန်ရင် မွေးလာတဲ့ ကလေးက အဖေခေါ်တာကို ငါ ခံရဦးမှာ။ အဲဒီအတွက် ငါ ပြန်ပြီး တောင်းဆိုချင်တာက ငါ့ယောက်ျားဆိုပြီး ဘာအခွင့်အရေးမှ မလိုချင်နဲ့ မင်းကို ငါ ရွံတယ်။ ငါနဲ့ ဝေးဝေးနေပေးပါ”

ဆိုတဲ့စကားသံတွေကို အခန်းရှေ့က ဖြတ်သွားရင်း ကြားလိုက်ရတော့ ဦးမိုးအောင် နေသာခံခက်နှင့် ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ် ဓားနဲ့လှီးပစ်ချင်စိတ်တောင်ပေါက်မိသည်။ တစ်ဖက်ကပြောလမ်းသင့်အောင် မှန်နေတာကိုး။

“ငါ မင်းကိုချစ်လို့ယူခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ သူများ ဓားခုတ်ရာ လက်ထိုးခံပြီး လင်ကောင်အဖော်ခံခဲ့တာ ကျေးဇူးတရားကြောင့်...ငါ့ကို ချုပ်ကိုင်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့...ငါ့နှလုံးသားက သေဆုံးသွားခဲ့ပြီ”

ဆိုတာတွေ နေ့တကျက်ကျက် ညတကျက်ကျက် ရန်ဖြစ်နေကြတော့

မိင်ဖြစ်သူမှာ သမီးကိုလည်း ပြောမရ၊ သားမက်ကိုလည်း မပြောရဲနှင့် နေ့ည စိတ်ဆင်းရဲပြီး ဒီစိတ်နဲ့ပဲ ဆုံးသွားခဲ့၏။

“ကိုကို”

“ဘာလဲ”

“ညှာမှာ မေမေကလည်း မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ကိုကိုကိုပဲ အားကိုးမှာ...ညှာတို့သားအမိကို မထားခဲ့ပါနဲ့နော်”

“ဝင့်ကြွေးမကျေသရွေ့တော့ ငါ ဆပ်နေဦးမှာပါ”

“ကိုကိုကလည်း ညှာကိုဆိုရင် ဆက်ဆံတာ ရန်သူကြီးကျနေတာပဲ။ တစ်ခါတလေ ညင်ညင်သာသာလေးများ ဆံဆက်ကြည့်ပါတော့တယ်”

“မင်းကို ငါ လောဘမကြီးနဲ့လို့ ပြောထားတယ်နော်”

“ညှာက ကိုကိုမိန်းမပါ ကိုကိုရဲ့”

“ဘာ”

ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ကြားနေရတိုင်း နားချမ်းသာဖွယ်ရာတစ်စက်မှ မရှိပေ။ သူ့အပြစ်နဲ့သူ ခံပစေဆိုပြီး ဦးမိုးအောင် မကြားဟန်၊ မမြင်ဟန် နေခဲ့သလို ညှာကလည်း သူ့ကို အဖေရယ်လို့ မမှတ်သည့်အလား အကြောင်းရှိမှ ခေါ်ထူးမေးပြောလောက်သာ နေခဲ့ကြသည်ဆိုလျှင် မမှားပေ။

“မင်း...မဏ္ဍပ်တိုင် သိပ်တက်ပြမနေနဲ့ ညှာ...ကိုကိုမိန်းမဆိုတဲ့ စကားကို မင်းပါးစပ်က တစ်ခါထွက်တိုင်း ငါ့နှလုံးသားကို ဓားနဲ့ မွန်းပြီး ဆားသိပ်နေသလို ငါ ခံစားရတယ်...သိလား”

“ဘာလဲ...ကိုကိုက မမကို မျှော်လင့်နေတာလား။ ဟိုကလည်း ညှာမှာ ယောက်ျားရှိနေပြီနော်။ ကိုကိုကို အိပ်မက်မက်ရင်တောင် မျက်နှာ အသစ်ချင် သစ်နေမှာ...မျှော်လင့်မနေပါနဲ့တော့”

“အဲဒါ...ငါ့ကိစ္စပါ။ ငါ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း ပြောစရာမလိုဘူး”

ဒီလိုဒီလို နေ့ရှိသရွေ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်တာနှင့် စကားများကြတာ မျိုးတွေ ချစ်သည်းချာလေး တွတ်တီးတွတ်တာ စကားပြောတတ်သည့် အရွယ်ရောက်မှပဲ ရပ်စဲသွားကြ၏။

ညာက သွားချင်ရာသွား...နေချင်ရာနေ...

ဗိုလ်ဝေးကလည်း သူ့အလုပ်နှင့်၊ ကလေးကလွဲလျှင် ညာကို ရှိတယ် လို့တောင် မမှတ်တော့ပေ။ ဒါပေမဲ့ ဦးမိုးအောင်ကိုတော့ မိဘရင်းသဖွယ် နွေးထွေးမှုတွေ ပေးခဲ့၏။

အခန်း (၂၆)

ဖေဖေစကားဆုံးတော့ ကြည်မွေ့ တွေတွေငေးငေးလေး ဖြစ်သွား သည်။ ဒီအတိုင်းဆို ညာတို့အိမ်ထောင်ရေးက မလွယ်ပါလား။

“အဖြစ်က အဲဒါပါပဲ သမီးရယ်...သူတို့နှစ်ယောက်က လိုတာမရ တာမလို ဖြစ်နေကြတာကွဲ့”

လိုတာမရ ရတာမလိုတဲ့။ ဗိုလ်ဝေးက အခုထိ သူမအပေါ် သစ္စာရှိ နေခဲ့တာလား။ ကြည်မွေ့ ပြန်လာခဲ့မိတာ မှားပြီထင်၏။ ကြည်မွေ့က ဗိုလ်ဝေးနဲ့ညာ တကယ် အကြင်လင်မယားဖြစ်ပြီး ချာချာကို မွေးခဲ့တာလို့ ထင်ခဲ့တာလေ။ ဒါကြောင့်ပဲ ရဲရဲပြန်လာခဲ့တာပေါ့။ ခုတော့ ထင်သလို မထုတ်ဘဲ ကိုယ်က အရှုပ်ထုပ်ဖြစ်မှာကို စိုးရိမ်သည်။ ကြည်မွေ့ ဘဝရဲ့ အဖြစ်မှန်တွေကိုသာ ဗိုလ်ဝေး သိရင်...

အို...

မသိရဘူး...သူ သိလို့မဖြစ်ဘူး။ မမကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဗိုလ်ဝေးရယ်။ အကတည်းက မမ ညာကိုငဲ့ပြီး မင်းနဲ့ဝေးရာကို ပြေးခဲ့တာပါ။ ခုလည်း ညာကစနဲ့ ငဲ့ပါရစေ။

“ဘိုးဘိုး”

“ဟင်...ဘာလဲ...မြေး”

“ဖေဖေနဲ့မေမေကတော့ အန်တီညာတို့လို မဟုတ်ဘူး...သိလား”

“ပြောပါဦး မြေးရဲ့”

“ဖေဖေကလေ မေမေနဲ့သားကို အရမ်းချစ်တာပဲ”

“သား”

ကြည်မွေ့ခေါ်လိုက်တော့ သားက ပြန်ကြည့်ပြီး ရယ်နေသည်။ သားပြောတာ အမှန်တွေပဲလေ။ ဗိုလ်ဝေးက မချစ်ဘဲနဲ့ ညာ့ကို လက်ထပ်ခဲ့တာ။ ခန့်သော်ကတော့ ကြည်မွေ့ကို တကယ်ချစ်လို့ တကယ်လက်ထပ်ခဲ့တာမို့သူတို့မိသားစုဘဝလေးက သာယာလှပအေးချမ်းခဲ့သည်မဟုတ်လား။ သေမင်းခွဲလို့သာ ခန့်သော်တစ်ယောက် လူ့လောကထဲက ထွက်ခွာသွားရရှာတာပါ။

“ကလေးက ကလေးလိုနေနော်...သား...လူကြီးတွေ စကားပြောရင် ဝင်ပါတာ မေမေ မကြိုက်ဘူးလို့ ပြောထားတယ်မို့လား”

“ဟုတ်”

“ကလေးကို မဆူပါနဲ့ သမီးရယ်...မြေး...စကားကြားရတာ ဖေဖေဖြင့် ဝမ်းတောင်သာသေးတယ်”

ဗဟိုရုံက ဦးမိုးအောင်၏ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်လေသည်။ ဦးမိုးအောင်က မြေး၏ခေါင်းလေးကို ပွတ်ပေးပြီး-

“ကဲ...သမီး”

“ရှင်”

“ဆိုင်သွားဖို့ နောက်ကျနေဦးမယ်လေ”

“ဪ...ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့...ဖေဖေ”

ကြည်မွေ့ လက်ကိုင်အိတ်ကို ဆွဲပြီး ထရပ်လိုက်သည်။

“သမီးသွားမယ်နော် ဖေဖေ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

“သား”

“ဗျာ”

“ဘိုးဘိုးနဲ့ ကျန်ခဲ့ရမှာ...ဘိုးဘိုးကို မဆိုးရဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကြည်မွေ့ ဖေဖေနဲ့သားကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ကြည်မွေ့က ကားကို ကျွမ်းကျင်စွာ မောင်းနှင်သူပါ။ သူ့ကားနောက်က ပရာဒိုကားတစ်စီးက ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်နေသဖြင့် မျက်မှောင်လေးကြွတ်သွား၏။ ဒါ ဘာသဘောလဲ။ ကြည်မွေ့အသိထဲက တစ်ယောက်ဆောက်များ ကြည်မွေ့မှန်းသိလို့ လိုက်လာတာလား။ ဒီကားကို မြင်ဖူးသလိုရှိပေမယ့် ဘယ်မှာမြင်ဖူးလဲဆိုတာကို စဉ်းစားလို့မရပေ။

ကြည်မွေ့ ကားကို အရှိန်လျှော့ချပစ်လိုက်စဉ် ပရာဒိုကားက ကြည်မွေ့ရဲ့ကားကို ကျော်တက်ပြီး ရှေ့က ပိတ်ရပ်လိုက်သဖြင့် ကြည်မွေ့အနံ့ဖျပ်၍ ဘရိတ်ကို ဆောင့်နင်းပစ်လိုက်သည်။

“အမေ့”

ပါးစပ်ကလည်း အာမေဇိုတ်သံထွက်သွား၏။ ကြည်မွေ့ ကားပေါ်ဆင်းလိုက်တော့ တစ်ဖက်လူကလည်း ဆင်းလာသည်။

“ဟင်”

“မမ”

“မင်း...ဗိုလ်ဝေး”

“ဟုတ်ပါတယ်...နာမည်ကိုက နိမိတ်မကောင်းလို့ ချစ်သူနဲ့ဝေးပြီး သွမ်းတွေ ဗိုလ်စွဲခဲ့တဲ့ကောင်ပါ”

“မင်း ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ။ ငါသာ ကားမောင်းမကျွမ်းကျင် ဒီနေရာမှာ အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်သွားနိုင်တယ်နော်...အဲဒါ မင်း သိရဲ့”

“မမ ကားမောင်းကျွမ်းကျင်တာ ကျွန်တော် သိတယ်လေ”

“ကဲ...ပြော...ဘာကိစ္စလဲ”

ဗိုလ်ဝေး မမမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ အရင်ထက်တောင် ပိုလှပိုယဉ်နေပါလား။ မမရယ်။ အိပ်ပျော်လှဆဲဆဲ မောင့်နှလုံးသားတွေ တစ်ဖန် ပြန်လည်နှိုးထနေပြီ မမ။ မောင့်အတွက် မျှော်လင့်ချက်အလင်း တန်းလေးတစ်ခုက သားလေးဗဟိုရ် ဖြစ်နေပါပြီ။ ဗဟိုရ်သာ မောင့်သား တကယ်ဖြစ်ခဲ့ရင်...

မောင် အားလုံးကို ရင်ဆိုင်ပြီး မမတို့သားအမိအပေါ် တာဝန်ကျေ ပါရစေ။

“ဟဲ့...ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ မေးနေတာဖြေလေ”

“မမကို ကျွန်တော် မေးစရာရှိလို့”

“ဘာလဲ...မေးစရာရှိရင် နောက်မှမေး...အခု ငါ အချိန်မရဘူး ဗိုလ်ဝေး”

“ခဏလေးပါ မမရယ်”

“ကဲ...ဒါဆိုလည်း မြန်မြန်မေး”

“မြန်မြန်မေးလို့ မရဘူး...မမ၊ ကျွန်တော် သိချင်တာကလည်း သိရမှဖြစ်မှာမို့လို့ ကျွန်တော့်ကို အချိန်နည်းနည်းပေးပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံ ပါတယ်”

“ဗိုလ်ဝေး”

ကြည်မွှေ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေဝဲကြည့်လိုက်၏။ တစ်ယောက် ယောက်ျား မြင်သွားရင်လို့တွေးပြီး စိတ်ထဲမှာ ထိတ်လန့်နေမိသည်။ သူ့ခွဲကြည်မွှေ ရပ်စကားပြောနေတာ မသင့်တော်ပါဘူး။

“မမ”

ကြည်မွှေ ခြေလှမ်းကို နောက်ဆုတ်လိုက်၏။

“နင်နဲ့ငါ ရပ်စကားပြောနေဖို့ မသင့်တော်ဘူး ဗိုလ်ဝေး”

“ရပါတယ်”

“အို”

တားချိန်ပင်မရလိုက်ဘဲ ဗိုလ်ဝေးက ကြည်မွှေလက်ကို ဆွဲခေါ်ပြီး ကြည်မွှေကားပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ ပြီး...တံခါးကိုပိတ်၊ မှန်ကို တင်ပစ်လိုက်၏။ ကြည်မွှေ ငြိမ်သက်နေရမလား၊ သူ့ကို တွန်းတိုးရိုက်ပုတ် ဖန်ရမလား။

“မမ”

ဗိုလ်ဝေးက ကြည်မွှေဘက်သို့ လှည့်ထိုင်လိုက်ပြီး ကြည်မွှေမျက်နှာ ကို နေ့စေ့ကြည့်ကာ-

“ဗဟိုရ်က ဘယ်သူသားလဲ”

“ငါ့သားလေ”

“အဲဒါကို သိတယ်...ကျွန်တော်မေးတာက ဗဟိုရ်အဖေက ဘယ်သူလဲ...ဗဟိုရ်က ကျွန်တော့်သားလား...ခန့်သော်ရဲ့သားလား... အဲဒါကို သိချင်တာ”

“ဟင်”

ကြည်မွှေကိုယ်လေး တောင့်မတ်သွားလေ၏။ ဗိုလ်ဝေးကို အံ့ဩ နှု ကြည့်မိပြီးမှ ချက်ချင်း မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ သူ ဘာတွေသိထားလို့ ထဲ။ စိုးရိမ်စိတ်က ရင်ဝကို တက်ဆောင့်ပြီး မျက်နှာကို ဘယ်လိုထားရ နှိုးပင် မသိတော့ပေ။ ဒီအချိန်ကျမှ ဒါတွေ လာမေးနေလို့ရော ဘာထူးမှာ ဘဲလဲ။ ကြည်မွှေ သူများအသိုက်အမြုံကို ဖျက်ဆီးတဲ့သူ မဖြစ်ပါရစေနဲ့။ ဘယ်က ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ် နေသားကျနေပြီပဲလေ။ မသိစေချင်လို့ အစ ဆုတ်ထားတဲ့ကိစ္စကို ဘယ်သူကများ အစဖော်နှိုးဆွပေးလိုက်ပါလိမ့်။

မချစ်လို့ ပစ်ပြေးခဲ့တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့...

နာရီထဲက စက္ကန့်လက်တံရွှေသံကို တစ်ချပ်ချပ် မြည်နေတဲ့ ကော့ကော့ အရားတွေကြောင့် ကိုယ့်ဘဝ အနစ်မွန်းခံပြီး တစ်ဖက်ကို နိုင်ပွဲပေးလိုက်

တာပါလေ။ ဒါကြောင့်ပဲ ကိုယ်ပြုသည့်ကံ ကိုယ့်ထံပြန်လာပြီး ကိုယ့်ဘဝကို ကယ်တင်စောင့်ရှောက်မည့်သူပေါ်လာလို့ အရှက်သိက္ခာမပေါက်မြဲဘဲ လုံခြုံတဲ့ ရင်ခွင်သစ်တစ်ခုမှာ ခိုနားခွင့်ရခဲ့သည်။

ကိုယ်က မချစ်ပေမယ့်...

ကြင်နာတတ်သော နှလုံးသားပိုင်ရှင်ကို မှီခိုအားထားလေးစားရင်းပဲ သူ့ရင်ခွင်သည် ကြည်မွေတို့သားအမိအတွက် လကမ္ဘာမှာ မြကြာဇာဇာပန်ဆင်ပြီး ပျားရည်ကိုသောက် ခရီးတစ်ထောက်နားခဲ့တာ မိသားစုဘဝလေးက သာယာချမ်းမြေ့စရာပါ။

“မမ”

“.....”

“ကျွန်တော် မေးနေတယ်လေ”

“မင်း...မင်း...ဘာတွေ လာမေးနေတာလဲ”

ပြောလိုက်သံက တုန်တုန်ယင်ယင်...

“ကျွန်တော်မေးတာ အရှင်းကြီးပါ။ ဗဟိုရ်က ကျွန်တော့် သားလား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို...ဘယ်သူ့သားလဲ”

“ခန့်သော်ရဲ့သား...ဗဟိုရ်က ခန့်သော်နဲ့ရပြီး မွေးခဲ့တဲ့ ငါ့သားပေါ့”

“ကျွန်တော် မယုံဘူး...မမ”

“နင်ယုံအောင် ငါ သက်သေပြနေဖို့မလိုဘူး ဗိုလ်ဝေး”

“ဟား...လိုပါပြီကောလားဗျာ”

“ဘာ”

ကြည်မွေ ဖြစ်နိုင်ရင် ဝိညာဉ်တစ်ကောင်လို ကိုယ်ရောင်ဖျောက်သွားလိုက်ချင်သည်။ ဒေါသကို ဟန်ရေးပြလိုက်ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာထ

သိမ်းနည်းမှတွေ့ လှိုင်းလိုလိပ်တက်လာ၏။ မယုံဘူးတဲ့။ မယုံတာကို ယုန် နှပ်ခွဲပြုပြီး သက်သေတူပြလိုက်လို့ရရင် အကောင်းသားလား။

“ကျွန်တော် ဗဟိုရ်ရဲ့ မွေးသက္ကရာဇ်နဲ့ ရက်၊ လကို အတိအကျ သိတယ် မမ...မမနဲ့ကျွန်တော် နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ကြတုန်းက ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြလဲ”

“မင်းရဲ့ဘွားဘွား သူ့လူတွေနဲ့ မင်းကို ဆွဲခေါ်သွားကြတာလေ... မင်းမှာ မှတ်ဉာဏ်မရှိဘူးလား”

“အဲဒါ...နောက်ဆုံးမဟုတ်ဘူး”

ဗိုလ်ဝေး မချီပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး-

“အဲဒီနောက် မိုးသည်းတုံတစ်နေ့ဆိုတာ ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော် မမကို...”

“တော်တော့...မင်း ဆက်ပြောနဲ့”

“ဒါဆို...မမ ဆက်ပြောလေ”

“ဘာမှပြောစရာအကြောင်း မရှိဘူး။ ဟုတ်တယ်...အဲဒီနေ့က မင်း သတိလစ်ပြီး လဲကျနေလို့ ငါ့ကိုယ်တိုင် မင်းကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးခဲ့တာ။ အဲဒါထက် ဘာမှမပိုဘူး”

“ဟုတ်လား...ဒါဆို မမ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့် ပြောလေ။ ဘာလို့ မျက်နှာလွဲထားရတာလဲ”

ကြည်မွေ သူ့ကို ဆတ်ကနဲ မော့ကြည့်လိုက်၏။

“ဘာမှကြည့်မပြောရဲစရာ မရှိဘူး...ဗဟိုရ်က နင့်သား မဟုတ်ဘူး”

ဗိုလ်ဝေး တွေဝေသွားပေမယ့် အလျှော့ပေးယုံလိုက်လို့တော့ မရသေးပေ။ မမက အရှက်ကြီးတတ်တဲ့မိန်းမမို့ လွယ်လွယ်နဲ့ ဝန်ခံပါ့မလား။ အိပ်မက်နဲ့ တကယ်ကြားမှာ ဘယ်အရာမှန်သလဲတောင် မသိရအောင်

မင်းလွတ်ခဲ့သည့် သတိကိုပဲ လည်ပင်းညှစ်ချင်သည်။

“မမ”

“နင်...နင်...သွားတော့”

“သွားမှာပါ...ပြောဖို့ကျန်နေတဲ့စကားကို တစ်ခါတည်း ကျွန်တော် ပြောခဲ့မယ်။ မိုးသည်းတဲ့နေ့ကမက်တဲ့ အိပ်မက်ကို ကျွန်တော် မေ့လို့မသွားဘူး”

ကြည်မွေ့ ဝေ့ချင်လာသည့်မျက်ရည်ကို နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းဖြင့် ထိန်းထားရတာ နှာခေါင်းတွေပင် မွန်လာသည်။

“ကျွန်တော် ဒီကိစ္စ တိတိကျကျသိရမှ ဖြစ်မယ်”

“တော်ပါတော့ ဝိုလ်ဝေးရယ်...နင့်မှာလည်း မယားနဲ့သမီး ဖြစ်နေပါပြီ။ တို့သားအမိကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့...ငါ တောင်းပန်ပါတယ်”

“မယားနဲ့သမီး...ဟုတ်လား...အဟွန်း”

အဲဒီအသံကိုကြားတိုင်း ဝိုလ်ဝေးရင်ထဲမှာ နေဆယ်စင်းလောက် ပူနေတာ ဘယ်သူသိသလဲ။ မချစ်တာကိုထားပြီး အပျိုစင်တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ခဲ့ရတယ်ဆိုရင်တောင် ဖြေသာဖွယ်ရာရှိသေးသည်။ အတော့ သူများစားပြီးသား ပန်းကန်ကို ဝင်ဆေးရတာမျိုးအဖြစ်မှာ ကိုယ့်လို သနားစရာသတ္တဝါလို သရော်ပြီး ကွယ်ရာမှာ ကျိတ်ပြုံးတာမျိုး လက်ခံနိုင်ပါ့မလား။

ကိုယ်ရှင်သန်နေရသည့်အသံကိုတောင် မသတိချင်လောက်အောင် ကိုယ်ထဲကသွေးတွေ ဖောက်ထုတ်ပြီး အလျော်ပြန်ပေးလိုက်ခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ပြန်လျော်ခဲ့ရတာ သွေးမဟုတ်ဘဲ ဘဝတစ်ခုလုံး နှံ့ထဲမှာ နစ်မြုပ်ခံလိုက်ရတာ သေတာထက်ပင် ဆိုးသေး၏။ ကိုယ်တကယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ကျတော့ ဝေးခဲ့ကြတာ ဟိုး...ပဝေသနီခေါင်အောင်ပါပဲ။ ရင်ရောကျောပါ နာနေရတဲ့သူကျတော့ သနားရကောင်းမှန်းမသိကြတာ လောကကြီးက တရားသလား။ ဟားတိုက်ရယ်လိုက်ရရင်

လောကကြီး ဟက်တက်ကွဲသွားလိမ့်မည်။

ယောက်ျားတန်မဲ့...

ဝေ့ဝဲလာသည့် မျက်ရည်တွေကို နာကြည်းစွာ ထိန်းချုပ်ရင်း...

“ကျွန်တော်က ပခုံးကောင်းလို့ ထမ်းပိုးကျိုးဝင်ထမ်းရတဲ့ နွားပါ

ရယ်...အခု ကျွန်တော့်ပခုံးတွေ ဂျွတ်တက်နေပြီဗျ”

“မင်းပြောချင်တာ ဒါပဲမဟုတ်လား”

“ကျွန်သေးတယ်”

“ကျွန်သေးလည်း ငါ ဆက်နားမထောင်နိုင်ဘူး”

“မမ”

“ဖယ်စမ်း”

ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်တဲ့ ဝိုလ်ဝေးလက်ကို ကြည်မွေ့

ထုတ်ပစ်လိုက်၏။

“မင်း ငါ့ကားပေါ်က ဆင်းမလား...မဆင်းဘူးလား...ဒါပဲ

ဗျ”

ဝိုလ်ဝေး မမမျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ဗျ”

“မတတ်သာလို့ ရုပ်ကျန်ခဲ့တာ ခြေကျိုးနေလို့တော့ မဟုတ်ဘူးနော်

...ဘယ်အကွာအဝေး ခြေလှမ်းမျိုးနဲ့မီအောင် လိုက်ရမလဲ ကျွန်တော်

လည်းစားဦးမှာ။ တိကျတဲ့အဖြေတစ်ခုရရင် သံခွာတပ်ထားတဲ့မြင်းလို

ကျွန်တို့သူကို ခွာနဲ့ခုတ်ပြီး ချစ်တဲ့သူကို ကျောပေါ်တင်ပြေးမှာ...ဝိုလ်ဝေး

ဆိုတဲ့ကောင်ပဲ”

ပြောပြီးတာနဲ့ ဝိုလ်ဝေး ကားပေါ်မှ ဆင်းသွားလေသည်။ ပိုနေမြဲ

ကျွန်းနေမြဲနေပါတော့လား ဝိုလ်ဝေးရယ်။

အခန်း (၂၇)

ဗိုလ်ဝေး ကားကို အိမ်သို့ ဦးတည်ကာ ပြန်မောင်းလာခဲ့သည်။ ဒီအချိန်ဆို သား အိမ်မှာရှိနေမှာပါ။ တွေးရင်းတွေးရင်းနဲ့ပဲ သူ့စိတ်က သားနှင့် ပို၍ ရင်းနှီးလာသလို ခံစားရသည်။ သူ အိမ်ရောက်တာက ကားကို ဖြစ်သလိုရပ်ထားခဲ့ပြီး အိမ်ထဲသို့ ကသောကမျောဝင်လာခဲ့-

“ဟင်”

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်နေကြတာ လူစုလူဝေးနှင့်ပါလား။ ဦးမိုးအောင် ကြီးဖြူနှင့် မျက်နှာစိမ်းအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရယ်၊ ဖြူဖြူဝင်းဝင်းလေး နှင့် အရုပ်ကလေးလို ချစ်စရာကောင်းသည့် ကလေးတစ်ယောက်ရယ်- ပြီးတော့ ဗဟိုရ်နှင့်ချာချာ။ သူ့ကိုမြင်တော့ ကြီးဖြူကပဲ-

“သား”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြုံးပြပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မင်း ကုမ္ပဏီကို မသွားဘူးလား ဗိုလ်ဝေး”

“မသွားတော့ဘူး အန်ကယ်...ကျွန်တော် ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိ ပြန်လာတာပါ”

“ဪ”

“အတော်ပဲ သားရယ်...ကြီးဖြူ သားတို့ဆီမှာ ခွင့်တောင်းစရာ နှိုလို့ကွဲ့...ညာက အိမ်မှာမရှိတော့ သားပြန်လာတာ အဆင်ပြေသွားတာ ပေါ့ကွယ်”

“ဘာများလဲ ကြီးဖြူ”

ကြီးဖြူက ကလေးမလေးကို ငိုကြည့်ရင်း-

“ဒါ...ကြီးဖြူရဲ့မြေးလေးလေ...ကြီးဖြူရဲ့ တူမဝမ်းကွဲက နွေးတာပေါ့။ ကလေးရဲ့ အဖေနဲ့အမေက ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးသွားကြ တဲ့ အဲဒါ...ဘယ်ဆွေမျိုးကမှ ကျွေးမယ့်မွေးမယ့်သူ မရှိဘူးတဲ့ကွယ်။ ဒါကြောင့် ဒီက မစန်းမြင့်က အမြင်မတော်လို့ ကြီးဖြူဆီကို စုံစမ်းပြီး ထိုက်လာခဲ့တာတဲ့”

“ရပြီ...ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီ ကြီးဖြူ”

ဗိုလ်ဝေး ကလေးမလေးကို ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကို မျက်လုံးဝိုင်း လေးနှင့်ပြန်ကြည့်နေသည်။ ကိုယ်လည်း မိဘမဲ့ပဲမို့ ကိုယ်ချင်းစာတရား ဆွေ ရင်မှာမရှိဘဲနေပါ့မလား။ ဒီအိမ်မှာနေတဲ့သူတွေအားလုံး ကပ်ဆိုက်ခံ နေရသလားမှတ်ရအောင် ချိုကျိုးနှင့် နားရွက်ပဲ ဘယ်သူမှ မိစုံဖစုံ မရှိကြ ပါလား။

“ဒီကလေးကို ကြီးဖြူ ခေါ်ထားချင်တာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် သားရယ်”

“ခေါ်ထားလေ...ခေါ်ထားပါ”

ကြီးဖြူ၏မျက်နှာမှာ ပြုံးသွားပြီး-

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ သားရယ်”

ဗိုလ်ဝေး ခေါင်းညိတ်ပြုံးပြပြီး ဦးမိုးအောင်နှင့်ဗဟိုရ်ကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်ကာ-

“အန်ကယ်”

“ဟေ”

“ကျွန်တော် ဗဟိုရ်ကို အပြင်ခဏလောက် ခေါ်သွားချင်တယ်—
ရမလား”

ဦးမိုးအောင်က ဗဟိုရ်မျက်နှာလေးကို ငုံ့ညှည့်ကာ—

“ခေါ်သွားလို့က ရပါတယ်”

“ဒါဆို ခေါ်သွားမယ်နော်”

ဗိုလ်ဝေး ချက်ချင်း ထရပ်လိုက်ကာ ဗဟိုရ်ဆီသို့ လက်ကမ်းထေ့

“လာ...သား...ဦးနဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့နော်”

ဗဟိုရ်က လွယ်လွယ်ကူကူပဲ ဗိုလ်ဝေးလက်ကို လှမ်းဆွဲပြီး
လိုက်လေလျှင် ဒေါ်ဖြူ သက်ပြင်းလေးခိုးချမိ၏။ ဒီလိုပဲဖြစ်ကြမှာပေါ့

“ဒယ်ဒီ”

“ဟင်”

“ချာချာလည်း လိုက်မယ်”

“သမီးလိုက်လို့ မရဘူး...သမီးရဲ့ ဘိုးဘိုးနဲ့ ကျန်ခဲ့နော်”

“ဒီမှာ...ဘွားဖြူရဲ့ မြေးလေးနဲ့ ကစားကျန်ခဲ့လေ ချာချာရဲ့”

“ဟင့်အင်း...လိုက်မယ်”

“ချာချာ”

သူ့လက်ကို ပြေးလာဆွဲတဲ့ ချာချာလက်ကို ဗိုလ်ဝေး ခါချပြီး အထိ
မာမာနှင့် ခေါ်လိုက်မိသည်။ သမီးကို ဒယ်ဒီ ဒီလိုမဆက်ဆံချင်ပါဘူး
သမီးရယ်။ ဒါပေမဲ့...

“သမီးလိုက်လို့ မဖြစ်ဘူးလို့ ဒယ်ဒီ ပြောနေတယ်နော်”

“လာပါ...မြေးရယ်...ဘိုးဘိုးနဲ့ ကျန်ခဲ့နော်။ ဘိုးဘိုး ဆင်ကြီးလည်း

ပြီး မြေးနဲ့ကစားမယ်...ဟုတ်ပြီလား”

ချာချာ မျက်နှာလေး အိုစာသွားပြီး ခေါင်းငုံ့သွားလေသည်။
ဗိုလ်ဝေး ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာက အရေးကြီးနေသည်မို့ ဗဟိုရ်လက်ကို

ထွက်လာခဲ့တော့၏။ ဗဟိုရ်က သူ့ရဲ့သား ဟုတ်မဟုတ်သိရအောင်
ပြောကြည့်ရမည်။

“ဦး”

“ဟင်”

“သားကို ဘာလို့ ခေါ်လာတာလဲ”

ဗိုလ်ဝေး ပြုံးလိုက်ပြီး—

“ဟိုရောက်တော့ သိရမှာပေါ့ကွာ”

ဗိုလ်ဝေး မျက်နှာကို ရှေ့သို့ပြန်လှည့်လိုက်စဉ် တူရူအရပ်ဆီမှ
ထွက်လာနေသော မိန်းကလေးကိုမြင်ပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်သွား
၏။ သေချာတာ မသေချာတာ အနားရောက်မှ သေသေချာချာကြည့်
ရမည်။ လောလောဆယ်အဖို့တော့ ကားကို လမ်းဘေးချကာ ရပ်ပစ်လိုက်
၏။

မိန်းကလေးက သူ့ကားနားသို့ရောက်လာပြီး ဖြတ်လျှောက်သွားလေ
သည်—

“ဒီမှာ...ဒီမှာ”

“ဟင်”

တစ်ဖက်က ခြေလှမ်းတုံ့သွားတာ မြင်လေလျှင်—

“ခဏနေပါဦး”

လှည့်ကြည့်လာတဲ့ မျက်နှာက သေချာသလောက်ပါပဲ။ ဗိုလ်ဝေး
အနားရောက်အောင် လျှောက်သွားလိုက်တော့ အုံ့သြဇာ တစ်ယောက်
မျက်နှာ တစ်ယောက် လက်ညှိုးထိုးမိကြပြီး—

“ခင်ဗျား”

“နင်”

“ခင်ဗျား မစင်သူမို့လား”

“နင်က ဗိုလ်ဝေး...ဟုတ်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်...ကျွန်တော် ဗိုလ်ဝေးပါ။ ဒါဆို ခင်ဗျားလည်း မစင်သူဆိုတာ သေချာသွားပြီ။ ခင်ဗျားနဲ့တွေ့တာနဲ့ အတော်ပဲဗျာ... ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ မရှင်းတဲ့ကိစ္စတွေ ခင်ဗျားကိုမေးရင် သိမလားပဲ”

“ဘာများပါလိမ့်”

“ခင်ဗျား ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ။ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ။ ပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြတာပေါ့”

“အင်း...ကောင်းသားပဲ၊ တို့လည်း မင်းကို ပြောစရာတွေရှိတယ်”

“ဒါဆို...လာဗျာ”

ဗိုလ်ဝေးက ဇင်သူ့ကို ကားတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်စဉ် ဇင်သူ ကားပေါ် သို့တက်ပြီးမှ သူမ ဝင်ထိုင်သည့်ဘေးမှာ ထိုင်နေသော ကလေးကို မြင် လိုက်ရတော့ သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်ကာ-

“သူက ဗိုလ်ဝေးရဲ့သားလေးလား...ဟင်”

“မသေချာသေးပါဘူး”

“ဘယ်လို”

ဇင်သူ မျက်လုံးလေးဝိုင်းသွားလေလျှင်-

“သူ့မှာမည်က ဗဟိုရဲတဲ့...မမကြည်မွေ့ရဲ့သားလေ”

“ဟင်”

ဇင်သူ ကလေးမျက်နှာလေးကို သူမ၏လက်ဖဝါးလေးနှင့် ညင်သာ ဣာ ဆွဲလှည့်မော့စေပြီး သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်လေသည်။ ဗဟိုရဲက ဘာမှနားမလည်ဘဲ ဇင်သူ့မျက်နှာကို ပြန်ကြည့်လေတော့ ကလေးရဲ့ မျက်လုံးလေးတွေ၊ နှုတ်ခမ်း၊ နှာတံကအစ ဗိုလ်ဝေးအတိုင်းပါပဲ။ ကလေး မို့လို့ ဝါးလေးတွေဖောင်း၊ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ စိုရဲရဲလိုရှိနေလို့ မတူဘူး ထင်ရပေမယ့် ကြီးလာရင် ဒုတိယဗိုလ်ဝေးလေးပဲ ဖြစ်လာမှာပါ။

ဒါကို ဘာလို့ သတိမထားမိကြတာလဲ။ သတိမထားတာလား။ တမင်မသိဟန်ဆောင်နေကြတာလား။

“သေချာတယ်...ဒါ...နင့်သားပဲ”

“ဗျာ”

“နင် ဒါတောင်မသိဘူးလား ဗိုလ်ဝေးရယ်”

ဗိုလ်ဝေး သဲလွန်စကို လိုက်ရှာနေတာ အခု သေချာတယ်တဲ့။

အဲဒါက သူ အမှတ်တမဲ့နေခဲ့ပေမယ့် ကြီးဖြူကိုယ်တိုင်က သူ့နဲ့တူသလိုပဲလို့ ပြောပြီး သူ့သွေးကို ရင်ကြားစေ့နှိုးဆော်ပေးခဲ့တာပါ။ ဗိုလ်ဝေးမျက်နှာ သွေးပြီး သားမျက်နှာလေးကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးမှ-

“ကျွန်တော် တကယ်မသိတာပါ မစင်သူ...ကျွန်တော် မသိတဲ့ အကြောင်းတွေကို မစင်သူသိရင် ပြောပြပါဗျာ...နော်...ကျွန်တော့် အတွက် အရမ်းအရေးကြီးနေလို့ပါ”

“အေးလေ...နင် မသိဘူးဆိုရင် ပြောပြရမှာပေါ့”

ဇင်သူက မိုးသဲနေကအကြောင်းကိုပဲ အစချီ၍ ပြောပြသည်။ မိုးရေ အောက်မှာ ဗိုလ်ဝေး လဲနေတာတွေလို့ သူတို့သုံးယောက်ပဲ တိုက်ခန်းဆီရောက် ဆောင် မနိုင်မနင်းနှင့် သယ်မတင်ခဲ့တာပါ။ တစ်ဖက်ခန်းက ကောင်လေး အကူအညီတောင်းပြီး ဗိုလ်ဝေးကို အဝတ်တွေလဲပေး၏။

“အဲဒီနောက် မင်း အရမ်းကိုယ်တွေ့ပူပြီး”

ဇင်သူ စကားကိုဖြတ်ပြီး တံတွေးကို မျိုချလိုက်တော့-

“ကျွန်တော် မမအပေါ်မှာ မှားခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“မမ ပြောပြတာလား”

“အစက မပြောပြခဲ့ပါဘူး။ နောက်နေ့ကစပြီး ကြည်မွေ့ နေရာ အကြောင်းသွားလို့ တို့တွေပါ ကွဲသွားကြတာ။ နောက်နှစ်လကျော်လောက် ကြာမှ ကိုခန့်သော်နဲ့တွေ့တော့ သူ ကြည်မွေ့ကို လက်ထပ်လိုက်ဖို့ ပြောတဲ့ပြီးပြီဆိုပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပြတယ်။ ကြည်မွေ့မှာ မင်းနဲ့ တွေ့တိုက်ဝန် ရှိနေပြီတဲ့။ တို့ လိုက်သွားတော့မှ ကြည်မွေ့က ပြောပြတာ။

ဒါပေမဲ့ မင်းကို မသိပါစေနဲ့တဲ့”

“ဟာဗျာ”

ဗိုလ်ဝေး မသိလိုက်ရခြင်းအတွက် ယူကျုံးမရဖြစ်ရသည်။ ချက်ချင်း မျက်ရည်တွေ ဝေ့တက်လာပြီး သားကိုပွေ့ကာ ရင်ခွင်ထဲထည့်ထားလိုက်၏။ ကိုယ့်ရင်သွေးကိုကျတော့ ဖခင်တာဝန်ကျေခွင့်မရဘဲ ကြက်မကြီးထိုဘဲဥကို အတောင်ဖြန့်ဝပ်ပေးနေရတဲ့ သူ့ဘဝက ဘယ်လောက်များ ဆိုးရွားလိုက်ပါသလဲ။

“ခုလို အမှန်တရားတွေကို ပြောပြတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မဇင်သူရယ်”

“အမှန်တရားဆိုတာ တစ်သက်လုံး ဖုံးဖိထားလို့မှ မရဘဲ ဗိုလ်ဝေးရဲ့”

“မမကတော့ ဖုံးဖိချင်နေတုန်းပါပဲ”

“သူက ကျေးဇူးတရားကြောင့် ညာကို ငဲ့နေတာလေ”

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒီကျေးဇူးတရားကြောင့် ဘဝသေခဲ့ရတာပါ။ နောက်ဆို ကျွန်တော် သူများဆီက သွားကြားထိုးတံတောင် ပေးရင်ယူနဲ့ ကြောက်သွားပါပြီဗျာ”

ဇင်သူ ဗိုလ်ဝေးအဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး တကယ်သနားသွား၏။ မချစ်လို့ မဟုတ်ဘဲ ချစ်လျက်နဲ့ ကွေကွင်းကြသူတွေထဲမှာ ဘယ်သူက ဘီလူးဆိုင်တီးပြီး ဘယ်သူက မြက်မြေဇာပင်ဖြစ်နေသလဲ။ ကလေးကို မေးကြည့်တောင် သိကြမှာပါလေ။

“သားရယ်”

ဗိုလ်ဝေး သားနှင့် ပါးချင်းကပ်ကာ မျက်ရည်တွေကို မထိန်းသိမ်းနိုင်တော့ပေ။

“သား”

“ဗျာ”

ဇင်သူ ဗိုလ်ဝေးအဖြစ်ကို မကြည့်ရက်နိုင်စွာနှင့် ဗဟိုရ်ကို ခေါ်လိုက်သည်။ ကလေးကို နားလည်အောင် ရှင်းပြမှဖြစ်မှာမဟုတ်လား။

“သား...အန်တီတို့ပြောတဲ့စကားတွေကို နားလည်လားဟင်”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဆို အန်တီ ပြောပြမယ်။ သား သေသေချာချာ နားထောင်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သားရဲ့ဖေဖေအရင်းက ဘယ်သူလဲ...သား သိလား”

“သိတာပေါ့ အန်တီရဲ့...သားရဲ့ဖေဖေက ဦးခန့်သော်လေ”

“မဟုတ်ဘူး...သား”

ဗဟိုရ်က ဇင်သူကို မော့ကြည့်နေရှာသည်။ ကလေးစိတ်ထဲမှာ ခန့်သော်ကို အဖေရင်းလို့ ထင်နေတာ မဆန်းပါဘူး။ လောကကို စတင်မြဲချကတည်းက ဗဟိုရ်ကို ရင်ငွေလှုံစေခဲ့တာက ခန့်သော်ပဲလေ။

“သားရဲ့အဖေရင်းက ဒီက ဦးဗိုလ်ဝေးပဲ...သား။ ဗိုလ်ဝေးကမှ သားရဲ့အဖေရင်းပါကွယ်”

ဗဟိုရ် မျက်နှာလေး ဗိုလ်ဝေးဘက်သို့ ချာကနဲ လည်သွားပြီး-

“ဟုတ်လားဟင်...ဦး”

“ဟုတ်တယ်...သား...ဖေဖေက သားရဲ့အဖေရင်းပါကွာ”

“ဒါဆို...သားတို့နဲ့ ဘာလို့အတူမနေတာလဲဟင်”

“အကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့်ပေါ့ သားရယ်”

“ချာချာရဲ့ဖေဖေကလည်း ဦးပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“သားက ငယ်သေးတော့ ရှင်းပြလို့လည်း နားလည်မှာမဟုတ်ဘူး သား...သား ကြီးလာတဲ့အခါ သိလာပါလိမ့်မယ်ကွယ်။ အခုတော့ အန်တီ ပြောတာကိုပဲ သား ယုံလိုက်ပါနော်။ သူက သားရဲ့ဖေဖေ...အဲဒီတော့ သား...ဦးလို့ မခေါ်ရတော့ဘူး။ ဖေဖေလို့ ခေါ်ရမယ်...ကြားလား”

ဗဟိုရ်ခမျာ ဗိုလ်ဝေးကိုကြည့်လိုက်၊ ဇင်သူကိုကြည့်လိုက်နှင့်
 ကလေးမို့ ဘာကိုမှ နားမလည်ရှာပေ။ ဉာဏ်မီသလောက် ဦးနှောက်
 ကလေးနှင့် ဇင်သူပြောတာကို လက်ခံသွားပုံတော့ရသည်။ လစ်လပ်သွား
 တဲ့ ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာကွက်လပ်မှာ လိုချင်တောင့်တစွာ အစား
 ထိုးချင်တာမျိုးနှင့် လက်ခံလိုက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ကလေးက ကလေးအတွေးနှင့် အတူအစစ် မခွဲခြားနိုင်သော်လည်း
 ချစ်တာ၊ မုန်းတာကိုတော့ သူ သိနေမှာပါ။

“သား”

“ဗျာ”

“ဒီဦးကို သား ချစ်လား”

“ချစ်တယ်”

“အဲဒါ...သားရဲ့ဖေဖေမို့လို့ သား ချစ်နေတာပေါ့။ ဖေဖေလို့
 ခေါ်လိုက်နော်...သား”

ဗဟိုရ် အကြည့်တွေက ဘယ်ကိုမှ မရွေ့လျားတော့ဘဲ ဗိုလ်ဝေး
 မျက်နှာပေါ်မှာ အတန်ကြာ စူးစိုက်နေသည်။ ပြီးမှ မျက်တောင်လေး
 ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်၍-

“ဖေဖေ”

“သား”

“ဖေဖေ”

“သားရယ်”

အခန်း (၂၈)

“အို...ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ညှာ မယုံဘူး ကိုကို...
 ဘာလဲ...ကိုကိုက ဟိုမိန်းမကို မြင်တာနဲ့ ညှာတို့သားအမိကို ကန်ထုတ်
 နိုင်တာလား။ မရဘူး...ကိုကို...ညှာ အရူးမဟုတ်ဘူး...သိလား။ ဗဟိုရ်
 ကိုကိုနဲ့ တူတာနဲ့ပဲ ကိုကိုသား ဖြစ်ရရောလား...လောကမှာ လူတူ
 များ၊ နာမည်တူမရှားပါ ကိုကိုရဲ့”

“ကျွတ်”

အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်တဲ့လူကို အနီးရခက်တယ်ဆိုတဲ့စကား
 ဘယ်မှန်ပါလား။ ညှာစကားထဲမှာကိုက ဗဟိုရ် သူနဲ့တူတယ်ဆိုတာကို
 မသိသွားပြီ။ ဒါကိုပဲ သဝေထိုးကို တစ်ဖက်လှည့်ကြည့်ပြီး ခကွေးပါလို့
 ခြင်လိမ်ပြီး ငြင်းချင်သေးတယ်။ ရှက်တတ်တဲ့မိန်းမဆိုရင် သူကမှ
 မှန်နာ ဓားနဲ့လှီးပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေဖို့ကောင်းတဲ့မိန်းမ။
 ဒီလိုဥက္ကဋ္ဌပွတည်းဟူသော အရှက်တရား၊ အကြောက်တရားတို့ ကင်းမဲ့စွာ
 ဖြစ်သွားရယူဖို့ ကြိုးစားတဲ့မိန်းမ။

ကိုယ်က နွားကျခံခဲ့ပြီးပြီ။ ဒီလိုပဲ ပခုံးကောင်းကောင်းနဲ့ ရုန်းရင်-
 ဘဝအသေခံသွားရမှာလား။ လူမှန်ရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သနားသောအား
 ဖြင့် ပျော်ရွှင်မှုကို တဒင်္ဂဖြစ်ဖြစ် လိုချင်ကြတာချည်းပါပဲ။ ကိုယ့်မှာ
 ပျော်ရွှင်မှုတွေ ပျောက်ဆုံးနေတာ ကြာခဲ့ပါပြီ။ ကိုယ့်မိသားစုနဲ့ကိုယ်
 ပျော်ရွှင်ချင်သေးတဲ့ အခွင့်အရေးတောင် မရတော့ဘူးဆိုလျှင် လူဖြစ်ရကုန်
 မနပ်တဲ့အတူတူ သေသွားတာကမှ ကောင်းဦးမည်။

မယ့်ဘူးတဲ့...

အတ္တကို ကျားကန်ပြီး ငြင်းနေတော့ရော ကိုယ့်နဲ့ သူ့ရဲ့ပတ်သက်မှု
 ကို သူ အသိဆုံးပဲ မဟုတ်ဘူးလား။

“မင်းစကားထဲမှာကိုက ဗဟိုရ် ငါနဲ့တူတာကို ဝန်ခံသွားပြီနော်
 ညာ”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“ဟ...ဒီအဖေရဲ့သွေးမို့လို့ ဒီသားက ဒီလောက် ရုပ်ချင်းလာတူ
 တာပေါ့”

“လူတူမရှားဆိုတာကို ညာ ထည့်ပြောထားတယ်လေ”

“မင်း စကားကို ဝေလည်ကြောင်ပတ် ပြောမနေနဲ့ ညာ...ဟုတ်ပါ
 တယ်ဆိုတာကို ကာယကံရှင် ငါ့ထက် မင်းက ဘယ်လိုပိုသိမှာလဲ”

“ကိုကို ဟိုမိန်းမနဲ့ ပြန်ပေါင်းထုတ်ချင်လို့ ကလိမ်ကကျစ်လုပ်တာ
 ရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ညာ”

ဗိုလ်စေး မျက်လုံးတွေက ဒေါသရောင်တောက်လျက် စူးရဲနေသည်။
 ကြမ်းပိုးကို လက်ဝါးပေါ်တင်ပြီး လိပ်ဖြစ်အောင် ပြောတတ်တာ ဘယ်သူ
 လဲ။ တစ်ဖက်သားရဲ့ အားနည်းချက်ကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး အညှာကိုင်
 လှုပ်ချပြီး အိတ်ထဲကောက်ထည့်တာ ဘယ်သူလဲ။ တရားကို နတ်စောင့်
 တယ်တဲ့။ သူမကမှ စောင့်နေတဲ့နတ်ကို တွန်းချပြီး တရားကို ကျားနဲ့

တိုက်ကာ ငါ ကောင်းတယ်၊ ငါ မှန်တယ်လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား။

“ငါ နွားကျခံခဲ့ရတဲ့ မျက်နှာကိုတော့ မင်း ငဲ့ဖို့ကောင်းပါတယ်”

“အဲဒါက ကိုကိုအယူအဆလေ...ညာဘက်က ကိုကိုကို ရက်ရော
 နှာ ပေးနေသားပဲ။ ကိုကို မယူတာက ကိုကိုအပိုင်းပဲ”

“ယူမလားကွ...မင်းက သတိစရာကောင်းတဲ့မိန်းမမှ မဟုတ်တာ။

ငါ နွားပဲအကျခံမယ် ညာ...ကြွက်ဖျင်းတော့ ဘယ်တော့မှ အဖြစ်မခံဘူး။
 နားလည်လား”

“ကိုကို မမိုက်ရိုင်းနဲ့နော်”

“အဲဒီလို မိုက်ရိုင်းအောင် မင်း သင်ပေးခဲ့တာလေ။ ငါ့ရင်ထဲမှာ
 ကျေနပ်မှုတွေ...အလိုမကျတာတွေ...နာကြည်းတာတွေ...မုန်းတာတွေ
 နှာတွေအားလုံးကို သိုလှောင်ပစ္စည်းလို ငါ မျိုသိပ်ပြီး စုပုံထပ်ညှပ်ထား
 ခဲ့တာကွ။ အခုအချိန်မှာ ငါ ပေါက်ကွဲခွင့်မရှိဘူးလား။ ငါ မပေါက်ကွဲ
 ရတော့ဘူးလား”

“ဒါကတော့ ကိုကို ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ် ရှာခဲ့တာပဲ”

“ဘာကွ”

“ညာ...ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ် ကိုကို”

အော်ကြီးဟစ်ကျယ်အသံတွေကြားတော့ ဦးမိုးအောင်က ချာချာ
 ဆက်ကိုဆွဲ၍ ရောက်လာသည်။ ဒေါ်ဖြူလည်း တစုတစောင်း လာကြည့်
 ဆဲမယ့် ဘယ်သူမှ ဘာစကားတစ်ခွန်း ဝင်မဆိုနိုင်ကြရှာပေ။ ပြဿနာရဲ့
 စစ်မြစ်ကို သေသေချာချာမသိဘဲ ဝင်ပြောရင် ကျွန်ုပ်တို့ကောင်ခတ်တဲ့ရန်ပွဲ
 ထို ဖျန်ဖြေပေးသလို ဖြစ်နေမှာပေါ့။

ဒါကြောင့်...

ရန်ပွဲကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုကြရုံသာ။

“ဗဟိုရ်က ကိုကိုရဲ့သား ဆယ်ခါပြန်ပဲတော်တော် ညာ ကိုကိုကို
 ကွာမပေးနိုင်ဘူး”

“ဟာ...မင်း တော်တော်လောဘကြီးတဲ့မိန်းမပဲ...ညာ”

“ဟုတ်တယ်...ညာ လောဘကြီးတယ်...ဘာဖြစ်လဲ၊ အဲဒါ ကိုကို...”

“တော်စမ်းပါ...မင်းပါးစပ်က ထွက်လာမယ့် ချစ်လို့ဆိုတဲ့စကားတွေက ငါ့နားထဲမှာ အခါးဆုံး...အပူလောင်ဆုံးပဲ။ အချစ်ဆိုတာ နှစ်နှစ်ဖက် မျှတမှ ချိုမြိန်မှုရသမြောက်တာကွ။ မင်း နားလည်ရဲ့လား၊ တစ်ဖက်တည်း လိမ့်ချစ်နေလို့ကတော့ ခြစ်ရာထပ်ပြီး ပေါက်ထွက်သွားတာပဲ အဖတ်တင်မယ်။ လှပတဲ့ ပန်းချီကားတစ်ချပ် ဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီတော့လည်း ရေစုန်တော့ မမျှောနိုင်ဘူး ကိုကို...စာရွက်ခေါက်ချိုးရာထင်မှာကို ညာ သနားမနေနိုင်ဘူး။ ညာ ခြစ်လို့ပေါက်တဲ့ စာရွက်စုတ် ညာ အထုပ်ထဲမှာပဲ လုံးထွေးထည့်ထားခွင့်ရရင် ညာ ကျွေးတယ်”

တစ်ယောက်က ဒေါသမျက်နှာ၊ တစ်ယောက်က မထီမဲ့မြင် အပြစ်စကားလုံးတွေနဲ့ ခြံငုံသုံးသပ်ကြည့်ပြီး ဦးမိုးအောင် နားလည်လိုက်ပါပြီ။ ဗဟိုရံက ဗိုလ်ဝေးနဲ့တူနေလို့ သူ မသင်္ကာဖြစ်နေခဲ့တာ အခု သေချာသွားပြီပေါ့။ သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့ သမီးကြီးရယ်...အရှက်ရရင်တောင် ဖြစ်နေရမယ့်အချိန်မှာ သမီးကြီးအနားမှာ အားပေးဖော်ကင်းမဲ့စွာနဲ့ ဘယ်လောက်အားငယ်နေရှာလိမ့်မလဲ။

ဒါပေမဲ့...

ကံ-ကံ၏အကျိုး သက်ရောက်မှုကြောင့် စိတ်ထားမြင့်မြတ်သူကြင်နာပေးမကူညီမည့်သူ ပြန်ပေါ်ခဲ့တာကို ကျေးဇူးတင်ရဦးမည်။

“ဒီမှာ ညာ”

“ပြောပါ”

“မင်းမှာ လူစိတ်ရှိတယ်ဆိုရင် မမကို ကိုယ်ချင်းစာကြည့်စမ်းပါ”

“မလိုပါဘူး... ကိုယ်ညံ့ရင် ကိုယ်ခံပေါ့။ ညာက ကိုကိုနဲ့ တရားဝင်လက်ထပ်ထားတဲ့ မိန်းမလေ။ နင့်အိမ်ရာဖယ်စမ်း ငါ မှန်လာ နို့ကံချင်လို့ လုပ်လို့ရမလား။ ညာက အိမ်ရှင်”

“စကားတတ်တိုင်း လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ညာ...မင်းနဲ့ငါ စာချုပ်ပေါ်မှာ လက်ထပ်ခဲ့တာပဲရှိတယ်။ မမကမှ ငါ အကြင်လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းခဲ့တဲ့ မိန်းမ...ငါ့မယားကြီးကွ”

“ကိုကို”

ညာ ဆွေဆွေခုန်သွားလေတော့၏။ အဲဒါ အမှန်တရားကို ညာ လက်မခံနိုင်ပေ။ ညာက ကိုကိုနဲ့ လူသိရှင်ကြား လက်ထပ်ထားတာ ညာကပဲ မယားကြီးပေါ့။

“ငါ ချာချာအပေါ်မှာ ဖခင်အရင်းတစ်ယောက်လို ကောင်းပေးခဲ့တယ်။ ငါ့သားအရင်းအပေါ်မှာကျတော့ ငါ ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့တာဝန် ဝတ္တရားတွေ ပျက်ကွက်ခဲ့ရတယ်။ ငါ သိပ်ချစ်တဲ့ ငါ့မိန်းမနဲ့လည်း ငါ ခွဲခဲ့ရတယ်။ ဒါတွေကို ဖန်တီးတဲ့တရားခံက...မင်း”

“ကိုကို ညာကို အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့”

“ပြောရမယ်ကွ...မင်းကြောင့် ငါ အသက်ရှင်လျက်နဲ့ ဘဝသေခဲ့ရတာ။ အရှင်လတ်လတ် ငရဲကျခံနေရတာ။ ငါ့ကို လွတ်လပ်ခွင့်ပေးပါတော့”

“ကောင်းပြီလေ...ညာ...ကိုကိုကို သနားသောအားဖြင့် တစ်ပတ် ခြေပေးလိုက်မယ်။ ကိုကို ကြည်မွှေအိမ်နဲ့ ပေါင်းသင်းချင်သလိုဆို အငယ်အနောင်းဘဝနဲ့ သွားပေါင်းလိုက်လေ။ ညာကတော့ ကိုကိုကို ကွာမပေးနိုင်ဘူး...ဒါပဲ”

“ဘာ”

အငယ်အနောင်းဘဝတဲ့။ မမက အဲဒီလိုဘဝမျိုးမပြောနဲ့၊ အမှန်တရားအရဆိုလျှင်တောင် မနည်းခူးဖက်တောင်းပန်ရင်တောင် လက်ခံဖို့

မသေချာတဲ့ မိန်းမမျိုးပါ။ သူ့စိတ်နှလုံးရင် ရိုင်းသွားမှာပေါ့။ မမကိုတော့ အငယ်အနှောင်ဆိုတဲ့ ဘဝမျိုးရောက်အောင် သူ ဘယ်တော့မှ လုပ်မှာ မဟုတ်ပေ။

အဲဒီတော့...

မပြောချင်လို့ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေတော့ လူပျော့လူညံ့ ပြဿနာတက် ရမှာရှက်လို့ ကိုယ်လုပ်ချင်တာမလုပ်ရတော့ လူငနွား၊ မထူးတဲ့အတူတူ တော့-

“မင်း...ကွာမပေးရင် ငါ ဘာမှဆက်ပြောစရာအကြောင်း မရှိ တော့ဘူး...ညှာ၊ မင်း ငါ့ကို ကြိုက်သလို ချုပ်ကိုင်ပါ။ ချယ်လှယ်ပါ... နွားဖြစ်လက်စနဲ့ ငါ့ဘက်က ဆက်ပြီး ချိုသွေးလိုက်ရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့။ မင်း ကျေနပ်တယ်မဟုတ်လား”

ဗိုလ်ဝေး လှည့်ထွက်မည်လုပ်တော့-

“ညှာစကား မဆုံးသေးဘူး...ကိုကို”

ဗိုလ်ဝေး ညှာဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်၏။

“ငါ...မမကို ဘယ်တော့မှ အရှက်ရဂုဏ်ငယ်အောင် ဒုက္ခမပေး တော့ဘူး။ အဲဒါ အချစ်စစ်ရဲ့လေးနက်မှုပဲ”

“ကိုကို”

“သား”

ဗိုလ်ဝေး ခြေလှမ်းကျဲများနှင့် ထွက်သွားလေတော့ ညှာ ရပ်ကုန်နဲ့ ပေမယ့် ဦးမိုးအောင်က အပြေးတစ်ပိုင်းနှင့် လိုက်သွားလေသည်။ မိဘ တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီအတိုင်း ရပ်ကြည့်နေလို့ရမလား။ ဖိုခနောင့်ဆိုင် ခံစားမှုသုံးရပ်ကြားမှာ မီးကတော့ မဖြစ်မနေလောင်တော့မှာလေ။ သူ အဲဒီမီးကို ဘယ်လိုငြိမ်းသတ်ရပါ့မလဲ။

“သား...ဗိုလ်ဝေး”

“.....”

“ခဏနေပါဦး... သားရယ်”

ကိုယ့်ရှေ့ကနေ ပိတ်ရပ်လိုက်သဖြင့် ဗိုလ်ဝေး ခြေလှမ်းတွေ တုံ့သွား

“အန်ကယ့်ကိုတော့ ကျွန်တော် တကယ် အားနာပါတယ်”

“သားပြောတာတွေ တကယ်အမှန်ပဲလား...သား”

“အန်ကယ်...ဘယ်အချက်ကိုမေးတာလဲ”

“ဗဟိုရိုက သားရဲ့”

“အမှန်ပါပဲ...အန်ကယ်၊ ဒီကိစ္စကို လုပ်ကြံပြောရအောင် တစ်ဖက် ထဲဝဝ ဖိုး သုံးစည်းရတဲ့ ကန်စွန်းရွက်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အန်ကယ် သိပါ တယ်”

ဦးမိုးအောင် လေးတွဲစွာ ခေါင်းညိတ်ခြင်းနှင့်အတူ သက်ပြင်းရှည် ငြိမ်းပါ ချလိုက်၏။ ခုမှ ဆူးနှစ်ဖက်ကြားပေါက်တဲ့ ဘူးသီးဆိုတာ သူ ဖြစ်နေပါရောလား။ လက်ခုံလက်ဝါး မခွဲခြားဘဲ အမြဲတမ်း လက်ကို အောင်း၍ ကြည့်နေခဲ့သူဟာ ဒီအရေးမှာတော့ ခေါင်းနောက်ရတာ အမှန်။ အထက်ရှင်တွေ ဆုံးဖြတ်တာကိုပဲ စောင့်ကြည့်ရင် အကောင်းဆုံးထင်ပါ

“အမှန်ပဲဆိုရင်တော့ သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် မျှမျှတတဖြစ်ပါစေ သားရယ်”

“အန်ကယ့်ဆန္ဒက ဘယ်လိုရှိလို့လဲ...အန်ကယ်”

“အန်ကယ်ကတော့ မြွေမသေ တုတ်မကျိုးဆိုတာမျိုးပဲ ဖြစ်စေချင် တယ်”

ဒီကိစ္စက မြွေမသေ တုတ်မကျိုးလုပ်လို့ ရမလား။ အဖြစ်နိုင်ဆုံးက တော့ မြွေပွေးကို ခါးပိုက်ပိုက်ထားမိတဲ့ကိုယ်ပဲ...

အခန်း (၂၉)

ကြည်မွေ့တစ်ယောက် အိမ်ပြန်ရောက်လို့ သားက 'သားရဲ့ပေး
ဦးဗိုလ်ဝေးဆိုတာ...ဟုတ်လား' လို့မေးပြီး ဇင်သူနှင့်ဗိုလ်ဝေး ပြော
သည့်စကားတွေကို ပြန်ပြောပြတော့ စိုးရိမ်စိတ်တွေ ငယ်ထိပ်တက်
လေတော့သည်။ ပြဿနာတက်ကုန်တော့မှာပဲဟု ပူပန်ကာ သား
ဖေဖေဆီသို့ မပို့ခဲ့တာ ဆယ်ရက်ပင် ရှိခဲ့ပါပြီ။

သားကိုလည်း အိမ်ထဲကနေ အိမ်ပြင်တောင် ထွက်ခွင့်မပေးတော့
အလုပ်သမားတွေကို သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်ခိုင်းထား၏။ မနက်
တင်တင်က ပြောသည်။ သား ထမင်းစားနည်းပြီး တမိုင်ခွင့် တတွေ
ဖြစ်နေသည်တဲ့။

ဒါကြောင့်...

ကြည်မွေ့ ဆိုင်ကိုမသွားဘဲ သားအခြေအနေကို စောင့်ကြည့်
အကဲခတ်နေတာပါ။ ကြည်မွေ့ အတွေးလွန်နေစဉ် ဖုန်းသံမြည်လို့
ကြည့်လိုက်တော့-

"ဟယ်လို"

ဖုန်းကို ကိုင်ပြီး အသံပေးလိုက်တာက သားပါ။ တစ်ဖက်က
ဘယ်သူဆက်တာမို့ သားရဲ့မျက်နှာလေး ဝင်းပသွားသည်မသိ။

"ဟုတ်ပါတယ်...သားပါ...ဗဟိုရ်လေ"

"....."

"ဟို...မေမေက သားကို ဘယ်မှမသွားခိုင်းတော့ဘူး။ အဲဒါ
ကြောင့် သား မလာတာပါ"

"....."

"ဟုတ်တယ်...သား အိမ်မှာနေရတာ မပျော်ဘူး"

"....."

"တကယ်လာခေါ်မှာလား"

"ဗဟိုရ်"

"အဲ...မေမေ လာပြီ"

ကြည်မွေ့ လျင်မြန်စွာ သားဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်ပြီး-

"ပေးစမ်း"

"မေမေ"

"ဆက်မပြောနဲ့...ဘာမှမကြားချင်ဘူး"

ကြည်မွေ့ နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ပြီး ဖုန်းကို နားမှာကပ်လိုက်၏။

"သမီးကြီး"

"ဟင်...ဖေဖေ"

ဗိုလ်ဝေး ဆက်တယ်မှတ်လို့ ပက်ပက်စက်စက် ပြောပစ်လိုက်မို့
နှုတ်ခမ်းထားသမျှ ဖေဖေဖြစ်နေတော့ ဝန်းကနဲ ပြိုကျသွားသည်။

"သမီးကြီး...ဖေဖေကို စကားနည်းနည်းလောက် ပြောခွင့်ပြုပါ"

အော်

"ဖေဖေအကြောင်းကိစ္စမဟုတ်ရင်တော့ မပြောပါနဲ့ ဖေဖေရယ်"

“အိမ်ရှေ့ပူ အိမ်နောက် မချမ်းသာဆိုသလို ဖေဖေသားသမီးတွေက ကိစ္စ ဖေဖေကိစ္စပဲပေါ့ သမီးရယ်...ဖေဖေ ပြောမှဖြစ်မှာနို့လို့ပါ”

ကြည်မွှေ့ အသံတိတ်သွားလေ၏။ ဖေဖေ ပြောချင်တာ ဘယ်သူ့အကြောင်းလဲ။ သူမနှင့် ဗိုလ်ဝေးရဲ့ပတ်သက်မှု ဘာက ဘူးပေါ်သလိုပေါ်သွားပြီဆိုတော့ ကြည်မွှေ့ ရှက်သည်။ ဘယ်သူနဲ့မှလည်း ရင်ဆိုင်ချင်တော့သလို ဘယ်သူ့အကြောင်းမှလည်း မကြားချင်။

ဒါပေမဲ့...

အခုတစ်ဖက်မှာ ဖုန်းပြောနေတာက ဖေဖေ။ တစ်သက်လုံး ဖေဖေ စကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်လာခဲ့ပြီးမှ မလိုကာမှ ကူးတို့ခတောင်သလို နားမထောင်ချင်ဘူး မပြောပါနဲ့လို့ ဘယ်လိုပြောရမလဲ။

“သမီးကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့...သမီး နားထောင်နေပါတယ် ဖေဖေ”

“သမီးကြီးကို ဖေဖေ တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်”

“အို...ဖေဖေ”

“သမီးကြီး အိမ်ကို လာခဲ့ပေးပါကွယ်”

“ဟင့်အင်း”

“သမီးကြီး မလာတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဆိုရင် မြေးလေးတို့ကိုဖြစ်ဖြစ်”

“မဖြစ်လို့ပါ ဖေဖေရယ်...ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“မဖြစ်လို့ မရဘူး...သမီး၊ အခု ဗိုလ်ဝေး နေ့ရောညရော အခုက ရခိုပြီး သောက်နေတာ ဒုက္ခရောက်တော့မယ်။ ထမင်းမစားဘဲ အခုချည်းပဲသောက်နေတာ သမီးကြီးနဲ့ပတ်သက် တစ်ယောက်ယောက်တာ နှလုံးမယ် သမီးကြီး”

“သူစိတ်နဲ့သူကိုယ်ပဲ ဖေဖေရယ်...သမီးတို့သားအိမ် အေးအေးနဲ့ နေပါရစေတော့”

“သမီးကြီး”

တုန်ယင်အက်ကဲ့သော အသံနှင့် ခေါ်ပြီးမှ တိတ်ကျသွားလေ၏။ ကြည်မွှေ့ ဆက်နားထောင်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပြီမို့ ဖုန်းကို ချပစ်လိုက်၏။ သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဖေဖေရယ်။

ကြည်မွှေ့ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ ဘယ်ညာလူးလျက် အရပ်အခြားပြတ် ခူးညွတ်ကျသွားလေလျှင်-

“မေမေ...မေမေ”

“သား”

“မေမေ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး သားရယ်”

ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့လူရဲ့ရင်ထဲမှာ တကယ်တော့ အူတွေ၊ အသည်းတွေ အပိုင်းပိုင်း ပြတ်လုမတတ်ပါလေ။ ကြည်မွှေ့ သားကို ရင်ခွင်ထဲ ချဲ့ပွေ့ပြီး-

“သားရယ်”

သားကို သာယာချမ်းမြေ့တဲ့ မိသားစုဘဝလေး တည်ဆောက်ပေး နိုင်မယ့် မေမေဘဝမှာ အလင်းပျောက်နေတာ ကြာခဲ့ပါပြီကွယ်။ သားချစ်တဲ့ဘဝမျိုး ဘယ်တော့မှ မျှော်လင့်လို့ မရနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ...

အခန်း (၃၀)

“ဝုန်း”
“ဒုန်း”
“ခွမ်း”
“ဒယ်ဒီ”

ချာချာတစ်ယောက် ဗိုလ်ဝေးကို ချောင်းကြည့်နေရာမှ ဗိုလ်ဝေးကိုယ်ကြီး ထိုင်ခုံပေါ်ကနေ ပြိုကျသွားတာကို မြင်လိုက်ရတော့ အခန်းထဲကို ပြေးဝင်လာ၏။ လက်နှင့်တိုက်မိပြီး ပြွတ်ကျသွားတဲ့ ဖန်ခွက်တွေနှင့် ဖုလင်းက ဖရိုဖရဲနှင့် အလဲလဲအကွဲကွဲပါ။

“ဒယ်ဒီ...ဒယ်ဒီ”
“ဟင်”

အသံဗလံတွေကြားလို့ ပြေးလာတဲ့ ဒေါ်ဖြူမှာလည်း ဗိုလ်ဝေးအဖြစ်ကို မြင်လိုက်ရတော့ ရင်ဘတ်ဖိမိသွား၏။

“ချာချာ...ရှေ့မတိုးနဲ့”

ဖန်ခွက်ကွဲတွေက မြင်မကောင်းအောင်ဖြစ်နေတာမို့ ဖခင်ဆိုတဲ့စောသွားထူဖို့ ကြိုးစားလိုက်တဲ့ ချာချာကို ဒေါ်ဖြူ ပြေးဆွဲလိုက်သည်။ လေးကို ဖန်ခွက်ကွဲတွေ စူးမှာစိုးလို့ပါလေ။

“ဒယ်ဒီ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ...ဒယ်ဒီကို ထူပါဦး ဘွားဖြူရဲ့...ဒယ်ဒီ”

“ချာချာ...နောက်ဆုတ်...ဘွားဖြူ...ဒါတွေ အရင်သိမ်းလိုက်ဦး...အော်... ပြီးမှ သမီးဒယ်ဒီကို ထူပေးကြတာပေါ့”

“ဒါဆို မြန်မြန်လုပ်ပါ ဘွားဖြူရဲ့”

“အေး...အေး”

ဒေါ်ဖြူ တံမြက်စည်းနှင့် အရင်သိမ်းပြီး အရင်လိုစွာ ဖန်ကွဲတွေကို စုသိမ်းထားလိုက်၏။ စုထားပြီးရင် ထိမိရမိ မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့။ ဗိုလ်ဝေးအနားသို့ ချာချာနှင့်ကပ်ကာ-

“ဒယ်ဒီ”

“ဗိုလ်ဝေး...သား”

“ဘာလဲ...ဘာတွေလဲ...ဘယ်သူတွေလာပြီး သောင်းကျန်းနေတာနားပြီးလိုက်တာကွာ”

“ချာချာပါ ဒယ်ဒီရဲ့”

“သား...ဗိုလ်ဝေး...ကြီးဖြူပါကွယ်”

ဒေါ်ဖြူနှင့်ချာချာ ဆွဲထူပေမယ့် ဗိုလ်ဝေးကိုယ်ကြီးကို မနိုင်ကြပေ။ ဗိုလ်ဝေးက သူ့ဘာသာပဲ ပြန်ထဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် ရေချိန်ကကိုက်တာအတိုင်း ကျော်လွန်နေပြီမို့ ထလိုမရပေ။

“ကြီးဖြူ...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ သားရဲ့”

“ကြီးဖြူဆိုတော့ ကျီးမည်းက ဘယ်မှာလဲ။ ကျီးဖြူကျီးမည်း

တစ်ကောင်တည်း...ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...ဟား"

အာလေးလျှာလေးအသံကြီးနှင့် ထင်ရာလျှောက်ပြောနေသော ဗိုလ်ဝေးကိုကြည့်ပြီး ချာချာခမျာ ငိုမဲ့မဲ့လေး ဖြစ်နေသည်။ ကလေးဆို တော့ အဖေဆိုသော အသိစိတ်နှင့် ဗိုလ်ဝေး တစ်ခုခုဖြစ်မှာကို စိုးရိမ်နေခဲ့ ရသည်။

"ကျီးဖြူကျီးမည်း တစ်ကောင်တည်းဆိုတော့ အဲဒါ မှားတယ်။ ဟုတ်တယ်...ဘယ်အရူး ဘယ်ငမူးက မှန်တယ်ပြောလဲ။ တကယ်ဆို ကျီးဖြူနဲ့ကျီးမည်း နှစ်ကောင်ရှိရမှာ။ ဟုတ်တယ်...နှစ်ကောင်ရှိရမှာ။ တစ်ကောင်ကို အမွှေးနုတ်...ပြုပ်သုပ်ပြီး အရက်နဲ့မြည်းရမှာ။ ဟား... ဟား...ပွတာပဲ။ ကျီးမည်းကို အရင်မြည်းပြီးမှ ကျီးဖြူကို"

"သား...ဘာတွေပြောနေတာလဲကွယ်။ ဒုက္ခပါပဲ...ညာကလည်း ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်"

ဗိုလ်ဝေး မျက်လုံးကို ပွတ်သပ်၍ ကြီးဖြူကို ပြုံးပြဲကြည့်ကာ လက်ညှိုးထိုးလျက်-

"အဟဲ...ကျီးဖြူကိုတော့ ချမ်းသာပေးရမယ်။ ကိုယ့်အဖေ ဆိုလည်းဟုတ်...ကိုယ့်အဒေါ်ဆိုလည်းဟုတ်...အဟွန်း...ပြုပ်စားလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ"

"စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်"
"မညစ်ပါနဲ့...ကျွန်တော်ပြောတာက ငှက်"
ပြောပြီး လက်တွေက အရက်ပုလင်း လိုက်စမ်းနေသေးသည်။
"ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ...ကုန်ပြီလား အရက်...အရက်ကလေး ရေ...ငါ့ဆီကို အမြန်လာပါ...မိ...မိ...မိ"

မူးတဲ့သူများ အရူးနဲ့တူလှပါလား။ ဒါကြောင့် အရက်သေစာ ရောင်းချစီးပွားရှာသူများဟာ ဒီဘဝဆုံးလို့ နောက်ဘဝဆိုတာရှိလျှင် သူ့ဖူး ဖြစ်တယ်လို့ မြတ်စွာဘုရားက ဟောကြားခဲ့တာဖြစ်မှာပါ။ ရယ်စရာ

ကားတွေဖြစ်နေပေမယ့် ဒေါ်ဖြူကတော့ မျက်ရည်ကျနေရပြီ။ မီးတကာ နီးသဲမှာ အချစ်ကြောင့် တောက်လောင်တဲ့ အပူမီးက ငြိမ်းသတ်ရခက်ပါ သား။

ကိုယ်ကလည်း တန်ခိုးရှင်မဟုတ်တော့ လိုရာဖြစ်စေသတည်း ထုပ်မပေးနိုင်။ ဪ...အချစ်ကြောင့် လူတွေ ပျော်ရွှင်ကြသလို အချစ် ကြောင့်ပဲ အပူကိုဖက် ဘဝပျက်ကြ၊ မရှိလည်းခက်၊ ရှိလည်းခက်တဲ့အချစ် ကြောင့် လူတွေ...လူတွေ...တော်တော်ရူးကြပါလား။

"မမ...မမရေ...သား...သားလေး...အီးဟီး...ကျွန်တော့်ကို ထယ်ကြပါဗျာ...ကျွန်တော့်ရင်တွေ ပူလွန်းလို့ပါ"

"ကြီးဖြူ"
"ဟင်"

ညာအသံက စူးကနဲ ထွက်လာသည်။ ဒေါ်ဖြူ လှည့်ကြည့်လိုက် တော့ ညာက တံခါးဝမှာ ခါးထောက်၍ရပ်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက် ပြီး ဗိုလ်ဝေးကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေပုံက ဘုံမိမာန် အလှခံရတယ်ဆိုပြီး ခေါသအမျက်ချောင်းချောင်းထွက်နေသည့် အာဠာဝကဘီလူး၏ မျက်နှာ ထို ဖြစ်နေမလား။

"ဒီလောက် ရင်ပူနေတဲ့လူ ရင်ဘတ်ပေါ်ကို ရေခဲတုံးကြီးကြီး ထင်ပေးထားလိုက်"

"အို...မဟုတ်တာ ညာရယ်"
"အရက်ကုန်ပြီလား...ကျွန်တော့်ကို ရှာပေးပါ။ သူက ကျွန်တော့် နဲ့တော်ဒါကောင်းကြီးဗျ"

"ယူပေးလိုက်...ကြီးဖြူ"
"ဒုက္ခပါပဲ...ကွယ်"
"ဒီလောက်သေချင်နေတာ သေရင် ငိုပေးလိုက်ရုံပဲ...ယူပေး ထိုက်"

ကြည့်စမ်း...ပြောထွက်လိုက်တာ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့အသက်ကို ကြက်ကလေး၊ ငှက်ကလေးအတိုင်း သဘောထားနေသလား မသိပေ။ ချစ်လို့ဆိုတာတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ။ သူ့အချစ်က ငါမှ မစားရရင် ခွေးတောင် ချမကျွေးဘူး။ မြေကြီးထဲ တူးမြုပ်မယ်ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးပေါ့။

“ချာချာ”

“ရှင်...မာမီ”

“လာစမ်း...ဒီကို”

“ဟို...ဒယ်ဒီကို”

“သေပစေ...ထားလိုက်။ အဲဒါ နင့်အဖေ မဟုတ်ဘူး”

ပြောရင်းက လျှောက်လာပြီး ချာချာကို ဆွဲခေါ်သည်။ ချာချာခမျာ ဖခင်ကို စိတ်မချစွာ လှည့်ကြည့်ရင်းပဲ ပါသွားလေသည်။ ကလေးရဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ အတုအစစ် ခွဲခြားနိုင်စွမ်းမရှိဘဲ အဖေဆိုတဲ့ အသိတစ်ခု မှာပဲ ငြိတွယ်နေမှာပေါ့။ ကျွန်ုပ်တို့ကောင်ခတ်တဲ့ကြား ဘယ်သူတွေ မြေစာပင်ဖြစ်ဦးမလဲ။ အခု ကျွဲသုံးကောင်ကြားမှာ ရှေ့သို့ဆိုတာ မျှော်ကြည့် လျှင် ကလေးနှစ်ယောက်အတွက် ရင်လေးလှပါ၏။

“သား...ဗိုလ်ဝေး”

“အင်”

“ကြီးဖြူ...သားအခန်းထဲကို လိုက်ပို့မယ်နော်...ထ”

“အရက်ပေးပါ...ကျွန်တော် အရက်သောက်ချင်တယ်”

“သား သောက်ပြီးပြီလေ”

“မဝသေးဘူး”

“အိပ်ရာကနိုးမှ ထပ်သောက်ပါ သားရယ်...ကြီးဖြူစကားကို

နားထောင်ပါနော်”

ဒေါ်ဖြူ ဗိုလ်ဝေးကိုယ်ကြီးကို မနိုင်မနင်း ဆွဲထူလိုက်၏။ ဝင့်ကြီး လိုက်ပါပေ့ ကလေးရယ်...

“ကြီးဖြူ”

“ပြောလေ...သား”

“ကျွန်တော့်ဘဝက နေတာထက် သေတာက ပိုကောင်းတယ်... သိသား။ ကျွန်တော် သေချင်တယ်။ ကျွန်တော် သေမှာဗျ...ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...သေမင်းရေ ကျွန်တော့်ကို ဟယ်လီကော်ပတာနဲ့”

ဦးမိုးအောင် လာတာကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဒေါ်ဖြူတစ်ယောက် နှစ်ဝေးပါးစပ်ကို လက်ဝါးနှင့်ပိတ်ပြီး ခေါ်လာခဲ့တော့၏။ ဗိုလ်ဝေး သေခင် သူမသာ သေလိုက်ချင်တော့သည်။

အခန်း (၃၁)

ဟိုး...အမြင့်ဆုံးက ခရေပွင့်လေးလို
 လေအတိုက်မှာ အပင်နဲ့ဝေးရာ လွင့်ရတယ်။
 ဝေခွင့်ရသလို လေအပင်မှာ ဟိုး အဝေး...
 ခရေကို ဥပမာပေးရ
 ငါ့ဘဝ ကြွေမွှေးရာ...။

မောင်ရယ်...

ချစ်ခြင်းတွေ ရင်မှာတပွေ့တပိုက်နဲ့
 လကိုမျှ ချိုချင်သော်လည်း
 ထို...ထိုသောဘဝတွေမှာ
 ကိုယ့်ဘဝဟာ နေပြုံးလို့
 ဆံခြောက်ကျောပူ
 မြေပူရာ ကင်းနောက်သဖွယ်မို့
 ကျောပေါ်မှာ သောက
 ရင်ဘတ်က ဖဆပလ ဖြစ်လို့
 တိတ်တဆိတ် ကျိတ်မှိတ်မျက်ရည်တွေကိုသာ
 သိမ်းထားပါရစေ...။

အချစ်က ချိုခဲ့တယ် မောင်...ဘဝအကျိုးပေးခါးတာကို မောင်က
 တူးလိုပါလို့ မမ အပြစ်မဆိုရက်ပါဘူး။ တူးတူးခါးခါး မောင်သာ မမရဲ့
 နှလုံးသားက အရှင်သခင်ပါ။ ကံကြမ္မာလက်တံရှည်က မျက်ရည်မည်း
 ကြီးနဲ့ မွေနှောက်ရက်စက်သမျှ ဒီဘဝ ဒီမျှနဲ့သာ ပြီးဆုံးပါစေတော့။

“အေ”

“ဟင်”

ကြည်မွေ့ ဒီခြံထဲကို တိတ်တဆိတ်ကလေး ဝင်ရောက်လာခဲ့တာပါ။
 မောင်နဲ့ခရေတွေ အတူကောက်ခဲ့ဖူးတဲ့အချိန်လေးတွေကို လွမ်းဆွတ်သတိ
 ချခြင်းများစွာနှင့် ခရေပင်ကြီးကို လာနှုတ်ဆက်တာပါ။ ဒီအပင်အောက်
 ထို နောက်တစ်ခေါက် ရောက်လာနိုင်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်တော့ဘူးလေ။
 ညာက မောင် တရားဝင်လက်ထပ်ထားတဲ့ ဇနီးမဟုတ်လား။

အရင်းလဲရင် အဖျားထင်းဖြစ်တယ်တဲ့။

အချစ်ကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး မမ မမိုက်ပါရစေနဲ့တော့။ သားကို
 ညာတို့သားအမိ လက်ညှိုးထိုးတဲ့အဖြစ်မျိုး အရောက်မခံနိုင်ဘူး မောင်။
 မောင်က သားရဲ့ဖခင်တစ်ယောက်မို့ သားရဲ့အနာဂတ်အတွက် ရှေးရှုပြီး
 မိဘတွေဖြစ်ကြတဲ့ မမနဲ့မောင်က နှလုံးသားကို စတေးလိုက်ကြပါစို့။

ခရေပင်ဆီသို့ ဒယီးဒယိုင် လျှောက်လာသော ဗိုလ်ဝေးကို မြင်လိုက်
 ရသဖြင့် မွေ ခရေပင်ကွယ်သို့ ဝင်ပုန်းလိုက်သည်။

“ဟား...ခရေပွင့်တွေလည်း မကြွေပါတော့ဘူးလား”

အမူးသမား ခရေတုံးချိန်ကို မေ့လျော့နေရောသလား။ ဗိုလ်ဝေး
 ခရေပင်ကို မော့ကြည့်ကာ-

“ငါ့ဘဝ...ငါ့ရင်ထဲမှာ ဘာဆိုဘာမှ မရှိတော့ပါလားဟင်...”

မမရဲ့ ကိုယ်စားပြု ခရေပွင့်လေးတွေတောင် ငါ့ကို မုန်းလို့ ရှောင်ပုန်းကုန်
 ကြပြီထင်ပါရဲ့...သွားကြ...သွားကြ”

ဗိုလ်ဝေး ပုလင်းကို မော့ချလိုက်ရင်း-

“အရက်ပဲ ကောင်းတယ်...သောက်ရင် သောက်သလောက် မှောင်
မှောက်ကရောပေါ့။ အချစ်တွေ...အမှန်းတွေက ဘာမှမကောင်းဘူး
သောက်လည်းမမူး...မှောက်လည်းမရ...ဘာမှကို အသုံးမကျတာ—
သွားကြ”

ကြည်မွေ့ ဗိုလ်ဝေးကို ချောင်းကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ နှင့်သွားသည်။
သူမ ဒီလိုလုပ်တာ ကလေးဆန်မှန်းသိပေမယ့် ကိုယ်လည်း ယဉ်ယဉ်
နဲ့ ရူးနေရသည့်အဖြစ်မျိုးမဟုတ်လား။ ဗိုလ်ဝေးက ခရေပင်ကို နှိုး
တွေဝေငေးနေလိုက်...အရက်ကို မော့ချလိုက်နှင့် မြင်ရတာ မသက်သာ
ပေ။ ဒီအရက်တွေကို မသောက်ပါနဲ့ ဗိုလ်ဝေးရယ်လို့ သွားပြီးတားလိုက်
ချင်ပေမယ့် ကိုယ်က ဆိုင်သာဆိုင် ပိုင်ခွင့်မရှိသူလေ။

သူ့အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ကြည်မွေ့ မျက်ရည်တွေကျလာ၏။ ရှိုက်ဆဲ
မထွက်အောင် ထိန်းချုပ်နေရတာက အနိုင်နိုင်။

“ကိုယ့်သားကိုတောင် သားလို့ခေါ်ပြီး ထွေးထွေးပိုက်ပိုက်နေ
မရတဲ့ဘဝ...မင်း တော်တော်ကံဆိုးပါလား ဗိုလ်ဝေးရယ်။ လမိုက်တဲ့
ချကိုက်တဲ့ပန်း...မှန်းဆွဲသောမျဉ်း ဘယ်နေရာမှာမှ အထာမ
မတင့်တယ်တော့တဲ့ဘဝမှာ မင်း သေတာပဲကောင်းတယ် ဗိုလ်ဝေး—
မင်း သေလိုက်စမ်းပါ...သေစမ်း...သေစမ်း”

မောင်ရယ်...မမကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။

“သား...သားရေ...ဖေဖေလေ မင်းကို လူမမြင်ကွယ်ရာအရပ်မှာ
ပဲ သားလို့ ဝအောင်ခေါ်လိုက်တော့မယ် သားရယ်...ဟီး”

ခေါ်ပါ မောင်ရယ်...မောင့်မှာ ခေါ်ခွင့်ရှိပါတယ်ကွယ်။

“မမ...ဒီခရေပင်က ခရေတွေ ရနံ့မပြယ်သရွေ့ မောင် မမ
ချစ်နေမယ်ဆိုတာ ယုံပေးပါ မမရယ်...မမတို့သားအမိကို မောင် ဒီဘဝ
မှာ မပိုင်ဆိုင်နိုင်တော့ဘူး မမ...မောင် သေသွားခဲ့ရင် မောင့်ဝိညာဉ်က
မမတို့သားအမိအနားမှာ ရှိနေမှာပါ။ ဝိညာဉ်ဘဝနဲ့ပဲ မမတို့သားအမိကို

စောင့်ရှောက်ပါရစေတော့”

အို...မောင်ရယ်။

“သားရေ”

“ဖေဖေ”

“ဟင်”

“ဖေဖေ”

အို...ဆံပင်လေးတွေ တဖွားဖွားဖြစ်အောင် မောကြီးပန်းကြီးနှင့်
ပြေးလာတာ သားပါလား။

“ဖေဖေ”

“သား”

ဗိုလ်ဝေး အရက်ပုလင်းကို လွှင့်ပစ်ပြီး သားဆီသို့ လက်ကမ်းပေး
သည်။ သားက ပြေးလာပြီး ဖခင်၏ရင်ခွင်တွင်းသို့ တိုးဝင်လေ၏။

“သား...သားရယ်...ဖေဖေသားလေး”

ဗိုလ်ဝေး သား၏မျက်နှာပြင်လေးအနံ့ နမ်းရှိုက်နေမိ၏။ ဗဟိုရိုက
အရက်စော်နံ့လို့ နှာခေါင်းလေးရှုံ့နေပေမယ့် ငြိမ်သက်နေသည်။ သွေးက
ကေးပြောတော့လည်း တားဆီးလို့မရနိုင်တော့ပေ။

“သား”

“ဗျာ”

“သား...ဖေဖေဆီကို လာတယ်နော်”

“ဟုတ်”

“ဖေဖေ ဝမ်းသာလိုက်တာ သားရယ်...အား”

ဗိုလ်ဝေးခေါင်းထဲမှာ မိုက်ကနဲဖြစ်သွားလို့ လက်နှင့်ခေါင်းကို
တိုင်ထားမိလေလျှင်-

“ဖေဖေ...ဖေဖေ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဘာ...ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး သားရယ်...ဖေဖေ ခေါင်းနည်းနည်း

မူးသွားလို့ပါ”

“မူးမှာပေါ့...ဖေဖေက အရက်သောက်တာကိုး”
ကလေးက ကလေးအတွေးနှင့်ပဲ ပြောချလိုက်တာပါ။

“ဖေဖေ”

“ဟင်...ဘာလဲ...သား”

“ဖေဖေ သားကိုချစ်လားဟင်”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ သားရယ်...ချစ်တာပေါ့။ ချစ်တာပေါ့
ဖေဖေကိုယ်ခန္ဓာ၊ ဖေဖေအသွေးအသားတွေထက်တောင် ပိုချစ်သေးတယ်။
ဟောဒီလောကကြီးထဲမှာ ဖေဖေအချစ်ဆုံးက သားတို့သားအမိပဲ သား”

“တကယ်နော်”

“၉၉၉ ကယ် ထပ်ဖြည့်တယ်ဗျာ”

“ဒါဆို အကယ်တစ်ထောင်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သားကို အကယ်တစ်ထောင်ချစ်ရင် အရက်မသောက်ပါနဲ့ ဖေဖေ
ရယ်...နော်”

ဗိုလ်ဝေး သားကို တွေ့တွေ့ငေးငေးလေး စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ဖေဖေ
အရက်သောက်တာ စိတ်ညစ်လို့ပါ သားရယ်။ ချစ်လိုလျက်နဲ့ ဝေးနေရတဲ့
ဘဝမှာ ဖေဖေဝေဒနာ အငွေ့အသက်တွေကို ကုစားဖြေသိမ့်ပေးနိုင်တာ
အရက်ပဲရှိတာပါ။ ဒါတွေကို နောက်တော့ သားလေး နားလည်လာမှာပဲ
ကွာ။

“နော်...ဖေဖေ”

“ဒါတစ်ခုတော့ ဖေဖေကို မတားပါနဲ့ သားရယ်...နော်။ ဒါနဲ့
သား ဖေဖေဆီကို ဘယ်သူနဲ့ လာတာလဲဟင်...မေမေနဲ့လား”

ဗဟိုရိုက ခေါင်းလေးခါလျက်-

“သားတစ်ယောက်တည်းလာတာ”

“ဟင်...ဘယ်လို”

အို...ဘုရား...ဘုရား...သားလေးတစ်ယောက်တည်း လာခဲ့တာ
ဆိုပါလား။ သတ္တိတွေ တယ်ကောင်းနေပါလား သားရယ်။ မတော်လို့
ထမ်းမှာ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ဒုက္ခ။ မေမေ့ကို ရင်ကျိုးအောင် လုပ်နေတာလား
သားရယ်။

“ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့ ဖေဖေရဲ့...သား ဒီလောက်တော့ ကျွမ်းပါ
တယ်။ သားတို့ နှစ်ခြံကျော်က ဦးလေးကြီးက တက္ကစီမောင်းတယ်လေ။
အဲဒီဦးလေးကြီးကို မနေ့ကတည်းက အကူအညီတောင်းထားတာ။ ဒီနေ့
မေမေ မရှိတာနဲ့ အဲဒီဦးလေးကြီးကို လိုက်ပို့ခိုင်းတာလေ။ ပိုက်ဆံပေး
တော်တာပဲ...ရတာပေါ့ ဖေဖေရဲ့”

ဗိုလ်ဝေး သား၏သတ္တိကို လက်ဖျားခါသလို မျက်လုံးပြူး
ရင်ပူလည်း ဖြစ်ရ၏။ လမ်းမှာ အန္တရာယ်တစ်ခုခုသာဖြစ်ရင် အားလုံး
တိုက်ကျိုးနည်းရချေရဲ့။ စောစောက သောက်ထားတာတွေပင် သားစိတ်
နှင့် ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်း မသိတော့ချေ။

“သား”

“ဗျာ”

“နောက်ကို အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ သားရယ်...နော်။ လူကြီးတွေ
စိတ်ပူအောင် ငါ့သား မလုပ်ပါနဲ့။ အန္တရာယ်ဆိုတာ ကြိုမမြင်နိုင်ဘူး
သားရဲ့။ သား တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ဖေဖေရော မေမေရော ရင်ကွဲရမှာ”

“ဪ...လက်စသတ်တော့ ဒီမှာ ရင်ကိုခွဲ အသည်းကိုထုတ်ပြ
အကြတာကိုး...ဒီကတော့ ဘယ်နေရာ မူးလဲနေပြီလဲလို့ တာဝန်မကင်း
စွာ လိုက်ရှာနေတာ...လက်စသတ်တော့...အဟွန်း”

“ညာ”

ညာ မဲ့ရွဲမျက်စောင်းထိုးလေ၏။ သာယာကြည်ဖြူဆက်ဆံစရာ
အကြောင်းမှ မရှိတော့တာလေ။ ခွင့်လွှတ်လိုက်ဖို့ကလည်း ကြည်ညိုအိမ်

နှင့်ယှဉ်ပြီး ညာ မရှုံးချင်။ နိုင်လိုမှုတွေ အမြဲကြီးစိုးနေသူမို့ ဖွတ်မရ
ဓားမဆုံးတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူး။ ဓားမကို ခါးထိုးပြီး ဖွတ်ကို မေ့လို့
အရင်အော်ပြီးမှ ရိုက်သတ်တော့ရော မဖြစ်ဘူးလား။

အစက ချစ်တာတစ်ခုပဲ သိသည်။ အခု ချစ်တာထက် အရေးကြီး
တာက သူ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ ရဖို့မဟုတ်လား။ ညာ ဖဲရှုံးလို့ ကြွေးတွေ
သောက်သောက်လဲအောင်တင်နေတာ ဘယ်သူမှမသိပေ။ အဲဒီကြွေးတွေ
ဆပ်နိုင်ဖို့ သူ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေရမှ ဖြစ်မည်။ သူ့ကို ကြည်မွှေအိမ်လက်ထဲ
ထည့်လိုက်လျှင် သူ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ ညာ ဆုံးရှုံးသွားမှာပေါ့။ သူ အရင်
သောက်လွန်ပြီး သေသွားတော့ရော ဘာဖြစ်လဲ။ လင်သေ မယားစား
ဆိုတော့...

ညာ ကြိတ်ပြုံးလိုက်၏။ မစားရတဲ့အခဲ သဲနဲ့ပက်ဖို့ ဝန်မလေးသူပီပီ
သူ့ကို စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်အောင် လုပ်ရမှာကို ညာ ကျေနပ်သည်နဲ့

“နင် ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ ဗဟိုရ်”

“သား ဖေဖေဆီကိုလာတာ”

“ဘာ”

“ညာ...မင်း ကလေးကို ပြဿနာမရှာနဲ့နော်။ ငါ့သားကိုထိရင်
ငါ သည်းခံနေမှာ မဟုတ်ဘူး”

ညာက ဝိုလ်ဝေးစကားကို မကြားသည့်အလား-

“ဖေဖေ...ဟုတ်လား...ဗဟိုရ်...ဘယ်သူက နင့်အဖေလဲ...
ပြောစမ်း”

“အန်တီညာ မသိဘူးလား...ဦးဝိုလ်ဝေးက သားရဲ့ဖေဖေ...
အန်တီညာတို့ကသာ အင်ကြီးကို အရောင်တင်ထားတာ”

ဗဟိုရ်ကလည်း ချက်ချာသူလေးပီပီ ပြောချလိုက်တာ ဒေါက်ကနဲ
ပါပဲ။ ဒါကိုပဲ ညာ ဒေါသဖြစ်ဆွေဆွေခုန်ကာ-

“ဟင်...နင် ဘာပြောလိုက်တာလဲ...ပြန်ပြောစမ်း ဗဟိုရ်”

“ညာ”

“သားက ဖေဖေရဲ့သားအစစ်လို့ပြောတာ”

ဗဟိုရ် သတ္တိကလည်း မခေ။ ကြည်မွှေ ခရေပင်ကွယ်ကနေ ဘာ
ဆုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။

“သောက်ကလေး...လူပါးဝလို့...ကဲ”

“အ”

“ညာ”

ညာက ဗဟိုရ်လက်ကို ဆောင့်ဆွဲခေါ်ပြီး ကျောပြင်ကို လက်ဝါးနှင့်
နိုက်လေလျှင် ဝိုလ်ဝေး မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားလေ၏။ သားသမီးကို
ဆီလာလျှင် အသက်ပေးကာကွယ်တတ်ကြတာ မိဘတွေပဲ မဟုတ်လား။
သားကိုထိတော့ မချိုသော ရင်ဘတ်မှ ဒေါသထွက်လာခြင်းသည်
စမ်းမမြင် လမ်းမမြင် ဖြစ်ကုန်တော့၏။ နောက်တစ်ချက်ရိုက်ဖို့ ရွယ်
ထိုက်တဲ့ ညာလက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်ပြီး-

“မိန်းမယုတ်မ...ကဲ”

“ဖြန်း”

“အား”

“သား”

“ဟင်...မေမေ”

ကြည်မွှေ ဘယ်လိုမှမနေနိုင်တော့သဖြင့် ခရေပင်ကွယ်မှ ပြေးထွက်
ပြီး သားကိုဆွဲကာ ဖက်ထားလိုက်၏။ ကိုယ်တစ်ခါမျှ မရိုက်ဖူးတဲ့သားကို
သူများရိုက်တာ ခံနိုင်ပါ့မလား။ အရင်က ဘယ်လောက်ပဲ သည်းခံအား
ဓာတ် ကောင်းခဲ့ကောင်းခဲ့ သားကိုထိတော့ အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်
ထာပြီး မျက်ရည်တွေက မိုးပြိုနေသည့်နယ်။

“မင်း မကျေနပ်တာ လူကြီးတွေကို မဟုတ်လား...ညာ၊ မဆိုင်
တဲ့ကလေးကို မင်း ထိစရာ မလိုဘူး”

ညာ နှုတ်ခမ်းကို ဖောက်ထွက်လုမတတ် ဖိကိုက်ထားပြီး ပါးထို
ပွတ်၍ ပြန်လှည့်လာသည်။

“ကိုကို...ညာကို ရိုက်တယ်”

“ရိုက်ရုံမဟုတ်ဘူး...ငါ့သားကိုထိရင် ငါ့ သူသတ်ရဲတယ်ကွ”

ညာ ကြည်မွေ့ကို မြင်သွားပြီး-

“ဪ...ဟော်...မိသားစုတွေ ခရေပင်အောက်မှာ အလွမ်းဝန်း
တွေ လာကောက်နေကြတာကိုး...ဟိုတစ်ယောက်လည်း လူရှေ့မှာတော့
ဝိသာခါလိုနေပြပြီး ကွယ်ရာမှာ ဒီမှာ ကြောင်သူတော်ကြွက်သူနိုး
လာလုပ်နေတာကိုး”

“နင် ငါ့ကို မစော်ကားနဲ့ ညာ”

“စော်ကားတာက ဘယ်သူလဲ...သူများလင်ကို ကြောင်တောင်
နှိုက်ချင်တဲ့ မိန်းမ”

“ညာ...မင်း”

ဗိုလ်ဝေး ဖြစ်နိုင်လျှင် သတ်ပစ်ချင်မိ၏။ အရာရာအကြောင်း
ကြောင်းတွေကို ထောက်ထားနေလို့သာပေါ့။

“ထန်းပင်က ဘယ်ပဝေသနီကပဲ ပေါက်ခဲ့ပေါက်ခဲ့ ညောင်ပင်က
မျိုထားလိုက်ရင် ညောင်ပင်လို့ပဲ အများက ခေါ်ကြတယ် ဒေါ်ကြည်မွေ့
အိမ်...ရှင် ကိုကိုနဲ့ ညာအရင်ကတည်းက ကလေး ဘယ်နှယောက်ပဲ
မွေးခဲ့မွေးခဲ့ တရားဝင်လက်ထပ်ထားတဲ့ ညာပဲ မယားကြီး...ရှင်းလား”

“ဟာ...ကွာ...တောက်”

“ဖြန်း”

ဒီတစ်ခါတော့ ဗိုလ်ဝေး ညာတာခြင်း၊ ထောက်ထားခြင်းတွေ
ကင်းမဲ့စွာ ရိုက်ချပစ်လိုက်၏။ အဲဒီအတွက် တုတ်နဲ့ပဲရှင်းရှင်း၊ ဓားနဲ့ပဲ
ရှင်းရှင်း ရှင်းချင်တဲ့သူ လာခဲ့။

အခန်း (၃၂)

ကြည်မွေ့ ပြောပြသမျှ နားထောင်ပြီး ဇင်သူနှင့်လဲ့လဲ့က သက်ပြင်း
ညီယံစီချကြသည်။ ပြီးမှ လဲ့လဲ့က-

“နင်တို့အဖြစ်က ရိုမီယိုနဲ့ ဂျူးလီးယတ်တို့ထက်တောင် သနားဖို့
ကောင်းနေပါလား မွေ့ရယ်...အကြောင်းကံရယ်ပေါင်းရန်ကတော့
လွယ်တာ အသေအချာပဲ”

“အေးဟယ်...ခွန်ဆန်လောနဲ့ နန်းဦးရာလို သေရင်တောင် ဟိုမိန်းမ
ဝါးသုံးဆစ် လိုက်ခြားမလား မပြောတတ်ဘူး။ အဲဒီလိုလုပ်ရင် ငြိမ်ခံ
နေတဲ့ မွေ့ရေ...သေရာကထပြီး ဂုတ်ချိုးသာသတ်ပစ်လိုက်တော့”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ ဇင်သူရယ်...ဝိညာဉ်လောကဆိုတာ
ဘာမှသေချာတာ ရေရာတာမရှိဘူး။ သေပြီးမှတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြန်ထ
သတ်နိုင်မှာလဲဟဲ့”

“ကဲ...ဟိုကောင်မကို ဒေါသဖြစ်လို့ ပြောတာပါဟယ်...နေရာ
ဘာက အထကောက်နေတော့တာပဲ”

“ကဲ...တော်ကြပါတော့ဟယ်...နင်တို့ အငြင်းပွားနေကြမှာလား
ငါ့ကို အကြံပေးကူညီကြမှာလား”

ကြည်မွေပြောတာနှင့်ပဲ နှစ်ယောက်စလုံး ငြိမ်သက်သွားကြသည်။
ဗဟိုရ်ကတော့ မိခင်၏ဘေးမှာ ငူငူငေါင်ငေါင်လေး ထိုင်နေ၏။ သူ့
ရိုက်ပြီး မိဘနှစ်ပါးကို ပြဿနာရှာတဲ့ အန်တီညွှာကို မကျေနပ်ပေ။ မေ
ရိုက်တာ နည်းတယ်တောင်ထင်သေး၏။ တစ်ခါတည်း သတ်ပစ်ဖို့ကောင်
တာ။

- “နင် ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒကို ပြောမှ တို့...ကူညီလို့ရမှာပေါ့ မွေ့ရဲ့”
- “ငါ သူတို့နဲ့ဝေးရာကို ပြောင်းချင်တယ်”
- “ဘယ်တော့လဲ”
- “အခုပဲ”
- “ဟယ်”

နှစ်ယောက်စလုံး ဟယ်ကနဲဖြစ်သွားကြပြီးမှ လဲ့လဲ့က-

- “နင်ကလည်း အခုလင်ယူ အခုသားမွေးလို့ ရမလား...မွေ့ရဲ့”
- “ဟယ်...နင့်ဥပမာကြီးက ကြမ်းလိုက်တာ လဲ့လဲ့ရယ်... အ

ရေတွင်းတူး အခုရေကြည်သောက်လို့ မရဘူးဆို တော်သေးရဲ့”
ဇင်သူက အပျိုကြီးပီပီ လဲ့လဲ့စကားကြောင့် မျက်နှာလေးရဲ့
သည်။

- “ကဲ...နင်ပြောသလိုပဲ ရေထားလိုက်ပါတော့။ အခု မွေ့
- ချက်ချင်းဆိုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲ”
- “နင် ပြောင်းသွားရုံနဲ့ ဒီကိစ္စက မပြီးဘူး...မွေ့ရဲ့”
- “ဒါဆို ငါ ဘာလုပ်ရမလဲဟင်”
- “မေမေ ဘာမှလုပ်စရာမလိုဘူး...အန်တီညွှာကို သား သွားသင်
- မယ်”
- “အို...သား”

ထိုင်ရာမှ ဆတ်ကနဲ ထထွက်သွားသော ဗဟိုရ်နောက်သို့ အားလုံး
အသီးသီး လိုက်သွားကြ၏။ မဟုတ်မခံ ကျွတ်ဆတ်ဆတ်စိတ်က ဗီဇကို
ပြတာလား၊ ဇာတိကိုပြတာလား။ နောက်က လိုက်လာသူတွေကို
ဆောင်ကွင်း၍ ဗဟိုရ် နောက်ကြောင်းပြန်ပြေးလာပြီး မီးဖိုခန်းထဲသို့
ဝင်သွားလေသည်။ ဗဟိုရ် ရှာနေတာ လူသတ်လက်နက်တစ်ခုခုပေါ့။
လူကြီးနဲ့ကလေး ရင်ဆိုင်လို့မနိုင်မှန်းကို ဗဟိုရ် သိသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ
တွေးနေတာက သူမုန်းတဲ့သူကို တစ်နေရာရာကနေ ချောင်းပြီး အလစ်
ဝင်သတ်ဖို့ပါ။

မီးဖိုထဲမှာ ဟင်းတွေချက်နေသော တင်တင် ဗဟိုရ် ပြေးဝင်လာ
တာကို တစ်ချက်သာ ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး သူမ လုပ်စရာရှိတာကိုသာ
ဆက်လုပ်နေ၏။ ဗဟိုရ်တစ်ယောက် တင်တင် ငရုတ်သီးစိမ်းညှပ်ပြီး
သိမ်းဖြစ်သေးဘဲ ချထားသောကတ်ကြေးကို ဆွဲယူပြီး ပြန်ထွက်လိုက်စဉ်

- “အမယ်လေး...သား”
- “သား...ဗဟိုရ်”
- “မေမေ့ကို ပေးစမ်း”

ကြည်မွေ သားလက်ထဲက ကတ်ကြေးကို လှယူပြီး သားရှေ့မှာ
နူးထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။

- “မေမေ့ကို ရင်ကျိုးအောင် မလုပ်ပါနဲ့ သားရယ်။ သား သူ့ကို
- သွားသတ်ရင် သားလေးပဲ ဒုက္ခရောက်မှာပေါ့ သားရဲ့။ စိတ်လိုက်မာန်ပဲ
- ထုပ်တာ လူမိုက်လေ...သားရယ်”
- “သား...သူ့ကို သတ်ချင်တယ်”
- “ဗဟိုရ်”

ကြည်မွေ ပြောမရတဲ့သားကို ဒေါသနှင့် ဆွဲလှုပ်လိုက်ကာ-
“နင်က ငါ့စကားကို နားမထောင်ဘဲ လူမိုက်လုပ်ချင်တာလား...
ပြောစမ်း”

“သူ့ကို သား မုန်းတယ်”

“တိတ်စမ်း”

ကြည်မွေ့ အသံက ကျယ်လောင်သွားလေသည်။

“မိုက်တယ်ဆိုတာ ကောင်းတဲ့အလုပ် မဟုတ်ဘူး... ဗဟိုရုံ။ နင်က ကလေးပဲရိုသေးတာ။ ဟိုက ပြန်သတ်ရင် နင်ပဲ သေသွားမှာပေါ့။ နင် သတ္တိတွေ အရမ်းကောင်းနေရင် ငါ့ကို အရင်သတ်စမ်း”

“ကဲပါ ကြည်မွေ့ရယ်... ကလေးကို အေးအေးဆေးဆေး နားလည် အောင်ပြောမှပေါ့”

“သား... လာပါ... သားရယ် အန်တီတို့နဲ့ အပြင်သွားရအောင် နော်”

လဲ့လဲ့က ဗဟိုရုံကို ချောခေါ်လေ၏။ ဗဟိုရုံက အံလေးတင်းတင်း ကြိတ်လျက်နှင့်သာ ပါလာလေသည်။ မျက်ရည်တွေလည်း ကျနေသေးပြီး လက်သီးလေးကိုလည်း ဆုပ်ထားလျက်ပါ။ သည်းခံနိုင်ခြင်းတရားတွေ ဘောင်ကျော်လာရင် ကလေးကစ ပေါက်ကွဲတတ်သည်လေ။ အားလုံးရဲ့ အနာဂတ်ကို မျှော်တွေးကြည့်ရင် ရယ်မောစရာကြီးပါလား။

စင်သူကလည်း မွေ့လက်ကလေးကို ဆွဲပြီး ထွက်လာခဲ့ရာ ဧည့်ခန်း ထဲကိုပြန်ဝင်တော့ ဖုန်းသံက မြည်နေသည်မှာ အဆက်မပြတ်ပါ။ ကြည်မွေ့ ခပ်သွက်သွက်ကလေးသွားပြီး နားထောင်လိုက်စဉ်-

“သမီးကြီးလား”

“ဟင်... ဖေဖေ”

“သမီးကြီး ဖုန်းမချလိုက်နဲ့နော်... ဖေဖေ အရေးတကြီး ပြောစရာ ရှိလို့ပါ”

ကြည်မွေ့ တွေကနဲ ဖြစ်သွားပြီးမှ-

“ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါ ဖေဖေ”

“သမီးကြီး”

ဖေဖေအသံက တုန်ယင်အက်ကွဲနေသည်မို့ ကြည်မွေ့ စိုးရိမ်စိတ်တို ဖျဉ်းထန်သွား၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဖေဖေ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဗိုလ်ဝေး... ဗိုလ်ဝေး အရက်တွေ အလွန်အကျွံ သောက်လို့ ဆေးရုံ တင်ထားရတယ် သမီးကြီး”

“ရှင်”

ကြည်မွေ့ ကိုင်ထားတဲ့ဖုန်း လွတ်ကျလုမတတ် တုန်လှုပ်သွားသည်။ ထွတ်မကျအောင် ဖုန်းကို နာနာဖိဆုပ်ထားလိုက်ရ၏။

“အဲဒါ... သမီးလိုက်သွားမှ ဖြစ်မယ်။ မြေးလေးကိုလည်း သူ တွေ့ချင်နေရှာတယ်။ ဖေဖေ လာခေါ်မယ်။ သမီးတို့သားအမိ စောင့်နေ နော်”

“သူ... သူ စိုးရိမ်ရလို့လား ဖေဖေ”

ကြည်မွေ့ တုန်တုန်ယင်ယင်လေးနှင့် မေးလိုက်တော့ တစ်ဖက်မှ သက်ပြင်းချသံကို ကြားရပြီး အဖြေမရပေ။

“ဖေဖေ... သူ့အခြေအနေက”

“နောက်ဆုံးအချိန်ရောက်နေပြီ... နင်တို့သားအမိ မရောက်သေးလို့ အသက်မထွက်သေးတာ။ အလောင်း လာသယ်လှည့်လို့ ရှင်းရှင်းပြော လိုက်စမ်းပါ ဖေဖေရာ”

“ဟင်”

“တိမ်စမ်း... ညာ”

တစ်ဖက်မှ ညာအသံကိုပါ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကြည်မွေ့ ဒူးပင် သွတ်ကျချင်သွားသည်။ အို... ကြည်မွေ့ လဲကျလို့မဖြစ်ဘူး။ ကြည်မွေ့ မောင့်ဆီကိုရောက်အောင် သွားရဦးမှာ။ မမ လာခဲ့မယ် မောင်... မောင် ဘာမှမဖြစ်ပါနဲ့။ မောင် ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့။

ကြည်မွေ့ ဖုန်းကိုချပြီး သားလက်ကို ပြေးဆွဲခေါ်ကာ-

“မွေ...ဘာဖြစ်တာလဲ၊ တို့ကို ပြောဦးလေ”

“မောင်...မောင်...အရက်တွေ အလွန်အကျွံသောက်လို့ တင်ထားရတယ်တဲ့။ အဲဒါ ငါ လိုက်သွားမှဖြစ်မယ်”

“ဟယ်...ဒါဆို တို့လည်းလိုက်မယ်လေ”

ကြည်မွေတို့နှင့်အတူ လဲလဲတို့ပါ လိုက်ခဲ့ကြ၏။ ဦးမိုးအောင်ထံ ဝင်ခေါ်ပြီး ဆေးရုံသို့ရောက်ခဲ့ကြစဉ်-

“မောင်”

“ဖေဖေ”

“ဗိုလ်ဝေး”

ခေါင်းတွေ စုပုံပြီး ဗိုလ်ဝေးကို ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြသည်။ မောင့် ရုပ်သွင်က ခုတော့ ဗိုလ်ဝေး မဟုတ်တော့တဲ့အတိုင်းပါလား မောင်ရယ်။ ဆံပင်တွေကရှည်ပြီး ဖရိုဖရဲနှင့်အပြင် မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်ရာတွေနှင့် သေသေချာချာ မကြည့်ဖြစ်တာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့ မောင့်မျက်နှာ...အို... မောင်ရယ်...။

အချိန်တိုတိုလေးအတွင်းမှာ မောင် ဒီလိုပုံစံဖြစ်အောင် ခံစားနေခဲ့ရ သလား။

ကြည်မွေ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော မောင့်ဆံပင်တွေကို သပ်တင်ပေးပြီး လက်ဖဝါးလေးကို ယုယစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားမိ၏။

“မောင်”

“ဖေဖေ”

“ဟော...နှုတ်ခမ်းလေးလှုပ်လာတယ်...မွေ”

“မောင်”

“ဖေဖေ...ဖေဖေ”

သားက သူ့အဖေကို အထပ်ထပ်ခေါ်နေသည်။ ဗိုလ်ဝေး ခေါ်နေသံ တွေကို ကြားပြီး မျက်လုံးက ဖွင့်လို့မရပေ။ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း လှုပ်လို့

မရသည့်အပြင် ရင်ထဲမှာ ဝေဒနာတွေက ပူလောင်ပြင်းပြစွာ။ ကိုယ့် အခြေအနေ ကိုယ်သိနေတာမို့ နောက်ဆုံးအကြိမ် သားနှင့်မမကို မြင်ခွင့် သွားချင်သည်။ ထို့ကြောင့် မျက်လုံးကို အားတင်း၍ ဖွင့်ကြည့်သော် သည်း ဘာကိုမျှ မမြင်ရတော့ချေ။

မမရယ်...

မောင်တို့ ခွဲကြရတော့မယ်။ မမကို မောင် ဘယ်လောက်ပဲချစ်ခဲ့ ချစ်ခဲ့ ကံကြမ္မာက ပေါင်းစည်းခွင့်မပေးတော့ဘူး မမ။ မမရယ်...မောင် ရယ်...သားရယ်...မိသားစုတွေ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေချင်ပေမယ့် အဲဒီလို နေရဖို့ မောင့်မှာ ကံပါမလာခဲ့ဘူးထင်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ မမရယ်...မောင် နောက်ဆုံး ထွက်သက်အထိ မမကို ချစ်သွားတယ်ဆိုတာ မမ ယုံကြည် ပေးပါ။ မောင့်ကို အသိအမှတ်ပြုပေးပါ မမရယ်။

“မောင်”

“မ...”

“မောင်ရယ်”

“မောင်...မောင်...မ...ကို...မမြင်ရ...တော့ဘူး”

“အို”

ကြည်မွေ မျက်ရည်တွေ အတားအဆီးမဲ့စွာ ကျလာ၏။ သားက သည်း ငိုနေပါပြီ။

“ဖေဖေ”

“သား”

“သား...လိမ်...လိမ္မာနေနော်”

“ဖေဖေ”

“မ...”

“မောင်”

“သား...သားကို...ဂရု...စိုက်...ပါ။ မောင်...မောင်...မမေ

ရတော့ဘူး”

“မပြောပါနဲ့ မောင်ရယ်...မောင် မပြောပါနဲ့။ မောင်က ဘာလို့ မနေရမှာလဲ။ မောင် နေရမယ်။ မမတို့သားအမိနဲ့ အတူတူ မောင် သက်တမ်းစေ့အောင် နေရမှာပါ...မောင်ရယ်”

“မောင်...ကိုယ်...မောင်...သိ...သိပါတယ်”

ဝေဒနာတွေ၏ ထိုးဆွမှုကြောင့် ဗိုလ်ဝေးမျက်နှာမှာ ရှုံ့မဲ့သွားလေ၏။ သူတို့ကိုကြည့်ပြီး ဘေးကလူတွေ ရင်ထဲမှာလည်း မချီတော့ပေ။ အားလုံး၏မျက်ဝန်းတွေမှာ မျက်ရည်စတွေနှင့်ပါ။ ဝေဒနာကို မချီမဆန့် ခံစားနေရသူကိုရော မွေ့နှင့်ဗဟိုရ်ကိုပါ ကြည့်၍ ဘယ်သူ စိတ်ချမ်းသာ နေနိုင်မှာလဲ။

ကြည့်မွေ့၏မျက်ရည်တွေက ဗိုလ်ဝေးလက်ကို စိုစွတ်သွားလေလျှင်

“မ...မငိုပါနဲ့...မ...မရယ်”

“သား...စကားမပြောနဲ့လေကွာ။ မင်း မောနေမှာပေါ့”

ဗိုလ်ဝေး၏မျက်ဝန်းထောင့်မှ မျက်ရည်များစီးကျလာသည်။

“မောင်နှလုံးသားကို မ...မမ...ထာဝရပိုင်ပါတယ်”

“မောင်ရယ်”

“ခ...ခရေတွေ...ရ...ရနဲ့...မ...ပြယ်သရွေ့ မမကို...မောင် မောင်”

ဗိုလ်ဝေး စကားမဆက်နိုင်တော့ပေ။ အသက်ရှူသံတွေ ပြင်းလာပြီး ရင်ဘတ်က မိုချေမောက်ချေ။ ဝေဒနာ လက်ဆပြင်းလာသည်ထင်ပါရဲ့။ ညည်းတွားသံလေးပင် မထွက်နိုင်တော့လောက်အောင် ခံစားနေရပုံထ မကြည့်ရက်စရာပါ။

“မောင်”

“ဖေဖေ”

“ဗိုလ်ဝေး”

“လုပ်ကြပါဦး...ဖေဖေ”

“ဟေ”

“မောင်ကို ကယ်ပါဦး...ဖေဖေရယ်...မောင်ကို ကယ်ပါဦး”

ဦးမိုးအောင် ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီနှင့် ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရ

နူးမသိဖြစ်နေစဉ် လဲ့လဲ့က-

“ဟဲ့...ဇင်သူ...ဆရာဝန်ကြီးကို မြန်မြန်သွားခေါ်စမ်းပါ”

“အေး...အေး”

ဇင်သူ ဆရာဝန်ကြီးကို သွားခေါ်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်စဉ် ဗိုလ်ဝေး ညီက ပြင်းပြသော အသက်ရှူသံတွေ ငြိမ်သက်သွားပြီး ဇက်ကလေး အောင်းကျသွားလေတော့၏။

“မောင်”

“ဖေဖေ...အီး...ဟီး”

“ဗိုလ်ဝေးရယ်”

“မောင်”

ဆေးရုံမှာမို့ ငိုသံတွေ မကျယ်ပေမယ့် လောကကြီးကိုတော့ ရိုက် ခတ်မြည်ဟီးသွားလိမ့်မည်ထင်၏။ အားလုံး သောကရေဆူအိုးထဲမှာ ခြေမြုပ်လို့ မျက်ရည်နှင့် နှစ်ပါးသွားနေချိန်မှာ ညှာတစ်ယောက် ဘယ်မှာ ထဲ။ ဗိုလ်ဝေးကို သိပ်ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ညှာ...တစ်နေရာရာမှာ ကျိတ်ငို နေမလား။

ဒါမှမဟုတ်...

ဥပေက္ခာတွေ ရင်မှာပိုက်ပြီး ဝမ်းသာနေမှာလား။ ကြည်မွေ့ တစ်ယောက်ကတော့ မောင်လို့ တဖွဖွ ခေါ်ရင်းပဲ ဗိုလ်ဝေး ရင်ဘတ်ပေါ် မှာ မျက်နှာလေးမှောက်ကျသွားလေသည်။

“အို...မွေ့”

“သမီးကြီး”

“မေမေ”

ကြည်မွေ့ ကိုယ်လေးကို ဆွဲထူလိုက်တော့ ဪ...အရာအားလုံးကို ခဏတာ မေ့ဖျောက်သွားတာကိုး။ အချစ်ဆိုတာ တစ်ခါတလေ ရေအလျင်လို စီးဆင်းအေးမြ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ဖွယ်ကောင်းသလို မီးလိုပဲ အဆိပ်လို သေစေတတ်တဲ့အခါမျိုးလည်း ရှိပါပြီကောလား။

အခန်း (၃၃)

မွေးဖွားခြင်းဆိုတာ ခရီးလမ်းစတင်ပေါ်ကို ခြေချခြင်းဖြစ်ပြီး သေဆုံးခြင်းဆိုတာ ခရီးဆုံးမှတ်တိုင်တစ်ခုပေါ့။ ကာယကံရှင်က လောကီ ချစ်ခြေချစဉ်အခါ ငိုသံပေးပြီး နှုတ်ဆက်သလို ခရီးဆုံးကျတော့ နှုတ်ဆက်ဘဲ တိတ်တဆိတ် စွန့်ခွာသွားရစေမိ။

ကြိုဆိုသူတွေကတော့ ခရီးအစမှာ အပြုံးနဲ့ကြိုဆိုပြီး ခွဲခွာသွားပြီး ဆိုတော့ အငိုနဲ့ ကျန်ခဲ့ရတာ ဓမ္မတာပေမယ့် အစနဲ့အဆုံးကြားမှာ လျှောက်ထမ်းခဲ့ရတဲ့ခြေလှမ်းတွေ သူတို့အတွက်ကတော့ ဆူးငြောင့်ခလုတ် နှစ်သင်းပေါင်းများစွာနှင့်သာ။

“မောင်”

တစ်ခွန်းသာခေါ်ပြီး ကြည်မွေ့ လူအုပ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ မောင်ကို သင်္ဂြိုဟ်စက်ထဲထည့်ကြတော့မယ်လေ။ နောက်ဆုံးအကြိမ်အောင်ရဲ့ခန္ဓာနှင့်အတူ မောင်အချစ်...မောင်မေတ္တာတွေ ရောထွေးဆင်းစပ်ပြီးထွက်လာမယ့် စက်ခေါင်းတိုင်ထိပ်က မီးခိုးငွေ့တွေကို မမ နှစ်နှစ်နဲ့ ကြည့်ပြီး နှုတ်ဆက်ပါရစေတော့ မောင်ရယ်။ မမ နှလုံးသားတွေ မောင်နဲ့အတူ သေဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ။

မောင်ရေ...

မမ လက်ပြနုတ်ဆက်တဲ့အခါ မောင်လည်း လက်ပြနုတ်ဆက်သွားပါနော်။ ထာဝရခွဲခွာခြင်းအတွက် မောင့်ကိုယ်စား အမှတ်တရ တစ်ခုခုပေးသနားခဲ့ပါ။

“ကြည်မွေ့”

ကြည်မွေ့ မောင့်ဝိညာဉ်ကို နှုတ်ဆက်ဖို့ နေရာယူလိုက်စဉ် ကြီးဖြူက လေးထောင့်စက္ကူပူးလေးကို ကိုင်၍ပြေးလာ၏။

“သမီး”

“ကြီးဖြူ”

“ရှေ့...သမီး”

စက္ကူပူးလေးကို လှမ်းပေးတဲ့ ဒေါ်ဖြူလက်တွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။ မျက်လုံးတွေကလည်း ငိုရလွန်းလို့ နီရဲဖို့အစ်နေသည်။

“ဒါ...ဗိုလ်ဝေးအခန်းထဲက ကြီးဖြူ ရှာတွေ့ခဲ့တာပါ။ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါ သမီးရယ်”

ကြည်မွေ့ ပူးလေးကိုယူပြီး ညင်သာစွာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ ငှက်မှာ ခရေကုံးခြောက်ကလေးတွေရယ်... စာရွက်ဖြူလေးတစ်ရွက်ရယ်... တုန်ယင်သောလက်နှင့် စာရွက်ခေါက်ကလေးကို ဖြန့်ကြည့်လိုက်တော့ မောင့်လက်ရေးဝိုင်းဝိုင်းစက်စက်ကလေး... မောင်ရယ်လို့ ညည်းတွားရင်စာကြောင်းကလေးတွေကို ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

မမ...

မမကို မောင် အရမ်းချစ်တယ်ဗျာ...။ အခု ချစ်သလို နောင် သံသရာအဆက်ဆက်ထိ ချစ်နေမယ် မမ။ မမကို နှလုံးသားထဲ ထာဝရ တောင့်တလွမ်းဆွတ်နေဆဲပါ။ ရေမြေတွေ ဘယ်လောက်ပဲခြားနေပါစေ မောင့်နှလုံးသားက မမဆီမှာ ပါသွားခဲ့ပြီ။ မမရဲ့ အနီးဆုံးမှာရှိနေတယ်ဆိုရင် ယုံမလားဟင်... ယုံလိုက်ပါ မမရယ်။

ကျေးဇူးတရားရဲ့ချည်နှောင်မှုတွေကြောင့် ညှာကို မောင် လက်ထပ်ခဲ့ရတယ်။

ဒါပေမဲ့... မမရယ်...

မောင် ညှာကို လုံးဝ မပေါင်းသင်းခဲ့ပါဘူး။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် မမအပေါ် ချစ်ခဲ့တဲ့ မောင့်အချစ် မောင့်မေတ္တာ မောင့်အကြင်နာတရားတွေကို မောင် ဘာအကြောင်းပြချက်နဲ့မှ အစွန်းအထေးမခံနိုင်လို့ပါ။ မောင် မမအပေါ် သစ္စာရှိနေချင်တယ် မမရယ်။

မောင်လေ...

မမကို ခရေပန်းတစ်ကုံး ပန်ပေးခဲ့တိုင်း မောင်လည်း တစ်ကုံးစီ သိမ်းထားမိခဲ့တယ်။ ဒီခရေပန်းလေးတွေကို ကြည့်ပြီး မောင် စိတ်ကူးနဲ့ ရူးခဲ့ရတာ အမောပါပဲဗျာ။ မဖြစ်နိုင်မှန်း သိပေမယ့် အိပ်မက်က နီးထချင်တယ် မမရယ်။ မမ မောင့်ရင်ခွင်ထဲကို ပြန်လာပါ။ ပြန်လာခဲ့ပါ မမ ရယ်...

ခရေတွေ ရနံ့မပြယ်သရွေ့...

မမကို...

ဘဝဆက်ဆက် ချစ်နေမယ့်

မောင်

ကြည်မွေ့၏ ရှိုက်သံတွေက ပဲ့တင်ထပ်လို့နေသည်။ ဒီလောက်ချစ်သူရဲ့နိဂုံးက အရပ်ဆိုးလှချေလား။ အချစ်က သတ်လိုက်တာလို့ ပြောလို့ အောင် မမအပေါ် သစ္စာကြီးစွာနဲ့ ချစ်သွားတဲ့ မောင်ရယ်။ နောင်ဘဝ သိတာရှိခဲ့ပါရင် မောင့်အတွက် နောက်ထပ် နှလုံးသားတစ်ခု အပိုဆုအဖြစ် ထည့်သွင်းပြီး မမနှလုံးသားနှစ်ခုနဲ့ မောင့်ကို အတိုးချပြီး ချစ်ပါရမောင်...။

“ဟော”

ဒေါ်ဖြူ နှုတ်မှ 'ဟော' ဆိုတဲ့အသံကြောင့် ကြည်မွေ့ စက်ခေါင် တိုင်ထိပ်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ မီးခိုးတွေကြားမှာ မောင်— မျက်ရည်စတွေနှင့် မမကို လက်ပြနှုတ်ဆက်နေတာ မောင်...

ကြည်မွေ့ မောင့်ကို ပြန်လည်လက်ပြနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ သွေးတော့ မောင်...

ကံကြမ္မာမျက်နှာသာပေးလို့ သံသရာနှင့် အပေးအယူတည့်ကြသည် ဆိုလျှင် မောင်နဲ့မမ နောင်ဘဝမှာ ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့် ပေါင်းစည်းခွင့် ကြုံပါရစေ။

မီးခိုးငွေတွေက တဖြည်းဖြည်း ဟိုးအဝေးကို ထွက်ခွာပြီး တစ်တစ်စနှင့် ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။

ဒီဘဝမှာတော့...

မောင့်စာလေးထဲကလို ခရေတွေ ရနံ့မပြယ်သရွေ့...။

စာဖတ်ပရိသတ်များ
ထားဝရချစ်ခင်လေးစားလျှာ
မိုးစက်

(ခရေတွေ ရနံ့မပြယ်သရွေ့၏အဆက်)

'မိုးခရေထဲမှာ တို့အတူ' စာအုပ်ကို ဆက်လက်အားပေးဖတ်ကြပါရန်...

* ဗဟိုရ်ရင်ထဲမှာ ဖခင် သေဆုံးခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဘယ်နှုန်းမှာကြည်းချက်တွေ ရှိနေမလဲ...

* ကြည်မွေ့အိမ်တစ်ယောက် ချစ်သူကို လွမ်းဆွတ်တမ်းတမ်းဘဝကို ဘယ်လိုဖြတ်သန်းရပ်တည်နေမှာလဲ...

* ချစ်သည်းချာတစ်ယောက် အရွယ်ရောက်တဲ့အခါ မိခင်ဒေါ်ချစ်သည်းညာ၏ ခြေရာကို နင်းဦးမှာလား...

* ကြွေရုပ်ဆိုတာ 'ခရေမြိုင်' စံအိမ်ကြီးနှင့် ဘယ်လိုပတ်သက်လာမည်လဲ...

* စည်သူဦးဆိုတဲ့ ကောင်လေးရဲ့နှလုံးသားက တကယ်သေဆုံးသွား ပြီလား...

မိုးရေထဲမှာ

တို့အတူ...

မိုးစက်ပွင့်

အခန်း (၁)

ဗဟိုရ်...

တွေတွေငေးငေးလေးနှင့် ခရေပင်ကြီးကို မော့ကြည့်နေမိသည်။ မျက်ဝန်းမှာတော့ မျက်ရည်စီးကြောင်း နှစ်သွယ်နှင့်ပါ။ ဖေဖေများ ခရေပင်ပေါ်မှာရှိနေမလား...ခရေပင်ကွယ်ကနေများ ထွက်လာမလားအထင်နှင့် ဒီခရေပင်အောက်ကို နေ့စဉ် ရောက်ခဲ့ပေမယ့် ဖေဖေအရိပ်အယောင်လေးမျှပင် မတွေ့ရချေ။

ဪ...

ဖေဖေက သေသွားတာပဲ ပြန်လာလို့မှ မရတော့တာလို့ တွေးမိတော့ရင်ထဲမှာ ဆိုဆိုနှစ်နှစ်နှင့် 'ဖေဖေ'လို့ အော်ခေါ်လိုက်ချင်မိ၏။ သားရယ် ဖေဖေရယ်လို့ သိလိုက်ရချိန် ပူပူနွေးနွေးမှာ ဖေဖေရင်ခွင်ငွေ့ကိုပင် ခိုလှုံခွင့်မရလိုက်သည့်အဖြစ်က သူ့အတွက် ဘယ်လောက်များ ကြေကွဲစေကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ မိသားစုတွေ ပြန်ဆုံလို့မှ ပျော်ရွှင်ခွင့်မရ ရင်နာစရာတွေသာ ဆက်တိုက် မွှေနှောက်လိုက်တာ ခုဆိုလျှင် ဝေဒနာအပိုင်အစကိုယ်စီနှင့်ရယ်ပါ။

ဒါ...

မွှေသူရှိလို့နောက်၊ မြွေသူရှိလို့ကြွေခဲ့ရတာလေ။ ဗဟိုရ် အံကိုတင်းကနဲ ကြိတ်လိုက်မိ၏။ ဗဟိုရ် အဲဒီသူတွေကို မကြေဘူး။ ဒီတစ်သက် ဗဟိုရ် ဘယ်တော့မှ ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုအကြောင်းတရားတွေ ဖြစ်လာခဲ့ရတာ 'ချစ်သည်းညွှာ' ဆိုတဲ့ မိန်းမကြောင့်ဆိုတဲ့ အစွဲအလမ်းကြီးက ဗဟိုရ်ရင်ထဲမှာ ကျောက်ချနေသည်။

ဖေဖေ သေရတာ အန်တီညွှာကြောင့်...

ဖေဖေကို အန်တီညွှာ သတ်တာဟု ကလေးက ကလေးအတွေးနှင့် နှစ်သမုတ်မုန်းတီးနေသည်။ အန်တီစင်သူက ပြောခဲ့သည်ပဲလေ။ "သားဖေ သေရတာ ချစ်သည်းညွှာဆိုတဲ့ မိန်းမကြောင့်" တဲ့။ ဗဟိုရ်လည်း ညစ်မိသလောက် သိခဲ့မြင်ခဲ့တာတွေ ရှိခဲ့သည်မဟုတ်လား။

"ဖေဖေ"

တိုးဖွဖွခေါ်လိုက်ချိန်မှာ ဝှီးကနဲ လေအသော့မှာ ခရေရွက်ကြွေတွေ ဗဟိုရ်ဆဲခလေးများကို ပုတ်ခတ်၍ ကျီစယ်သွားလေ၏။

"ဖေဖေ သေရတာ အန်တီညွှာကြောင့်...အဲဒီမိန်းမကို သားမိန်းမတယ်...ဖေဖေ။ သားပြောတာကို ဖေဖေ ကြားရဲ့လားဟင်...အဖေ"

ကောင်းကင်ဆီမှာ တိမ်စိုင့်တိမ်လိပ်တွေက တဖြည်းဖြည်း အုံ့မည်းညိုညိုလားပြီး ကမ္ဘာမြေထုနှင့် နီးကပ်လာသလိုပါပဲ။ ထို့နောက်မှာတော့

"ဖြောက်...ဖြောက်...ဖြောက်"

မျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ မိုးဖွဲတွေကျလာမှ ဗဟိုရ်မျက်နှာလေး အောက်မှ ပြန်နု့ကျသွားသည်။ ပေါင်ပေါ်သို့ကျပြီး တောင်းဘီပေါ်ကို စိုစွတ်သွားစေတာ မိုးစက်တွေလား...မျက်ရည်တွေလား။

"ဖြောက်...ဖြောက်...ဖြောက်"

ဗဟိုရ်ကို တစ်နေရာကနေ ချောင်းကြည့်နေသူလေးမှာ မိုးဖွဲတွေ

ခြေနင်းကြမ်းလာသဖြင့် အိမ်ကြီးဆီသို့ ပြန်ပြေးသွားလေသည်။

ဗဟိုရ်ကတော့...

ခရေပင်အောက်မှာ ထိုင်နေဆဲပါ။ ကလေးဆိုတော့ ဖအေလို လွမ်းပြီး ငိုချင်တာကလွဲလျှင် မိုးရေစက်တွေကြောင့် ဖြစ်လာနိုင်သည့် နောက်ဆက်တွဲအကျိုးဆက်တွေကို ဂရုမထားမိပေ။ သူသိတာက ဒီခရေ ပင်အောက်မှာ သူ့အဖေရဲ့ဝိညာဉ် ရှိများရှိနေမလားဆိုတာပါပဲ။

“ဟင်”

ရုတ်တရက် သူ့အပေါ်သို့ တဖွဲဖွဲကျနေသော မိုးစက်မိုးပေါက်တွေ ပျောက်ဆုံးသွားသဖြင့် ဗဟိုရ် မော့ကြည့်လိုက်စဉ်...

“အစ်ကိုလေး”

ထဘီတိုတိုနှင့် သူ့အပေါ်သို့ ကိုင်းတစ်ခုကျိုးနေသော ထီးစုတ် အနက်ရောင်လေးကို မိုးပေးထားတာ ဘွားဖြူရဲ့မြေးမလေးပါ။ ကောင်လေး စရောက်တဲ့နေ့က တစ်ခါသာ သေသေချာချာမြင်ဖူးပြီး ဗဟိုရ်တို့ မိသားစုအရေး အရှုပ်အထွေးတွေကြောင့် စကားပင်မပြောဖူးကြသေးပေ။

“မိုးတွေရွာနေတယ် အစ်ကိုလေးရဲ့...အိမ်ထဲဝင်တော့လေ”

ဗဟိုရ် မျက်ရည်တွေကို သုတ်လိုက်၏။ ကောင်မလေးက ရွေ့ထိ ထပ်တိုးကာ-

“မိုးမိရင် ဖျားတတ်တယ်တဲ့ အစ်ကိုလေးရဲ့...အဲဒါကြောင့် ကြော့ရုပ် ထီးသွားယူလာတာ။ ထီးကတော့ စုတ်နေတယ်နော်...ကြော့ရုပ် မှာက ဒါပဲရှိတာ”

“နင့်နာမည်က ကြော့ရုပ်လား”

“ဟုတ်”

“ဝိုး”

“ဖတ်...ဖလပ်”

“ဟာ”

“ဟောတော့”

လေက ကြမ်းသွားသဖြင့် ထီးရွက်က လန်သွားလေလျှင် ဗဟိုရ် ထရပ်လိုက်ပြီး လန်နေတဲ့ထီးရွက်ကို ပြန်ဆွဲချပေးလိုက်၏။

“အစ်ကိုလေးကို ရွဲကုန်ပြီ”

“ရတယ်...ငါက စိုပြီးသား”

ပြောပြီး ဗဟိုရ် အိမ်ကြီးဆီသို့ ပြန်ပြေးလာခဲ့လေလျှင်-

“ဟယ်...ဗဟိုရ်လေး တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲရှိနေပါလား။ လာ... လာ သွားဖြူ အဝတ်လဲပေးမယ်နော်”

“ကိုကို”

ဗဟိုရ် သူ့အနားသို့ ပြေးလာတဲ့ ချာချာတို ဆင်ကြည့်ကြည့်လိုက် သည်။ သူက ဖေဖေရင်ခွင်ရိပ်မှာ ခိုလှုံခွင့်ရခဲ့သူမို့ ဗဟိုရ် မကျေနပ်ပေ။ ခေဖေကို သတ်တာ သူ့အမေပဲ မဟုတ်လား။

“လာလေ...မြေး”

“ရတယ်...ဘွားဖြူ...သားဘာသာပဲ လဲလိုက်ပါ့မယ်”

ဗဟိုရ် ဘိုးဘိုးရှိနေမည့် အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်လာခဲ့သည်။ ဖခင် ဖြစ်သူ ဆုံးပြီးကတည်းက ဗဟိုရ် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ‘ခရေမြိုင်’ စံအိမ်ကို ထာနေမြဲပါ။ ကြည်မွေက စိတ်ထောင်းလိုက်ယ်ကြော့ပုံစံမျိုးဖြစ်၍ ကျန်းမာ နေ့က ချူချာနေသည်။ ကျန်းမာရေးမကောင်းသည့်ကြားကပဲ စီးပွားရေး အရ ဆိုင်ကို နေ့တိုင်းသွားနေတော့ သားဖြစ်သူကို အရင်ကလိုပဲ ဦးမိုးအောင်ဆီသို့ ဝင်ပို့ဝင်ခေါ်သည်။

ဦးမိုးအောင်က မြေးဖြစ်သူကို ကျောင်းပို့ကျောင်းကြို သူ့ကိုယ်တိုင် ပဲ လုပ်နေ၏။ သူက သမီးနဲ့မြေး ပြန်ရောက်ကတည်းက ကျန်းမာရေး ကောင်းနေသူလေ။ ညာက မပစ်ကောင်းတဲ့ ဝန်တောင်းမို့သာဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေ၏။

ဗဟိုရ်...

ဘိုးဘိုး အခန်းရှေ့ကိုရောက်တော့ အခန်းထဲမှ စကားပြောသံတွေ ကြောင့် ရပ်နားထောင်နေလိုက်သည်။

“လင်သေလို့မှ တစ်လ မကြာသေးဘူး။ အခု တစ်မိသားစုလုံး ဒီအိမ်ပေါ်က ဆင်းပေးရမယ်ဆိုတော့ မလွန်လွန်းဘူးလား ညာ... ဘာယုံနှယ်ကွာ...လူကြားလို့မကောင်း”

“ညာ...လုပ်ခဲ့သမျှ နိုင်မလားလို့ လုပ်ခဲ့တာပဲ။ ရုံးသွားတာတော့ ညာ မတတ်နိုင်လို့ပါ ဖေဖေ”

“ဪ...ရွှေချပြီး သိမ်းထားဖို့ကောင်းတဲ့ ဦးနှောက်ပဲ။ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းလုပ်လို့ အရုံးပေါ်တာဆိုရင် လူကြားလို့ကောင်းသေးရဲ့။ အခု နင် လုပ်ခဲ့တာက လောင်းကစား။ မိဘရဲ့စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကိုပါ ဖြုန်းလို့ သုံးလို့ အားမရလို့ ဗိုလ်ဝေးရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေပါ အားလုံးကို ချွတ်ချုံ့ပြာကျ ဖြစ်အောင် လုပ်ပစ်တဲ့ အမိုက်မ...နင့်ကို ငါ ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ် ဘူး...သိလား”

တစ်သက်မကလို့ ဆယ်သက်စားမကုန်တဲ့ စည်းစိမ်ကိုဖြစ်ဖြစ် နှာနီ ပိုင်းအတွင်းမှာ တစ်ချက်တည်းနဲ့ ပြောင်သွားအောင် လုပ်နိုင်တာ လောင်းကစားသမားဆိုတဲ့စကားက အမှန်ဆုံးပါပဲ။ မိန်းမတန်ခိုး ဖဲရိုက် ဘောလောင်းလုပ်နေမှတော့ ဒီစည်းစိမ်တွေ မကုန်ခံနိုင်ရိုးလား။ ဒီကြားထဲ နှစ်လုံးထိကို ဘာအပါ ညာအပါတွေ ဆတိုးနှင့် ထိုးတာက ပိုဆိုးသည် လေ။

“အခု...အိမ်ပေါ်က ဆင်းပေးရမယ်ဆိုတော့ ဘယ်မှာသွားနေကြ မလဲ...ပြောပါဦး ဆရာမကြီးရဲ့”

“သူတို့ကို အချိန်တစ်ပတ်တော့ပေးပါလို့ သမီး ပြောထားပါတယ် ဖေဖေ...ဒီကြားထဲ နေစရာရှာရမှာပေါ့။ တိုက်ခန်းငှားနေမယ်လို့ သမီး စိတ်ကူးထားပါတယ်”

“အဲဒါကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဖျက် သံချေးတက်ဆိုတာလေ...”

တယ်ပိုင် တိုက်ပေါ်ကနေ ခုန်ဆင်းပြီး တိုက်ခန်းငှားနေရအောင် စွမ်း ဆောင်နိုင်တဲ့လုပ်ရပ်ကို ချီးကျူးပါတယ်။ အေး...ငါက မိဘဆိုတော့ အရာအားလုံးကို မိဘဝတ္တရားအတိုင်း စုန်လိုက်ရတော့မှာပေါ့”

“ဖေဖေ ဒီအိမ်ပေါ်ကဆင်းရလို့ သိက္ခာကျတယ်ထင်ရင် မမနဲ့ သွားနေလိုက်လေ။ သူလည်း သမီးတစ်ယောက်ပဲဥစ္စာ...ဖေဖေကို ထက်ခံမှာပါ”

“ဘာ...ဘာပြောတယ်...ညာ”

ဦးမိုးအောင် ဒေါသနှင့် ရူးရူးရှားရှားဖြစ်သွားပြီး ရင်ဝကို ထက်နှင့်ဖိလိုက်၏။ ပြီး...ကမန်းကတန်း ကုတင်ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်ရ သည်။

ဗဟိုရ်...
လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်မိစဉ် နောက်ကနေ ပခုံး ထိ ဖွဖွဖက်လိုက်တာကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မေမေ။

“သား”

“ဗျာ”

“တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲနေပါလား။ မိုးရေထဲမှာ ကစားလာတာ ဆင်တယ်။ တော်ကြာ အအေးပတ်ပြီး ဖျားနေဦးမယ်။ မြန်မြန်အဝတ်သွား ဆဲလိုက်...သွား...မေမေ ဒီမှာ ပြောစရာလေးရှိလို့ ကိုယ့်ဘာသာပဲ အဝတ်သွားလဲလိုက်နော်”

“ဟုတ်”

ဗဟိုရ် ခေါင်းညိတ်၍ ထွက်သွားလေလျှင် ကြည်မွေ့ စေ့ထားသော တံခါးကို တွန်းဖွင့်၍ ဝင်လာခဲ့၏။

“လာပါပြီ...ဖေဖေသမီး အလိမ္မာတုံးကြီး”

“ချစ်သည်ညာ”

ဦးမိုးအောင် အော်လိုက်မိ၏။ ကြည်မွေ့က အပြုံးယဲ့ယဲ့နှင့်သာ။

“နင် ငါ့ကို ခန့်စရာ မလိုဘူး...ညာ။ ငါ ဒီကိုလာတာ နင်အချေအတင် စကားများဖို့လည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဪ...ဟုတ်လား...ဆောရီးနော်...ညာ မှားသွားတယ်နော်”
မဲ့ပြုံးနှင့် ပြောလိုက်ပုံကပင် တစ်ဖက်လူကို အသည်းယားစေ၏။ ကိုယ် အသုံးမကျတိုင်း သူများအပေါ် အကောင်းမမြင်တတ်တဲ့ ညာ စိတ်ဓာတ်က ခွင့်လွှတ်နိုင်သူက လူလိမ္မာပီပီ အမျက်ဒေါသထွက်စွာ အေးဆေးတည်ငြိမ်နေ၏။

“ဖေဖေ”

“သမီးကြီး”

“ဖေဖေနဲ့ ညာ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲဟင်”

“ဖြစ်တာက ရှင်းရှင်းလေးပါ။ ညာ...သူများကို ကြွေးပေးစရာနဲ့ လို့ ဒီအိမ်ကို ပေါင်ထားတာ ကြာပြီ။ အခု မရွေးနိုင်လို့ အိမ်ပေါ်ထ ဆင်းပေးရမယ်...ဒါပဲ”

“ဘယ်သူမှ ဆင်းပေးစရာမလိုပါဘူး”

“ဟင်”

ကြည်မွေ့ကို နားမလည်နိုင်သလို ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ကြည်မွေ့ထ ပြုံးလျက်ပင် -

“နင်...ဒီအိမ်ကို ပေါင်ထားတဲ့ ဦးထွန်းကြည်နဲ့ ငါ သွားတွေ့ပြီးပါပြီ။ ဒီအိမ်ကို ငါ ပြန်ရွေးလာခဲ့တယ်။ သူ့ကို နင် ထပ်တောင်းထားတဲ့ အဖိုးထက် ငါ ပိုပေးပြီး ဒီအိမ်ကို ငါ ဝယ်မှာပါ။ အဲဒီတော့ မြွေမသေ တုတ်မကျိုးဆိုသလို နင်တို့ ဒီအိမ်မှာ ဆက်နေခွင့်ရှိတယ်။ တို့သားအိမ်လည်း ဒီမှာ ပြောင်းနေမယ်လေ။ မိသားစုတွေ စည်းစည်းလုံးလုံး ဖြစ်သွားတာပေါ့...မကောင်းဘူးလား ဖေဖေ”

ဦးမိုးအောင် ရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့်သွားပြီး မျက်ရည်များပင် ဝေတက်လာ၏။ တစ်မိပေါက် တစ်ယောက်ထွန်းတဲ့။ တစ်မိစီပေါက်ပြီး

တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ ထွန်းကြတဲ့အဖြစ်မှာ တစ်ယောက်က ဥစ္စာဖြုန်း၊ တစ်ယောက်က ဥစ္စာကို စုဆောင်းသိုလှောင်သူ။ ဦးမိုးအောင် ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါ မလုပ်လေလျှင် ညာကပဲ-

“မမ...တ...တကယ်ပြောနေတာလားဟင်”

“မမက ယုံတမ်းစကားတွေ ပြောတတ်တဲ့သူမှ မဟုတ်ဘဲ... ညီမလေးရယ်”

ညာမျက်နှာလေး ပြုံးသွားပြီး-

“တကယ်ဆိုရင်တော့ ဝမ်းသာစရာပဲ မမရယ်”

“ဪ...နင့်ဘက်က လက်ခံမယ်ဆိုရင် ရှေ့နေခေါ်ပြီး စာချုပ်စာတမ်းတွေ လုပ်ရမယ်နော်...ညာ။ ထပ်ပေးစရာရှိတဲ့ ငွေကိုလည်း အဲဒီနေ့မှာ ငါ တစ်ခါတည်းပေးမယ်။ ချစ်တုန်းမုန်းစကားဆိုရတာ အားတော့ပေါတယ်။ မမက စီးပွားရေးကိစ္စတွေမှာ သက်သေသာဓကတွေနဲ့ ပြတ်အောင်လုပ်တတ်လို့ပါ”

ညာ မတတ်သာတော့ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရ၏။ အခုအချိန်မှာ ညာ အခြေအနေက ငါဆိုပြီး လက်မ မထောင်နိုင်တော့ဘူးလေ။ ကိုယ်မိုက်ခဲ့တာအတွက် နောင်တရနေလို့ရော ဘာထူးတော့မှာလဲ။ လှေမျော လှေနှံလိုက်။ ငွေမျော ငွေနှံလိုက်ဆိုတဲ့စကား ရှိနေသားပဲ။ ငွေနှံပြန်လိုက်လို့မှ အရရင် ညာ တစ်နေ့နေ့မှာ မာယာနှင့် ထောင်ချောက်ဆင်သင့်ရင် ဆင်ရမှာပဲ။ ညာ သူများလက်အောက်ခံဘဝနှင့် တစ်သက်လုံး နေမသွားနိုင်ပေ။ ဘယ်အသာစီးရခဲ့တုန်းက အချိန်အတွက် ကိုယ်ပြန်ပြီး အနှိမ်ခံရမှာကို ကြောက်သည်။ ပြီးတော့ ညာ ဆင်းရဲတဲ့ဘဝကို ရင်မဆိုင်ရပါဘူး။

ဒီတော့...

အချို့ကျွေးပြီး အချဉ်ဖမ်းရမည်။ ခြံစည်းရိုး ထင်းခွေတဲ့။ အနီးကပ် နေပြီးမှ ကြည်မွေ့အိမ်ဆိုတဲ့ ခြံစည်းရိုးကို ထင်းခွေလိုက်ရုံပေါ့။ သူ့ကိုယ် ထ သွေးသားရင်းချာ ညီအစ်မအရင်းမှ မဟုတ်ကြတာ။ မရက်စက်ခဲ့ရော

ဘာအကြောင်းရှိလဲ။ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ညှာ ပြုံးလိုက်စဉ်-

“ဘယ်လိုလဲ...ညာ”

“အင်...ဟင်”

“စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ အရောင်းအဝယ်လုပ်ဖို့ကိစ္စကို မမ ပြောနေတာလေ”

“ဪ...ဟုတ်...မမ ကြိုက်သလိုစီစဉ်ပါ။ ညာက အငယ်မဟာ။ မမက အုပ်ထိန်းသူဆိုရင်လည်း မမှားဘူးလေ”

ချိုလိုက်တဲ့စကားလေးတွေပါ။ အချို့မှန်ရင် ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်အံ့တတ်တာကို ကြည်မွှေကတော့ ထွင်းဖောက်ကြည့်နိုင်ပါ့မလား။ အချို့ကို ယုံစားပြီး လျှာဖျားမှာတင်လို့ကတော့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်ကိုက်တာ ခံရမှာ အသေအချာပါပဲ။

“သမီးကြီး”

“ရှင်...ဖေဖေ”

“သမီးကြီးမှာ ခြံနဲ့အိမ်ရှိပြီးသားကို...ဘာလို့ ငွေအိပ်ခံပြီး ဒီခရေမြိုင် ကို ဝယ်ရတာလဲကွယ်”

“သမီး...ဟိုခြံနဲ့တိုက်ကို ပြန်ရောင်းမှာပါ ဖေဖေ...ဒီခရေမြိုင်ကို သူများလက်ထဲ အရောက်မခံနိုင်တာက သမီးနဲ့ ဗိုလ်ဝေးရဲ့ ငယ်ဘဝအရိပ်အယောင်တွေ ထင်ဟပ်နေတဲ့ ဒီခြံထဲမှာပဲ သမီး ခေါင်းချသွားခဲ့လို့ပါ”

ညာ တစ်ဖက်လှည့်ပြီး မဲ့လိုက်ပေမယ့် ဦးမိုးအောင်ကတော့-

“ဪ...သမီးကြီးရယ်”

အခန်း (၂)

“ကြီးဖြူ...ဒီအိမ်ကနေတော့ ထွက်မသွားပါရစေနဲ့ ညာရယ်... ဇုတ်တရက်ကြီးဆိုတော့ နေစရာနဲ့ လုပ်စရာအလုပ်တစ်ခုရှာဖို့က ခက်ခဲလို့ပါ...နောက်တော့...”

“ညာအခြေအနေကို ကြီးဖြူ...သိရဲ့သားနဲ့။ ကိုယ့်ဘက်ပဲ ကြည့်ပြောနဲ့လေ။ မမက သူ့ထမင်းချက်ကိုပါ ခေါ်လာပြီဆိုမှတော့ အပိုလူဘာလို့ ဆက်ထားနေဦးမှာလဲ။ ညာမှာက ရေရှားနေပြီ။ ကြီးဖြူ ဘယ်လောက်ပဲ အလုပ်ကောင်းကောင်း ညာ လစာမပေးနိုင်ဘူး”

ဒေါ်ဖြူ ခေါင်းငုံ့ကျသွားလေ၏။ သူမ နယ်ကိုလည်း မပြန်ချင်ပေ။ နံနက်မှာ လောလောဆယ် အလုပ်တစ်ခုရှာရဖို့ဆိုတာကလည်း မလွယ်ဘူးလေ။ ရက်အကန့်အသတ်ကလေးတောင်မပေးဘဲ အခုပဲ အလုပ်ထုတ်တယ်။ အခုထွက်သွားတော့ဆိုတော့ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိဖြစ်နေ၏။

သူမက ကိစ္စမရှိပေမယ့် မြေးလေး 'ကြွရုပ်' ကို ဒုက္ခမရောက်ဘဲ ချင်တာရယ်...ပြီးတော့ ဒီအိမ်ကြီးနှင့် ပတ်သက်ယှက်နွယ်သူတွေလည်း သံယောဇဉ်က မပြတ်နိုင်တာ အဓိကပါ။ ဒေါ်ဖြူ ခေါင်းဖြန့်လေ့လာပြီး-

"လစာမပေးနိုင်တော့ရင် မပေးပါနဲ့ ညှာရယ်...ကြီးဖြူ ဝိုင်းလုပ် ဝိုင်းစားနဲ့ပဲ ဒီမှာ ဆက်နေပါရစေနော်"

"ခက်လိုက်တာ ကြီးဖြူရယ်"

မထားချင်တော့လို့ မထားတာလို့ ညှာ ဒဲ့တိုးပြောလိုက်ရမလား ဖြစ်နိုင်ရင် ညှာက ဒီအိမ်မှာ လူနည်းလေ ကြိုက်လေပါပဲ။ ကြည်မွှေးအိ တို့သားအမိကို ဂရုစိုက်ကြည့်နေမည့် မျက်လုံးမှန်သမျှ စောစောနီးနီး ရှင်းနိုင်သမျှ ရှင်းပစ်ချင်တာ သူ့အကြောင်းနှင့်သူ။

"ဟိုနေကပဲ ကြီးဖြူ ပြောတယ်လေ။ ကြွရုပ်ကို ကျောင်းဆင်း ထားချင်လို့ဆို"

"ဟုတ်ပါတယ်...ကြွရုပ်ကို ကျောင်းထားဖို့က ကြီးဖြူ အရင်က လစာရတာလေးတွေ စုထားတာရှိပါတယ်။ ညှာတို့ ကြွရုပ်အတွက် ဘာဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးမှ မဖြစ်စေရပါဘူးကွယ်...ကြီးဖြူ ကတိပေးပါတယ်"

"ဟင်"

ညှာ သက်ပြင်းချပြီး ခေါင်းခါလိုက်ကာ-
"အပြောမလွယ်နဲ့ ကြီးဖြူ...အခြားဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး မဖြစ်ပေမယ့် ထမင်းကတော့ တင်ကျွေးထားရမှာပဲမဟုတ်လား...ကလေးကလည်း ကလေးနဲ့ ဗိုက်ဆုံသလောက်တော့ စားမှာပဲလေ။ လူတစ်ယောက် တင်ကျွေးရတဲ့စရိတ်က တစ်နပ်ကောင်းကို မတွက်နဲ့၊ ချတောင်စုပါမှာ တော့ တောင်ပိုဖြစ်တာပဲလေ"

ဒေါ်ဖြူစိတ်ထဲမှာ တင်းကနဲ ဖြစ်သွား၏။ ကျွေးစရိတ်တွေ ထည့်တွက်နေရအောင် အခု ကြည်မွှေးက သူတို့သားအမိအတွက်ပါ ခွဲခြား

နေဘဲ မီးဖိုချောင်စရိတ်ကို အားလုံး တာဝန်ယူထားတာလေ။ ဘုန်းကြီး နည်း လွှာသမား နှမြောသလို ဖြစ်မနေဘူးလား။ တကယ်ဆို ဒီကိစ္စတွေ ကြည်မွှေး ပြောရမှာပေမယ့် သူက အလုပ်ထွက်တော့ဆိုလို့ သူနဲ့ပဲ အရင် မြောနေရတာ ဖြစ်သည်။

"အေးလေ...ညှာက လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုရင် ကြီးဖြူ တတ်နိုင်တဲ့ ကြည်မွှေးကိုပဲ ပြောကြည့်ရတော့မှာပေါ့"

"အို...မလိုပါဘူး"

ဒါကျတော့လည်း ငြင်းလိုက်တာ ဖီဖီခါပါပဲလား။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ...ညှာ"

"ညှာဆန္ဒက မမဆန္ဒနဲ့ အတူတူပဲ။ အလိုမရှိတော့လို့ သွားခိုင်းရင် သွားတော့ပေါ့။ ဘာလို့ ကြီးဖြူ အတွန့်တက်နေတာလဲ"

"ကြီးဖြူက"

"တော်ပြီ...တော်ပြီ...ဘာမှဆက်မပြောနဲ့တော့"

"ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ"

"ဟင်"

"သမီး...ကြည်မွှေး"

ကြည်မွှေးကို မြင်လိုက်ရမှ ဒေါ်ဖြူ အားတက်စွာ ပြုံးလိုက်မိ၏။ ကြည်မွှေးက လူတစ်ဖက်သားကို သနားတတ်သည်။ ငဲ့ညှာတတ်သည်။ စိတ်ထားဖြူစင်လွန်းလို့ပဲ သူ အနစ်နာခံရပေါင်းတွေလည်း များလှပေါ့။ သို့ပေမဲ့ ညှာအတွက်ကတော့ အရာမထင်ခဲ့ပေ။

ဒေါ်ဖြူ...

ကြည်မွှေးကိုပဲ အရဲစွန့်ပြီး ပြောရတော့မှာပဲ။

"ကြီးဖြူ...အလုပ်မထွက်ပါရစေနဲ့ သမီးရယ်...ဒီအိမ်မှာပဲ ဆက်နေပါရစေနော်"

"နေပါဦး...ဘယ်သူက ကြီးဖြူကို အလုပ်ထွက်ခိုင်းနေလို့လဲ"

ဒေါ်ဖြူ ညှာမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လေလျှင် ညှာက-

“ညှာ...ထွက်ခိုင်းတာ မမ”

“ညှာက ဘာလို့ အလုပ်ထွက်ခိုင်းတာလဲ”

“ဟို...အဲဒါ”

ညှာ အပြောရခက်သလို ခေါင်းငုံ့သွား၏။ ပြီးမှ-

“ညှာစီးပွားရေးအခြေအနေကို မမ သိနေတာပဲဥစ္စာ။ ညှာ သူ့လို လစာပေးနိုင်တော့ဖို့မပြောနဲ့...”

“ရပြီ...ရပြီ...မမ သဘောပေါက်ပြီ”

ကြည်မွှေ့ကို အားကိုးတကြီး ကြည့်နေရှာသော ကြီးဖြူကို ကြည်မွှေ့ ပြုံးပြလိုက်၏။ ကြီးဖြူဆိုတာ ကြည်မွှေ့တို့ငယ်ငယ်ကတည်းက ထိန်းကျောင်းလာခဲ့သူဖြစ်ပြီး သစ္စာရှိသူတစ်ဦးပင်။ မိဘလို ဆွေနှင့် သားချင်းလို နေလာခဲ့ကြပြီးမှ ထွက်သွားရမည်ဆိုတော့ သူလည်း ဘယ်သွားချင်ရှာပါ့မလဲ။ ကြည်မွှေ့သည်လည်း သံယောဇဉ်ကြီးတတ်သူနှင့် ဒီသံယောဇဉ်ကြီးကို တိကနဲ ပိုင်းကနဲ ဖြတ်မချနိုင်ပေ။

ဒေါ်ဖြူရင်ထဲမှာ...

နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ ကြည်မွှေ့အပြုံးကို မြင်လိုက်ရတော့ စိတ်သက်သာရာတစ်ဝက်ရသလိုပါပဲ။ ဒီအပြုံးက ငြိမ်းချမ်းခြင်းကို ပေးဆောင်နေသလိုပါ။ စိတ်ထားဖြူစင်တဲ့သူများ ဘယ်လိုပဲနေနေ အတွင်းစိတ်၏အရောင်က မျက်နှာပေါ်မှာ ထင်ဟပ်၍ ကျက်သရေအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံနေသည်ဟု ထင်ရ၏။

“ကြီးဖြူ”

“ဟင်”

“ကြီးဖြူ ဒီအိမ်မှာပဲ ဆက်နေပါ။ ကြီးဖြူကို ကြည်မွှေ့ပဲ လစာပေးပါ့မယ်။ ဘာမှစိတ်ညစ်မနေနဲ့တော့နော်”

“အို...နေပါစေ သမီးရယ်။ ကြီးဖြူကို ဘာလစာမှ မပေးပါနဲ့”

တော့။ ကြီးဖြူ ဒီအိမ်မှာ ဆက်နေခွင့်ရတာကိုပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီကွယ်။

ကြီးဖြူ ပိုင်းလုပ်ပိုင်းစားနဲ့ပဲ နေပါ့မယ်”

“မဟုတ်တာ ကြီးဖြူရယ်...ကြွေရုပ်ကလေးရဲ့ရှေ့ရေးက ရှိသေး ဘယ်မဟုတ်လား။ ကြည်မွှေ့...လစာပေးပါ့မယ်”

“ပေး...ပေး...မမက ပိုက်ဆံပေါနေတော့ ပေးပေါ့။ ဒီက အပို ငွေကုန်မှာစိုးလို့ စေတနာနဲ့ပြောတဲ့ကိစ္စကို”

“ဪ...ညှာရယ်”

ညှာ ဆတ်ကနဲ ထသွားလေသဖြင့် ကြည်မွှေ့ ပြောမယ့်စကားတွေ ဆက်မပြောလိုက်ရတော့ပေ။ သူ စိတ်ခုသွားလည်း ကြည်မွှေ့ ဘာများ တတ်နိုင်ဦးမှာလဲ။ ကြီးဖြူက ဒီအိမ်မှာ မရှိမဖြစ် လိုအပ်သည်လို့ ကြည်မွှေ့ ထင်သည်။ ကြည်မွှေ့မှာက အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ သားကို ပြုစု ဆောင့်ရှောက်ဖို့ အသင့်တော်ဆုံးလူက ကြီးဖြူလို့ပဲ ကြည်မွှေ့ သတ်မှတ် ထိုက်၏။

“ကြီးဖြူ”

“ကလေး”

“ညှာကို စိတ်မခုပါနဲ့နော်...သူ့ကြောင့် ကြီးဖြူ စိတ်စောင့်စနင်း မဖြစ်ပါနဲ့”

“ကြီးဖြူ...နားလည်ပါတယ်ကွယ်”

“ကြီးကြီး”

ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ထဘီတိုတိုလေးဝတ်လျက် နှိုးချိတ်အင်္ကျီလေးကို ဝတ်ထားသော ကြွေရုပ်ကလေးက ရယ်လျက် ကြည်မွှေ့ဆီကို လျှောက်လာသည်။

“ဒီမှာ...ကြီးကြီးပန်ဖို့”

ကြွေရုပ်က နှင်းဆီပွင့်လေးတစ်ပွင့်ကို ပေးလေလျှင်-

“ဟယ်...နှင်းဆီပန်းလေးက လှလိုက်တာကွယ်”

“ကြီးကြီးက အရမ်းလှတာပဲ။ ဒီပန်းလေးပန်ရင် ပိုလှမယ်ထင်လို့ ကြွေရုပ် ခူးလာတာ”

“မြေးလေးကတော့ အမှန်တွေ ပြောနေပြီ ကြည်မွေ့ရေ...”

“သမီးကလည်း ကြွေရုပ်ဆိုတဲ့အတိုင်း ကြွေရုပ်ကလေးလို ချစ်စရာ ကောင်းပါတယ်ကွယ်”

“ပန်နော်...ကြီးကြီး”

ကြည်မွေ့ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး နှင်းဆီပွင့်လေးကိုယူကာ ခေါင်းမှာ ပန်လိုက်၏။ ပြီး...ကြွေရုပ်ရဲ့နဖူးလေးကို ဖြဖုနမ်းရှိုက်လိုက်သည်။

အခန်း (၃)

ကြွေရုပ်တစ်ယောက် ကြည်မွေ့အိမ်၏ကျေးဇူးကြောင့် ဗဟိုရိက္ခိုနှင့် အတူတူ ကျောင်းတက်ခွင့်ရသည်နှင့် အလုပ်အားတိုင်း စာကိုပဲ ဂရုစိုက် ထုတ်သည်။ ပညာပါရမီပါလို့ ကူညီစောင့်ရှောက်သူနှင့်တွေ့သည်လို့ ဆိုရမလား။

အခုလည်း...

ကျက်စာရပြီမို့ သင်္ချာကို ကျောက်သင်ပုန်းနှင့်ကျောက်တံ အသုံးပြုပြီး ထွက်ပြီးသားတွေလည်း ပြန်ထွက်ကာ လေ့ကျင့်နေ၏။

“ကြွေရုပ်”

ကြွေရုပ်က သင်္ချာပုဒ်စာပေါ်မှာ အာရုံစိုက်နေသဖြင့် ခေါ်သံကို မကြားလိုက်ပေ။

“ကြွေရုပ်...ငါခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား”

အသံက စူးကနဲ ထွက်လာသဖြင့် ကြွေရုပ် လန့်ဖျပ်ပြီး ထရပ်လိုက်သည်။ ကြွေရုပ်ကို ဆင်ကြည့်ကြည့်၍ ခါးထောက်ရပ်နေသူက ချာချာ။

“မ...မမလေး”

“ဘာ...ခုမှ မမလေးလဲ...ငါခေါ်နေတာ မကြားရအောင် နင့်နာ
ဘာဆိုထားသလဲ...ပြောစမ်း”

“ဟို...ကြွရုပ်...ကြွရုပ်”

“လာစမ်း”

“အား”

ကြွရုပ်ဆံပင်ကို ဆွဲလိုက်သဖြင့် ကြွရုပ်မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့သွား
လေသည်။

“ဒီမှာ...ကြွရုပ်”

“ပြော...ပြောပါ မမလေး”

“ငါ့စာအုပ်ထဲမှာ နင် တွက်ပြီးသား သင်္ချာပုဒ်စာတွေ ကူးရေး
ပါဆိုတာကို ဘာလို့ ရေးမပေးတာလဲ”

“ဟို...ဟို”

ကြွရုပ် အဖြေရခက်သွားသည်။ ချာချာစာအုပ်ထဲမှာ ကြွရုပ်
တွက်ပေးမလို့ပါပဲ။ အတန်းချင်းအတူတူမို့ ကြွရုပ်အတွက် အခက်အခဲ
မရှိပေမယ့် အစ်ကိုလေးက တွက်မပေးရဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် ကြွရုပ်
တွက်မပေးခဲ့တာပါ။

“ပြောလေ”

“တွက်...တွက်ပေးမလို့ပါပဲ”

“တွက်ပေးမလို့ပါပဲဆိုပြီး ငါ့စာအုပ်ထဲမှာ ဘာမှရေးမပေး
နင်က ဒီမှာလာပြီး တွက်နေတာပေါ့လေ...ပေးစမ်း...အဲဒါ”

“ဟင်”

“ခွမ်း”

“အမယ်လေး”

ချာချာက ကြွရုပ်လက်ထဲမှ ကျောက်သင်ပုန်းကို ဆွဲယူပြီး လွှင့်

လိုက်၏။ ကြွရုပ် လန့်ဖျပ်ပြီး အော်လိုက်ကာ မျက်လုံးကိုလည်း စုံမှိတ်
ထားမိသည်။ အတန်ကြာ မျက်လုံးကို ဖွင့်မကြည့်ရဲဘဲရှိနေစဉ်-

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟင်...ကိုကို”

ဗဟိုရ်အသံကိုကြားမှ ကြွရုပ် မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ချာချာ”

“ဟင်”

“နင် ကြွရုပ်ကို အနိုင်ကျင့်ပြန်ပြီလား”

“သူက ချာချာ တွက်ခိုင်းတဲ့ သင်္ချာတွေ တွက်မပေးလို့ ကိုကို”

“အဲဒါ...သူ တွက်မပေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ မတွက်ခိုင်းတာ။

နင့်မှာ လက်နဲ့မဟုတ်ဘူးလား...ကိုယ့်ဘာသာတွက်ပေါ့”

“ချာချာ မတွက်တတ်လို့”

“ဟ...မတွက်တတ်ရင် ဆရာမကို ရှင်းပြပါလို့ ပြောလေ”

“ကိုကိုကလဲ”

“နင် ငါ့ကို ကိုကိုလို့ မခေါ်နဲ့။ နင်နဲ့ငါ ဘာမှမတော်ဘူး”

ဗဟိုရ်က မုန်းပြီဆိုရင် တမာပင်ထိပ်ဖျားက ကြက်ဟင်းခါးသီး
ထက် ခါးတာပိုတယ်ဆိုတဲ့ ကောင်စားမျိုးလေးလားတော့ မသိပေ။
တင်တင်က ပြောသည်လေ...ဗဟိုရ်နဲ့ချာချာက ဘာမှမတော်ဘူးတဲ့။
မမနဲ့အန်တီညွှာကလည်း ဘာမှမတော်ကြဘူးလို့ ပြောတာကို ဗဟိုရ်
မှတ်ထားသည်။

ဖေဖေသေရတာ အန်တီညွှာကြောင့်လို့ပြောတဲ့ အန်တီဇင်သူစကား
ကလည်း အသည်းထဲမှာ သံမှိုစွဲနေသည်။

“ဒါဆို ချာချာက ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ”

“ငါ့နာမည် ဗဟိုရ်”

“ဗဟိုရ်လို့ပဲ ခေါ်ရမှာလား”

“ဟုတ်တယ်”

ကြွေရုပ်ကတော့ သူတို့စကားတွေ နားထဲမဝင်။ အပိုင်းပိုင်းအားဖြင့် သွားတဲ့ ကျောက်သင်ပုန်းကွဲလေးကို ကြည့်ပြီး မျက်ရည်တွေ ဝဲလာသည်။ ကြွေရုပ်က သူများတွေလို ဗလာစာအုပ်ကို အထုပ်လိုက်ထားပြီး အကြမ်းတွက်လှေကျင့်နိုင်တာမှ မဟုတ်တာ။ ဒီကျောက်သင်ပုန်းလေးမျှ မျက်လိုက်ပြန်ရေးလိုက် လုပ်နေရသူလေ။

“ကြွေရုပ်”

“.....”

“ကြွေရုပ်”

“ရှင်...အစ်ကိုလေး”

“လာ... ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့”

“ဘယ်...ဘယ်ကိုလဲ...ဟင်”

“လိုက်မှာသာ လိုက်ခဲ့စမ်းပါ”

ဗဟိုရိုက ကြွေရုပ်လက်ကို ဆွဲခေါ်သွားလေသည်။ ချာချာတစ်ယောက်တည်း ရပ်ကျန်ခဲ့စဉ်-

“သမီး...ချာချာ”

ညာကို ချာချာက ငိုမဲ့မဲ့နှင့် ကြည့်၏။

“မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ...သမီး”

“ကိုကိုက သူ့ကို ကိုကိုလို့ မခေါ်နဲ့တဲ့”

“ဘာ”

“သူနဲ့ချာချာက ဘာမှမတော်ဘူးတဲ့။ သူ့ကို ဗဟိုရိုလို့ပဲ ခေါ်တယ်မာမိရဲ့”

“အောင်မယ်...သင်းကပဲ ကြီးကျယ်လို့”

ညာစိတ်ထဲမှာ ဖျင်းကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကိုယ်နိမ့်ကျနေတဲ့အချိန်မှာ မြေနိမ့်ရာလှံစိုက်ဆိုတာ ဒါမျိုးလား။

“ဒီမှာ သမီး”

“ရှင်...မာမိ”

“ဟုတ်တယ်...မာမိတို့နဲ့ ဗဟိုရိုတို့က ဘာမှမတော်ကြဘူး။ အဲဒီတော့ သမီး သူ့ကို ဗဟိုရိုလို့ပဲ သူပြောသလို ခေါ်လိုက်ပေါ့... ကြားလား”

“ဟုတ်”

“ကိုယ်နိမ့်နေတဲ့အချိန်မှာတော့ ခုန်ကျော်လိုက်ကြဦးပေါ့။ အဲဒီအထင့်တွေကို တစ်နေ့ မာမိ ဖြိုပြမယ်။ သမီး ဘာမှအားမငယ်နဲ့နော်။ သမီးအတွက် အကောင်းဆုံး အမြင့်ဆုံးဆိုတဲ့အရာတွေ ရလာအောင် မာမိ နှံတီးမယ်”

ညာမှာ အဲဒီလို တစ်လွဲမာနကတော့ အမြဲရှိနေသည်။ ညာပြောတာထက် ချာချာကတော့ နားမလည်ပေ။ ရှိနေသော တလွဲမာနကြားမှာ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုတွေက သွားကြားညပ်နေသေး၏။ လိုတာမှန်သမျှ ရနိုင်တဲ့ သူမဘဝမှာ ရသလိုယူဖို့ ဦးနှောက်က အမြဲလှုပ်ရှားနေသည်။ မှန်တာ မမှန်တာ...

တရားတာ၊ မတရားတာ...

ညာက လုံးဝ စဉ်းစားမှာမဟုတ်ပေ။ ညာ မရနိုင်တာမှန်သမျှ ကြည့်မွေ့ဆိုတဲ့မိန်းမက ရခဲ့သည်။ ဒါကိုပဲ မကျေနပ် မရှုစိမ့်နိုင်တာ ညာ မှားသလား။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ မကင်းကြတဲ့လူတွေထဲမှာ ညာကို နံပါတ်တစ်ချိတ်ပေးပြီး ငရဲအိုးထဲ ပစ်ချလျှင်တောင် ညာက အပြုံး မပျက်နှင့် နောင်ဘဝ နောင်ခေါင်းနဲ့ နောက်ကိုယ်လို့ ပြောမှာက ထိုနိုးသေ။

“လာ...ဒီမှာထိုင်”

“အစ်ကိုလေး...ကြွေရုပ်ကို ဘာခိုင်းမလို့လဲဟင်”

“ဘာမှမခိုင်းဘူး...ထိုင်”

ဗဟိုရ်က ခုံဆွဲပေးပြီး ထိုင်ခိုင်းသဖြင့် ကြွရုပ် ထိုင်လိုက်ရသည်။

“ကြွရုပ်”

“ရှင်”

“နင်လည်း ငါ့ကို အစ်ကိုလေးလို့မခေါ်နဲ့”

ဗဟိုရ်က မရယ်မပြုံးမျက်နှာနှင့် ပြောလိုက်သဖြင့် ကြွရုပ်
ငေးငေးကြောင်ကြောင်လေး ကြည့်နေမိသည်။ ချာချာကို ခေါ်ခိုင်းသလို
ဗဟိုရ်လို့ ခေါ်ခိုင်းရင်တော့ ကြွရုပ် မခေါ်ရဲပါဘူး။

“ကြွရုပ် ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ...အစ်ကို...အဲ”

ဗဟိုရ် ဗလာစာအုပ်တစ်ထပ်ကိုယူရင်း လှည့်ကြည့်တော့ ကြွရုပ်
က သူမပါးစပ်ကို လက်ချောင်းလေးများနှင့် ပိတ်ထား၏။

“အစ်ကိုလေးကလွဲရင် ကြိုက်သလိုခေါ်”

ကြွရုပ် စဉ်းစားဟန်လေးပြုပြီးမှ-

“ဒါဆို...ကိုလေးလို့ ခေါ်မယ်...ရလား”

“ရတယ်...ရှေ့...ဒါကို နင် ယူလိုက်”

“ဘာလဲဟင်”

“ဗလာစာအုပ်တွေလေ...မမြင်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာဟင့်အင်းလဲ”

“ကြွရုပ် မယူပါရစေနဲ့...မယူရဲဘူး”

“ဟို...ကြီးကြီးသိရင် ကိုလေးကို ဆူမှာပေါ့”

“အဲဒါ ငါ့ကိစ္စပါ။ ယူမှာသာယူ...နင့်မှာ ဗလာစာအုပ်အ
ဝယ်ထားတာ မရှိဘူးမို့လား။ ငါ့မှာ အများကြီးမို့လို့ ပေးတာယူဆိုရင်
ယူလိုက်”

လက်ထဲကို အတင်းထည့်ပေးနေသဖြင့် ဗဟိုရ်ပေးတဲ့ ဗလာစာအုပ်
လေးအုပ်ကို ကြွရုပ် ယူလိုက်ရ၏။ ထပ်ပြီး မငြင်းရဲရှာဘူးလေ။

“ဒီစာအုပ်တွေကုန်လို့ နောက်ထပ်လိုရင် ငါ့ကိုပြော...ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကြွရုပ်”

“ရှင်”

“အပြင်မှာ မိုးတွေရွာနေတယ်။ နင်နဲ့ငါ ဘောလုံးသွားကန်
ရအောင်။ ပျော်ဖို့ကောင်းတယ်ဟ”

“ဟင်...ကြွရုပ်မှ ဘောလုံး မကန်တတ်တာ”

“ဟ...ဘောလုံးကို ခြေထောက်နဲ့ကန်တာတောင် မကန်တတ်ဘူး
လား။ ငါ့မှာ ကစားဖော်မရှိလို့ လိုက်ခဲ့ပါဟာ...နော်”

ဗဟိုရ်က လက်ဆွဲခေါ်လေသဖြင့် ကြွရုပ် ကန်လန့်ကန်လန့်နှင့်ပဲ
ခါလာခဲ့သည်။ စာအုပ်တွေကို ကြွရုပ် သိမ်းခဲ့ပြီး ဗဟိုရ်နှင့်အတူ မိုးရေ
ထဲသို့ ပြေးထွက်လာခဲ့၏။ အထီးကျန်ဆန်ကြသူ နှစ်ယောက်ပေါင်းမိကြ
တော့ မိုးရေတွေ တရစပ် သွန်ချနေတဲ့ လောကကြီးက ပျော်ဖို့အကောင်း
သားပဲ။

“ဘုန်း”

“အား”

ဗဟိုရ် ကန်လိုက်တဲ့ဘောလုံးကို ကြွရုပ်က လိုက်ဖမ်းလေရာ
ချော်လဲ၍ ဖင်ထိုင်လေးကျသွားလေလျှင်-

“ဟာ...ကြွရုပ်”

“အား”

ဗဟိုရ်က ပြေးလာပြီးလျှင်-

“နာသွားလား ညီမလေး...ကိုလေး ထူပေးမယ်နော်...ထ”

ကြွရုပ်ကို ဗဟိုရ်က ဆွဲထူပေးလိုက်၏။ ပြီးမှ ဆက်ကစားကြလေ
တော့သည်။

အခန်း (၄)

ဗဟိုရ် မိုးရေထဲမှာ ကစားပြီးလို့ ပြန်လာတော့ ရေချိုးပြီး အနွေးထည်ကို ထပ်ဝတ်ထားလိုက်သည်။ ကော်ဖီပူပူလေးသောက်မည်ဟု အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့စဉ်-

“ကိုလေး”
“ဟင်”

“ကိုလေး...ဆင်းလာတာနဲ့ အတော်ပဲ။ အန်တီညွှာက ကော်ဖီသောက်ဖို့ ခေါ်ခိုင်းလို့”

နှုတ်ခမ်းလေးတွေပြာပြီး အသံတုန်နေတဲ့ ကြွေရုပ်ကိုကြည့်ပြီး ဗဟိုရ် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။ အနွေးထည်ပါးပါးလေးနှင့်ဆိုတော့ ချမ်းနေမှာပေါ့လို့တွေးပြီး-

“နင်...ဒီမှာ ခဏနေဦး”

ဟုဆိုကာ သူ့အခန်းရှိရာသို့ ပြန်ပြေးသွားလေ၏။ ပြန်လာတော့ လက်ထဲမှာ ဘောင်းဘီရှည်နှင့် အနွေးထည်ကို ကိုင်လျက်-

“နင် ချမ်းနေတာမဟုတ်လား။ ရော့...ဒါတွေ ဝတ်ထားလိုက်”
“ဟင်အင်း”

“ခါပြန်ပြီလား...ဒီခေါင်း ရိုက်ခွဲပစ်လိုက်မှာနော်။ ဒီလောက် ချမ်းနေတာ...ရော့...ဝတ်...ငါ ပြန်မတောင်းဘူး။ အပြီးပေးတာ ကြွေရုပ်ရဲ့...ဝတ်နော်”

ပြောပြီး ဗဟိုရ်က သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ကြွေရုပ်ကို အနွေးထည်လေး ဝတ်ပေးလေ၏။

“အား”
“ဟင်”

စူးစူးဝါးဝါးအော်သံကြောင့် ဗဟိုရ်နှင့်ကြွေရုပ် အသံကြားရာဆီသို့ ပြေးလာခဲ့တော့ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ ပျော့ခွေလဲကျသွားသော မေမေ့ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့်-

“မေမေ”
“ကြီးကြီး”
“မေမေ”

ဗဟိုရ်နှင့်ကြွေရုပ် ကြည့်မှု့ကို ပြေးပွေ့ကြပြီးခေါ်ပေမယ့် မရပေ။
“ဘိုးဘိုးရေ...လာပါဦး...မေမေ့ကို ကယ်ပါဦး...ဘိုးဘိုး”
“ဘွားဘွားရေ...အန်တီညွှာ...ကြီးကြီး ဘာဖြစ်မှန်းမသိလို့... အကြပါဦး”

“ဘိုးဘိုးရေ...အီး...ဟီး”

ဗဟိုရ် ခေါ်ရင်းနှင့် အီးကနဲ ငိုချလိုက်တော့သည်။ မေမေ့ကို စိုးရိမ်စိတ်တွေက မျက်ရည်များကို စီးဆင်းစေ၏။

“မြေး...ဘာဖြစ်...ဟင်”
“အို”
“မမ”

“သမီးကြီး”

အားလုံး စုပြုံရောက်ရှိလာကြပြီး ကြည်မွေ့ကို စိုးရိမ်တကြီးနှင့် ခေါ်နေကြပေမယ့် ခေါ်လို့မရပေ။

“မေမေ့ကို ခေါ်လို့မရတော့ဘူး...ဘိုးဘိုး...မေမေ့ကို ကယ်ပါဦး”

“သမီးကြီး”

“ဆရာ...ဆရာဝန်ခေါ်မှဖြစ်မယ်...သမီး ဆရာဝန်ကို ဖုန်းဆက် ခေါ်လိုက်မယ် ဖေဖေ”

“အေး...အေး...မြန်မြန်လုပ်”

အားလုံး ပျာယာခတ်သွားကြလေ၏။ ဦးမိုးအောင်က ကြည်မွေ့ကို မနိုင်မနင်းနှင့်ပဲ ပွေ့ချီကာ ကြည်မွေ့ အခန်းထဲသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ဧရာထောင်းတော့ လူငယ်တွေလို ဘယ်မှာ သန်စွမ်းနိုင်ပါတော့မလဲလေး ဒေါက်တာဦးသန်းထွဋ် ရောက်လာမှ အကြောင်းစုံသိလိုက်ရတာကတော့-

“ကြည်မွေ့မှာ နှလုံးရောဂါရှိတယ် ဦးမိုးအောင်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ သူ ဒုက္ခမပေးချင်လို့ လူကောင်းဟန်ဆောင်ပြီး နေခဲ့တာပါ။ သူက ကျွန်တော့်ရဲ့လူနာလေ။ အခု သူ တစ်ခုခုကိုလန်ပြီး နှလုံးခုန်ရပ်သွားတာ စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ”

“ဗျာ”

“ရှင်”

ဦးမိုးအောင်နှင့် ဒေါ်ဖြူ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပြီး မျက်ရည်တွေက ချက်ချင်းပြည့်တက်လာသည်။

“ဒါ...ဒါဆို...ကျွန်တော့်သမီး”

“သူ...ဆုံးသွားပါပြီ”

“အို”

“ဗျာ”

ဦးမိုးအောင် သမီးကြီးရဲ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး အသံတိတ် နေမိ၏။ ပြီးမှ တရုံရုံ ငိုနေတဲ့ ဗဟိုရ်ကို ဆွဲဖက်ကာ-

“မြေး...မြေးလေးရယ်”

“ဘိုးဘိုး...မေမေ တကယ်သေသွားပြီလားဟင်...ဆရာက ဘာတာမဟုတ်လား။ မေမေ မသေဘူးမို့လား...ဟင်...ဘိုးဘိုး”

“မြေး”

ကလေးကို ဖြေရှင်းပြဖို့ ဦးမိုးအောင် မနည်းအားမွေးလိုက်ရသည်။

“မြေးရဲ့မေမေ တကယ်သေသွားပြီ မြေးရဲ့”

“အီး...ဟီး”

“မေမေ...မေမေ”

အခန်း (၅)

ထိုနေ့မှစ၍...

ကျွန်တော့်ဘဝသည် သဲကန္တာရမှာ အိုအေစစ် ရှာဖွေနေရာသို့ ပူပြင်းခြောက်သွေ့ခဲ့ရသည်လေ။

ဖေဖေရယ်...မေမေရယ်...ကျွန်တော်ရယ်...

မိသားစုတွေ စုံစုံလင်လင်နဲ့ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့တဲ့ဘဝလေးကို တည်ဆောက်ကြဖို့ မျှော်လင့်ခဲ့ရတဲ့ ကျွန်တော့်အိမ်မက်တွေ ပထမအနေ အကာတွေပွင့်ထွက်သွားပြီး ဒုတိယတော့ အဆိုးပါလန်သွားခဲ့သည်လေ။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်က ဟာလာဟင်းလင်းကြီး ဖြစ်ခဲ့ရသည်လေ။

မေမေဆုံးပြီးတော့...

သူ့ရောဂါအခြေအနေကို စိတ်မချလို့ မေမေက ကြိုတင်စီစဉ်ခဲ့သည့် အတိုင်းဆိုပြီး ရှေ့နေကြီးတစ်ယောက်ရယ်၊ ဒေါက်တာဦးသန်းထွန်း၊ အန်တီလဲ့လဲ့ အခုဆိုရင် ကျွန်တော် မေမေနေရာမှာ အစားထိုးပြီး မေမေ လို့ခေါ်နေရတဲ့ ဒေါ်လဲ့လဲ့တို့ တိုင်ပင်ပြီး ကျွန်တော် ပိုင်ဆိုင်ရမယ့် အချေ အနှစ်တွေကို ရှေ့နေကြီးက ထိန်းသိမ်းထားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် အသက် (၂၀)ပြည့်မှ ပေးရမည်တဲ့။

အဲဒီနောက်တော့...

ကျွန်တော့်ကို မေမေဒေါ်လဲ့လဲ့တို့လင်မယားက အမွေစားအမွေခံ သားအဖြစ် စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ မွေးစားလိုက်တာပါပဲ။ သမီးစိတ် မြေးစိတ်နဲ့ နီးနီးလည်း သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ကွယ်လွန်သွားခဲ့တယ်။ နောက် ဘွားဖြူ မြေကြွရုပ်ကို အန်တီညွှာက 'ခရေမြိုင်' ကနေ နှင်ထုတ်လိုက်သည်တဲ့။ တင်တင်ကတော့ ကျွန်တော်နဲ့အတူ နေခွင့်ရခဲ့လို့ သူ ပြောပြတာ မေမေ့ကို သတ်တာလည်း အန်တီညွှာပဲတဲ့လေ။

မေမေ ဆိုင်သိမ်းပြီးပြန်လာချိန်မှာ အန်တီညွှာက မြေရုပ်ကို ပစ်ချ ပြီး စလိုက်တာ တင်တင် မြင်လိုက်သည်ဆိုကတည်းက ကျွန်တော် နေရေးတော့ တွေးမိခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် အရွယ်ရောက်လာလို့ ပြန်တွေး ဆက်စပ်ကြည့်တော့ အန်တီညွှာ မေမေ့ရောဂါအကြောင်းကို သိသွားလို့ သေကြောင်းကြံတယ်ဆိုတာ သေချာနေတာပဲ။ လူကြီးတွေကလည်း သံသရာမရှည်ချင်လို့ ရေငုံနှုတ်ပိတ် နေကြပေမယ့် ကျေနပ်ခြင်းတော့ မရှိခဲ့ကြဘူးလေ။

ကျွန်တော်...

ကျွန်တော့်ဘဝထဲက သံယောဇဉ်ကြီးမှန်သမျှကို ဖြတ်တောက် မြဲမြံပစ်တဲ့ အန်တီညွှာကို မကျေနပ်ဘူး။ အန်တီညွှာကို ကျွန်တော် မုန်းတယ်။ မုန်းတာမှ တူးတူးခါးခါးပါပဲ။ မေမေဒေါ်လဲ့လဲ့တို့လင်မယား သာ ကျွန်တော့်ဘဝကို မကယ်တင်ခဲ့ရင် ကျွန်တော်လည်း အန်တီညွှာ ဆက်ချက်နဲ့ သေရဦးမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် အပူလုံးကြွစွာနဲ့ လူလုံးမလှ တဲ့ဘဝမှာ အနှိပ်စက်ခံ၊ အနှိမ်ခံဖြစ်နေမလား။ တစ်ခုခုတော့ဖြစ်မှာ သေချာပါတယ်။

ဒါတွေကို တွေးမိတိုင်း...

ကျွန်တော် အန်တီညွှာကိုမုန်းတဲ့ အမုန်းတွေ ထုထည်ပိုကြီးမားလာ ခဲ့တာ ကျွန်တော် မှားသလား။

ဖေဖေနဲ့ မေမေရယ်...

သား လွမ်းလိုက်တာ။ ပြီးတော့ ကြွေရုပ်...ကြွေရုပ် ဘယ်လို ရောက်နေသလဲ။

“သား”

“အင်”

“သား”

အပြင်ကခေါ်သံကြောင့် ဗဟိုရုံ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကလေးကို ပိတ်စာကြည့်စားပွဲ အံ့ဂုက်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်၏။

“သား”

“ဗျာ...မေမေ”

“မေမေ ဝင်ခဲ့လို့ရမလား...သား”

“ဟုတ်...ဝင်ခဲ့ပါ မေမေ”

ဒေါ်လဲ့လဲ့ တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်လာခဲ့တော့၏။

“ညဉ့်နက်နေပြီ...မအိပ်သေးဘူးလား သားရဲ့”

“ခုပဲ အိပ်တော့မလို့ မေမေ”

“ဒီလောက်ညဉ့်နက်အောင် မနေနဲ့လေ သားရဲ့...တော်ကြာ ကျန်းမာရေးထိခိုက်နေဦးမယ်။ ဘာလဲ...ဒီလောက် တစ်ယောက်တည်း ဒီအချိန်ထိနေပုံထောက်တော့ သား...ရည်းစားစာ ရေးနေတာလား”

“ဟာ...မေမေကလည်း အခုပဲ အိုင်တီခေတ်လေ မေမေရဲ့ ရည်းစားထားချင်ရင် မေမေတို့ခေတ်တုန်းကလို ရည်းစားစာရေးဖို့ ဘူး။ အောင်သွယ်တော်ထားဖို့ မလိုဘူး။ လက်လှုပ်...ပါးစပ်လှုပ်နေရပြီ”

“ဟုတ်ပါပြီ သားရယ်...ခုခေတ်သားသမီးတွေများ ခက်ပါ... ဟိုတုန်းက သုံးနှစ်...သုံးမိုး...နောက်တော့ သုံးလ...လေးလ... ကျတော့ သုံးရက်လောက်နဲ့ ကြိုက်သွားကြတာတွေ ကြားဖူးပါတော်”

“အဟဲ...မေမေတောင် အမြင်တိုးတက်လာပြီ”

“အမယ်”

ဒေါ်လဲ့လဲ့က ဩဘာပေးနေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့အကြည့်နှင့် ကြည့်သည်။ ခုခေတ်က ထောရင်ကြိုက်၊ မိုက်ရင်ချစ်၊ ချောရင်ကြည်ကြတဲ့ အမြန်ဆုံးနည်းနဲ့ အင်တာနက်ပေါ်မှာပါ နှလုံးသားကို လမ်းလျှောက် နင်းနေကြတဲ့ခေတ်လေ။

မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်နဲ့ ချစ်ကြတဲ့သူဆိုတာ အရှားသားလား။ သားနဲ့မလွယ် သားမမယ်ပေမယ့် သားရဲ့အိမ်ထောင်ရေးအတွက် ဒေါ်လဲ့လဲ့ ခင်လေးနေရသည်။ မတော်တရော်တွေနဲ့ တွေ့ရင် ဒုက္ခ။ တော်တဲ့ကောင်းတဲ့လူတွေက ရှိပြီး ရှားနေတာလေ။

“ဒီမှာ...သား”

“ဗျာ”

“မေမေကတော့ သားကို တော်ရုံမိန်းကလေးနဲ့ သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“သားက ရည်းစားမပြောနဲ့...စီးပြားတောင် ဝယ်မစားဖူးသေးဘူးလေ မေမေရဲ့”

“ရှိလာမယ့်အချိန်ကို မေမေက ပြောနေတာ...သား”

“ဒါဆို မေမေသတ်မှတ်ချက်ကို ပြောလေ...သား မေမေတို့ကြိုက် သားစိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်မယ်...ဘယ့်နှယ်လဲ”

“အမယ်...သားက ခြံခုန်စပြုချင်ပြီပေါ့လေ...ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေရဲ့...လူတိုင်း အချစ်နဲ့ မကင်းကြတာ အင်ဆိုးတဲ့ အချိန်အတွက် ကြိုညှိတဲ့သဘောပါ”

“ဟင်းနော်”

“ဝက်သားလား...ကြက်သားလား”

“ကြည့်...မအေကို နောက်တီးနောက်တောက်နဲ့”

ဒေါ်လဲ့လဲ့ မျက်စောင်းထိုးလေတော့ ဗဟိုရိုက ရယ်သည်။ ဗဟိုရိုက
ဘဝမှာ ကံဆိုးခြင်းတွေနှင့် ကံကောင်းခြင်းလက်ဆောင်တွေက သမဗ္ဗတ
စွာ ရှိနေသည်လားတော့ မသိပေ။ သင်သည် အမြဲတမ်း ကံဆိုးမနေသလို
အမြဲတမ်းလည်း ကံကောင်းမနေပါတဲ့။ ဒီစကား အရမ်းမှန်တာပေါ့။

ဗဟိုရိုက ဖခင် သုံးယောက်၊ မိခင် နှစ်ယောက်ရှိပြီး မိဘများ၏
သည်းသည်းလှုပ်ချစ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသူပါ။ ပထမ ဦးခန့်သော်၊ ဒုတိယ
ဦးစိုလ်ဝေးဇော်၊ တတိယ ဦးဇင်မျိုးတို့နှင့်အတူ ဒေါ်ကြည်မွှေအိမ်နှင့်
ဒေါ်လဲ့လဲ့ဝင်း အားလုံး ရင်းတာရော၊ ဖျားတာရောက ဗဟိုရိုကို ငုံ့ထား
မတတ် ချစ်ခဲ့ကြသည်။ ဒါက ဗဟိုရိုအတွက် ထူးခြားသော ကံကောင်း
ခြင်းလက်ဆောင်ပေါ့။

ကံဆိုးတာကတော့...

ဒေါ်ချစ်သည်းညှာဆိုတဲ့ ဘီလူးမကြီးမွှေလို့ ဗဟိုရိုရဲ့ မိဘရင်း
နှစ်ပါး သေဆုံးခဲ့ရခြင်းပါပဲ။

“သား”

“ဖျာ”

“မေမေပြောတာ ကြားရဲ့လား”

“ဟင်...မေမေ ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“တွေ့လား...စိတ်က ဘယ်ကိုရောက်နေတယ်မသိဘူး။ မေမေ

ပြောတာက သား ငယ်သေးတယ်။ ရည်းစားမထားနဲ့ဦးလို့ ပြောတာ”

“မထားသေးပါဘူး မေမေရာ...သားက ဟိုသီချင်းထဲထဲ

မြစ်အောင်နေမှာဗျ”

“ဟင်...ဘယ်သီချင်းလဲ...ဆိုပြပါဦး သားရဲ့”

“အင်း...ဆိုပြမယ်...မေမေ နားထောင်နော်”

ဗဟိုရိုက ထရပ်လိုက်ပြီး အင်္ကျီကို ဟိုဆွဲချ ဒီဆွဲချနှင့် ပုံလုပ်ပြီး

“အဟမ်း”

ချောင်းဟန်လိုက်ပြီး ‘မိုးမိုး’ ရဲ့ အသက် ၄၀ ဘယ်တော့များမှ
စားရမှာလဲဟု အစချီကာ အသက် ၄၀ သီချင်းကိုဆိုရင်း ကပြလေလျှင်
ဒေါ်လဲ့လဲ့က သဘောကျစွာ ရယ်လေ၏။

ဪ...

သားလည်း သူ့မိဘရင်းတွေကို လွမ်းဆွတ်သတိရရှာမှာပေါ့။ ရင်ထဲ
က မကျေနပ်မှုတွေကို ဒီလိုနည်းတွေနဲ့ ချေဖျက်နေရတယ်ဆိုတာ မေမေ
သိပါတယ် သားရယ်။ သီချင်းလေးဆုံးသွားတော့-

“ကဲ...မေမေ”

“ဟင်”

“အဲဒီသီချင်းထဲကလို သား အသက် ၄၀ အထိ ရည်းစားမထား
ဘူး။ မေမေ ကျေနပ်လား”

“သားရယ်...မေမေက သားကို အဲဒီအထိ မနေခိုင်းရက်ပါဘူး
ကွယ်...သီးချိန်တန်သီးရမှာပေါ့”

“ဒါဆိုရင် မေမေရဲ့ ချွေးမအရည်အချင်း သတ်မှတ်ချက်ကို ပြောဦး
လေ”

“အင်း”

ဒေါ်လဲ့လဲ့က စဉ်းစားဟန်လေးပြုပြီးလေလျှင်-
“ရိုးသားဖြူစင်ပြီး စိတ်ကောင်းစေတနာရှိရမယ်။ ပြီးတော့ သား

ဘကယ်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးဆိုရင် ရပါပြီ သားရဲ့။ ဉာဏ်အမြော်အမြင်
ကြီးပြီး ထက်မြက်မှုရှိရင်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့”

“ချမ်းသာဖို့ လိုသေးလား...မေမေ”

“စည်းစိမ်ဥစ္စာဆိုတာ သားဘဝမှာ လိုအပ်သေးလို့လား
သားရယ်”

“ဒါဆိုရင်...OK”

“ဟင်...ဘာ OKတာလဲ”

“သား ချစ်သူရှာရင် မေမေစိတ်ကြိုက် ဖြစ်စေရမယ်လို့ပြောတာ”

“သိပ်လည်း အပြောကြီးမနေနဲ့ဦး”

ဒေါ်လဲ့လဲ့ သားရဲ့နဖူးကို ဖွဖွလေး ထုလိုက်၏။ သားသမီးမရနိုင်တဲ့ သူတို့လင်မယားရဲ့ဘဝထဲကို ဗဟိုရ်လေး ရောက်လာတာသည် သူမတို့ကို မြတ်စွာဘုရားက တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ဆုလာဘ်တွေ ပေးသနားလိုက်သလို ပါပဲ။

“မေမေ”

“ဟင်”

“မေမေ သွားအိပ်တော့နော်...ညဉ့်နက်နေပြီ မေမေရဲ့”

“သားလည်း အိပ်တော့လေ”

“ဟုတ်...ကဲ့”

ဟုဆိုကာ ဗဟိုရ် အိပ်ရာပေါ်သို့ ခုန်တက်ပြီး လှဲချလိုက်လေလျှင်-

“မျက်လုံးမှိတ်”

“ဟုတ်”

ဗဟိုရ် မျက်လုံးကို မှိတ်ပြီးမှ-

“Good Night မေမေ”

“Good Night ပါ သားရယ်”

ဒေါ်လဲ့လဲ့ သားကို စောင်ခြံပေးပြီး နဖူးကို နမ်း၍ နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာခဲ့တော့၏။

အခန်း (၆)

“တက္ကသိုလ်ရောက်တာ ကြာပြီကွယ်...အတွဲလေးတစ်တွဲတော့ ချင်တယ်...မာမီရယ် ရှာပေးကွယ် ရည်းစားလိုချင်တယ်...သူများ အတွဲတွေ မြင်ရင် တကယ် သားသားလေးမှာ မနေနိုင်တယ်”

“မနေနိုင်ရင် တိုင်သွားဖက်လေ”

“အဲဒါဆို...သား ဇီးကွက်ထွက်လာမှာကွ...ဟား...ဟား... ကွက်တို့အဖေ”

“ဟေ”

ကောင်းခန့်က သီချင်းအော်ဆိုလေသဖြင့် ကျန်တဲ့သူတွေက ဝိုင်းဖဲ့ တုန်သည်။ ဗဟိုရ်၊ ကောင်းခန့်၊ ချစ်ရအောင်နှင့် ထိုက်သူစံတို့ သေးယောက်က ပျော်ပျော်နေသေခဲဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်ကို ရင်ဝယ်ပိုက်ထား ဩသွေ့ပါ။

အိမ်မှာ ဘာပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ကျောင်းကိုရောက်လာတာနှင့် ဒီပါးစပ် ကွေက ဟူရွေ့ပေါက်စပြော၍ အစအနောက်သန်ကြသည်။

“မင်းမာမိကို မရှာခိုင်းနဲ့ ကောင်းခန့်...ငါ ရှာပေးမယ်”

“မင်းညီမလေးလား”

“ထို...ရာရာစစ မင်းပုံစံနဲ့ တူသလား တန်သလား”

“အောင်မာ...ဘာလို့ မတန်ရမှာလဲ...သူ့ညီမ ဒီတင်ကောက်

များ”

“ဘာ...ဟေ့ကောင်...မင်း”

ထိုက်သုစံ မျက်နှာကြီး ရဲသွားလေ၏။ သူတို့ရှေ့သို့ ကောင်မလေးတွေ ဖြတ်သွားလေလျှင် ချစ်ရအောင်က လက်ခုပ်တီးသံပေးလေသည်။ ကောင်မလေးတွေက ပြန်လှည့်ကြည့်တော့ ဖိုးချစ်ခေါ် ချစ်ရအောင် တစ်ယောက် သူ ဘာမှမဟုတ်တဲ့အတိုင်း မျက်နှာကို ဒီဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ-

“ရွှေမြို့သူတွေ ချစ်စရာဗျ...မော်ဒယ်လ်လေးလိုလှ...အားရပါးရ လက်ခုပ်တွေ တီးကြ”

“ဟေ့...ဟေ့”

“ဖိုးချစ်လားကွ...ချစ်ရေ...ချစ်ရေ”

“မနားတမ်း...မမောတမ်း ဖိုးချစ် ကြိုးစားက...ကောင်းခန့်လေ

လာပါ...လာပါ ပြောပေးပါဗျ...မမရေ လာပါ...လာပါ ချစ်လို့ပါဗျ”

ဖိုးချစ် ကောင်မလေးတွေကို ပြန်လှည့်ကြည့်လေလျှင် ကောင်မလေး

တစ်ယောက်က လက်ဝါးထောင်ပြလေလျှင်-

“ဖိုးထိုက်ရေ...လာပါ...လာပါ လက်ဝါးပြတတ်ဗျ။ ကောင်းခန့်

ရေ...လာပါ...လာပါ လိုက်သတ်ပါလား”

“လိုက်သတ်ရင် အဖေ ထောင်ကျမှာပေါ့ သားရယ်...အဲဒါ

လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ရည်းစားမရှိဘူးလို့ ပြောတာ ငါ့သားရဲ့”

“ဒါဆို လိုက်သွားမယ်နော် အဖေ...ဟာ...ငါချည်းပဲ ရှုံးနေပြီ”

“ကောင်းတယ်”

ဗဟိုရိုက ရယ်ပြီးပြောလေလျှင် ဖိုးချစ် မျက်စောင်းကြီးထိုးလေ၏။ သူတို့အဖွဲ့ သဲတာကို အချို့က ကြည့်ပြီး ပြုံးသွားကြသည်။ သူတို့ကို သဲ၊ ငကဲ၊ ငပဲ၊ ငလွဲလို့သာ နာမည်ပေးထားဖို့ကောင်း၏။ ဖိုးချစ်နှင့် ကောင်းခန့်က ပိုကဲပိုသဲသူတွေဖြစ်ပြီး ဗဟိုရိုကျတော့ မိန်းကလေးတွေကို သိပ်ဂရုမစိုက်တတ်လို့ ပဲများသည်တဲ့။ ထိုက်သုစံကျတော့ သူပြောသမျှ သုပ်သမျှ အလွဲလွဲအချော်ချော် ဖြစ်တာများသည်။

“မင်း ဒီအဖွဲ့က လက်ဝါးထောင်ပြလို့ အားမလျှော့နဲ့ ဖိုးချစ်... နောက်တစ်ဖွဲ့လာရင် ထပ်ကြိုးစားလိုက်ဦး။ ဘာတဲ့...ယောက်ျားတံခွန် သူရည်ချွန် ဓာတ်တိုင်ကိုချွတ် ဘတ်သီးဆွတ်တဲ့”

“မင်းဂျီတော် ဓာတ်တိုင်ကိုချွတ်မှ ဓာတ်လိုက်သေမှာပေါ့ ငတုံးရ”

“ငါ မတုံးပါဘူး”

“အမယ်”

“မင်းသေရင် ဖဲပိုင်းထောင်ချင်လို့ ပြောတာ”

“ခွေးကောင်”

ဖိုးထိုက်အရပ်ကြီးကရှည်တော့ ဖိုးချစ်က ပုသူမို့ ဖိုးထိုက်ခေါင်းကို နှိပ်ရိုက်လေ၏။ ဒါကို ဗဟိုရိုက ဖိုးချစ် ခါးကနေကိုင်မြှောက်ပြီး အုတ်ခုံပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်လေလျှင်-

“ကောင်းခန့်”

“ဟေ”

“မင်း ခေါင်း ခဏငှားစမ်း”

“အေး...တစ်မိနစ်လောက်တော့ ငှား...ဟာ...ဟေ့ကောင်...

အား”

ကောင်းခန့် တစ်ချက်အမိခံလိုက်ရသဖြင့် ရှုံ့မဲ့သွားလေသည်။

“အဲဒါ...ထိုက်သူကန်ကွ”

“စံလေစံ”

“မစ်ဘူး...မင်းကို ဟောဒီလိုကန်မှာ”

ဗဟိုရ်က ဖိုးထိုက် တင်ပါးကို နောက်ပြီးကန်လိုက်လေလျှင် ဖိုးထိုက်ရှေ့သို့ ငိုက်စိုက်၍ ခြေသုံးလှမ်းလျှောက်မိသွား၏။ ထိုစဉ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဝင်တိုက်မိမလိုဖြစ်သွားတော့-

“ဆော...ဆောရီးနော်...အဟဲ”

ဖိုးထိုက် မျက်နှာချိုသွေးလိုက်ပေမယ့် တိုက်မိမလိုဖြစ်တာက ချာချာဖြစ်နေတော့ မျက်လုံးစိမ်းတွေက ဗဟိုရ်ဆီသို့ ရောက်လာသည်။

“ဒါက ဘာသဘောလဲ”

“နာသဘော”

“ဘာ”

“အဲ...နာ မဟုတ်ဘူး။ နောက်က ကန်လိုက်လို့ နာသွားတာကို ပြောတာ”

ဖိုးချစ်ရပ်က မချိုမချင်။ ချာချာအကြည့်က ဗဟိုရ်ဆီသို့ပဲ ပြန်၍ ဦးတည်ကာ-

“နင် ငါလာတာမြင်လို့ တမင်လုပ်တာ မဟုတ်လား ဗဟိုရ်”

ဗဟိုရ် ဒီမျက်နှာကို မကြည့်ချင်စွာ မျက်နှာလှဲပြီးမှ မဲပြုံးပြုံးလိုက်၏။ သူ့ကိုမြင်မှလုပ်ရအောင် ဗဟိုရ်က သူတို့လို အူပုပ်စိတ်ကောက်တဲ့သူ မှ မဟုတ်တာ။

“ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းသည် ဝန်ခံခြင်းတဲ့”

“အဲဒီမှာ လဲသေလိုက်”

“သေလိုက်တဲ့”

ကောင်းခန့်က ထပ်ပြီး စကားပြန်လို ကွန့်လိုက်တော့ ချာချာ မျက်စောင်းထိုးလေ၏။

“အဲ...မျက်စောင်းကြီး”

“တည့်ပါတယ်ကွ...တည့်တာမှတန်းနေတာပဲ ဟုတ်တယ်နော်”

“နင်တို့ပါးစပ်ကို ပိတ်ထား”

ချာချာ အော်လိုက်တော့ ပါးစပ်ကို ဖိုးထိုက်နှင့်ကောင်းခန့်က ထက်နှင့်ပိတ်လျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ ဖိုးချစ်က လက်ဝါးနှင့် ဖင်ခေါင်း နှင့် ပိတ်သလိုလုပ်လေတော့-

“ဟေ့ကောင်...ပါးစပ်က အပေါ်မှာ”

“အာ...အေး...မှားလို့”

ခွီးကနဲ ရယ်သံတွေထွက်လာတဲ့ ကိုယ့်ဘေးကလူတွေကို ချာချာ ကြည့်လင်စွာ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်တာနှင့် ‘အိ’ ‘ကိ’ ဆိုတဲ့အသံ တွေ နောက်ဆုံးဖြစ်ပြီး တိတ်သွားကြ၏။

“ဒီမှာ ဗဟိုရ်”

“ပြော”

“နင် တမင်လုပ်တယ်ဆိုတာ ငါ သိတယ်နော်”

“ဟား...ဘလိုင်းကြီး လာကောနေပါလား”

“ငါက ကောတာမဟုတ်ဘူးလေ...ငါလာမှ ဒီလိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ”

“နင်က ဘယ်လိုထင်လိုက်တာလဲ။ နင့်ကိုခိုက်လို့ ငြိဖို့ကြိုးစားတယ်လို့ ထင်တာလား။ ဒါမှမဟုတ် ကြည့်မရလို့ ဖဲ့တယ်လို့ ထင်တာလား”

ဗဟိုရ်ကလည်း ခပ်တည်တည်နှင့် ဒဲ့မေးချလိုက်သည်။ ကိုယ့်ကို တော ချာချာဖြစ်နေလို့ ဘယ်သူမျက်နှာကို ထောက်ထားပြီး အားနာနေ နှိုးမှာလဲ။

“နှစ်ခုထဲက တစ်ခုပေါ့”

“တိကျလိုက်တဲ့အဖြေ”

“ဖိုးချစ်...မင်းပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်း”

“ဟုတ်”

ဗဟိုရ် ချာချာဘက်သို့ မျက်နှာပြန်လှည့်လာပြီး-

“ပထမအချက်ဆိုရင်တော့ နင့်ကိုယ်နှင့် သိပ်အထင်ကြီးလွန်းသွားပြီ ချာချာ... ဒုတိယအချက်ဆိုရင်တော့ မမှန်ပေမယ့် ငါ ဝန်ခံလိုက်မယ်”

“မမှန်ဘူးပြောပြီး ဘာလို့ဝန်ခံတာလဲ”

“မတော်တဆကို ပုံကြီးချဲ့လိုက်လို့ ခုမှ တကယ် အမြင်ကတ်သွားတာ... ရှင်းလား”

“ဘာ”

“မဘာနဲ့... ငါဆိုတဲ့ကောင်က သူများကြောတာ ခံနေမယ့်ကောင်မျိုး မဟုတ်ဘူး... နားလည်လား”

ချာချာ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ထားမိ၏။ ကိုယ်က မကြောလှဘဲ သူပဲ ကြောနေတာမဟုတ်ဘူးလား။ ဒယ်ဒီကို ချာချာတို့ဘဝထဲက ဆွဲထုတ်သွားတာသူ။ ချာချာ လိုချင်တဲ့ဘဝမျိုးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရသွားတာက သူလေ။ သူကတော့ ကားထည်လဲစီးခွင့်ရတဲ့ ဘဝမျိုးမှာ အရာရာပြည့်စုံခြင်းတွေနှင့်။

ချာချာတို့သားအမိကျတော့...

အထည်ကြီးပျက်ဘဝမှာ ကားတောင် လပြတ်ငှားစီးပြီး မပိုင်ဝက်မွေးပုံစံမျိုးနှင့် ဟန်လုပ်နေခဲ့ရတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ ဘယ်ထင်တိုင်းကြဲတဲ့ဘဝနောက်အောင် တွန်းပို့ခဲ့တာက သူ့အဖေ။

“နင့်ကို ငါ မကျေနပ်ဘူး”

“ဘာအတွက်လဲ”

“အရာအားလုံးအတွက်”

“အဟွန်း”

“နင်က ဘာရယ်တာလဲ”

“ဆယ်ခါပြန်သေလိုက်”

ပြောပြီး ဗဟိုရ် ချာချာနဲ့ လှည့်ထွက်သွားလေတော့၏။ သူငယ်ချင်း

တွေက သူ့နောက်မှ ပြေးလိုက်ကာ-

“ဗဟိုရ်”

“တောက်”

“အမယ်လေး”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မင်းပဲ တက်ခေါက်တာလေ”

“တက်ကို ဘယ်လိုခေါက်လို့ရမှာလဲ။ ရွက်ပဲခေါက်လို့ရမှာပေါ့။

ကောင်းဆိုးဝါး... ခန့်ရဲ့”

“ဘာကွ”

“မင်းက နာမည်ကသာ ကောင်းခန့်... လူက မကောင်းဆိုးဝါး နဲ့လိုက်တဲ့ သရဲအုပ်ချုပ်ရေးမှူး”

“တော်ကြစမ်းပါကွာ... ငါ ညစ်သွားပြီနော်။ ဒေါသ မကူးစက်စေချင်ရင် အေးအေးဆေးဆေး လိုက်ခွဲ”

ဗဟိုရ် တကယ် တင်းသွားပြီ။ ဘယ်ရှေးဘဝက အထုံရေစက်ကြောင့် မတွေ့ချင်တဲ့ ဒီမျက်နှာနဲ့မှ လာ... လာတိုးနေရတယ် မသိဘူး။

တွေ့ချင်တဲ့သူနဲ့ကျတော့...

ကမ္ဘာ... ကမ္ဘာ... အဝေးဆုံးမှာလား။

အခန်း (၇)

“သမီး...ဗဟိုရ်ကို အဲဒီလိုဆက်ဆံတာ မှားတယ်”

“ရှင်”

ချာချာ မျက်လုံးလေးဝိုင်းသွားလေ၏။ ကိုယ်မရခဲ့သမျှ အရေးအားလုံးကို သိမ်းပိုက်ခွင့်ရထားတဲ့သူကို မကျေနပ်လို့ မကျေနပ်သလို ဆက်ဆံတာ ချာချာ မှားသတဲ့လား။ မာမီ ဘာအစီအစဉ်တွေကို ရေးဆွဲထားလို့ ပြုံးသည်တော့ မသိပေ။

ဟော... သူ ပြုံးလာပြီး ဘာညာဦးမလဲဆိုတာမျိုး။

မာမီအပြုံးတွေက လျှို့ဝှက်မှုများစွာနှင့်မို့ ကြောက်စရာကောင်းသည်။ ချာချာကတော့ မုန်းရင် မုန်းတဲ့အတိုင်း၊ ချစ်ရင် ချစ်တဲ့အတိုင်း ဆက်ဆံတတ်ပြီး မာမီလို ဟန်ဆောင်ခြင်းအတတ်ပညာမှာ အထူးအားပေးပေ။

“ဗဟိုရ်က မာမီတို့အတွက် ပဒေသာပင်ကြီး သမီးရဲ့”

“မာမီ ဘာကိုပြောတာလဲ”

“အဲဒီလောက် မပိန်းစမ်းပါနဲ့ သမီးရယ်...ဗဟိုရ်က မိဘအရေးအနှစ်တွေနဲ့ ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးလောင်းလေးဖြစ်တဲ့အပြင် ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင်ဦးဇင်မျိုးနဲ့ ဒေါ်လဲ့လဲ့ဝင်းတို့ရဲ့ အမွေစားအမွေခံသားလေကွယ်”

“သူ ချမ်းသာတာနဲ့ပဲ သမီးက သူ့ရှေ့မှာ ကြွက်ကလေးလို ကုတ်နေရမှာလား မာမီ”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ သမီးရယ်”

ဒေါ်ချစ်သည်းညှာ ဆက်တီပေါ်ကို လက်တင်ပြီး မတ်တတ်ရပ်နေရာမှ ချာချာ ဘေးမှာဝင်ထိုင်လိုက်၏။ အရိပ်ပြလို့မှ အကောင် မမြင်တတ်ရင် မြင်လာအောင် ရုပ်လုံးဖော်ပြရတော့မှာပေါ့။

“ဒီအိမ်...ဒီခြံက ဘယ်သူပိုင်တာလဲ...သမီး သိတယ်နော်”

ချာချာ မသိဘဲနေပါ့မလား။ ဒါ ဗဟိုရ်ပိုင်တဲ့ တိုက်နဲ့ခြံလေ။ ဘူးသနားလို့ နွားချမ်းသာရာရတဲ့ ချာချာတို့သားအမိအဖြစ်က ဗဟိုရ်သာ နှင်ချရင် ဘယ်သောင်တင်လို့ ဘယ်ကမ်းကပ်ရမယ်မှန်းတောင် သိမှာမဟုတ်ပေ။ အဲဒီလို မျက်နှာငယ်ရမယ့်ဘဝကိုပဲ ချာချာ မလိုချင်တာ မာမီလည်း ဂျင်လိုလည်နေပေမယ့် ဒီတိုက်မျိုး ပြန်ဝယ်နိုင်ဖို့ဆိုတာ တော်တော်နှင့် မလွယ်ပေ။

ဒါကြောင့်ပဲ... ချာချာ စာကို ဖိကြိုးစားနေတာပါ။ ဘွဲ့ရရင်တော့ မြောင်းဘေးရောက်လုနေတဲ့ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ့်ဘာသာပဲ ပြန်ပြီး ထယ်တင်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။ အခု မာမီက တည်သီးစားရင်း သွားပဲ့နေတာလေ။

“ဒီမှာ သမီး”

ချာချာ မာမီမျက်နှာကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်၏။
“မာမီပြောတာက သမီးကို ကြွက်လိုကုတ်နေဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ကြောင်လို လက်သည်းဝှက်တတ်ရမယ်။ အမြီးဝှက်တတ်ရမယ်။ အဲဒါကို ပြောတာ”

“မာမီ...သမီးကို ရှင်းရှင်းပဲပြောပါ”

“သမီး ဗဟိုရ်နဲ့ အဆင်ပြေအောင်နေပါ။ တစ်နေ့ ဗဟိုရ်ကို သမီး ချုပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားရမယ်”

“မာမိပြောတာက ဗဟိုရ်ကို သမီးက ဘဝတစ်ခုလုံးပေးပြီး ပြန်ချုပ်ဖို့လား”

“ရိုက်ထံ...မှန်တယ် သမီး”

“ရှင်”

ချာချာ မာမိကို နားမလည်နိုင်ဖြစ်သွားရ၏။ မုန်းပါတယ်ပြောပြီး ချာချာကိုကျတော့ ချစ်ခိုင်းဖို့ ကြိုးစားတာလား။

“လူတင်ယောက်ရဲ့ believe ကိုရဖို့ lie ဆိုတာကို အသုံးချတတ်ရတယ် သမီး...ဗဟိုရ်ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေက နည်းတာမဟုတ်ဘူးနော်။ မာမိတို့သားအမိရဲ့ဘဝ ပြန်ပြီးဦးမော့လာနိုင်ဖို့က ဒီတစ်နည်းပဲရှိတယ်”

“မာမိ...သမီးကို ရောင်းစားမလို့လား”

“သမီးဘဝ ကောင်းစားရေးအတွက် မာမိက ပြောနေတာ”

စီးပွားရေး ကြီးပွားရေးထက် နှလုံးသားရေးက ပိုပြီး အရေးမကြီးဘူးလား။ မာမိပြောနေတာက ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို ရလို့စောနှင့်လေ။ ချာချာက အိမ်ထောင်ရေးကို နှလုံးသားနှင့် ဆုံးဖြတ်ချင်သူ။ ဗဟိုရ်အပေါ်မှာ နာကြည်းတာတွေရှိပေမယ့် ချစ်နိုင်ခြင်း၊ ကြည်ဖြူလိုခြင်းတွေက ဗဟိုရ်ဘက်က တစ်ပတ်လျှော့လျှင် ချာချာဘက်က တုတ်ထားတဲ့ကြိုးမှန်သွားဖြေချဖို့ အဆင်သင့်ပါလေ။

ဗဟိုရ်... သူက ခြောက်ရင်ကြောက်၊ ချောရင်ပျော့တတ်တဲ့ လူစားမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ သူ့နာကြည်းချက်တွေက ကိုယ့်ထက်ပိုနေတာမလွဲမသွေပဲလေ။

“သမီးမှာ မာနရှိတယ် မာမိ”

“ဘာမာနလဲ”

“ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်ပြီး လိုချင်တဲ့ပန်းတိုင်ကို အရောက်သွားဖို့”

“ဘာ”

‘ဘာ’ ဆိုတဲ့အသံက ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အတ္တရဲ့သားကောင်တွေနဲ့ ဒေါ်ချစ်သည်းညှာတစ်ယောက်က မုဆိုးတစ်ပိုင်း မိန်းမရိုင်းဘွဲ့ခံယူထားသူ။ ရိုးသားတာတွေ၊ ကြိုးစားတာတွေ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ငယ်အားကိုယ်ကိုးနေလို့ကတော့ ကောင်းကင်က ကြယ်ကိုမပြောနဲ့။ မုန်းကြူး ပြေးတာကိုပင် လိုက်ဖမ်းနိုင်မှာ မဟုတ်ပေ။

ဒါကြောင့်... ဆင်းရဲတွင်းမနက်အောင် ဖြတ်လမ်းက ခုန်တက်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ သူမတစ်ယောက်တည်းအတွက်လား။

“ညည်း...ဗဟိုရ်ကိုမိဖို့ ဆယ်သက် ကြိုးစားလိုက်ဦး”

“မဖြစ်သေးတာပဲ ရှိတာပါ...မာမိ”

“ဖြစ်လာမယ်လို့ ညည်းက ထင်နေတာလား”

“ဖြစ်အောင် ကြိုးစားဖို့က သမီးတာဝန်ပါ။ ဆရာဖေမြင့်ရဲ့ ငွေသားအာဟာရ (ရသစာများ) ဆိုတဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ သမီး ဖတ်ဖူးပြီး ဖတ်မိနေတဲ့ စာကြောင်းလေးတွေရှိတယ် မာမိ”

ကြီးကျယ်ရန်ကောဆိုတဲ့ သရုပ်ပြမှုက မျက်နှာလွဲသွားခြင်းပါပဲ။

“(အခက်အခဲဆိုတာ ဘာလဲ...စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ) ကြီးမားသည့် အဆီးအတားဟူသည် သင့်မျက်စိကို ပန်းတိုင်မှ လွဲဖယ်လိုက်မိစဉ် ခင်ရတတ်သည့် ကြောက်မက်ဖွယ်တို့ကို ဆိုပေသည်လို့ ဟင်နရီဖို့ဒ်ရဲ့ ဆင်လေးကို ထည့်ပေးထားတာလေ။ သမီး ပန်းတိုင်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေတယ်။ လွဲဖယ်မိအောင် မာမိက ခေါင်းကိုင်ပြီး ဆွဲလှည့်တာမျိုး မဖြစ်အောင်ဘူး”

“ဘာပြောတယ်...ချစ်သည်းချာ”

ဒေါ်ချစ်သည်းညှာဆီက တလွဲမာနတွေကို ချစ်သည်းချာက မွှေခံတိုက်စေမလုပ်တော့ ရင်ဘတ်ပင် ဖျင်းဖျင်းမြည်သံထွက်အောင် ဒေါ်ချစ်သည်းညှာ ဒေါသထွက်သွား၏။

“ငါမွေးတဲ့မျောက်က ငါ့ကို ပြန်ချောက်နေပါလား”

“မာမိ”

“ဘာလဲ”

“မာမိပြောတဲ့ကိစ္စကို သိပ်ဖိအားမပေးပါနဲ့။ သမီး မာမိနားရွာကို ကိုက်ဖြတ်တာမျိုး မဖြစ်ချင်ဘူး”

ဒေါ်ချစ်သည်ညာ နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ပစ်လိုက်မိ၏။ သားနိုးသမျှ လက်ခံထားတဲ့မိခင်နဲ့ ခိုင်းနှိုင်းပြောနေရအောင် ကိုယ်က သူ့နိုးခိုင်းနေလို့လား။ ကိုယ်ခိုင်းတာက ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေးနှင့် သူ ကောင်မို့ပဲ မဟုတ်ဘူးလား။

“ငါက သူ့ခိုင်းလမ်းပြတဲ့ အမေမျိုးလို့ နင် ပြောလိုက်တာချာချာ”

“မာမိ ခိုင်းနေတာလည်း အခန့်မသင့်ရင် တိမ်းမှောက်သွားတာမျိုးလေ”

“နင်...ဘာကိုရည်ရွယ်တာလဲ”

“အမုန်းဆိုတာ အပြုံးကြားမှာ ပြောပျောက်စေနိုင်ပေမယ့် နာခြင်းအုတ်မြစ်ကို ဘာမာယာနဲ့မှ မြှူဆွယ်ဖြိုဖျက်လို့ မရဘူး... ဗဟိုရ်ရင်ထဲမှာ ဘာတွေ အုတ်မြစ်ချနေသလဲ မာမိ သိနေမှာပါ”

“ဘာလဲ...နင်က ဗဟိုရ်ကို လက်မခံနိုင်လို့ ဒီစကားတွေ ပြောတာလား”

ချာချာ ဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းခါလိုက်၏။ ဗဟိုရ်ဆိုတာ ဘာမှအနာအဆာမရှိတဲ့ ယောက်ျားလေ။ ဒါပေမဲ့...

“အချစ်မပါတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို တည်ဆောက်ခဲ့မိလို့ ဘယ်လိုခံစားပြီး ဒယ်ဒီဘဝကို ဘယ်လိုဇာတ်သိမ်းသွားသလဲဆိုတာ မာမိ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပေါ့...မာမိ”

အခန်း (၈)

ဗဟိုရ်တို့အဖွဲ့ ကန်တင်းကို ရောက်လာသည်နှင့် သတိထားကြည့်ကြည့်ကြသူတွေ ရှိသည်။ ဗဟိုရ်တို့အဖွဲ့ကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာကို ထူးထူးတစ်ဖန်မဟုတ်သော်ငြား အထူးတလည် သတိမထားတော့ပေ။ ဗဟိုရ် သူတို့မေဂျာမှာ ကင်းပဲလေ။

အရပ်က ၆ ပေနီးပါးလောက်ရှိပြီး ဖြူဝင်းသော အသားအရည်နှင့် မျက်နှာက အစက်အပြောက်ကင်းစွာ နုနေသည်။ မျက်ခုံးမွေးက သာကျားပီသစွာ ခပ်ထူထူနှင့် စိမ်းစိမ်းညိုညိုရယ်။ နှာတံချွန်ချွန် စင်းစင်းက ကော့ခြင်းပွခြင်း မရှိပေ။ ခပ်ပါးပါးနှုတ်ခမ်းလေးက စိုရဲနေလေးထောင့်ဆန်ချင်သလိုဖြစ်ပြီးမှ မေးလေးသွယ်ပုံ၊ မျက်နှာအနေအထား ပေါင်းစပ်လိုက်တော့ ဗဟိုရ်ဆိုတာ ချောမောသူတစ်ယောက်ပါ။

ဆံပင်က ကုတ်ထောက်နှင့် ရှေ့က တစ်ဖက်သတ် ခွဲထားပြီး တစ်ဖက်သတ် နဖူးပေါ်ကိုကျပုနေတော့ ချစ်စရာကောင်းသည်ဟု ဆိုနိုင်၏။

“အောင်မယ်လေးဗျ”

“ဟ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဖိုးချစ်က အလန်တကြား ထအော်လေလျှင် ဟိုရ်က မျက်လုံးဖြူ နှင့် ဝိုင်းမေးကြလေ၏။

“ဖိုးချစ် ဘာဖြစ်တာလဲ...ပုရွက်ဆိတ်ကိုက်လို့လား”

“ဟင့်အင်း”

“ရင်ဘတ်ကို လက်နဲ့ဖိထားတယ်ဆိုတော့ ဝိုက်အောင့်လို့လား”

“ဝိုက်က အောက်မှာလေ”

“ငါ သိတယ်။ ဝိုက်အောင့်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို အီးပါချင်လို့လား”

“အီးပါချင်တဲ့ရပ်လား”

“ဒါဆို ခြင်ကိုက်လို့လား”

“ခြင်ကိုက်တာလောက်ကို စကားထဲထည့်မပြောနဲ့”

“ဒါဆို...ဟိုနင်းကွာ”

ဗဟိုရ်က ဖိုးထိုက်ရဲ့ခြေထောက်ကို ဆောင့်နင်းလိုက်လေလျှင်

“အား...သေပါပြီ...ဘာလုပ်တာလဲကွ”

“မင်းပဲ ဟိုနင်းဆို...ဘယ်နင်းခိုင်းမှန်းမသိလို့ ငါက နီးစပ်ရာ

နင်းတာလေ”

“ငါပြောတာက ဟိုဒင်းကွ...ဟိုဒင်း”

“ဪ”

“ဆက်ပါဦး...ဖိုးချစ် ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဖိုးချစ်က တွန့်လိမ်ရှုံ့မဲ့ လုပ်ပြလျက်-

“ဟိုဘက်ဝိုင်းက မျက်လုံးတစ်စုံ ကျွတ်ထွက်ပြီး လာမှန်တာ”

“ဟာကွာ”

“ခွေးကောင်...တို့က အကောင်းမှတ်လို့”

ဖိုးချစ်ကို ဝိုင်းပြီး သမကုန်၏။ တစ်ဖက်ဝိုင်းက မျက်လုံးပိုင်ရှင် မှာမှာလည်း မျက်နှာလေးရဲသွားလျက် ရှက်ရှက်နှင့် ဘယ်ထသွားမှန်း မသိတော့ပေ။ ပြန်လှည့်ကြည့်လို့ မရှိတော့မှ ဖိုးချစ်က-

“ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

“အိမ်သာသွားတာထင်တယ်။ စားချင်...လိုက်သွား”

“ထို့”

သူတို့အဖွဲ့ လူစုံပြီဆို အဲဒီလို ညစ်ပတ်ကြတာ ရှိသေးသည်။ တစ်ခါတလေ စားရင်းသောက်ရင်း ရွံစရာတွေပြောပြီး ရယ်ကြဆဲကြနှင့် မှာနိုင်ကြသူတွေပါ။ ဒီလို ဟူရွေ့ပေါက်စတွေ ပြောနေရမှ ကျေနပ်ကြ သည်လားတော့ မသိပေ။

“ကောင်းခန့်...ဒီနေ့ မင်းအလှည့်နော်”

“အဲ”

“ဘာလဲကွ”

“ဝိုက်ဆံအိတ် အိမ်မှာများ ကျန်ခဲ့သလားလို့”

“ကျန်ခဲ့လည်း ရတယ်လေ...ပါတာချွတ်ပေးခဲ့ပေါ့”

“အမယ်”

“ဘာဖြစ်တာလဲ...နာရီနဲ့လက်စွပ် တစ်ခုခုကိုပြောတာ”

“တော်သေးတာပေါ့...ကူရာကယ်ရာမမဲ့လို့”

ရယ်ကြမောကြရင်း ဗဟိုရ်အကြည့်က သူတို့ဘက်သို့ လှမ်းလာနေ သော ကောင်မလေးအုပ်စုဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ အစက ဘာရယ် မဟုတ် ကြည့်မိကြည့်ရာ ကြည့်လိုက်ပေမယ့် သုံးယောက် လျှောက်လာ တဲ့အထဲမှာ ဘယ်အစွန် အပြာရောင်ကောင်မလေးဆီက အကြည့်မခွာနိုင် ခြင်းသွားသည်။ သူ စိုက်ကြည့်နေတာ ကောင်မလေးရဲ့မျက်နှာကိုမဟုတ် ခေါင်းမှာ ဝေနေအောင် ပန်ထားသော ခရေပန်းတွေကိုပါ။

ဗဟိုရ်...

ခရေပန်းကြိုက်တဲ့ မေမေက သတိရသွားမိ၏။ ဖေဖေရယ်... ခရေရယ်... မေမေရယ်က တသားတည်းကျနေတဲ့ အချစ်ဆုံးတွေ။ ဗဟိုရ် မျက်ဝန်းထဲမှာ ကောင်မလေးရဲ့ကိုယ်စား မေမေပုံရိပ်တွေ ပေါ်လာသည်။

“ဗဟိုရ်”

“.....”

“ဟေ့ကောင်...ဗဟိုရ်”

“ဘာလဲကွ”

ပါးစပ်က ထူးပေမယ့် မျက်လုံးက တစ်နေရာဆီမှာပဲ စူးနှစ်လျက်ပါ။

“တော်တော်လှတယ်နော်”

“ငါ ကြည့်နေတာ သူ့မျက်နှာကို မဟုတ်ဘူးကွ”

“ဟေ”

“ဟင်”

“မင်းက မျက်နှာမကြည့်ဘူးဆိုတော့ ဘယ်ကိုကြည့်နေတာလဲလဲ”

“ခေါင်းကို”

“တော်သေးတာပေါ့...ခေါင်းကယ်လို့”

“ခေါင်းကြည့်ပြီး မင်းက ဘာလုပ်မှာလဲ။ ဘာလဲ...ဆံပင်တွေ လိုက်ဖြတ်ပြီး ရောင်းစားဖို့ စိတ်ကူးနေတာလား”

“ဆံပင်ဈေးတွေ ကောင်းနေလို့...ဟာကွာ... မင်းတို့ ဘာတွေ လျှောက်မေးနေတာလဲ။ ငါ ကြည့်တာက ကောင်မလေးရဲ့ ခေါင်းက ခရေပန်းတွေကိုကွ”

“ဪ”

ဪသံတွေ ပြိုင်တူထွက်လာပြီး အကြည့်တွေက ကောင်မလေး

ဆိုင်ထဲရောက်လို့ နေရာယူပြီးသည်အထိ မခွာဖြစ်ကြသေးပေ။ ကျန်တဲ့ ယောက်က ကောင်မလေး၏အလှကို ရင်သပ်ရှုမောဖွယ် ခံစားနေကြ သော်လည်း ဗဟိုရ်ကတော့ ခရေပန်း၏အလှနှင့်ယှဉ်တွဲပြီး မေမေမျက်နှာ သာ မြင်ယောင်နေမိ၏။

“လှတယ်နော်”

“အေး...ယဉ်သကိုလေးကွ”

“ပန်းတွေနဲ့ဝေ...ကိုယ့်ချစ်ဦးခေါင်းမှာ ပန်းလေးတွေနဲ့ဝေ”

ဖိုးချစ်က သီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စကို ထဆိုလေတော့ ဗဟိုရ် မှောင်ကြွတ်၍ လှည့်ကြည့်သည်။

“မင်းနဲ့တန်လို့လား”

“ငါနဲ့ မတန်ဘူးဆိုတော့ မင်းနဲ့တော့ တန်တယ်...ဒီလိုလား”

“ငါနဲ့တန်တယ်လို့ ပြောမိလို့လား။ ဟိုက ရွှေရုပ်ကလေး မင်းက ဝေဝေတို့ မီးလောင်ထားတဲ့ရုပ်”

“ပြောလိုက်တာ မှီချိုးမျှစ်ချိုး စိန်နဖော့ရိုးချိုး ပလောင်တောင်ဝှေး”

“မင်းပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်းပါ... အာရုံပျက်လို့”

ကောင်းခန့်က ဖိုးချစ်ပါးစပ်ကို လိုက်ပိတ်ပြီး ခပ်ကျိတ်ကျိတ် ခံလေသည်။ ရယ်လိုက်တော့ သွားတန်းညီလေးတွေ ပေါ်လာတဲ့ ကောင်မလေးပုံက ယဉ်သကိုဆိုတာထက် မဟာဆန်နေသည်ထင်၏။ မျက်နှာကိုကြည့်မိမှ ဗဟိုရ်လည်း ပြူးယောင်ယောင်ပင် ဖြစ်သွားမိသည်။ သတယ်ဆိုတာကို လက်ခံလိုက်တာလေ။

ရင်ခုန်လှုပ်ရှားခြင်းလည်း နည်းနည်းတော့ ဖြစ်မိ၏။ အရူးအမူးဖြစ် သောက်အောင်တော့ ဗဟိုရ်ဆိုတဲ့ကောင်က မပျော့ညံ့ပေ။ အဲဒီလိုဖြစ်ရင် ဘယ်ဖက်မှာ ကိုယ့်ထက်ဦးသူရှိလျှင် စိတ်ညစ်ရမှာကို မလိုချင်တာပါ။ ဘယ်ဘဝမှာ မိသားစုအရေးကြောင့် စိတ်ညစ်ခဲ့ရတဲ့ကာလတွေ နည်းမှ

မနည်းခဲ့ဘဲ။

ပြီးတော့...

ကြွေရုပ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ဗဟိုရ် မေ့လို့မရ။ စုံစမ်းလို့မရလေ။ လို့ ကိုယ့်ရင်ဘတ်တံခါးကို မဖွင့်ရဲသေးပါဘူး။ သူ ကြွေရုပ်ရဲ့ဘဝကို ကယ်တင်ချင်သည်။ ကြွေရုပ်ကို သနားခဲ့တာတွေ ချစ်သူရည်းစားထားခဲ့ဖူးမှ ကြွေရုပ်ကိုများ ရှာတွေ့ခဲ့လျှင်လို့ တွေးမိတော့ ရင်ထဲမှာ တွေ့ထင်ခြင်း နှင့်အတူ မျက်နှာလွှဲမိလိုက်တော့၏။

“ဗဟိုရ်”

“ဘာလဲကွ”

“မင်း ရင်မခုန်ဘူးလား”

“ခုန်စစတော့ ရှိသလိုပဲ”

“ဪ...ခုန်ရင်ခုန်တယ်၊ မခုန်ရင် မခုန်ဘူးပေါ့။ ခုန်စစဆိုတော့ မင်းကို Dancer အက စဖို့ အချက်ပေးတယ်များ မှတ်နေလား”

ဗဟိုရ် ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ ရယ်နေစဉ် တစ်ဖက်ပိုင်းမှ ခိုးခိုးခမ်းခမ်း ရယ်သံလေးတွေ ထွက်လာတာကို သူတို့အားလုံး ပါးစပ်ပိတ်ငြိမ်သင်္ကြံ သွားလို့ ကြားရသည်ထင်ပါ။

“ဪ...နင်တို့ကလည်း မိန်းမကောင်းပန်းပန် တစ်ပွင့်တည်း ဆိုတာ မှန်ပေမယ့် ခရေပန်းကို တစ်ပွင့်တည်း ဘယ်လိုပန်မှာလဲဟဲ့”

“နင်က လွန်လွန်းပါတယ်ဟယ်...သုံးကုံးကြီးများတောင် ယန်ထားတာ”

“အဲဒါ...ဘာဖြစ်လဲ။ ငါကြိုက်လို့ ငါယန်တာလေ။ စပယ်သုံးကုံး ဘယ်လိုသုံးမလဲလို့ ပထမတန်းဖတ်စာမှာ မေးထားတာရှိတယ်လေ။ အဲဒါက ခရေသုံးကုံးဆိုပြီး အပြုံးနဲ့ ဘယ်သူမှ မေးမလာခင် ယန်ထားလိုက်တာ”

“အခု...တို့...မေးပြီလေ”

“ကြိုက်လို့ပန်ပါတယ်ဆိုဟယ်”

“ကြိုက်...ကြိုက်နိုင်လွန်းတယ်”

“ကဲ...တော်တော့ M 4 ရေ...သူ့ဘာသာ ခရေပင်ကြီးပါပဲ ခေါင်းပေါ်မှာစိုက်စိုက် လက်နှေးရင် ခွက်အေးသွားမယ်...ဆွဲစရာရှိတာ သာဆွဲ”

တစ်ဖက်က အသံတွေကြောင့် ဖိုးထိုက်က ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်း

ဘာ-

“နာမည်က M 4 တဲ့... M p 4 လည်း မဟုတ်ဘူး”

“P က ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ ကျန်ခဲ့တာဖြစ်မှာပေါ့”

“မင်းတို့ ဘာတွေပြောနေတာလဲ...M 4 ဆိုတာ ဟိုတစ်ယောက်ရဲ့

Nick name ဖြစ်မှာပေါ့”

ဗဟိုရ်စကားကြောင့် အားလုံး တိတ်သွားကြပြန်၏။

“ဟဲ့...မထား”

“ဘာတုန်းဟ”

တစ်ဖက်က နာမည်ကို ကြားလိုက်ပြီး ရှေ့ဆက်မည့်စကားကို နားမထောင်နိုင်။ ဖိုးထိုက်ကိုယ်ကြီး ကိုင်းကျလာပြန်၏။ မျက်နှာကလည်း ခွံ့မဲ့မဲ့နှင့်။

“ကြားလား...ဟိုတစ်ယောက်နာမည်က မထားတဲ့...ဘာမှ မထားဘူးထင်တယ်။ ကျောချမ်းစရာကြီး”

“အဲဒါလည်း သူ့ရဲ့ Nick name ဖြစ်မှာပေါ့”

“ကဲ...မင်း ထိုင်စမ်းပါ ဖိုးထိုက်ရာ...ဟိုတစ်ယောက်နာမည် လေးများ ဆက်ကြားရမလားလို့”

ကောင်းခန့်က ဖိုးထိုက်လက်ကို ဆွဲချလေ၏။ ဗဟိုရ်လည်း ခရေမလေး၏နာမည်ကို သိချင်နေ၏။ အပြည့်အစုံမဟုတ်လည်း ဘယ်လိုနာမည် ချီးဖြစ်ဖြစ် သိရရင် ကိုယ့်အဖွဲ့ထဲမှာ နာမည်လေးနဲ့ ပြောလို့ရသွား

တာပေါ့။

“ပြော...ဆက်ပြောလေ...ယဉ်သကိုရဲ့ ခရေပန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး နှင့်ရင်ထဲမှာ စွဲနေတဲ့ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်အကြောင်း ဇာတ်နာရင် ငါ ဝတ္ထု တစ်ပုဒ် ရေးပစ်လိုက်မယ်...ဟဲ...ဟဲ”

“ပြောရင် ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲထက် ရှည်မှာဟ...ဒီနေ့ အချိန်မရဘူးဟ...နောက်နေ့မှ ပြောမယ်နော်”

“နင်ကလဲ”

ခရေပန်းနှင့်ပတ်သက်သည့် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ဆိုသောကြောင့် ဗဟိုရ် ရင်ထဲမှာ ဆွေးသွားသည်။ ဖေဖေနဲ့မေမေအပြင် ခရေပန်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဇာတ်လမ်းရှိတဲ့သူတွေ ရှိသေးသလား။ ခရေနှင့်အချစ်ကြီး သူတွေ ဒီလိုပဲ ရင်နာကြေကွဲကြရသလား။ ဘယ်လို သဟဇာတမတည့် ဖြစ်နေကြပါလိမ့်။

“နာမည်က ယဉ်သကိုတဲ့”

ဖိုးထိုက်က ကောင်းခန့်ကို ကပ်ပြောသည်။ ကောင်းခန့်က ဆက်၍ ဖိုးချစ်ကို-

“နာမည်က ယဉ်သကိုတဲ့”

ဖိုးချစ်က ဗဟိုရ်ကိုပြောဖို့ ကပ်လာလေလျှင်-

“ငါ ကြားတယ်...မပြောနဲ့။ နာမည်က ယဉ်သကိုတဲ့”

ဗဟိုရ် ပြောပြီးတာနှင့် ဆတ်ကနဲ့ ထသွားလေတော့သည်။ ခရေပန်း တွေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ချစ်သူတွေအကြောင်း ကြင်နာတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရင်နာ စရာပဲဖြစ်ဖြစ် ဗဟိုရ် မကြားချင်ဘူး။ မကြားပါရစေနဲ့တော့။ ခရေပန်း တွေက ခြောက်လေမွှေးလေနဲ့ သစ္စာရှိခဲ့သလို ရနံ့မပြယ် အချစ်မပြယ်ခဲ့ ကြတဲ့ ဖေဖေနဲ့ မေမေ။

အချစ်ကြီးသူနှစ်ဦး...

ချစ်သည်ညာဆိုတဲ့ မိန်းမကြောင့် ပေါင်းစည်းခွင့်မရဘဲ ကြွေကွ

အမြဲခရတဲ့ ဘဝတွေ...

ဪ...ဖေဖေနဲ့မေမေရယ်...

ဖြစ်ရာဘဝ ရောက်ရာအရပ်တိုင်းမှာ ဖေဖေနဲ့မေမေ ပေါင်းစည်းခွင့် ကြုံပါစေလို့ သား ဆုတောင်းပေးပါတယ်ဗျာ။ မေမေခိုင်ယာရီစာအုပ် ဘလေးနဲ့ ဖေဖေရေးထားတဲ့စာခေါက်ကလေးရယ်... ကိုယ်စီကိုယ်ငှ သိမ်းခဲ့ကြတဲ့ ခရေပန်းခြောက်ကလေးတွေရယ်...ယခုထိတိုင် ဗဟိုရ် အိပ်ခန်းထဲက ဘီရိုပုလေးထဲမှာ သစ္စာရှိနေကြဆဲပါလေ။

“ဗဟိုရ်”

“ဟေ့ကောင်”

“မင်းဟာက ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ ထသွားတာ ဘာဖြစ်တာလဲ

“”

ဗဟိုရ် ဝေ့ဝဲလာသော မျက်ရည်စကို သုတ်လိုက်ရင်း-

“ခရေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းတွေကို ငါ မကြားချင်လို့ ပါကွာ”

အားလုံး ကိုယ်စီကိုယ်ငှ မျက်နှာတွေ ညှိသွားကြသည်။ တစ်စွန်း တစ်စ သိထားတဲ့ ဗဟိုရ် ဖေဖေနဲ့မေမေအကြောင်းက ရင်နှင့်ဖွယ်ရာ။ သူတို့တောင် ကြားရတိုင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတာ ဗဟိုရ်က ပိုဆိုးမှာ ပေါ့။

“ပြီးခဲ့တာတွေက ပြီးသွားပြီပဲ ဗဟိုရ်ရာ... မင်း ကိုယ့်စိတ်ကို အပြန်အလှန် ကြိုးစားပါကွာ...နော်”

အခန်း (၉)

“ခရေတွေ ရနံ့မပြယ်သရွေ့”

ဆိုတဲ့ စာကြောင်းလေးကို ဗဟိုရ် ဘယ်နှခေါက် ပြန်ဖတ်ကြည့်မိမှန်းပင် မသိတော့ပေ။ ဖေဖေလက်ရေးဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေ နှစ်ကြာလို့ မှင်ရောင်တွေ ပြန့်တဲ့စာလုံးကပြန်လို့ စာရွက်ခေါက်ချိုးရာလေးကလည်း ပြတ်ရွေ့ကြောင်းတွေပင် ထင်နေပြီ။ ခရေပန်းခြောက်ကလေးတွေကလည်း ကြာလွန်းလို့ ခြောက်ရော်မှိုတက်ပင် ဖြစ်နေ၏။

ဒါပေမဲ့...

ဗဟိုရ် ဒီအရာတွေကို လွင့်မပစ်နိုင်ပါဘူးလေ။ စာရွက်ကလေး ထက်ပိုင်းပြတ်နေပေမယ့် ခရေပန်းတွေ ကြေမှုန့်မီးခြောက်နေပေမယ့် ဖေဖေနဲ့မေမေတို့ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားတွေက ဗဟိုရ်ရင်ထဲမှာ မှတ်တမ်းတင် နုသစ်လန်းဆန်းနေဆဲပါ။

“မေမေ”

“ဟင်...ဘာလဲ...သား”

“မေမေက ခရေပန်းတွေ အမြဲပန်တယ်နော်။ အခြားပန်းတွေ ဘာလို့ မပန်တာလဲဟင်”

“မေမေက ခရေပန်းကို ပိုကြိုက်လို့ ပိုပြီးမြတ်နိုးလို့ ခရေပန်းကိုပဲ အမြဲပန်တာပေါ့ သားရယ်”

မေမေအသံကို ကြားယောင်ပြီး ခရေပန်းတွေ ဝေနေအောင်ပန်ထားတဲ့ မေမေမျက်နှာကို မြင်ယောင်မိတော့ ပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်တို့ နိစ္စတ်သွားလေသည်။

“ဖေဖေ”

“ဟင်...ဘာလဲ သား”

“ဖေဖေ သားကို ချစ်လားဟင်”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ သားရယ်...ချစ်တာပေါ့။ ချစ်တာမှ ဖေဖေကိုယ်ခန္ဓာ...ဖေဖေအသွေးအသားတွေထက်တောင် ပိုချစ်သေးတယ်။ ဟောဒီ လောကကြီးထဲမှာ ဖေဖေ အချစ်ဆုံးက သားတို့သားအမိပဲ...သား”

“တကယ်နော်”

“ဗုဗုဗ ကယ် ထပ်ဖြည့်တယ်ဗျာ”

“ဒါဆို အကယ်တစ်ထောင်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သားကို အကယ်တစ်ထောင်ချစ်ရင် အရက်မသောက်ပါနဲ့ ဖေဖေရယ်နော်...နော်...ဖေဖေ”

“ဒါတစ်ခုတော့ ဖေဖေကို မတားပါနဲ့ သားရယ်နော်။ ဒါနဲ့ သားမေဖေဆီကို ဘယ်သူနဲ့ လာတာလဲဟင်...မေမေနဲ့လား”

“သားတစ်ယောက်တည်းလာတာ”

“ဟင်...ဘယ်လို”

အဲဒီတုန်းက စိုးရိမ်စိတ်တွေ ထင်ဟပ်သွားတဲ့ ဖေဖေမျက်နှာကို ဗဟိုရ် ရင်ထဲအသည်းထဲမှာ စွဲနေအောင် မှတ်မိနေသည်။ သားကို ဆွဲဖမ်းလိုက်တဲ့ ဖေဖေလက်တွေက မေတ္တာဓာတ်နဲ့ နူးညံ့ပြီး ဖေဖေရင်ခွင်ထဲ သားအတွက် အနွေးထွေးဆုံး ကမ္ဘာလေး ဖြစ်ခဲ့ပါတယ် ဖေဖေ။

ဒါပေမဲ့...

သား ကံဆိုးခဲ့ပါတယ်။ ဖေဖေရင်ခွင်၊ မေမေရင်ခွင်၊ ဒီရင်ခွင်နှစ်ခုကြားမှာ သာယာချမ်းမြေ့စွာနဲ့ သား အိပ်စက်ခွင့်မရခဲ့တာ ဘယ်လောက် ကံဆိုးလိုက်ပါသလဲ။

“သား”

“အင်...ဟင်”

ပခုံးကို တစ်ဦးတစ်ယောက်က ဆုပ်ကိုင်လိုက်တာမို့ ဗဟိုရ် မော့ကြည့်လိုက်စဉ်-

“ဪ...ဖေဖေ”

ဦးစင်မျိုး ဗဟိုရ်ကို မချီပြုံးနှင့်ကြည့်ကာ-

“အောက်ထပ်ခန့်ထဲမှာ ချစ်သည်းချာ ရောက်နေတယ် သား”

“သူက ဘာလာလုပ်တာလဲ ဖေဖေ”

“အဲဒါတော့ သားကိုယ်တိုင် သွားမေးကြည့်လေ သားရဲ့”

“သား သူနဲ့ မတွေ့ချင်ဘူး ဖေဖေ”

ဗဟိုရ် ခေါင်းခါလေသံဖြင့် ဦးစင်မျိုး သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ သားက ‘ခရေမြိုင်’ ကို တစ်ခါတလေ သူ့မိဘတွေကို သတိရအောင် သွားသည့်တိုင် အိမ်ပေါ်ကို ဘယ်တော့မှမတက်ပေ။ ခရေပင်အောက်မှာ သာထိုင်ပြီး ပြန်လာစမြဲပါ။ ဒေါ်ချစ်သည်းညွှာနဲ့ချာချာတို့ ဒီအိမ်ထဲ လာလျှင်လည်း မတွေ့ချင်ဘူးလို့ ငြင်းတတ်စမြဲ။

ငြင်းတဲ့ကြားကပဲ မကောင်းတတ်လို့ တွေ့ရသည်မဟုတ်လား

ခုလည်း ငြင်းနေပြန်ပြီ။

“သား ဆင်းမတွေ့ရင် ဖေဖေတို့ဘက်က လူမှုရေးခေါင်းပါးရာ ကျနေမယ် သား...သွားတွေ့လိုက်နော်”

“ထင်သားပဲ”

“ဟင်...သားက ဘာထင်တာလဲ”

“ဖေဖေ ဒီစကားမျိုး ပြောလာမယ်ဆိုတာလေ”

ဦးစင်မျိုး ပြုံးလိုက်ပြီး-

“ဒီလိုပြောတိုင်း သား ဖေဖေတို့စကားကို နားထောင်တာပဲမဟုတ်လား။ ခုလည်း သွားတွေ့လိုက်နော်...သား”

“သူတို့သားအမိနဲ့ ပတ်သက်လာရင် သား မလိမ္မာချင်တော့ဘူး ဖေဖေရာ...တကယ်ပဲ”

ဗဟိုရ် စုပုပ်ပုပ်မျက်နှာနှင့် ထသွားလေတော့၏။ ဒီမျက်နှာတွေကို မြင်တိုင်း တစ်ခါကဆိုတာတွေ ပြန်လှန်ပြောပြပြီး လူသတ်ချင်စိတ်တွေ ပေါက်ပေါက်လာသည်။ ဗဟိုရ် ဆင်းလာခဲ့တော့ ချာချာက မော့ကြည့်ပြီး

“ဗဟိုရ်”

“နင် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“မာမီလွတ်လို့ လာတာပါ”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“အိမ်မှာ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ချက်ထားတာ မာမီက နင့်ကို မျှီမကျလို့ သွားပို့ပေးပါဆိုလို့ ငါ လာပို့တာ”

“မျှီမကျလို့...ဟုတ်လား”

ဗဟိုရ် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။ ဒီစကားက ဓားသွားထက်က ပျားရည်ကပ်ပဲဖြစ်မှာပေါ့။ စေတနာလိုလို အရောင်ပြပြပြီး ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ မေတ္တာဓာတ်တွေ သက်ဝင်နေလို့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဗဟိုရ် သိတာပေါ့။ ရွှေအိုးလိုချင်လို့ ရုက္ခစိုးဆွမ်းတင်တာ ဗဟိုရ်က သူတို့တင်တဲ့

ဆွမ်းကိုစားပြီ ရွှေအိုးကိုလည်း လက်ညှိုးညွှန်မပြနိုင်ပေ။

“ဒီမှာ ချာချာ”

“ဟင်”

“နင့်အမေ ဘာအချိုးချိုးတယ်ဆိုတာကို ငါ သိတယ်နော်။ နင့် ဘာသာ ပြန်ယူသွားလိုက်”

“နင် စေတနာကို မစော်ကားနဲ့ ဗဟိုရ်”

“ဘာစေတနာလဲ...အပေါ်ယံ ထောပတ်သုတ်ပြီး အဆိပ်ကို အစာ သွပ်ထားတာတွေ ငါ့ကို လာမကျွေးနဲ့။ နင့်အမေကို ပြောလိုက်... ငါ့ဖေဖေ ဗိုလ်ဝေးစော်ကိုပဲ ကျေးဇူးကြီးနဲ့တုတ်ပြီး အရူးလုပ်လို့ရမယ်။ ငါ့ကိုတော့ နှစ်ကျပ်ခွက် လာမနင်းနဲ့...မရဘူးလို့”

“ဘာ...ဗဟိုရ်...နင်”

“သား”

ဒေါ်လဲ့လဲ့တစ်ယောက် မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ရောက်လာသည်။ ချာချာကို အားနာလို့လေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မကောင်းခဲ့တာကိုထား... ကောင်းကွက်ကလေး တစ်ကွက်နောက်မှာ ဘာမာယာချိတ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ရှေ့တွင် ပေါ်တင်ပြောလိုက်တာကျတော့ ကိုယ့်ဘက်က ရိုင်းသလိုဖြစ် သည်လေ။

“ချာချာကို အားနာစရာ သားရယ်...စားစေချင်လို့ လာပို့တာကို ယူထားလိုက်ပါကွယ်...နော်”

“မေမေ”

“တင်တင်ရေ...ဒီမှာ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲတွေ လာလှယ်ယူပါဦး ကွယ်”

ချာချာ ပြန်လည်ချေပဖို့စကားကို ဒေါ်လဲ့လဲ့ကို အားနာသောအား ဖြင့် မျိုသိပ်လိုက်ရ၏။ တင်တင်က အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲတွေကို လာလှယ်ယူ လေတော့-

“ဒီမှာ ဗဟိုရ်”

“ဘာလဲ”

“နင် မစားချင်ရင် သွန်ပစ်လိုက်လို့ရတယ်...သိလား။ စေတနာ ကိုတော့ မစော်ကားပါနဲ့”

ပြောပြီး ချာချာ ချိုင့်ကို ဆွဲ၍ပြန်သွားလေလျှင်-

“တောက်”

အခန်း (၁၀)

“ဖြောက်...ဖြောက်...ဖြောက်”

“ဟ”

မိုးဖွဲတွေကျလာသဖြင့် ဗဟိုရ် နီးစပ်ရာ တံစက်မြိတ်စွန်းအောက်
ပြေးဝင်လိုက်၏။ သူဝင်ပြီးမှ မိုးက ဝေါကနဲ သွန်ချလေတော့သည်။
ကံဆိုးမသွားလေရာ မိုးလိုက်လို့ရွာတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ မရွာဘူးထင်
ထီးမယူခဲ့တဲ့ ကိုယ့်အဖြစ်ပဲပေါ့။ ပြီးတော့ သူနဲ့လွတ်အောင် ရှောင်
မိမ်းခွင့် မိုးခိုခွင့်တော့ပေးသားပဲ။

“ဝေါ...ဝေါ”

မိုးက ပိုသဲလာသဖြင့် ဗဟိုရ် နောက်ကို ပိုဆုတ်ပြီး သံပန်းတံ
မှာ ကျောကပ်လိုက်၏။

“ဒုက္ခပါပဲ...ဒီမိုးက စဲပါဦးမလားမသိဘူး”

ဗဟိုရ် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကိုယ့်ကိုပြောတာမဟုတ်ဘဲ သူ
ဘာသာပဲ ညည်းတွားနေကာ စိတ်ရှုပ်ဟန်ရှိနေသူလေးက မိုးစက်မိုးပေါက်
တွေကို စိတ်ပျက်စွာ ငေးမောကြည့်နေသည်။

“ဟင်”

ယဉ်သကိုဆိုတဲ့ ကောင်မလေး။ ဒီနေ့တော့ သူမခေါင်းပေါ်မှာ ခရေ
နန်းလေးက တစ်ကုံးတည်းရယ်။

“ယဉ်သကို”

ဗဟိုရ်ခေါ်ပေမယ့် သူမက လှည့်မကြည့်ပေ။

“ယဉ်သကို”

မကြားတာများလားလို့ ခပ်ကျယ်ကျယ်လေး ထပ်ခေါ်လိုက်သော်
လည်း လှည့်ကြည့်ခြင်းမရှိလေတော့ ဗဟိုရ် အနားရောက်အောင် တိုးကပ်
သွားလိုက်၏။ နားလေးနေတာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သူ့ကို ကြောင်တယ်
ဆင်ပြီး ပေကပ်နေတာပဲဖြစ်မည်ဟု တွေးလျက် ထပ်ခေါ်လိုက်သည်။

“ယဉ်သကို”

“ဟင်”

“ကိုယ်ခေါ်တာ သုံးခါရှိပြီ...ဘာလို့ လှည့်မကြည့်တာလဲ”

“ရှင်...ဘယ်သူ့ကို ခေါ်တာလဲ”

သူမက ခပ်ကြောင်ကြောင်လေးကြည့်ပြီး ပြန်မေးလေ၏။

“ဒီနေရာမှာ မင်းနဲ့ကိုယ် နှစ်ယောက်ပဲရှိတာလေ။ ကိုယ်က မင်းကို
ခေါ်လို့ ဘယ်သူ့ကို ခေါ်ရမှာလဲ”

“ရှင် လူမှားနေပြီထင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ်...နှစ်ကျပ်ခွက်နင်းတာ
ဖြစ်မယ်”

“ဘာ”

ပြောပြီး တစ်ဖက်သို့ ပြန်လှည့်သွားသော အပြုအမူကြောင့် ဗဟိုရ်
ထဲမှာ တင်းကနဲတော့ ဖြစ်သွားမိ၏။

“ဒီမှာ”

ဗဟိုရ်ဘက်သို့ မျက်နှာလေး ပြန်လှည့်လာလေလျှင်-

“လိုအပ်ရင် ကူညီမလိုဘူးဘာ...ဘာနှစ်ကျပ်ခွက်မှ မနင်းဘူးနော်...ရုပ်ကိုကြည့်ထား...ကြောင်မယ့်လှောင်မယ့် ရုပ်လားလို့”

“သိနိုင်ဘူးလေ”

“ကျွတ်”

စေတနာကိုစော်ကားတဲ့ ကောင်မလေး နေစမ်းဟု ဗဟိုရ် ကျော့နှင်းနေလိုက်သည်။ နှစ်ယောက်ကြားမှာ စကားသံတွေ တိတ်ဆိတ်သွားမယ့် မိုးသံကတော့ ပိုသံပိုကြမ်းလာသည်။ အချိန်အခါမဟုတ်ဘဲ ရွာသေမိုးက အအေးဓာတ်ကိုပါ သယ်ဆောင်လာလေ၏။ ဗဟိုရ် ချမ်းလာသလို ရှိသည်မို့ ဂျာကင်စစ်ကို ဆွဲပိတ်ပြီး ယဉ်သကိုဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

အင်္ကျီလက်တိုလေးနှင့်မို့ ပခုံးကို လက်နှစ်ဖက်ယှက်သိုင်းပြီး ပြန်ဖက်ထားပုံက သနားစရာ။ ဗဟိုရ် ပြုံးလိုက်မိ၏။ လူတွေရဲ့သဘောတရားက ရယ်စရာတော့ အကောင်းသားပဲ။ ယောက်ျားလေးတွေက ဂျာကင်အကောင်းစားတွေ ထပ်ဝတ်ပြီး ရှိုးထုတ်ကြကာ လုံလုံခြုံခြုံပြီး မိန်းကလေးတွေကျတော့ ကျောပေါ်၊ ရင်ပေါ်၊ ဒူးပေါ်တွေဝတ်ပြီး စတိုင်လ်လုပ် ရှိုးထုတ်ကြတာ ပြောင်းပြန်ဖြစ်မနေဘူးလား။ ယဉ်သကိုကတော့ ဝတ်ထားတာ လုံခြုံမှုရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုချိန်မှာတော့ အဖေထည်လေး လိုနေရှာမှာပေါ့။

ဗဟိုရ်...

မကြည့်ရက်နိုင်တော့တာမို့ သူ့ဂျာကင်ကို ချွတ်လိုက်၏။ ယူမယူတာက သူ့အပိုင်းပဲလေ။

“ဒီမှာ”

“ဟင်”

“မင်း ချမ်းနေပြီမဟုတ်လား”

ယဉ်သကိုက သူ့ကို မော့ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ရှေ့...ဒီအင်္ကျီဝတ်ထားလိုက်”

“ရှင်”

“ကဲ...ဝတ်လိုက်ပါ။ စေတနာသန်သန်နဲ့ ပေးတာ။ ဘာသဘောမှ ပါဘူး”

“ကျွန်မကိုပေးပြီး ရှင် ချမ်းနေမှာပေါ့”

“ဝတ်မှာသာ ဝတ်လိုက်စမ်းပါ။ ကိုယ်က ယောက်ျားလေး... မိန်းမလို့ ပြေးထွက်သွားလည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ မင်းက မိန်းကလေးလေ။ မိန်းမရေထဲ ပြေးထွက်သွားရင် ခန္ဓာကိုယ်ကောက်ကြောင်းတွေ ထင်းကနဲ ထင်းကနဲ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

“ရှင်...နော်”

ယဉ်သကို မျက်နှာလေးရဲသွားပြီး မျက်စောင်းထိုးလေ၏။ ပြီးမှ သူပေးတဲ့ အနွေးထည်ကို ယူဝတ်သည်။ ဗဟိုရ်ဆိုတဲ့ ကောင်က မိန်းကလေးတိုင်းကို စေတနာရှိတယ်တော့ မထင်နဲ့ ယဉ်သကို။ ခရေပန်းဩက်တဲ့ မင်းကို စေတနာရှိသွားတာ ခရေပန်းကြောင့်ဆိုတာ...

“မိုးက စဲပါဦးမလား မသိဘူးနော်”

“မိုးစဲအောင်စောင့်ရင် နေဝင်သွားလိမ့်မယ်။ မင်းကို ကူတော့ ငုသီချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့...”

“ဟို...ကူညီနိုင်ရင် ကူညီပါရှင်”

အားကိုးတကြီးလေး ပြောလိုက်တဲ့မျက်နှာကို ဗဟိုရ် တွေကနဲ ကြည့်ပြီး-

“ကောင်းပြီလေ...ဒါဆို မင်း ဒီမှာပဲ စောင့်နေ။ ကိုယ် မကြာဘူး...ပြန်လာခဲ့မယ်။ ဒါလေး ခဏယူထားလိုက်”

“ဟို”

သူမလက်ထဲသို့ သူ့ကျောပိုးအိတ်ကို ထိုးထည့်ခဲ့ပြီး ဗဟိုရ် မိုးထဲသို့ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ဗဟိုရ် ခုလို ဒုက္ခခံလိုက်တာ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်ပါပဲ။ ထီးတစ်လက်ဝယ်ပြီး ဗဟိုရ် အပြေးပြန်လာခဲ့သည်။

“ရှော့...ထီးရပြီဆိုရင် မင်း ပြန်ဖို့အဆင်ပြေမှာပါ”

“အင်္ကျီ”

“ရတယ်...ဝတ်သွားလိုက်”

“ဘယ်ကို ပြန်ပို့ပေးရမလဲ...ဟင်”

“မလိုဘူး...အပြီးပေးတာ”

“ရှင်...စကားကို ချိုချိုသာသာ မပြောတတ်ဘူးလား”

ဗဟိုရ် ခေါင်းကရေတွေကို ခါထုတ်ပြီး ယဉ်သကို မျက်နှာထဲ စူးကနဲ ကြည့်လိုက်ပြီး-

“ချိုရင် မင်းပဲ တစ်မျိုးပြောဦးမှာ”

“အခု...ရှင်စိတ်ကို သိသွားပြီလေ”

“ကဲ...ကိုယ်လည်း သွားတော့မယ်”

“နေပါဦး”

ရေစိုပြီး ကြွက်စုတ်ကလေးလိုဖြစ်နေတဲ့ ဗဟိုရ်ကို တားပြီး အားနာဟန်ရှိသွားပုံရသည်။

“ရှင်နာမည် ပြောခဲ့ဦးလေ”

ဗဟိုရ် ပြုံးလိုက်၏။ နာမည်တော့ မေးဖော်ရသေးသားပဲ။ ဆက်ဆံရေးကျတာမဟုတ်။ စကားလုံးမချိုမိတာက ဗဟိုရ် သူ ထင်သလိုမဟုတ်ကြောင်း သက်သေပြတာလေ။ အခု ယုံသွားလို့ နာမည်မေးတာပေါ့။

“ကိုယ့်နာမည်...ဗဟိုရ်”

“ဟင်”

“ကိုယ် သွားတော့မယ်နော်”

ဗဟိုရ် လက်ပြုပြီး လှစ်ကနဲ ထွက်သွားတော့၏။ ကျန်ခဲ့သူကတော့ နှံ့သြရိပ်တို့နှင့် မိုးရေထဲသို့ ပြေးထွက်သွားသော ဗဟိုရ်ကို ငေးမောနေခဲ့ပါ။

ဗဟိုရ်တဲ့...

သူ...သူများ ဖြစ်နေမလား။ ရွှေမင်းသားအတွက် စင်ဒရဲလားက နှိပ်တစ်ဖက် သဲလွန်စချန်ထားခဲ့သလို အခု ရွှေမင်းသမီးအတွက် ထီးတစ်လက်နဲ့ ဂျာကင်တစ်ထည် သဲလွန်စ ချန်ထားခဲ့လေရောသလား။

အခန်း (၁၁)

“ဟုတ်ရဲ့လား မြေးရယ်”

“ဟုတ်မဟုတ်တော့ မသိသေးဘူးလေ ဘွားရဲ့...သူ့နာမည်က ဗဟိုရ်တဲ့။ ပြီးတော့ ဦးဗိုလ်ဝေးရဲ့ပုံစံကို သမီး မှတ်မိနေသေးတယ်။ သူ့ပုံစံက ဦးဗိုလ်ဝေးနဲ့ တူတယ်...ဘွား”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

ဒေါ်ဖြူ တွေတွေကလေး ဖြစ်သွားလေ၏။ ပြီးမှ ကြည်မွေ့ရဲ့ ကြည်လင်အေးချမ်းသောအလှကို အားကျပြီး ခရေပန်းတွေ ချစ်ခဲ့သည့် မြေးမလေး ကြွေရုပ်ကို ခပ်ငေးငေးလေး ကြည့်မိသည်။ သနပ်ခါး ပါးကွက် ပါးပါးလေးနှင့် ဆံပင်တွေကို နှစ်ဖက်ခွဲပြီး ခေါင်းစည်းကွင်း လေးနှင့်စည်းထားသော မြေးမလေးကြွေရုပ်သည်လည်း ကြွေရုပ်ကလေး လို လှပချစ်စရာကောင်းသည်။

ဒီကလေးရဲ့ရင်ထဲမှာ...

“ခရေမြိုင်” စံအိမ်က အဖြစ်အပျက်တွေကို ပုံပြင်တစ်ပုဒ်၊ ဒဏ္ဍာရီ တစ်ပုဒ်လို စွဲမြဲမှတ်မိနေတာ ယခုထိတိုင်ပါပဲ။ ညာ နှင်ချလို့ မြေးမလေး ဘွဲ့ လက်ဆွဲပြီး ထွက်လာသည့်နောက်ပိုင်းမှာ ဘဝအတွက် ရုန်းကန် သူပုံရားရတာနှင့် ဗဟိုရ်လေးအကြောင်းကို ဘာမှ မစုံစမ်း မသိရှိရတော့ ပေ။

အခု...

မြေးမလေးပြောတဲ့ ဗဟိုရ်က “ခရေမြိုင်” စံအိမ်ရဲ့ အရှင်သခင် ဗဟိုရ်ပဲလား။

“သူကရော မြေးကို မမှတ်မိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“မြေးနာမည်ကို သူ မသိလိုက်ဘူးထင်တယ်”

နာမည်ဆိုမှ ကြွေရုပ် တွေကနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။ သူနဲ့တွေ့တုန်း က သူ ကြွေရုပ်ကို ဘာလို့ ယဉ်သကိုလို့ ခေါ်ရတာလဲ။ သူငယ်ချင်းတွေ နောက်ပြောင်ပြီးခေါ်တာကို သူ ကြားလိုက်လို့လား။ ဒါလည်း ဖြစ်နိုင် တာပဲလေ။ ကံမကုန်လို့ ပြန်ဆိုကြတာလား ကိုလေးရယ်...

“မြေး”

“ရှင်...ဘွား”

“မနက်ဖြန်ကျ ဘွားကို ဈေးသွားဝယ်ပေးဦးနော်။ ဟင်းသီး ဟင်းရွက်လောက်ဆိုရင် ဘွားဘာသာ သွားလို့ရပါတယ်။ ခုက ဆန်ရော ဘုန်းခြောက်တော်တော်များများက ကုန်နေတယ် မြေးရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့...ဘွား”

“ဪ...မြေး”

“ရှင်...ဘွား”

“ဒီမှာ ဘွား...ကြွေးမှတ်တဲ့ စာရင်းစာအုပ် ရှာမတွေ့လို့ လာတာ

ပေးပါဦး မြေးရယ်”

ကြွေရုပ် မုန့်ထုတ်တွေကို ချိတ်နေရာမှ ဘွားဆီသို့သွားပြီး စာအုပ်ရှာပေးလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ဘွား...ဘွားကလည်းလေ စာအုပ်ကို ဖိထိုင်ထားပြီး ရှာတာ ယောင်းမခါးထိုး ရှာနေသလိုပဲ”

“ဪ...အေး...ဟုတ်သားပဲ။ ဘွားက အသက်ကြီးတော့ အမေ့မေ့ အလျော့လျော့ ဖြစ်နေပြီ မြေးရဲ့”

“စာအုပ်မေ့တာထက် ကြွေးစာရင်းမှတ်ဖို့ ဈေးရောင်းပြီး ပိုက်ဆံ ယူဖို့တို့ မေ့လို့ အရင်းမပြန်နိုင်ဖြစ်နေဦးမယ်နော်...ဘွား”

“အမယ်လေး...အဲဒါတော့ စိတ်ချ၊ လုံးဝ မမေ့ဘူး မြေးရေ။ ဘွားက ပေးစရာရှိရင်သာ မေ့ချင်မေ့မယ်။ ရစရာရှိတာကိုတော့ လုံးဝ မမေ့ပါဘူးတော်”

“ဒါဆို ဘွားက အနပ်မေ့ အပါးမေ့ပေါ့”

မြေးအဘွားနှစ်ယောက် ရယ်မိကြလေသည်။ ခရေမြိုင်စံအိမ်ထဲ ထွက်လာပြီးကတည်းက ဒေါ်ဖြူတို့မြေးအဘွား စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံလေးနဲ့ အိမ်ငှားနေကြတာလေ။ ကျန်တဲ့ပိုက်ဆံလေးနဲ့ အစကတော့ ကုန်စုံဆိုင် ဆိုပေမယ့် အသေးစားလေးပေါ့။ အဆင်ပြေချင်တော့ ဒီရုပ်ကွက်ကလေး ထဲမှာ ဈေးဆိုင်က သူတို့တစ်ဆိုင်တည်း ရှိခြင်းပါပဲ။ ကျန်တာက နယ်ထဲ တက်လာပြီး အလုပ်လုပ်နေကြသူတွေ၊ အချို့က ဝန်ထမ်းတွေပဲရှိနေတော့ ထိုအချိန်က တစ်ဆိုင်တည်းမို့ ရောင်းကောင်းလေ၏။

နွေကျောင်းပိတ်ရက်ကျတော့ ကြွေရုပ်က ဂျာနယ်ရောင်းသည်။ ဒီလိုနဲ့ မြေးအဘွားတွေ ချို့ချို့တဲ့တဲ့နှင့် စားခဲ့ကြပြီး ငွေစုခဲ့ကြတာပါ။ အာရောဂျံ ပရမံ လာဘ်တဲ့။ ကျန်းမာခြင်းကလည်း လာဘ်တစ်ပါးဖြစ်ကာ နေမကောင်းရင်လည်း အိပ်ရာထဲလဲသည်အထိ မဖြစ်ကြတော့ လာဘ်တစ်ပါးပဲလေ။ ကြွေရုပ် အရွယ်ရောက်လာတော့ ဘွားက စုထားတဲ့

ပိုက်ဆံလေးတွေနဲ့ နေပြန်တိုးပေးသည်။ နောက်တော့ စီးပွားရေးပြေလည်လာပြီး ငှားနေတဲ့အိမ်လေးကို အပိုင်ဝယ်လိုက်နိုင်၏။ ကုန်စုံဆိုင်ကလည်း ဝေ့ညည်းလေးတွေ စုံစုံလင်လင်နှင့် ဖြစ်လာခဲ့သည်ပေါ့။

“ဪ...မြေး”

“ရှန်”

ကြွေရုပ် ရယ်ပြီး အသံရှည်ဆွဲကာ ထူးလေသည်။

“လမ်းထိပ်က သာဝကို ဘွားက ခဏလာခဲ့ပါဦးလို့ သွားခေါ်ချေမိမိ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ...ဘွားရဲ့”

“အိမ်သာမှာ ကာထားတဲ့ ပျဉ်ချပ်တွေ ကွာကျနေလို့ မြေးရဲ့... အဲဒါ ပြန်လုပ်ခိုင်းမလို့”

“နောက်နေ့မှလုပ်လည်း ရတာကို ဘွားရယ်...ချက်ချင်းကြီး”

“ချက်ချင်းလုပ်ရမယ်လေ...မြေးက အပျိုလေး။ ဟို... နောက်ဘက်လမ်းက ကျောချင်းကပ်အိမ်မှာ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့။ မဖြစ်ဘူး...မဖြစ်ဘူး...မြန်မြန်လုပ်ခိုင်းရမယ်”

“ပြီးရော”

ကြွေရုပ် စက်ဘီးလေးနှင့် လမ်းထိပ်သို့ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ဘွား စိုးရိမ်တာကိုတွေးပြီး ကြွေရုပ် ပြုံးမိသွား၏။ ဘွားကသာ စိုးရိမ်နေတာ။ ဟိုဘက်လမ်း ကျောချင်းကပ်အိမ်က စည်သူဦးကဖြင့် ကြွေရုပ်ကို propose လုပ်ထားတာ ကြာလှပြီ။ ကြွေရုပ်လည်း သူ့ကို သနားတာနဲ့ အဖြေပေးမယ်လို့ ပြောထားတာလေ။

“ကြွေရုပ်”

ကြွေရုပ်က ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် မကြားပေ။

“ကြွေရုပ်”

“ဟင်”

ကြွရုပ် စက်ဘီးပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်၏။ စည်သူဦးက ကြွရုပ်ရဲ့ စက်ဘီးကို ကိုင်ပြီး ဆွဲထားတာလေ။

“စည်သူဦးဦး”

“နင်ကလည်းဟာ...ငါ့ကို အဲလိုကြီး မခေါ်ပါနဲ့ဆို”

“ဆောရီးနော်...ဆောရီး”

ကြွရုပ် စက်ဘီးကိုတွန်း၍ လမ်းလျှောက်ရတော့၏။ စည်သူဦးက ဘေးမှာ ပခုံးချင်းယှဉ်၍ လိုက်ပါလာသည်။

“ကြွရုပ်”

“ဘာတုန်း”

“ငါ့ကို နင် သနားဖို့ကောင်းနေပြီနော်”

“အိုး...ဘာလို့ သနားရမှာလဲ။ နင်က ခြေလက်အင်္ဂါ အစုံအလင် နဲ့ပဲဥစ္စာ”

“မစုံရင် သနားမယ်ပေါ့”

“အင်း”

“နင် ဝေလည်ကြောင်ပတ် လုပ်မနေနဲ့ ကြွရုပ်။ ငါ့ကို အဖြေပေး တော့ဟာ...နင် မသနားပေမယ့် ငါ့ကိုယ်ငါ သနားနေပြီဟ”

စည်သူဦးက ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် ပြောလေသဖြင့် ကြွရုပ်က ရယ်လေ သည်။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“သနားမိသလိုလိုလားလို့”

“ဒါဆို အဖြေပေးလေ”

“ဟင်...ဘာဆိုလို့လဲ”

“မသိဘူးဟာ...နင် ငါ့ကို ညည်းဆဲနေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီ လဲ...ခုပဲ ငါ့ကို အဖြေပေးတော့”

စည်သူဦးက ကြွရုပ်လက်ကလေးကို ဆွဲယူပြီး လက်ဖဝါးလေးကို

ဆုပ်ထားသည်။ ကြွရုပ် ရှက်မျက်နှာလေးနှင့်ရုန်းတော့ စည်သူဦးရဲ့ မျက်နှာက ပို၍ နှီးကပ်လာကာ-

“ဖြေလေ”

“ဘာဖြေရမှာလဲ”

“ချစ်တယ်လို့ဖြေလေ”

ကြွရုပ်ခေါင်းလေး ပိုငုံ့သွားလေ၏။ စည်သူ့ကို အဖြေပေးဖို့ ခြိမ်းစားထားပေမယ့် တကယ်တမ်းဖြေရတော့မယ်ဆိုတော့ ပါးစပ်အထွက် နှုတ် ဝန်လေးနေသည်။

“ကိုဦး”

“ဟင်...ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ် ကြွရုပ်”

ကြွရုပ် ရှက်ပြုံးလေးနှင့် သူ့ကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်ပြီး-

“အခေါ်ပြောင်းလိုက်တာကို သဘောပေါက်ပေါ့”

“ဒါ...ဒါဆို...နင် ငါ့ကို ချစ်တာပေါ့နော်...ကြွရုပ်”

“အင်း”

“ဟေး”

“အို”

စည်သူဦးက ဟေးကနဲ ထအော်လေသည်။ ပြီးမှ ကြွရုပ် တွန်းလာ တဲ့ စက်ဘီးကို သူပဲယူပြီး နင်းလေတော့ ကြွရုပ်က နောက်မှ ခုန်တက် ပြီး စက်ဘီးလေး စီးလို့ နှစ်ယောက်အတူ။ ဘွား သိရင် ဆူမှာပဲလို့ တွေးပူ ပေမယ့် အရွယ်ရောက်လို့ ရည်းစားထားတာ အပြစ်မရှိဘူးလို့ ထင်မိ၏။

ကြွရုပ်က ကြီးကြီးကြည်မွေ့ကို အားကျခဲ့သူမို့ အချစ်ကိုလည်း သူလိုပဲ ကိုးကွယ်ချင်သည်။ ကြွရုပ် မဆီမဆိုင် ကိုလေးကို သတိရမိသွား ၏။ သူ့ရော ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ။ ကြွရုပ် တွေ့ခဲ့တဲ့ ဗဟိုရ်ဆိုရင် အချစ် နှစ်ကို စိတ်ဝင်စားပုံမပေါ်ပေ။ သူ တကယ်ပဲ ကိုလေးလား။

“ကြွရုပ်”

“ဟင်”

“ကြွရုပ်”

“ထူးနေတယ်လေ”

“ဘာလို့ ငြိမ်နေတာလဲ...စကားပြောလေ”

“ဘာပြောရမှာလဲ”

“ချစ်တဲ့အကြောင်းတွေ ပြောပေါ့...ကြွရုပ်ရဲ့”

“ပြောတတ်ပါဘူး”

စည်သူက နောက်သို့ ပြန်ငဲ့ကြည့်လေတော့ စက်ဘီးက ခါယမ်း
သွားလေလျှင် ကြွရုပ် လန့်ပြီး သူ့ခါးကို ဖက်လိုက်မိ၏။

“ဟား...ဟား...ဟား”

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ခါးကို အဖက်ခံလိုက်ရတာ အရမ်းပျော်သွားလို့”

“သွား”

ကြွရုပ် စည်သူကျောပြင်ကို ဖွဖထုလိုက်၏။ ကြွရုပ် အချစ်ကို
ခွဲကောင်းကောင်းနှင့် တောင်းခံခဲ့သည့် စည်သူ ခုတော့ ခွဲဆုလေးအဖြစ်
ကြွရုပ် ချစ်သူဖြစ်ခွင့်ရတာကိုပဲ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေသည်။ စည်သူ
တို့က အချမ်းသာကြီးမဟုတ်ပေမယ့် မတောင့်မတ မကြောင့်မကျဘဝ
မှာ ရပ်တည်နေကြသူတွေ။ ကြွရုပ် ကိုးတန်းတက်တဲ့နှစ်မှာ စည်သူကို
ပြောင်းလာကြတာဖြစ်ပြီး တစ်တန်းတည်း အတူတက်ခဲ့ကြရသည်။

ဆယ်တန်းနှစ်ကတည်းက ကြွရုပ်ကို စလိုက်ခဲ့တာဖြစ်ပြီး
တက္ကသိုလ်ရောက်လို့ မေဂျာချင်းမတူကြသော်လည်း စည်သူအချစ်
မပြောင်းလဲဘဲ ကြွရုပ်မှကြွရုပ် ဖြစ်နေခဲ့တာပါ။

“ကိုဦး”

“ဟင်”

“ကိုဦး...ဒီမှာပဲ ကျန်ခဲ့တော့နော်”

“အင်း...မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့နော်...ကိုယ် ဒီက စောင့်နေမယ်”

ကြွရုပ် ခေါင်းညိတ်ပြီး လက်ပြတာကိုပဲ ငေးကြည့်နေမိသည်။

ငါကနေ ကိုယ်ဖြစ်သွားတဲ့ပါးစပ်ကို လက်နှင့် ဖွဖဖိငိတ်ရင်း ပြုံးလိုက်မိ
တာ ရင်ခုန်လှိုက်မောခြင်းတွေနှင့်။

အခန်း (၁၂)

ဗဟိုရ်...

အင်းယားကန်ဘောင်ပေါ်မှာ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာနေသည်။ ထိုက်သူစံက အင်းယားကန်မှာ သူ့ရည်းစားနဲ့ ချိန်းထားသည်တဲ့။ ကျွန်တို့ နှစ်ကောင်ပါ ပျောက်နေသည်ဆိုတော့ အဖော်လိုက်သွားတာပဲဖြစ်မှာပေါ့။ ဗဟိုရ်တို့ နောက်ကျနေလို့ မစောင့်ဘဲသွားတာ ဖြစ်မည်။ အတန်ကြာ လျှောက်မိသည့်တိုင် တစ်ကောင်မှ မတွေ့သေးတော့ ဒေါသက ဖြစ်လာ၏။

“ခေါ...ဂလောက်...လောက်”

“ခေါ...ဂလောက်...လောက်”

ဘာအတွဲမှ ထိုင်နေတာမမြင်တဲ့ ထိုင်ခုံတန်းလေးဆီမှ ကြားလိုက်ရတာက အိပ်ပျော်နေလို့ ဟောက်သည့်အသံ။ ဗဟိုရ် အောက်ဘက်ကို အကြည့်ရောက်သွားတော့ ဟုတ်ပါ...ခုံတန်းအပြင်ဘက်ကို စွန်းထွက်နေတာ ဟိုဘက်စွန်းတစ်ယောက်၊ ဒီဘက်စွန်းတစ်ယောက်ရဲ့ခြေထောက်တွေ

၁ ယောက်ျားခြေထောက်တွေ။ ဗဟိုရ် အနားကပ်သွားပြီးကြည့်တော့- ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။

ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန်နှင့် မျက်နှာချင်း၊ ရင်ဘတ်ချင်း ပြောင်းပြန်ဆိုင်ပြီး အိပ်ပျော်နေတာ ဖိုးချစ်နဲ့ကောင်းခန့်လေ။

“ဂလောက်...ဂလောက်”

“အဟွန်း”

ဗဟိုရ် ပခုံးတွန့်ပြီး ရယ်လိုက်၏။ သတ္တဝါတွေက အိပ်မောကျနေတာ ဟောက်သံပင်ပေးနေလိုက်သေးရဲ့။ ဟောက်သံပေးနေတဲ့ ဖိုးချစ်နာခေါင်းကို လက်နှင့်ဖျစ်ပြီး ပိတ်လိုက်လေလျှင်-

“အင့်...အား”

နှစ်ယောက်စလုံး လန့်ဖျပ်ထကြလေတော့ ကောင်းခန့် ခုံတန်းပေါ်က ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

“အား”

“ကောင်းတယ်...ဟား...ဟား...ဟား”

“ဟင်...ဗဟိုရ်...မင်း”

“ဘာလဲ...မင်းတို့ အိမ်မှာ ညက ကြမ်းပိုးထိုးလို့ မအိပ်ခဲ့ရဘူးလား”

ဗဟိုရ်က အရယ်မရပ်သေးဘဲမေးတော့ ဖိုးချစ်က-

“ဟုတ်တယ်...တစ်ကောင် တစ်ကောင် ချိန်ကြည့်ရင် ငါးကျပ်သားလောက် ရှိတယ်”

“ဟေ့ကောင်...မင်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“သူမေးလို့ ပြောတာလေ”

“ဝါ”

“အိပ်ရေးမဝသေးဘူးလား...ငါ ရေထဲတွန်းချပေးမယ်။ တစ်သက်လုံး အိပ်မလား”

“ဗဟိုရ်...မင်း ကျောချမ်းအောင် မပြောနဲ့ကွာ”

နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ရင်း ဗဟိုရ်က ခုံတန်းလေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ကောင်းခန့်၊ ဖိုးထိုက်တို့စုံတွဲရှိတဲ့နေရာကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ပြီးမှ ခုံတန်းအစွန်းကိုမှီကာ ပြန်အိပ်ငိုက်နေ၏။

“ဝဋ်ကြီးလိုက်တာ”

“မင်း ဘာပြောတာလဲ”

“မင်းတို့...ဖိုးထိုက်တို့ စောင့်နေရတာပြောတာ။ လေတိုက်နေတာ သာပေါ့။ မဟုတ်ရင် မင်းတို့ နေပူမိပြီး ငါးခြောက်ပြား ဖြစ်နေလောက်ပြီ”

“ဘယ်ကလာ ပြားရမှာလဲကွ...ငါးခြောက်လုံး...ငါးခြောက်လုံး အရှင်လတ်လတ် ဘဝကူးခိုင်းမနေနဲ့”

မျက်စောင်းကြီးထိုးပြီး ဖိုးချစ်က ကန်ဘောင်ဘက်ပြန်လှည့်ကာ ခုံတန်းနောက်မှီကို နဖူးနှင့် ကပ်လိုက်လေ၏။ ဗဟိုရ် ကန်ရေပြင်ကိုကြည့်ပြီး ကိုယ့်ဘာသာပဲ ခေါင်းခါမိသည်လားမသိ။ ဒီနေရာက ချစ်သူစုံတွဲတွေအတွက် စာသားလေးတစ်ခု မှတ်တိုင်စိုက်ခဲ့တာ ‘ချစ်ရက်ရှည်အင်းယားမြေ’ တဲ့။ သူများတွေ ဒီအရွယ်မှ အမြီးမပေါက် ဘာမျောက်လဲဟု ဆိုကြပေမယ့် သူကတော့ အမြီးလည်း မပေါက်၊ အတောင်လည်းမကုန်ဘယ်ပေါက်လိမ့်မလဲ။

သူ့ရင်ထဲမှာ စွဲနေတာက သူနှင့်ဘဝတူ မိဘမဲ့လေး ကြော့ရုပ်လေးမိုးရေထဲမှာ အတူကစားခဲ့ဖူးတဲ့ရက်တွေကို သတိရသည်။ သူမဘဝလေးကို သနားလို့ ကယ်တင်ချင်တဲ့စိတ်က ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ရင်ထဲမှာ စွဲနေခဲ့တာ။ ဘယ်လိုမှ စုံစမ်းလို့မရခဲ့ပေ။

“ဟာ...ဗဟိုရ်”

“ဟင်”

ကောင်းခန့် အိပ်ငိုက်နေရာမှ ခေါင်းက ဆတ်ကနဲဖြစ်သွားပြီး

မျက်လုံးကို ပွတ်သပ်၍ ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်လိုက်မိတော့ မြင်ကွင်းထဲကို ဘိုးဝင်လာကာ ယဉ်သကို။ ဒါကြောင့် ဗဟိုရ်ကို လက်ကုတ်ခေါ်လိုက်ခြင်းပါ။

“ဘာလဲကွ”

“ဟိုမှာ...ဟိုမှာ...ယဉ်သကိုကွ”

ဗဟိုရ် ကောင်းခန့်လက်ညှိုးထိုးပြရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟဲ့...ကြော့ရုပ်”

“ဘာလဲဟ”

“နင် ခုနက ပြောလိုက်တာ နာမည်က ဘယ်သူ”

“ဗဟိုရ်တဲ့...ဗဟိုရ်”

“မီးအားမြှင့်စက်ကြီးပေါ့”

“နာမည်က အလန်းစားပဲ”

“လူကလည်း အလန်းဇယားပဲလေ”

ဗဟိုရ် ကြားလိုက်ရတဲ့အသံတွေကြောင့် မျက်လုံးဝိုင်းပါးစပ်ဟလေးနှင့် ကြည့်နေမိဆဲ။ ကိုယ့်အကြောင်းကို ပြောနေကြတာလား။ ပြီးတော့ ယဉ်သကိုကို ကြော့ရုပ်လို့ ခေါ်သံကြားလိုက်ပါတယ်။

“နင် သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေတာလား ကြော့ရုပ်”

“ငါ စိတ်ဝင်စားတာက သူ ငါနဲ့ ‘ခရေမြိုင်’ မှာ တွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ ကိုလေး ဖြစ်နေမလားလို့ပါ”

“ဟင်”

ဗဟိုရ် ဘာမှဆက်ပြီး စဉ်းစားမနေတော့ပေ။ ခုံတန်းကို လက်ထောက်ပြီး ကောင်းခန့်ကို လွှားကနဲ ခုန်ကျော်သွားလေ၏။

“ဟာ...ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဗဟိုရ် ကြော့ရုပ်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ပြီး-

“မင်း...မင်းနာမည် ယဉ်သကို မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟင်”

အံ့သြဟန်လေးနှင့် ကြွေရုပ် သူ့ကို မော့ကြည့်နေသည်။

“တကယ်ပဲ ကြွေရုပ်လားဟင်”

“ဟုတ်တယ်လေ...သူ့မှာမည်က ကြွေရုပ်... ယဉ်သကိုဆိုတာ ကျွန်မတို့ နောက်ပြီးခေါ်တာပါ”

“ကြွေရုပ်”

“ဟင်”

နှုတ်ခမ်းပါးလေးမှာ အပြုံးတို့ ချိုရိပ်ထင်လျက် ကြွေရုပ် ပခုံးထောင့်ကို ဝမ်းသာအားရ ဆုပ်ကိုင်မိသည်။ ကြွေရုပ်က သူ့ကိုသာ မော့ကြည့်လျက် ဘာမှလည်းမပြောနိုင်။

“နင် ငါ့ကိုတောင် မမှတ်မိဘူးလား...ဗဟိုရ်လေ”

“ဗဟိုရ်”

“ဟုတ်တယ်...ခရေမြိုင်စံအိမ်က ဗဟိုရ်ပေါ့”

“ကိုလေး”

ကြွေရုပ် ဝမ်းသာအားရဟန်လေးဖြစ်သွားကာ-

“တကယ်...ကိုလေးနော်။ ဝမ်းသာလိုက်တာ ကိုလေးရယ်”

“ငါလည်း ယုံတောင်မယုံနိုင်ဘူးဟာ...ခုလို နင့်ကို ပြန်တွေ့တာ အရမ်းဝမ်းသာတာပဲ...သိလား”

“ဝမ်းသာတာ လက်မပါနဲ့လေ”

“အဲ”

“အို”

ဖိုးချစ် လှမ်းပြောမှပဲ သတိရကာ ဗဟိုရ် လက်ကို ရုတ်လိုက်ပြီး ဘယ်လိုထားလိုက်ရမှန်းမသိဘဲ ကိုးရိုးကားရားနှင့် နောက်တစ်လှမ်း ဆုတ်မိ၏။ ကြွေရုပ်မှာလည်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်းလေးဖြစ်လျက် မျက်နှာလေးပေါ်မှာ ချယ်ရီရောင်ထင်သွားသည်။

“ဆောရီးနော်”

သူ့ရင်ထဲမှာ စွဲနေတဲ့ ကြွေရုပ်က သူ စိတ်ဝင်စားသလိုရှိနေတဲ့ သဉ်သကိုဖြစ်နေတော့ ရင်တွေခုန်၊ လှိုက်ကနဲဖြစ်သွားတဲ့ ရင်အုံကို သက်နှင့် ဖိမိလိုက်တော့-

“ဗဟိုရ်ရေ...နလုံးငြိမ်ဆေးလေး သောက်လိုက်ပါလားဟင်”

ပြောင်စပ်စပ်မျက်နှာနှင့် ဖိုးချစ်တို့ကတော့ စပြီ။ ဗဟိုရ်ကတော့ နှလုံးအကြောင်း ကိုယ်သိသွားပါပြီ။ သူ့နဲ့ ကြွေရုပ်ကို ခုလို ပြန်ဆုံတွေ့ဖို့ အတိုးပေးသော ခရေရယ်...မိုးရေစက်တွေရယ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

အခန်း (၁၃)

ဗဟိုရ်တို့က သုံးယောက်နှင့် ကြွေရုပ်တို့က သုံးယောက်၊ ခြောက်
ယောက်ပေါင်းပြီး စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

“ဖိုးထိုက်ကလည်း သူ့ကောင်မလေးနဲ့ တစ်ခါတည်း ခိုးရာလိုက်
သွားပြီလား မသိဘူး”

“ခိုးရင်းခိုးသူက ခိုးမှာပေါ့ကွ”

“ကာလက တစ်ခါတလေ ပြောင်းပြန်ဖြစ်တတ်လို့”

မိန်းကလေးတွေရှေ့မှာမှ ဒီစကားကို ပြောရမလားလို့ ဗဟိုရ်က
အံကြိတ်ပြသည်။ စပြောမိတဲ့ ဖိုးချစ်က ပခုံးတွန့်လေ၏။ ကုလားလေး
ဝက်သား မစားမစားနဲ့ စားမယ့်စားတော့ အဆီဖတ်မှ စားသည်ဆိုတာ
မျိုးတော့ ဖြစ်နေပြီလားမသိပေ။ မိန်းကလေးတွေကို ဂရုမစိုက်တဲ့ ဗဟိုရ်
စိုက်မယ့်စိုက်တော့ လေသံတောင် မရှိနိုးရဲသလောက်ပါလား။

“ကြွေရုပ်”

“ဟင်”

“နင့်ကို ငါ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

ကြွေရုပ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ဗဟိုရ်...ဖိုးချစ်ဘက်ကို လှည့်

ထိက်ပြီးမှ ခါးမတ်ပြီး ဆံပင်ကို ဟန်ပါပါ သပ်တင်လိုက်တဲ့ ဖိုးချစ်ကို
အမြင်ကပ်ပြီး-

“သူ့နာမည်က ကောင်းခန့်တဲ့”

“ဟင်”

ဖိုးချစ် ခါးညွတ်ကျသွားပြီး ဗဟိုရ်ကို နှုတ်ခမ်းမဲ့ပြလေ၏။

“ကောင်းခန့်ဆိုတော့ မင်းသားပေါ့”

“ဟုတ်တယ်...ငါ့သားလေ...ဖအေထက် သားတစ်လကြီးတဲ့
ကောင်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်...ကျွန်တော် တစ်လသားမှာ သူနဲ့ ကျွန်တော့်အမေ
ညွှန်းသွားတာ”

“မင်းအမေက ဗဟိုရ်အမေရဲ့ ဖိုက်ထဲပြန်ဝင်ပြီး ညားတာလား”

“အေးပေါ့...ဟာ...ဟေ့ကောင်တွေ”

ရယ်သံတွေ သောကနဲ့ ထွက်လာလေ၏။ ကြွေရုပ်ရဲ့သူငယ်ချင်းတွေ
တော့ ရယ်နေရင်းပဲ ရယ်လိုက်တိုင်း သွားတန်းညီလေးတွေ မွေးမွေးနှင့်
ညွှန်ကောင်းစွာ ချောမောနေသော ဗဟိုရ်ကို ကြွေရုပ်နှင့် လိုက်ဖက်သည်
ရင်ထဲမှာ မှတ်ချက်ပေးကြ၏။ မိန်းကလေးတွေ ရင်ခုန်စိတ်ကူးယဉ်လို့
ကောင်းတဲ့ ရုပ်ရည်ပိုင်ရှင်။ ဘော်ဒီကလည်း ဖြောင့်သူမို့ ကြွေရုပ်နှင့်
ပေါ်သွားရင် ကောင်းတာပေါ့။

ကြွေရုပ်ကလည်း နာမည်နှင့်လိုက်အောင် မထိရက် မတို့ရက်စရာ
ကောင်းလောက်အောင် ချောမွေ့လှပနေသူလေးပါ။

“ဒီကောင်ကတော့ ဖိုးချစ်တဲ့”

“ဇာတ်မင်းသားနာမည်ပဲ”

“တစ်နာရီ မလစ်ဘူး”

“လစ်ရင် ခိုးမယ့်ကောင်လေ”

ဇာတ်ဟန်နှင့် ဖိုးချစ်က သီချင်းတစ်ကြောင်းမှဆိုလို့မပြီးအောင်

ကောင်းခန့်က ဝင်နောက်၏။ ဖိုးချစ်က စိတ်တိုသွားဟန်နှင့်-

“လစ်ရင် ခိုးမှာ...မင်းဂျိုးတော်ကိုလေ”

“ငါ့ဂျိုးတော်ကိုလား...ခိုးလေ...ကိုကျောက်ဖား မသာကောင်
ဝယ်ယူသလိုပဲ ဖြစ်မှာ။ ဟိုက တစ်လရက်ပေါင်း သုံးဆယ်၊ လေးဆယ်
လောက်က အိပ်ရာထဲ လဲနေတာ”

“အဲဒီတော့လည်း ရိုက်သတ်ပြီး ဖဲပိုင်းထောင်လိုက်ရုံပေါ့”

“ဘာကွ”

“ကဲ...တော်ကြပါတော့၊ မင်းတို့ ဖောက်နေတာနဲ့ပဲ ဒီမှာ လိုရင်
ကို ရောက်ပါဦးမလား။ ဒီကောင်က မြို့ရွှေမန်းသားတော့ မဟုတ်ဘူး
ကြွေရုပ်ရဲ့...အုတ်ကျိုအုတ်ကြားက ထွက်လာတဲ့ ကောင်လေ”

“ဒါဆို...အုတ်ကြားမြက်ပေါက်ပေါ့”

ထူးသက်လယ်က ဝင်မေးလေလျှင်-

“ဟုတ်တယ်...ဘုရားကျိုဘုရားကြား...အယ်...ဟာ...ဘာတွေ
မေးနေတာလဲဗျာ။ ကျွန်တော်က ပုဂံညောင်ဦးသား...အဲဒါကို ပြောတာ”

“ဪ...ဪ”

“ကဲ...ကြွေရုပ်...သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ၊
ဒီကောင်တွေ ဗွေဖောက်နေတာနဲ့ လိုရင်းကို မရောက်နိုင်ဘူး”

ကြွေရုပ်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး သူငယ်ချင်းတွေဘက်လှည့်ကာ-

“သူက ထားသက်လယ်တဲ့”

“မထားလို့ ခေါ်တာမဟုတ်လား”

“အင်း...ဟုတ်တယ်လေ၊ သူက M4 လို့ ကြွေရုပ်တို့ စနောက်ပြီး
ခေါ်တဲ့ မိုးမမေ”

“Mp 4 ဖြစ်အောင် မိုးမမေ ပိုးပပန်းလို့ ပြောလိုက်ပါလား”

“ကောင်းခန့်...မင်း ပြောပေါက်က အောက်ဆီဂျင်ကူရမယ့်ကိန်း

နော်”

ဗဟိုရုံအပြောကြောင့် ကောင်းခန့်က မျက်စောင်းထိုးလေသည်။

ထားတာတွေ လာချပေးတော့မှ ပရရွတ်တ နောက်သံပြောင်သံတွေ
သွက်သွား၏။ အားလုံး အစားအသောက်တွေပေါ်မှာ အာရုံစိုက်သွားကြ
ဗဟိုရုံအာရုံက ကြွေရုပ်မျက်နှာလေးဆီမှာ။ ဟိုးအရင်ကတည်းက
ကြွေရုပ်ဆိုတဲ့ နာမ်စားလေးက ရင်ထဲမှာ စွဲထင်နေခဲ့တာပါ။

ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ သနားခြင်း၊ ကရုဏာသက်ခြင်းတွေနှင့်ပေ
အရွယ်ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာတော့ ရှာလို့တွေ့လျှင်ဆိုပြီး စိတ်ကူး
ညံ့ကမ္ဘာလေး တည်ဆောက်ထားခဲ့တာ ယခု အိပ်မက်က နိုးထဖို့ဖြစ်လာ
လှလိုက်တာ ကြွေရုပ်ရယ်...ဘာမှန်းမသိဘဲ ရင်ခုန်သံကို စမ်းစစ်နေ
တဲ့အချိန်တွေ ကြွေရုပ်ကို တကယ်တွေ့ပြီဆိုတော့ တကယ်သေချာသွား
ပါပြီ။ သူ ကြွေရုပ်ဘဝကို ကယ်တင်မည်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ထက် ပိုပြီး
ဆူးနက်သွားတာ အချစ်တစ်ခု ရင်ထဲကို ဝင်ရောက်လာခြင်းပါပဲ။ ဒါကို
မြင်မြင်ချင်း ချစ်တန်းတန်းစွဲဖြစ်တယ်လို့ ခေါ်ဆိုထိုက်ပါသလား။

“အင်”

ကြွေရုပ်က မျက်လွှာပင့်ကြည့်လေတော့ အကြည့်ချင်းဆုံမိကြခိုက်
ရက်ပြုံးလေးပြုံးမိသွားသည်။ အရက်ပြေ ပြောမိပြောရာပဲ။

“ဘွားဖြူ...နေကောင်းရဲ့လား ကြွေရုပ်”

“ကောင်းပါတယ်...ဒေါင်ဒေါင်မြည်ပဲ”

“အင်း...တစ်နေ့တော့ ဘွားဖြူကို ငါ လာတွေ့ပါဦးမယ်။ စိတ်ထဲ
မှာ သတိရနေပေမယ့် ရှာလို့က မတွေ့ခဲ့ဘူးလေ။ ခု တွေ့ချင်တော့
အိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါပဲ”

“ကိုလေးက ကြွေရုပ်တို့ကို လိုက်ရှာနေတာလား”

“တစ်သီးတစ်သန့်ကြီးမဟုတ်ပေမယ့် ရောက်လေရာအရပ်မှာတော့
နမ်းပါတယ်”

“ကိုလေးကိုတွေ့ရင် ဘွား...အရမ်းဝမ်းသာမှာ ကိုလေးရဲ့”

“ကြွေရုပ်ကရော”
 “ဟင်...ဘာလဲ”
 “ဝမ်းမသာဘူးလားလို့”
 “ကြွေရုပ်က အတိုင်းထက်အလွန်ပါ ကိုလေးရယ်”

သိသိနဲ့ ထပ်မေးတာ ထပ်ကြားချင်လို့ပေါ့။ ကြွေရုပ်မှာ ချစ်သူ ရှိနေပြီလားလို့ တစ်ခါတည်း မေးလိုက်ချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ မေးလို့ထ ဘယ်ဖြစ်ဦးမှာလဲ။ ကြွေရုပ်ကိုကြည့်ရတာ အချစ်ဆိုတာကို စိတ်ဝင်စားခဲ့ မပေါ်ဘူးလို့ ကိုယ့်ဘာသာပဲ ထင်ကြေးပေး၊ ကိုယ့်ဘာသာပဲ ယုံကြည် လိုက်သည်။ ကိုယ်က မျှော်လင့်ချက်တွေနှင့် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ရသူ။

စိတ်ကူးယဉ်ဆိုတာ သိကြတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ကိုယ်လိုရာဆွဲတွေးပြီး ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာတွေနှင့်ပဲ ပျော်မွေ့ကာ အခက်အခဲ အတားအဆီးဆိုတာ တွေမပါ။

“ဗဟိုရ်”
 ဖိုးချစ်ခေါ်တာကြောင့် ဗဟိုရ် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
 “ကြွေရုပ်မှာ ချစ်သူရှိနေပြီလားလို့ ဆက်မေးလေ”
 “ဟာ...မင်းကလဲ”
 “မင်း မမေးရင်...ငါ မေးမယ်။ ကြွေရုပ်မှာ ချစ်သူရှိနေပြီလား”

“ဟင်”
 “ဟေ့ကောင်”
 ဗဟိုရ် ဖိုးချစ်ကို တံတောင်နှင့်တုတ်ပြီး ကြွေရုပ်ကို အားနာစွာ ကြည့်လိုက်သည်။ ကြွေရုပ်ကား အပြုံးမပျက်နှင့်-
 “ကိုဖိုးချစ်က ဘာလို့မေးတာလဲ”
 “မေးတယ်ဆိုမှတော့ သိချင်လို့ပေါ့”
 “အင်း...ရှိတယ်”
 “ဟင်”

ဗဟိုရ် မျက်နှာပျက်သွားလေ၏။ ဒါကိုမြင်လိုက်တဲ့ ထားသက် ထယ်က ကြွေရုပ်အဖြေကို မလိုလားစွာနှင့်-

“ကြွေရုပ်ချစ်သူက ဇေရဲထက်လေ။ မင်းသား...မင်းသား ကြွေရုပ်က ဇေရဲထက် crazy သမားပေါ့”
 “ဟာဗျာ...ဒီက တကယ်မှတ်လို့ လန်သွားတာပဲ”
 “လန်သွားတာလို့ ပြောလေ။ အောက်ကမြစ် မကျန်ခဲ့စေနဲ့။ အောက်ကမြစ်...သိလား...မှတ္တမကွေ့”

“ငါက လန်ပြီး နောက်လန်သွားတာကို ပြောတာကွ။ မင်း မဆိုင် တာတွေ ရောသမ မမွေ့နဲ့”

ဖိုးချစ်နှင့်ကောင်းခန့် အချေအတင်ဖြစ်နေတုန်းမှာ ဗဟိုရ် သက်ပြင်း လေးချစ်၏။ တော်သေးတာပေါ့။ ကြွေရုပ်မှာ တကယ်ချစ်သူ အစစ်မရှိ ညို့၊ မဟုတ်ရင် သူ ကြေကွဲရမှာ ဇာတ်လမ်းစစချင်း ဖြစ်နေမှာလေ။

“ကိုလေးရော”
 “ဟင်...ဘာလဲ ကြွေရုပ်”
 “ချစ်သူရှိနေပြီလားလို့မေးတာ”
 ခုမှ ပြန်တွေ့နေတဲ့ မင်းပေါ့ ကြွေရုပ်ရယ်...။
 “မရှိသေးပါဘူး”
 “တကယ်”
 “ဒီကောင်က မူးရင်တောင် အသေခံမယ်လို့ ပြောခဲ့တာ ကြွေရုပ် ခုတော့ အသေခံတော့မယ် မထင်ပါဘူး”

ကောင်းခန့်က မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့နှင့် ပြောလေသည်။ သွက်လက်ချက်ချာပါ တယ်ဆိုတဲ့ ဗဟိုရ် ဒီနေရာမှာတော့ အိမ်မြှောင်အဖွီးပြတ်သလို လူက မထုံတတ်တေးဖြစ်နေပြီး ရင်ဘတ်ထဲမှာတော့ လှုပ်စိလှုပ်စိ ဖြစ်နေနေ ပြည်။

“ဟုတ်လားဟင်...ကိုလေး”

“ဟုတ်တယ်...ဟာ...မဟုတ်ပါဘူး”

ကောင်းခန့်နှင့်ဖိုးချစ် အချင်းချင်း လက်ကုတ်ကာ ဗဟိုရုံကို မေးဆတ်ပြလေတော့ ဗဟိုရုံက မျက်လုံးထောင့်ကပ်၍ ပေစောင်းစောင်း ကြည့်လေသည်။

“ခု...ကိုလေးက ဘယ်မှာနေတာလဲဟင်”

“ရွှေတောင်ကြားမှာလေ...ခြံအမှတ် () မှာ ကြွေရုပ်ကရော ကြွေရုပ်က သူ့နေတဲ့နေရာကို ပြောပြလေတော့ ဗဟိုရုံ လိုက်မှတ်သည်။ ကြွေရုပ်က အာလာပသလ္လာပ မေးပြီး ကိုယ့်အိမ်ကို လာမှာမဟုတ်ပေမယ့်ကိုယ်က ကြွေရုပ် အိမ်ကို ချောင်းပေါက်လုံမတတ် သွားတော့မှာပါ။

“ကြွေရုပ်”

“ဟင်”

“တို့...သူများကျွေးတာကို စိုက်ကားအောင်စားပြီး သွားသင့်ပြီ ထင်တယ်။ တော်ကြာ ကလပ်စ်မမီဘဲနေဦးမယ်”

“ကျွန်တော်က သူများမဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

ဗဟိုရုံ ကိုယ့်အဓိပ္ပာယ်နှင့်ကိုယ်ပဲ ပြောလိုက်သည်။ ကြွေရုပ်က လက်မှ နာရီကို ငုံ့ကြည့်ပြီး-

“ကိုလေး ကြွေရုပ်တို့...သွားမယ်နော်”

ဗဟိုရုံ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တာနှင့် ကြွေရုပ်တို့ ထပြန်သွားကြလေသည်။ ဗဟိုရုံ ကြွေရုပ်တို့ကို လိုက်ငေးနေဆဲမှာပဲ-

“စက္ကန့်တိုင်းမှာ မြင်ချင်နေတယ် မင်းရဲ့မျက်နှာလေး”

ဖိုးချစ်တို့နှစ်ယောက်နားနားကို ကပ်အော်လေသဖြင့် ဗဟိုရုံ တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်၏။

အခန်း (၁၄)

ဪ...

ခရေပင်ကြီးတောင် အသက်တွေ တော်တော်ကြီးပြီး အရင်လို ပွေးပွေးဖြူအောင် မပွင့်နိုင်ရှာတော့ပါလား။ ဗဟိုရုံ ငယ်ငယ်တုန်းကမှ ပွင့်နိုင်ရှာသေးသည်။ ခရေပင်ကြီး အိုသွားပေမယ့် ဖေဖေနဲ့ မေမေရဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးက ဗဟိုရုံရင်ထဲမှာ ဟောင်းနွမ်းမသွားခဲ့ပေ။

ချစ်တော့ တစ်ကိုင်း

နားတော့တစ်ပင်

မချစ်ပြင်ပြင် မကြင်နာလေသည့် မိုးရယ်လို့

အပြစ်ဖွဲ့ငြူစု

ပူပါတယ်လည်း ညည်းခွင့်မရ...

သုံးနဲ့လေးလို

ကျောချင်းကပ်ဝေးခဲ့ရတဲ့သူတွေ

မီးခိုးချင်းပေါင်းဆုံနိုင်ကြပါစေ...

ဖေဖေနဲ့မေမေ ဖြစ်လေရာဘဝမှာ ပေါင်းစည်းနိုင်ကြပါစေ။

ဗဟိုရ်...

ခရေပင်ကြီးကို မော့ကြည့်ပြီး မျက်ရည်တွေ ဝေ့လာသည်။ ဒီအပင်အောက်မှာ ဖေဖေက ပန်းတွေကောက်ပြီး မေမေပန်ဖို့ သီပေးခဲ့သည်တဲ့။ ခရေတွေ အောင်သွယ်ပေးလို့ ဖေဖေနှဲ့မေမေချစ်သူတွေဖြစ်ပြီး ဝေ့ရဲဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် လောကကို ခြေချခွင့်ရခဲ့သည်။ မလှပတဲ့ နှစ်ခုကြားမှာ ဗဟိုရ် မျက်နှာငယ်ခဲ့ရသည်လေ။

ဒီခရေပင်အောက်မှာပဲ...

ကြောရုပ်က ဗဟိုရ်ကို မိုးရွာထဲမှာ ထီးလေးမိုးပေးခဲ့ဖူးသည်။ ထီးလေးထိုးပေးတဲ့ ပေါင်းကူးတံတားကြောင့် ဗဟိုရ်ရင်ဘတ်ထဲမှာ အနံ့ဆိုတဲ့ ကျွန်းစုဆီသို့ လျှောက်ခဲ့မိတာ ခရီးပင် အတော်ပေါက်နေပါပြီ။ ကြောရုပ်ဘက်ကရော သူ့ကို လက်ကမ်းပြီး ကြိုဆိုမှာလား။ ဗဟိုရ် အပင်ကို မှီပြီး မျက်လုံးကို မှိတ်ထားမိစဉ်...

“ဗဟိုရ်”

ဗဟိုရ် မျက်လုံးကို ဖျတ်ကနဲ ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ ချာချာကို လိုက်ရတော့ မျက်နှာကြောက တင်းကနဲပါပဲ။

“နင် ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“နင်ပိုင်တဲ့ခြံဆိုပြီး ဒီနေရာ မလာရလို့ ငါ့ကို ကန့်သတ်ချက်တွေ သတ်မှတ်ချက်တွေ ပေးချင်တာလား ဗဟိုရ်”

“ကျွန်တဲအချိန်မှာ နင့်ဘာသာ မြေကိုလွှာပြီး ချောင်းပေါက်အောင် ပဲတူးတူးပါ။ ငါရှိနေတဲ့အချိန်မှာ နင်တို့ ဒီနေရာကို မလာတာ အကောင်ဆုံးပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီခရေပင်ဝန်းကျင်မှာရှိနေမယ့် ငါ့မိဘနှစ်ပါးရဲ့ ဝိညာဉ်မျက်နှာ ကျကုန်မှာစိုးလို့”

“နင်က အရှူးပဲ”

ဗဟိုရ် မှဲပြုံးပြုံးပြီး မျက်နှာလွဲလိုက်၏။ သူ့အမေကြောင့် ဗဟိုရ်ကို မိသားစုပြိုကွဲသွားတာကို အိမ်ပြုသလို ပြန်ဆောက်လို့ရတယ်များ မှတ်နေသလား။ ရှက်တတ်ရင် လဲသေဖို့ ကောင်းလောက်အောင် အပြစ်တွေလုပ်ခဲ့ကြပြီး သူတို့ကပဲ အိမ်ရှင်ကို စည့်မောင်း ယာရှင်ကို မျှောက်မောင်း လုပ်ချင်နေသေးလား မသိပါဘူး။

ဗဟိုရ် ရူးနေပြီဆိုရင်...

ရူးဆေးဖော်ပြီး ကျွေးခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ။ ဖေဖေရော မေမေရော သေခဲ့ရတဲ့အပြင် ဒီစိတ်နဲ့ပဲ ဘိုးဘိုးလည်း ဆုံးခဲ့ရတာ။ ကျူပင်ခုတ် ကျူငှတ်ကလေးတောင် မကျန်ရအောင် ဗဟိုရ် ရင်ထဲက သံယောဇဉ်ကြီး နှိပ်သမျှ တစ်စမကျန် ခုတ်ဖြတ်ရှင်းလင်းခဲ့တာ သူ့အမေပဲလေ။

“နင့်အဖေကို နင် ဆုံးရှုံးရသလို ငါလည်း ငါ သိပ်ချစ်ရတဲ့ ဒယ်ဒီကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရတာပဲလေ”

“တော်စမ်းပါ”

ဗဟိုရ် ချာချာကို ရွံရှာသလိုကြည့်ပြီး မရှိတဲ့ တံတွေးကို ခြစ်ခြုပ်ပြီး ထွေးပစ်လိုက်သည်။

“နင်နဲ့ဖေဖေက စပ်နိုင်မှ ငရုတ်သီး၊ ရှူနိုင်မှ ကလော်ပါ။ ငါ ဆုံးရှုံးလိုက်ရတာက ငါ့အဖေအရင်း”

“ငါလည်း ဒယ်ဒီကို”

“ထပ်မခေါ်နဲ့”

အသံက ဒေါသစွက်တော့ ကျယ်သွားသည်။

“ဖေဖေကို နင် အဲဒီလို ခေါ်စရာမလိုဘူး။ ဖေဖေက သူများစားပြီး သားပန်းကန်ကို ကျေးဇူးကြီးနဲ့တုတ်ပြီး ဆေးခိုင်းလို့ ဝင်ဆေးခဲ့ရတာ”

“နင်ရော ဘာထူးလဲ။ ဦးခန့်သော်ဆိုတဲ့လူကို ဖေဖေလို့ ခေါ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ခေါ်ခဲ့တာ ဘာဖြစ်လဲ... အခြေအနေက မတူဘူးလေ။ ဖေဖေ

ဦးခန့်သော်က မေမေ့ကို တကယ်ချစ်လို့ လက်ထပ်ယူခဲ့တာ”

“နင်က လိပ်မျိုးပဲ”

“ငါက လိပ်မျိုးဆိုရင် နင့်အမေက ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ မကြည့် ကိုယ့်ဘက်ကို အမိအရ ယက်တဲ့ကြက်မျိုးပဲ”

“ဘာ”

ပြင်းထန်တဲ့ ဘာသံကြောင့် ဗဟိုရ် မျက်နှာလွှဲသွားလိမ့်မယ် မထင်နဲ့။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ပြီး ချာချာကို စူးရဲစွာ ပြန်ကြည့် သည်။ သူက ဆူးဆိုရင် ကိုယ်က မြားပဲ။ သူက မြားဆိုရင် ကိုယ်က စားထုတ်ပြီး လက်ဦးအောင် ထိုးချဖို့ ဝန်မလေးပေ။

“ငါ နင်နဲ့ စကားရည်လုဖို့ လာခဲ့တာမဟုတ်ဘူး...ဗဟိုရ်”

“အဲဒါဆို ပြန်တော့ပေါ့”

“မာမိလွတ်လို့ ငါ လာခဲ့တာ”

“ဘာလဲ...နင့်အမေက နင့်ကို အကြောင်းပြချက်အမျိုးမျိုးနဲ့ ငါ့ကို လွှတ်နေတာလား”

“ဗဟိုရ်”

ဗဟိုရ် မသိဘဲနေပါ့မလား။ ဒေါ်ချစ်သည်းညှာဆိုတဲ့ မိန်းမကြီး သူချမ်းသာဖို့ဆိုရင် ဘနဖူးသိုက်တူးရုံတင်မကလို့ သမီးပေးကာ သားပေး ဖမ်းချင်သူ။

“နင့်စကားက ငါ့သိက္ခာကို ထိပါးနေပြီနော်”

“သွားစမ်းပါ...နင့်အမေက ဓနရိက္ခာကို သေရာယူသွားဖို့ သိသိ ဆိုတာကို ရေစုန်မျှောပြီးသား မိန်းမ”

“နင် မာမိကို မစော်ကားနဲ့”

“ငါက ပါးစပ်နဲ့တင် စော်ကားတာပါ။ တန်ရာတန်ကြေး သဘောထားလိုက်”

ချာချာ လက်တစ်ဖက်မြောက်တက်သွားလေလျှင် ဗဟိုရ် ထိုလ

တို့ ဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်၏။

“နင် ငါ့ပါးကို ထိအောင်ရိုက်မိရင် ဘုံပျောက်သွားမယ်... မားလည်လား။ ငါက ဖေဖေနဲ့ ရုပ်ချင်းတူပေမယ့် စိတ်ချင်းမတူဘူး။ ဗဟိုရ်ဆိုတဲ့ကောင်က ဖားလို အသာလေး အိတ်ထဲဖမ်းထည့်လို့ မရဘူး။ အဆိပ်ပြင်းတယ်”

“တောက်”

ချာချာ လက်ကို ဆောင့်ရုန်းလိုက်၏။ ပြီးမှ ဗဟိုရ်ကို ကျားမှာ တစ်ကောင်လိုကြည့်လျက်-

“ငါကလည်း မာမိ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ နင် သိထား...ဗဟိုရ်”

“သမီး”

ချာချာ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မာမိ။ မင်းသမီးအပြုံး ဘီလူး မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားတဲ့ ဒေါ်ချစ်သည်းညှာကို ဗဟိုရ်က အကောင်းမြင်ဝါဒ နှင့် ကြည့်မပေးနိုင်ပေမယ့် ချာချာကတော့ ကိုယ့်မာမိမို့ ဗဟိုရ်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးစေလိုသော တောင်းပန်မျက်ဝန်းကိုပဲ မိုးကြိုးသွားကို ရွှေသွား လို့ မှတ်ယူသည်ထင်၏။

“မာမိ”

ဒေါ်ချစ်သည်းညှာက တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာပြီး- “ဒီကိစ္စတွေအားလုံးရဲ့ အဓိကတရားခံက အန်တီပါ သားရယ်... သမီးနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး”

ဒီပုပ်ထဲကပဲ ဒီပဲ,ပဲပေါ့။ ပဲကြီးလာထွန်းပါ့မလား။

“သား”

“.....”

“သားကို အန်တီ ပြောစရာရှိလို့ သမီးကို အခေါ်လွှတ်လိုက်တာ ပါကွယ်”

ဗဟိုရ် မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်၏။ လေသံပျော့နဲ့ သူ့ကို လာခွေလို့

လို့ ရမလား။ ဒီမျက်နှာကိုမြင်တိုင်း အတိတ်ကအဖြစ်ဆိုးတွေ အရောင်
တင်ခံရပြီး အသစ်တွေဖြစ်လာတာ ရင်ထဲမှာ နာကြည်းမှုတွေ ထုနှင်း
ထည်နှင့် အလုံးအရင်းနှင့်ပါ။ ပြန်ဆယ်လို့မရနိုင်တဲ့ ရေထဲက အေး
အတွက် မြစ်ကမ်းနဖူးမှာ ခြေကျင်ထိုးပြီး သူ့မှာ ရင်ထုမနာ ဖြစ်ခွင့်မရှိ
ဘူးလား။

ဖေဖေအတွက်...မေမေအတွက်...

လက်စားချေချင်လို့ စိတ်တွေရှိပေမယ့် တစ်ဖက်က မွေးစားခံ
တွေ ရင်ကျိုးစရာဖြစ်ကုန်မှာစိုးလို့ ဗဟိုရ် ဘုရားကိုဖက်ပြီး လက်နက်
ထားတာ အမှတ်မရှိတဲ့အသည်းကို ရင်ဝယ်ပိုက်ထားလို့မှ မဟုတ်ဘဲ။
လက်နက်ချထားပေမယ့် တစ်ဖက်က စစ်မျက်နှာဖွင့်ရင် ပြန်တိုက်ဖို့တွေ
ရင်ထဲမှာ ဓားသွားထက်,ထက်တဲ့ စကားလုံးလက်နက်တွေ အသင့်အောင်
ထားသည်။

“သား”

“အန်တီညွှာ...ပြောစရာရှိတာကိုပဲ ပြောပါ။ စကားပလ္လင် သိမ်း
မနေနဲ့။ ကျွန်တော် စိတ်မရှည်တတ်ဘူး”

“အေးလေ...သားက ပြောဆိုတော့လည်း အန်တီညွှာ ပြောရတာ
မှာပေါ့”

“ပြောပါ”

“မမနဲ့ အန်တီညွှာ ကတိတွေ ထားခဲ့ကြတာရှိတယ်။ အဲဒါကို ခြေ
မလိုပါ”

“ဘာကတိလဲ...သေသူ စကားမတတ်ပုံစံမျိုးတော့ ကျွန်တော့်
လာမချိုးနဲ့နော်”

စကားဦးသမ်းလိုက်ပုံက ကိုယ့်အကြံကို ကြိုသိသလိုမျိုးနဲ့
ဒေါ်ချစ်သည်းညွှာ နည်းနည်းတော့ တွန့်သွားမိ၏။ ဒါပေမဲ့ ဟန်ကိုယ့်
တဲ့။ သမီးဘဝကောင်းစားရေးအတွက် မုသားကတော့ သုံးရမှာပဲလေ။

သူမဘဝမှာ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့တာချည်းပါပဲ။ ဒီကောင်လေးနဲ့
ကျမှ သူမ နောက်တွန့်ရတယ်ဆိုရင် ရာဇဝင်ရိုင်းသွားမှာပေါ့။

“အန်တီညွှာ... ဒီစကားမှန်ကန်ကြောင်းကို သစ္စာဆိုပြီး ပြောရဲ့ပါ
ဘယ်”

“သစ္စာဆိုတာ မြားနဲ့ပစ်သလို ချက်ချင်းလက်ငင်း ရင်ဝကို စူးပြီး
ဘုန်းကနဲ လဲသေသွားတာမှမဟုတ်ဘဲ အန်တီညွှာ...ပြောစရာရှိတာကိုပဲ
မြန်မြန်ပြောပါ”

ဒေါ်ချစ်သည်းညွှာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး-

“ဘာကတိလဲဆိုရင်...သားနဲ့ သမီးကို”

ဗဟိုရ်မျက်နှာ ချာကနဲ ပြန်လည်လာ၏။

“ဆက်ပြောပါ”

“ကျောင်းပြီးရင် လက်ထပ်ပေးကြဖို့”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား”

ဗဟိုရ် အကျယ်ကြီး အော်ရယ်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ-

“ဒီမှာ အန်တီညွှာ...ခင်ဗျား ဖေဖေကိုပဲ ကြိုးဆွဲပြီး ကခိုင်းလို့
မယ်နော်...ကျွန်တော်က အချဉ်မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျွန်တော်က ဗဟိုရ်
လေ... ဗိုလ်ဝေးဇော် မဟုတ်ဘူး။ ယုံတမ်းစကားတွေ ပြောချင်ရင်
အကွက်စေ့အောင် ပြောတတ်ရတယ်”

“ငါပြောနေတာတွေက အမှန်တွေပဲ...ဗဟိုရ်”

“ဒါဆို သက်သေဘယ်နှယောက်ရှိလဲ...ပြော”

“ဒါကတော့”

ဒေါ်ချစ်သည်းညွှာ ချက်ချင်း ပြန်မဖြေနိုင်လေလျှင်-

“အန်တီညွှာ...မဖြေနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား”

“အို...သူနဲ့ငါနှစ်ယောက်တည်း နှုတ်ကတိကျွေးထားတာ ဘယ်လို
သက်သေရမှာလဲ”

“အဲဒီကတည်းက အန်တီညာ ရုံးသွားပြီ။ အချို့ကျွေးတတ်မှ အဖေ
ဖမ်းလို့ရတာ အန်တီညာရဲ့။ ခြင်္သေ့ကို ငါးမျှားချိတ်မှာ တီကောင်တပ်ပြီး
မျှားဖမ်းလို့ မရဘူးဆိုတာ အန်တီညာ စဉ်းစားမိဖို့ကောင်းပါတယ်”

“ဒီမှာ ဗဟိုရ်”

ဗဟိုရ်ပုံစံက မထီမဲ့မြင်နှင့် ခါးထောက်ပြီး ခပ်ပြုံးပြုံး စိုက်ကြည့်
နေသည်။ ဆဒွန်ဆင်မင်းက သောနတ္တိလ် ယူလာတဲ့သင်္ကန်းကို မြင်ပြီး
ရန်သူကို အစွယ်ဖြတ်ပေးလိုက်ပေမယ့် ဒေါ်ချစ်သည်းညာ အုပ်ဖမ်း
ကိုင်လာတာက ထာဘီစုတ်လို စိတ်အပုပ်အစပ်တွေ။ ဒါကို သိသိ
ပိုက်ကွန်ကိုထိုးပြီး ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ ထိုးအပ်ရလောက်အောင် ဗဟိုရ်
ခပ်ညှဲညှဲကောင်မှ မဟုတ်တာ။

တကယ်တော့ အသားကိုလိုလို အရိုးကို တောင်းနေတာတွေ
ဒေါ်ချစ်သည်းညာ အဓိက မက်မောနေတာ ဗဟိုရ် ပိုင်ဆိုင်တဲ့စည်းစိမ်
ဥစ္စာတွေ၊ ဗဟိုရ်ကိုမှ မဟုတ်ပဲဟာ။ ဓားမှန်းသိသိနဲ့ ဘယ်သူက ရင်ထဲ
ပေးမှာလဲ။

“တကယ်ဆို ငါလည်း မင်းကို အုပ်ထိန်းခွင့်ရှိတဲ့လူတစ်ယောက်
ပါ”

“ဘာလဲ...နားရင်းအုပ်ပြီးမှ ထိန်းထားမယ့် မတရားအုပ်ထိန်းမှု
မျိုးလား။ ကျွန်တော့်ကို လာမချုပ်နဲ့ ဒေါ်ချစ်သည်းညာ...ကျွန်တော်
ခွေးကတိုး ဝက်ဝံနေရမယ့်ဘဝမျိုး အရောက်ခံမယ့်သူ မဟုတ်ဘူး
ရှင်းလား”

“မာမီ”

ဆက်မပြောပါနဲ့ဆိုသော သဘောဆောင်လျက် ချာချာက ခေါင်း
ပြလေ၏။ သူ့စည်းစိမ်တွေကို မာမီ မက်မောတပ်မက်နေပေမယ့် ချာ
က လုံးဝ မမက်မောပေ။

“နင့်ကိုယ်နှင့် သိပ်အထင်ကြီးမနေနဲ့ ဗဟိုရ်...မာမီ ဘာလဲ”

ပြော နင့်ကို ငါက လက်ထပ်လိမ့်မယ်မထင်နဲ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“သမီး”

“မာမီ ဆက်မပြောပါနဲ့တော့...သမီး သူ့လို သွေးနားထင်ရောက်
နေတဲ့သူကို ခြေရောလက်ရော မထပ်နိုင်ဘူး”

ပြောပြီး ချာချာ လှည့်ထွက်သွားလေတော့၏။ မအေက မာန
တစ်မျိုး၊ သမီးက မာနတစ်မျိုးပါလား။ သူတို့မှာ ဘာမာနတွေပဲရှိရှိ ဗဟိုရ်
က ဂရုစိုက်စရာလား။ ကိုယ့်မာနက မာပြီးနသွားမှာမျိုး မဟုတ်တော့
အမှန်တရားက မှန်ရာလူဘက်မှာ ရပ်တည်ပေးသွားမှာပါ။

“ဒီမှာ ဗဟိုရ်”

“.....”

“နင် နောက်မှ နောင်တရစေရမယ်...သိလား”

ဗဟိုရ် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်ပြီး ပခုံးကို လျှော့ချ၍
ဒေါ်ချစ်သည်းညာ၏မျက်နှာကို ငုံ့မိုးကြည့်လျက်-

“နောင်တဆိုတာ အမှားလုပ်သူတွေအတွက်ပဲ အဖော်လုပ်နှစ်သိမ့်
ပေးနိုင်သောအရာပါ ဒေါ်ချစ်သည်းညာ...ဗဟိုရ်က ဘာအမှားမှ
လုပ်မထားတဲ့အတွက် ဘယ်တော့မှ နောင်တရလာမှာ မဟုတ်ဘူး...
ရှင်းလား”

အခန်း (၁၅)

“ဒါ...ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တာပဲ”

ဗဟိုရ် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့စွာ ငှုငှုငေါင်ငေါင်ပဲ ထိုင်နေသည်။ ခရေမြိုင်မှာ ဒေါ်ချစ်သည်းညှာ ပြောခဲ့တဲ့ကိစ္စကို မွေးစားမိဘတွေကို ပြောပြလိုက်တော့ မျက်ခုံးတွေကျပြီး စဉ်းစားကုန်ပြီ။ တကယ်ဆို ဟုတ်သည်ပဲထားဦးတော့...မေမေက သေသွားခဲ့ပြီလေ။ ကတိထားခဲ့တဲ့ လူသေသွားမှတော့ ဒီကတိစကားကို ပြောသင့်သေးလား။

“ဒီစကားကို မင်း ယုံကြည်လား...လဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖြစ်နိုင်မှာလဲ...ကိုရယ်...မွေ့က သူ့မှာ နှလုံး ရောဂါရှိနေလို့ သူ ဖြိုးကနဲ ဖျတ်ကနဲ သေသွားခဲ့ရင်ဆိုပြီး သားကို သူတို့ နဲ့ စိတ်မချလို့မှ မသေခင်ကတည်းက သားကို သူ မရှိတော့ရင် အုပ်ထိန်း သူလုပ်ပေးဖို့ လုံလက်ထဲကို အပ်ခဲ့တာလေ။ သူ့သမီးနဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ ကတိထားခဲ့တယ်ဆိုတာ ဖြစ်ကိုမဖြစ်နိုင်တာ”

“ဒီမိန်းမကြီး သက်သက် ကလိမ်ကျတာပါ ဖေဖေရာ...သား ပိုင်ဆိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို လိုချင်စောနဲ့ အရူးချေးပန်း ပြောချင်တာ လျှောက် ပြောနေတာ”

ဒေါ်လဲ့လဲ့ ခင်ပွန်းသည်၏မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဝမ်းနဲ့ ကျယ် သားမမယ်ပေမယ့် မိခင်ဆိုတဲ့နေရာမှာ အစားထိုးရပ်တည်နေရ သော်လည်း ရင်ထဲမှာ သားအရင်းပါလို့ သတ်မှတ်ပြီး အချစ်တွေအားလုံး အာပေးထားမိတဲ့ သားအတွက် ရင်ထဲမှာ သောကတွေ...အစားမတော် တစ်လုတ် အသွားမတော်တော့ တစ်လှမ်းတဲ့။ ရန်သူဆိုတာ ခြေလှမ်း မှားကို စောင့်နေတာမဟုတ်လား။

“လဲ့တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ...ကို”

“ဘာမှကို လုပ်စရာမလိုတာ...ဒီကိစ္စမှာ အဓိကက သား”

“ဟုတ်တယ်...ဒီကိစ္စ သားပဲ ဆုံးဖြတ်ရမှာ”

“မေမေကတော့ စိုးရိမ်တယ် သားရယ်...ဒီမိန်းမက သိပ်လည်

တာ”
“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မေမေ...ဗဟိုရ် ဘယ်လိုကောင်လဲဆိုတာ သူတို့ သိရမယ်”

“သား”

ဒီလိုကျပြန်တော့လည်း တစ်မျိုး စိုးရိမ်ရပြန်၏။ သားက စိတ်ဆတ် ဆတ်၊ မာသည်၊ ပြတ်သည်ဆိုတော့...

“မင်း စိတ်လိုက်မာန်ပါတော့ လျှောက်မလုပ်နဲ့နော်...သား”

ဗဟိုရ် စိုးရိမ်လွန်နေတဲ့ မိဘနှစ်ပါးကို ကြည့်ပြီး ဟက်ကနဲ လိုက်၏။ ကိုယ်ပြောတာက ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ကိုယ်။

“စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်ပါဘူး ဖေဖေရာ...သူတို့လက်က မြန်လွတ်အောင် ကျောင်းပြီးတာနဲ့ သား မိန်းမယူမှာ...အဲဒါကို ကတိထားတာ”

“ဟေ”

“ဟင်”

ဦးဇင်မျိုးနှင့်ဒေါ်လဲ့လဲ့ အကြည့်ချင်းဆုံသွားကြ၏။

“ဒါဆို သားမှာ ချစ်သူရှိနေပြီလား...သား”

“သားဘက်ကတော့ ကျိန်းသေဖိတ်စာတစ်ခြမ်း အသေရိုက်ထား ပြီးပြီ”

“ဟေ”

“ဒါဆို ဟိုဘက်က မကျိန်းသေသေးဘူးဆိုတဲ့သဘောလား... သား”

“လဲကလည်းကွာ...သားလိုလူမျိုးကို ဘယ်မိန်းကလေးက ငြင်းမှာ လဲကွ”

ဒါလည်း ဟုတ်တာပါပဲ။ သားက ဥစ္စာပေါ် ရုပ်ချော ပညာကတ် လေး။ ဒီလိုလူကို ဘယ်မိန်းကလေးက ငြင်းမှာလဲ။ သား တကယ်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးဆိုရင် စိတ်ထားဖြူစင်မြင့်မြတ်သူလေးပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ ပစ္စည်း ဥစ္စာဆိုတာ လူရှာရင် ရနိုင်တာပဲလေ။ ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး သူမတို့ဘက် က လက်ခံပေးဖို့ အဆင်သင့်ပါ။

“အဲဒီမိန်းကလေးက ဘယ်ကလဲ...သား”

“ကြွေရုပ်”

“ဟယ်”

ဒေါ်လဲ့လဲ့ မျက်နှာလေး ပြုံးသွားသည်။ ကြွေရုပ်ဆိုတဲ့နာမည်ကို သားနှုတ်ဖျားမှတစ်ဆင့် သူမ ရင်းနှီးပြီးသားပါ။ မွေ့ရှိတုန်းကလည်း ကြွေရုပ်ဆိုတဲ့ ကလေးမလေးက မွေ့ကို နေ့စဉ် ပန်းပန်ဖို့ လာပေးတတ် ကြောင်းကို ခဏခဏ ပြောဖူးခဲ့သည်လေ။

“ဒါဆို သား ကြွေရုပ်ကို ရှာတွေ့ခဲ့ပြီပေါ့...ဟုတ်လား...သား”

ဗဟိုရ် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး-

“မေမေ သဘောတူမှာလား”

“သား တကယ်ချစ်တဲ့မိန်းကလေးကို မေမေက လက်ခံပေးရမှာ ပေါ့ကွယ်”

“အဲဒါကြောင့် မေမေ့ကို ချစ်တာ”

“ဟေ့ကောင်”

ဗဟိုရ် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဦးစင်မျိုးက ရယ်ကာ-

“ငါ့ကိုရော”

“ဖေဖေ့ကိုလည်း ချစ်ပါတယ် ဖေဖေရ”

“လူချွဲလေး”

“ဒါနဲ့ သားချစ်သူကို ဖေဖေတို့အိမ် ခေါ်လာပြီး တွေ့ပေးဦးနော် သား”

“ဟုတ်”

ဗဟိုရ် သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူ ပြုံးလိုက်၏။ “ချစ်သူ” တဲ့။ ဘယ်လောက် အခံတွင်းမှာ ချိုမြိန်လိုက်တဲ့ နာမ်စားလေးလဲ။ ချစ်သူအရာမမြောက်သေး မေမယ့် ကိုယ့်ဘက်ကတော့ ခိုင်မာသော ဆုံးဖြတ်ချက်တို့နှင့်ပါ။

အခန်း (၁၆)

“မြေးရေ”

“ရှင်...ဘွား”

“အဲဒီကအလုပ်ကို ခဏထားခဲ့...ဘွားကို လာကူပါဦးကွယ်”

“ဟုတ်”

ကြွေရုပ် ကြက်သားတွေကို ရေဆေးပြီး အိုးထဲသို့ထည့်ကာ လက်ကို ဆပ်ပြာနှင့် ကသောကသီ တိုက်ဆေးပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆိုင်မှာ ဈေးဝယ်သူတွေကျလာလို့ ဘွား မနိုင်ဖြစ်နေတာကိုး။

“ဆန်လေးဗူး ပေးပါ”

“ဆန်ဝယ်မယ့်လူက ဒီဘက်ကိုလာလေ”

“ဒီနေ့ ယူတာကို မှတ်ထားလိုက်ဦးနော် ဒေါ်ဖြူ...မနက်ဖြန်ကျမှ ပေါင်းပေးပါ့မယ်”

“အေး...မနက်ဖြန်ကျ ဆက်ဆက်ပေးနော်..သာဝ”

“ဒေါ်ဖြူကလည်းဗျာ...ခုမှ ဆက်ဆံတဲ့လူတွေကျနေတာပဲ။ ညွှန်တော် ဘယ်တုန်းက ကတိပျက်ဖူးလို့လဲ”

“နင့်ကို ငါ ယုံပါတယ် သာဝရယ်...ငါ မယုံတာက နင့်မိန်းမ”

“ကျွန်တော့်မိန်းမက ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါ်ဖြူ”

“နင့်မိန်းမက ငါ့ဆီမှာ အကြွေးဝယ်ပြီး ရှိတဲ့ပိုက်ဆံကို အထည်ဆင်မှာ အထည်သွားဝယ်တတ်လို့ဟေ့...သိပြီလား”

“ဒီမိန်းမက ဒီလိုပဲ ဒေါ်ဖြူရေ...သူ့ကိုယ်သူ အပျိုများမှတ်နေလား မသိဘူး။ ပြောကို မပြောချင်တော့ပါဘူး”

သာဝက ခေါင်းကုတ်၍ ညည်းတွားလေသည်။ သူ့မိန်းမက စားရေးကိစ္စကို ပိုဦးစားပေးပြီး ခပ်လန်းလန်း နေချင်သူမို့ပါလေ။

ဆိုင်မှာ လူရှင်းသွားလေတော့မှ ကြွေရုပ် ဟင်းချက်ဖို့ မီးဖိုချောင်သို့ ပြန်ပြေးရပြန်သည်။ ဟိုတုန်းက မြေးအဘွားနှစ်ယောက် ချွေတာမင်းစီမံကိန်းနှင့် ဖြစ်သလိုစားခဲ့ကြပေမယ့် အခုတော့ ပြေပြေလည်လည် စားဖို့ ဘွားကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာလေး စားစေချင်လို့ ဟင်းတစ်မယ်တော့ မင်းပိုင်းမှာ ပါနေစမြဲပါ။

အားလုံး ချက်ပြီးပြီဆိုမှ ကြွေရုပ် ရေချိုး၊ သနပ်ခါးလိမ်းပြီး အဘွားက လူချင်းလဲပြီး ဆိုင်ထိုင်လိုက်သည်။ အဘွား ရေချိုး၊ သနပ်ခါးလိမ်းပြီးရင် ထမင်းစားကြဖို့လည်း အဆင်သင့် ပြင်ထားပြီးပါပြီ။ ကြွေရုပ် ဈေးဝယ်သူမရှိလို့ သတင်းစာတစ်စောင်ကို ယူပြီး ဖတ်နေစဉ်မှာပဲ...

“ဒီအိမ်က အဘွားဒေါ်ဖြူတို့အိမ် ဟုတ်ပါတယ်နော်”

အသံလာရာဆီသို့ ကြွေရုပ် မော့ကြည့်လိုက်စဉ်-

“ဟင်”

“ကြွေရုပ်”

“ကိုလေး”

“တော်ပါသေးရဲ့ကွာ...ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာလို့”

“ကိုလေး လာတယ်”

“ဘာလဲ...ကြွေရုပ်က မလာစေချင်ဘူးလား”

“မဟုတ်တာ ကိုလေးရယ်”

ကြွေရုပ် ဆိုင်ထဲကနေ ထွက်ပြီး ဗဟိုရုံကို ကြိုဆိုလိုက်သည်။

“လာ...အိမ်ထဲဝင်လေ...ကိုလေး”

“ဘွားဖြူရော”

“ရှိတယ် ကိုလေး...ရေချိုးပြီးလို့ သနပ်ခါးလိမ်းနေတယ်လေ”

ဗဟိုရုံ လက်ထဲမှာ ဝယ်လာတဲ့ မုန့်ထုပ်ကြီးငယ် အသွယ်သွယ်တို့ ကိုကိုင်လျက် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

“ခဏထိုင်ဦးနော် ကိုလေး”

ဗဟိုရုံကိုပြောပြီး တစ်ဖက်သို့ လှည့်ကာ-

“ဘွားရေ...ဘွား”

“ဟေ...ဘာလဲ...မြေး”

“ဘွား...သနပ်ခါးလိမ်းပြီးရင် အပြင်ထွက်လာခဲ့ပါဦး။ ဒီမှာ ဘွားကို တွေ့ချင်လို့တဲ့...ဧည့်သည် ရောက်နေတယ်”

“ဟဲ့...ဘယ်သူတုံး...မြေးရဲ့”

“ဘွား...လာမှ သိမှာပေါ့...ဘွားရဲ့”

“အေး...အေး...လာခဲ့မယ်”

ဗဟိုရုပ် သနပ်ခါးပါးကွက်လေး မခြောက်တခြောက်နှင့် ဝင်းမွတ် သန့်ရှင်းနေသော ကြွေရုပ်မျက်နှာလေးကို ငေးနေမိ၏။ ခေါင်းမှာက ခရေ ပန်းလေးတစ်ကုံးနှင့်ပါ။ ခရေနှံလေးနှင့် ရှင်မတောင်သနပ်ခါးနံ့လေးက သူ့နှာခေါင်းဆီသို့ သင်းပျံ့လာတော့ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးချမ်းမြေ့သွားသည်။

“ကိုလေး...ခဏနော်...ကြွေရုပ် ကော်ဖီသွားဖျော်လိုက်ဦးမယ်”

“ကြွေရုပ်”

“ဟင်”

ထသွားဖို့ပြင်လိုက်သော ကြွေရုပ်လက်ကို ဆတ်ကနဲ လှမ်းဆွဲထား လိုက်၏။ ကြွေရုပ်က မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် သူ့လက်ကို ငုံ့ကြည့်လေမှ သူ လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဆောရီး...ကိုယ့်အတွက် ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့”

“မဟုတ်တာ ကိုလေးရယ်...ကြွေရုပ်က အိမ်ရှင်ဆိုတော့ ကိုယ့် အိမ်လာတဲ့ ဧည့်သည်ကို ဧည့်ဝတ်ကျေရမှာပေါ့”

“ကြွေရုပ်က ကိုယ့်ကို ဧည့်သည်လို့ သဘောထားတာလား”

“အိမ်ရှင်မဟုတ်ရင် ဧည့်သည်ပေါ့လို့”

ဗဟိုရုံ အပြုံးတွေမှာ ညှို့ငင်အားတွေ ပါသွားပြီလားတော့မသိ။ ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်နေတဲ့ သူ့မျက်ဝန်းတွေအောက်မှာ ကြွေရုပ်ကိုယ် လေး ကျုံ့ပြီး မျက်လွှာချာသွားသည်။ ဒီနေ့ အိမ်ရှင်မဟုတ်ပေမယ့် တစ်နေ့ မှာတော့ မင်းက ကိုယ့်အိမ်ရှင်မ လုပ်ပေးရမယ် ကြွေရုပ်။ ကိုယ်က မင်း ဘဝရဲ့ အရှင်သခင်။ မင်းက ကိုယ့်နှလုံးသားထဲက အချစ်နတ်သမီးလေး ပါကွာ။

“မြေး”

“အင်...ရှင်...ဘွား”

“ဘွားဖြူ”

ဘွားဖြူက ဗဟိုရုံကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဘွားဖြူ...ဘွားဖြူ...သားကို မမှတ်မိဘူးလား”

“မင်း...မင်းက ဗဟိုရုံလားဟင်”

ဗဟိုရုံ ရယ်လိုက်ပြီး-

“ဘွားဖြူ...အရမ်းတော်တာပဲ။ ဟုတ်ပါတယ်...သားက ဗဟိုရုံ အစစ်ပါ”

“မြေး...ဗဟိုရုံ”

“ဘွားဖြူ”

“ဘွားဖြူ ဝမ်းသာလိုက်တာ မြေးရယ်”

ဒေါ်ဖြူ ဗဟိုရ်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လေတော့၏။ ဗဟိုရ် လက်မော့
တွေကို ဖျစ်ညှစ်ပြီးမှ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့် ဖေးမမော့ခေ-

“ဘွားဖြူက လူကဲခတ်တော်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ မြေး-
ဗိုလ်ဝေးနဲ့တူနေလို့ ဘွားဖြူ မြေးကို မြင်မြင်ချင်း မှတ်မိသွားတာပေ-
ဗဟိုရ် ပြုံးနေပုံလေးကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ဖြူ မျက်ရည်လည်ရပြန်-
ဗိုလ်ဝေးကို သတိရသွားတာလေ။ ဗိုလ်ဝေးကို သတိရလိုက်တာ-
ကြည်မွှေ့ကိုပါ တစ်ပါတည်း သတိရမိတာပေါ့။ ညှာရဲ့ လောဘ-
အတ္တတွေကြောင့် ဒုက္ခရောက် အသက်ဆုံးရှုံးရသူလေးတွေ...

“ဘွားဖြူ”

“မြေး”

“ဝမ်းသာတယ်ဆိုပြီး ဘာလို့ငိုရတာလဲ ဘွားဖြူရဲ့”

“မြေးရဲ့မိဘတွေကို သတိရသွားလို့ပါ မြေးရယ်”

သူက ပိုဆိုးတာပေါ့။ ဖေဖေနဲ့မေမေ မိဘသဖွယ် ချစ်ခင်ကြ-
ဘွားဖြူကို တွေ့ရတော့ သူလည်း သတိမရရှိပါမလား။

“ဘွားကလည်း ကိုလေး စိတ်မကောင်းဖြစ်အောင် ပြောနေပြ-
ပြီ”

ကြွေရုပ်ပြောမှပဲ ဘွားဖြူ မျက်ရည်တွေကို သုတ်ကာ-

“ဟုတ်တာပေါ့...ဘွားဖြူ မငိုတော့ဘူးနော်”

“ဘွားဖြူ”

“ပြောလေ မြေး”

“ဘွားဖြူတို့အတွက် သား မုန့်တွေဝယ်လာတယ်...ဒီမှာ”

“ဒုက္ခရှာလို့ ဘာလို့ဝယ်လာရတာလဲ မြေးရယ်...မြေးမျက်နှာ-
မြင်လိုက်ရတာကိုပဲ ဘွားဖြူ ကျေနပ်လှပါပြီ”

“ဝယ်လာတဲ့လူ စေတနာဒါနမြောက်အောင်တော့ ဒီမုန့်တွေ-

ဘွားဖြူ လက်ခံပေးပါနော်။ ဘွားဖြူကို သား ကန်တော့ပါရစေ”

ဗဟိုရ် ဦးချကန်တော့လေတော့ ဘွားဖြူက မငိုတော့ဘူးဆိုတဲ့ကြား-
က မျက်ရည်တွေနှင့် ဆုတွေပေးလေ၏။ ဒါ ဗဟိုရ် လာဘ်ထိုးပြီး အသား-
လိုလို့ အရိုးတောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘွားဖြူအတွက် တကယ်စေတနာ
အစစ်အမှန်နှင့် ဝယ်လာခဲ့တာပါ။

“ဘွား”

“ဟင်”

“ထမင်းစားဖို့ ခူးခပ်ထားတာ အေးကုန်မယ် ဘွားရဲ့...ထမင်းစား-
ရအောင်နော်။ ကိုလေးလည်း တစ်ခါတည်း ဝင်စားပေါ့”

“ကောင်းသားပဲ...မြေးရဲ့”

“ကိုလေး စားမယ်မဟုတ်လား”

“ကြုံတုန်းစားရတာ ဘယ်ငြင်းလိမ့်မလဲ...စားမှာပေါ့”

“အမလေး...စည့်သည်က တော်တော်ခေါ်လိုက်ရတယ်နော်”

ရယ်ခြင်းပြုံးခြင်းတွေက အားလုံးရဲ့နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ ချိုနေသည်။
ထမင်းဝိုင်းကို ဝင်ကြတော့ ဗဟိုရ်အတွက် ထမင်းပန်းကန်ပြင်ပြီးလေ-
သွင် ကြွေရုပ်က ဇွန်းနှင့်ခရင်း ရှာပေးလေ၏။ ဗဟိုရ်က လက်နှင့်ပဲ
စားမည်ဟုဆိုကာ လက်ဆေးပြီး ဝင်ထိုင်သည်။ ကြွေရုပ်က သူဌေးကို
ဒီလို ထမင်းကျွေးရခြင်းအတွက် အားနာနေပုံရ၏။

“ကိုလေးကို ဒီလိုမျိုး ထမင်းကျွေးရတာ အားနာလိုက်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟို...ကိုလေးကလေ”

“ဘာမှအားနာနေစရာ မလိုပါဘူး။ လောကမှာ မွေးကတည်းက
ဇွန်းကိုက်လာတဲ့လူ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး။ ရှေးဘဝက ကုသိုလ်ကံ
အကျိုးပေးကြောင့် ဆင်းရဲတာ၊ ချမ်းသာတာတွေ ဖြစ်လာတာကို လူတွေ
က ငါဆိုတဲ့အတ္တစွဲနဲ့ ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီးလုပ်ပြီး အဆင့်အတန်းခွဲနေကြ

တာ။ သေရင် ဘာမှယူသွားလို့ ရတာမဟုတ်ဘူး”

“ကိုလေး”

“ဟင်”

“ကိုလေး ဘုန်းကြီးဝတ်ပြီး တရားလိုက်ဟောပါလား။ အဲဒါ

ရှိရှိသမျှလူတွေ ကျွတ်တန်းဝင်ကုန်မယ်ထင်တယ် ကိုလေးရဲ့”

“ဟာ...ဒီကောင်မလေး”

ဒေါ်ဖြူ ထမင်းကို ပလုတ်ပလောင်းစားနေသော ဗဟိုရ်ကိုကြည့်၍
သဘောတွေကျနေသည်။ သူ ဒီလိုစားနိုင်ပါတယ်လို့ တမင် ဒီပုံနဲ့
နေတာပဲဖြစ်မှာပေါ့။ အလွှာချင်းမတူလို့ မစားနိုင်ဘူးထင်ပြီး သူ
စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးလို့ထင်ပါရဲ့။

“မြေး...ဗဟိုရ်”

ဗဟိုရ် မော့ကြည့်ပြီး ထမင်းလုတ်ကို မျိုချပြီးမှ-

“ဗျာ...ဘွား”

“ညာတို့နဲ့ရော အဆင်ပြေရဲ့လား မြေး”

“သူတို့အကြောင်းကို မမေးပါနဲ့ ဘွားရယ်...ထမင်းစားနေ

ဒေါပါလာရင် အစားပျက်မှာစိုးလို့”

ဘွားဖြူ ဆတ်ကနဲ ခေါင်းညိတ်ပြီး ထမင်းကိုသာ ဆက်စား
သည်။ မွှေးသနွေ သေမှပျောက်တဲ့။ ညာရဲ့စရိုက်ဆိုးတွေ မပျောက်
လို့သာ သူ့အကြောင်းကို ဗဟိုရ် မပြောချင်တာပဲဖြစ်မှာပေါ့။

“ကိုလေး ဟင်းတွေ ထည့်စားလေ”

“စားမှာ...မပူနဲ့၊ နင့်အတွက် အရိုးပဲ ချန်ထားပေးမှာ”

အခန်း (၁၇)

ကြွရုပ်...

ကန်တော်ကြီးထဲသို့ရောက်လာသည်နှင့် မျက်လုံးကစား၍ ချစ်သူ
ကိုဦးကို ရှာနေမိသည်။ ဒီနေရာမှာချိန်းထားပြီး သူ ရောက်မလာသေး
ဘာလားလို့ စဉ်းစားနေမိစဉ် လက်ကို တစ်ဦးတစ်ယောက်က ဆုပ်ကိုင်
တာ ခံလိုက်ရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့-

“ကိုယ် ရောက်နေတာ ကြာပြီ”

“ကိုဦး”

“စောင့်လိုက်ရတာကွာ”

“ဒါနဲ့များ ဘာလို့ လူကို ရင်ထိတ်အောင်လုပ်တာလဲ”

“ကိုယ့်ကိုရှာရင်း ကိုယ့်ချစ်သူလေး မျက်လုံးစီးကွက်ဖြစ်တာ
ကြည့်ချင်လို့...ပုန်းနေတာလေ”

“ဟွန်း”

ကြွရုပ် မျက်စောင်းလေးထိုးလေတော့ စည်သူဦး အသည်းယား
စွာ ကြွရုပ်နာသီးဖျားလေးကို ဆွဲလိမ်လိုက်၏။

“ဘာလို့ နှာခေါင်းကို ရန်ရှာနေတာလဲ”
 “မကြိုက်ဘူးလား”
 “ဟင့်အင်း”
 “ဒါဆို တခြားနေရာဆိုရင်ကော”
 “ကိုဦးနော်...ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”
 “ဪ...လျှောက်မပြောပါဘူး၊ ထိုင်ပြောနေတာကို”
 ကြွေရုပ် ဒုတိယဗွဲ့ မျက်စောင်းထိုးလေတော့ စည်သူ မချင်ဘဲ
 ကြွေရုပ်ကိုယ်လေးကို ဖက်လိုက်၏။
 “အို...ဘာလုပ်တာလဲ”
 “ဖက်တာလေ”
 “မဖက်ပါနဲ့”
 “ဖက်မယ်ကွာ”

စည်သူက ပို၍ တိုးဖက်ထားလေ၏။ ဒါ ချစ်သူတို့၏သဘာဝ
 ကြွေရုပ် မရုန်းတော့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ချစ်သူ၏ရင်ခွင်က နွေး
 သည်တဲ့။ ကြွေရုပ်အတွက်တော့ နွေးမှန်းအေးမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။
 အတူတူ လမ်းလျှောက်သွားလို့ လက်ချင်းချိတ်၊ ပခုံးလေးဖက်ခံရတာ
 လွဲလျှင် ခုလို ရင်ခွင်ထဲမှာ နှစ်မြှုပ်အောင် အဖက်ခံရတာ ဒါပထမဆုံး
 ကြောက်သလိုလို ဘာလို့လိုကြီးဖြစ်ပြီး ဘာမှန်းကို မသိတော့ပေ။

ကြောက်တတ်တဲ့သူတွေ ချစ်တတ်လာရင် သတ္တိရှိသွားကြတယ်တဲ့။
 ကြွေရုပ် ဘွားကို မလိမ်စဖူး လိမ်လာခဲ့တာကို သတ္တိရှိတယ်လို့
 သလား။ လာသာလာခဲ့ရတယ်၊ လိပ်ပြာက သိပ်မလုံချင်။

“ချစ်”
 “ဟင်”
 “ကိုယ့်ကို ချစ်လား”
 “အဖြေပေးပြီးလို့ ချစ်သူတွေပဲ ဖြစ်နေပြီလေ”

“ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားက ဘယ်လောက်ပဲပြောပြော မရိုးဘူး
 ကြွေရုပ်ရဲ့...ကိုယ်ကတော့ ကြွေရုပ်ကို အရမ်းချစ်တယ်။ တဖွဖွလည်း
 ပြောနေဦးမှာပဲ။ အခု ချစ် ပြောတာကို ကိုယ် ထပ်ကြားချင်လို့ ပြောကွာ”

“မရစ်နဲ့ ကိုဦးရယ်...ဒီမှာ အနေခက်နေပြီ”
 “အစဦးလို့ပါကွာ...နောက်တော့ ရိုးသွားမှာပါ။ အခုတော့ ပြော
 ကွာ...နော်”

မပြောမချင်း ဂျီကျနေတော့မှာမို့ ကြွေရုပ် သက်ပြင်းလေး ခိုးရွိုက်
 လိုက်ပြီး-

“ကဲ...ချစ်ပါသတဲ့ရှင်...ချစ်တယ်နော်”
 “ကိုယ့်ချစ်သူလေးက အရမ်းလိမ္မာတာပဲ”
 သူ့ရဲ့အသက်ရှူသံ နွေးနွေးက ကြွေရုပ်ရဲ့ ပါးပြင်အနားသို့ ထိကပ်
 သာလေလျှင်-

“ကိုဦး”
 ကြွေရုပ် မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ပြီး သူ့မျက်နှာကို တွန်းထုတ်ပြီး ရုန်း
 လိုက်၏။

“ဟာ...ဘာဖြစ်တာလဲ ကြွေရုပ်ရဲ့”
 “ကြွေရုပ်ကို အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့”
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 “ကြွေရုပ် မကြိုက်ဘူး”
 “ဟာ...ကွာ”

ကြွေရုပ်ကို လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး စည်သူ ခေါင်းကိုမော့၍ သက်ပြင်း
 နှည်ကြီး ချလိုက်မိသည်။ ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့်။ ချစ်သူတွေဖြစ်ကြပြီးမှ
 သူက ဘာကိုကြောက်နေတာလဲ။

“ချစ်သူဘဝမှာ ဖက်တာနမ်းတာတွေက အဆန်းမှမဟုတ်ဘဲ
 ကြွေရုပ်ရယ်... တကယ်မဟုတ်တဲ့ ရုပ်ရှင် ဝီဒီယိုတွေထဲမှာတောင်

မင်းသားနဲ့မင်းသမီး သရုပ်ဆောင်ပြတာတွေကို ကြွေရုပ် မမြင်လား။

“မြင်ဖူးတာက မြင်ဖူးတာပဲ။ ကြွေရုပ် ကြောက်တာက ကြောက်တာပဲ။”

“ကြောက်ရအောင် ကိုယ်က ကြွေရုပ်ကို မဟားတရားလုပ်နေမှ မဟုတ်ဘဲ ကြွေရုပ်ရဲ့”

“ဟင့်အင်း”

ကြွေရုပ်က ခေါင်းချည်းပဲ စွတ်ခါနေသဖြင့် စည်သူ စိတ်ညစ်နေတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ကိုယ့်အချစ်ကို မယုံတာလား။ ဒါမှမဟုတ် နားပဲ ကိုယ့်ကို တကယ်မချစ်တာလား။

“ကြွေရုပ်”

စည်သူ ကြွေရုပ်ပခုံးကို ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ပြီးခေါ်လိုက်တော့ မျက်စိပိုင်းလေးနှင့် မော့ကြည့်သည်။ ကြွေရုပ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ကြားထားသတင်းတွေကို မေ့ထားပြီး ဇွတ်မှိတ်ယုံကြည်ဖို့ မမေးဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားပေမယ့် ဒီအခြေအနေ၊ ဒီလုပ်ရပ်တွေကြောင့် မမေးလို့ မဖြစ်တော့ပေ။

“ကိုယ် ကြွေရုပ်ကို မမေးဘူးလို့ မျှီသိပ်ထားတဲ့စကားတွေကို ကိုယ် မျှီသိပ်ထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး ကြွေရုပ်။ ကိုယ် ကြွေရုပ်ကို မမေးမယ်။ ကြွေရုပ် မှန်မှန်ဖြေမလား”

“ဘာလဲဟင်”

စည်သူ ကြွေရုပ်မျက်နှာလေးကို အတန်ကြာအောင် ကြည့်နေပြီး

“ခုတစ်လော ကြွေရုပ်တို့အိမ်ကို ကားအကောင်းစားနဲ့ ရုပ်ဆွဲပေးကောင်တစ်ယောက် ခဏခဏ လာနေတယ်ဆို...အဲဒါ...ဟုတ်တယ် ကြွေရုပ်”

“ဟင်”

မျက်လုံးထဲမှာ အဖြေရှာကြည့်တော့ ဟုတ်တယ်လို့ ဝန်ခံနေသလို

“ကိုယ်မေးတာ ဖြေလေ...ကြွေရုပ်”

ကြွေရုပ် ကိုယ့်ဘက်က မလိုက်လျောလိုက်နိုင်တာအတွက် နောင်တချင်ပေ။ သူမေးတာကိုလည်း လိမ်ညာကွေ့ပတ်ဖြေဖို့မှ မလိုတာ။

“ကြောင့် -

“ဟုတ်တယ် ကိုဦး...သူ့မှာမည်က ဗဟိုရဲတဲ့”

“ဘာ”

ကြွေရုပ်ပခုံးလေးကို တွန်းလွှတ်သလိုဖြစ်ပြီး စည်သူ နောက်ဆုတ်လှမ်း၏။ ပြီးမှ ခေါင်းခါသက်ပြင်းချပြီး ရှေ့သို့ ပြန်တိုးလာသည်။

“အဲဒီကောင်က ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ကိုလေးက ကြွေရုပ်တို့ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ပါ”

ကိုလေးတဲ့။ ပြီးတော့ ကျေးဇူးရှင်ဆိုတာ ဘာလဲ။ ကြွေရုပ်က လှပပျိုမွန်းသူမို့ စည်သူ ရင်ပူသွားရ၏။ စိတ်မချနိုင်ခြင်းတွေက ရင်ဘတ်တစ်ခုကို ထုရိုက်နေသလိုပါပဲ။ ဟိုကောင်က တော်တော်ချောပြီး ထောလည်း တော်ထောသည်တဲ့။ ဒီလိုလူနဲ့ယှဉ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားငယ်စိတ်မရှိဘဲ အပြစ်တင်ခဲ့ဖူးသည်။ နောက်တော့ ကြွေရုပ်က ကိုယ့်ဘက်မှာရှိနေတာပဲလို့ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ဖြေသိမ့်ပြီး ကျိတ်ခံစားခဲ့ရတာ ဘယ်သူသိသလဲ။

ကျေးဇူးရှင်ဆိုတာ ဘယ်လိုကျေးဇူးတွေရှိခဲ့ဖူးတာလဲ။ ဇာတ်လမ်းတွေထဲကလို ကျေးဇူးကြေးကို ဖန်းပြပြီး ချစ်တီးလို ကြွေရုပ်ကိုများများပိုက်သွားရင်ဆိုတဲ့အတွေးက ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံးကိုပင် ချာချာလည်နေသည်။

“ကျေးဇူးရှင်ဆိုတာ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ ကျေးဇူးရှိခဲ့တာလဲ ကြွေရုပ်။ နောက်ကို ပြောစမ်းပါ”

“ကြွေရုပ် ငယ်ငယ်က ကိုလေးတို့အိမ်မှာ နေခဲ့ဖူးတယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ ချဖို့သက်ပြင်းတောင် ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်းမသိ
အောင် ရင်လေးသွားရသည်။

“ကြွရုပ်”

ကြွရုပ်က မျက်သွားပင့်၍ ကြည့်သည်။

“ကြွရုပ် ကိုယ့်ကို မထားခဲ့ပါနဲ့နော်။ ကြွရုပ်နဲ့ ဝေးရရင် ကိုယ်
ရူးသွားနိုင်တယ် ကြွရုပ်ရဲ့”

“ကြွရုပ်က ကိုဦးကို ဘာလို့ထားခဲ့ရမှာလဲ”

“ကြွရုပ်ရဲ့ ကိုလေးဆိုတဲ့လူ ကြွရုပ်ကို ငွေနဲ့ပေါက်ပြီး သိမ်းပိုက်
သွားမှာကို ကိုဦး ကြောက်တယ်...ကြွရုပ်”

“ကိုလေးက အဲဒီလိုလူစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး ကိုဦးရယ်”

စည်သူ ခေါင်းကို လေးတွဲစွာ ခါယမ်းလိုက်၏။ မချစ်ဖူးတော့
အချစ်ရူးတဲ့။ ဒီတစ်ယောက်ကိုပဲ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်ခဲ့ဖူးတော့ ဒီ
တစ်ယောက်နဲ့ ဝေးရမှာကိုပဲ ရူးမတတ် ကြောက်နေမိသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ...ကိုဦးကတော့ ကြွရုပ်ကို စိတ်မချတော့
ဘူး”

“ကိုဦးရယ်”

ကြွရုပ် မျက်နှာလေးငယ်သွားတဲ့ ကိုဦးကို သနားသွားသည်။
ကိုယ့်အပေါ် တကယ်ချစ်တယ်ဆိုတာကိုလည်း ယုံကြည်မိ၏။ ထို့ကြောင့်
ကိုဦးရဲ့ပခုံးထက်မှာ ခေါင်းလေးမှီလိုက်မိသည်။

“အစိုးရိမ်ကြီးမနေပါနဲ့ ကိုဦးရယ်...ကြွရုပ် ကိုဦးကို မထားခဲ့
ရက်ပါဘူး”

“ကိုယ်က ချစ်ရတဲ့သူဆိုတော့ မစိုးရိမ်ဘဲနေနိုင်ပါ့မလား ကြွရုပ်
ရယ်”

“ကိုဦးက ကြွရုပ်ကို အဲဒီလောက် ဘာလို့ချစ်တာလဲဟင်”

“ချစ်လို့ချစ်တာပေါ့ ကြွရုပ်ရယ်”

ကြွရုပ် ကိုယ်မေးမိတဲ့ မေးခွန်းအတွက်ပဲ ပြုံးလိုက်မိသည်။
ထုတ်တာပေါ့နော်။ ချစ်ချင်လို့ ချစ်မိတာကို ဘာကြောင့်လို့ ခေါင်းစဉ်တစ်
ဦး reason ပေးလို့ရမှာလဲ။ ကိုဦးက ကြွရုပ်လက်ကလေးကို ထွေးဆုပ်
ထုတ်-

“ကြွရုပ်”

“ဟင်”

“ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ကြရအောင်ကွာ”

“ကြွရုပ်မှ ကျောင်းမပြီးသေးတာ ကိုဦးရဲ့”

“လက်ထပ်ပြီးမှ ကျောင်းဆက်တက်လေ”

“ဆန္ဒမစောပါနဲ့ ကိုဦးရယ်...ကျောင်းမပြီးသေးတာ ကြွရုပ်
တစ်ယောက်တည်းမှ မဟုတ်တာ။ ကိုဦးလည်း မပြီးသေးဘူးလေ...
ပြီးတော့”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

ကြွရုပ်က မော့ကြည့်ပြီး စည်သူက ငုံ့ကြည့်လေတော့ မျက်နှာ
မခဲက မဝေးခြင်းကို နိမိတ်ဆောင်လေသလား။

“ကြွရုပ် အမျိုးဘဝနဲ့ လွတ်လပ်ချင်သေးလို့ပါ။ ကိုဦးသာ ကြွရုပ်
ကြိုက်တာ မလုပ်နဲ့။ အမှတ်ပြည့်ပေးမယ်...သိလား”

“ကြွရုပ်က ဘာကိုမကြိုက်တာလဲ”

“စောစောက်စွမျိုးတွေ မလုပ်ရဘူး။ ကြွရုပ်ရဲ့သိက္ခာကို ကိုဦးပါ
သိမ်းသိမ်းပေးရမယ်...ဘယ့်နှယ်လဲ”

စည်သူ ခေါင်းညိတ်ကတိပေးလိုက်ရတော့၏။ ကိုယ်က ချစ်မိတာ
ပဲ။

“ဟူး...ချစ်သူတစ်ယောက်ရတာ စည်းကမ်းချက်တွေက
မလိုက်တာကွာ”

“ချစ်ရင် နားထောင်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ...ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့”

ကြွရုပ် စည်သူလက်မောင်းကို ဖက်ပြီး ရယ်လေသည်။ ချစ်သူ တို့လျှောက်သောလမ်းက ကန်တော်ကြီးထဲမှာတော့ တံတားပေါ့။ အခြား နေရာမှာ မြားတွေ မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့သာ ဆုတောင်းမိတော့၏။

အခန်း (၁၈)

ဗဟိုရ် ဆိုင်ရှေ့မှာရပ်ပြီး ကြွရုပ်မျက်နှာလေးကို ကြည့်နေမိသည်။ သွားက ဗဟိုရ်ကို ခဏခဏ မလာပါနဲ့တဲ့။ သားပုံစံက ဒီရုပ်ကွက်ထဲက လူတွေ သတိထားမိစရာဖြစ်နေတော့ သို့လော...သို့လော မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်မှာကို သွား မခံနိုင်ဘူးဆိုသောကြောင့် ဒီနေ့တော့ ဗဟိုရ် ရုပ်အင်္ကျီ ထုတ်တိုနှင့် ပုဆိုးကိုပဲ ဝတ်လာခဲ့တာပါ။ Taxi ငှားစီးလာပြီး လမ်းထိပ် မှာပဲချခိုင်းကာ ခြေကျင်ပဲလျှောက်လာတော့ လူသတိမထားမိတော့ဘူး ပေါ့။

ခုပဲကြည့်...

သူ ဆိုင်ရှေ့ရောက်နေတာကို ကြွရုပ်ပင် သတိမထားမိပေ။ အသံ ဖျက်ပြောဖို့ ချောင်းဟန်လိုက်ပြီး-

“ကွတ်ကီးတစ်ထုပ်ယူမယ်နော်”

“ယူလေ...ဆွဲဖြုတ်လိုက်...ရတယ်”

ကြွရုပ်က နောက်နေ့ ဈေးသွားဖို့ ဝယ်ရမည့်ပစ္စည်းတွေ စဉ်းစားရင်း စာရင်းမှတ်နေရာမှ ဖြေသည်။ တစ်ချက် မော့ကြည့်လိုက်ပေမယ့် ရှေ့မှာ ယိုစုံတွေ၊ မုန့်တွေ ချိတ်ထားတာက ကွယ်နေသဖြင့် ဗဟိုရုံမျက်နှာကို မမြင်ပေ။

“ဗလာစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဘယ်လောက်လဲ”

“အချောက နှစ်ရာငါးဆယ်ပါ...နည်းနည်းကြမ်းတာက တစ်ရာငါးဆယ်”

“သွားတိုက်ဆေးဗူးကရော ဘယ်လောက်လဲ”

“အကြီးက လေးရာလေ”

“ဟုတ်ပြီ...ဆန်က လေးဗူး...အာလူးတစ်ဆယ်သား။ အင်း...ဆီက ငါးကျပ်သားဆိုရင် လောက်မယ်ထင်တယ်။ အိမ်ထောင်စုံဝယ်တော့ မလာ”

ဟု ကြွရုပ် စိတ်ကတိုချင်ချင်။ ကွတ်ကီးတစ်ထုပ်သာ ဖြုတ်ယူပြီး စားရင်းမေးနေတာဖြစ်မှာပေါ့။ အသံက စားရင်းဝါးရင်း မေးနေတဲ့ အသံကြီး။ လျှောက်မေးနေပြီး ဝယ်တာလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့ဆိုပြီး စိတ်တိုချင်တာပါ။

“တစ်ဆိုင်လုံးဝယ်မယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

“ဘာရှင့်”

ကြွရုပ် စာအုပ်နှင့်ဘော့လ်ပင်ကို ချပြီး ဆတ်ကနဲ ထရပ်လိုက်၏။

“တစ်ဆိုင်လုံး အမြင်ဝယ်မှာနော်...ကြိုက်ဈေးကိုပြော၊ ရောင်းတဲ့သူပါ ပါတယ်”

“ဒီမှာ ရှင် စော်ကားလှချေလား။ မရှိလို့ ဈေးရောင်းစားနေတာ ရိုးရိုးသားသားပဲ။ ကျွန်မကို ဘယ်လိုအစားများ မှတ်နေလဲ။ လူပါးလာမဝနဲ့နော်...ပါးကျိုးသွားမယ်...ဘာမှတ်လဲ”

“ဟ...စွာလှချေလား”

ဗဟိုရုံ ရယ်ပြီး မုန့်တွေနှင့် လွတ်သည်အထိ ခေါင်းကို ငုံ့၍ ကြွရုပ် မြင်သာအောင် ရှေ့တိုးကာ-

“ရိုက်ရင် ပါးက ကျိုးတယ်ဆိုတာ မရှိဘူး။ သွားပဲကျိုးမှာ ကြွရုပ်ရဲ့...မင်း ထမင်းဝါးခွဲပေးမယ်ဆိုရင် သုံးဆယ်နှစ်ကွပ်တာ ကုန်ကုန်ကျိုးသွားအောင် ရိုက်လေ”

“ဟင်”

ဗဟိုရုံ မျက်နှာရယ်ကျဲကျဲကိုမြင်တော့ ကြွရုပ် ပါးစပ်ကလေး မှင့်ဟသွားပြီး လက်ညှိုးတထိုးထိုးနှင့်-

“ကို...ကိုလေး”

ဗဟိုရုံ ဆိုင်ရှေ့ကနေ ခွာပြီး ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်လေသည်။

“ကိုလေးက တော်တော်နောက်တာပဲ။ ကြွရုပ်က ဗရတ်သုတ်ခကောင်တွေ လာကြောင်တယ်မှတ်လို့ ပြောလိုက်တာကို”

“ကိုယ်လည်း ဗရတ်သုတ်ခကျကြည့်တာလေ”

ကြွရုပ်က မျက်စောင်းလေးထိုးပြီး စာအုပ်ကို ပြန်ကောက်ယူသည်။ ဗဟိုရုံ လွတ်နေတဲ့ ခုံတစ်လုံးကို ဆွဲယူပြီး ကြွရုပ်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လျက်-

“တကယ်ဝယ်မယ်ဆိုရင် တကယ်ရောင်းမှာလား”

“ဘာကိုလဲ”

“တစ်ဆိုင်လုံးကိုလေ”

“ကိုလေးကလဲ”

ကြွရုပ် ထလာခဲ့ပြီး ကိုလေးအတွက် ကော်ဖီဖျော်ပေးဖို့ မီးဖိုချောင်ကန်သို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ထမလာခဲ့လျှင် သူ့ရှေ့မှာ ဘယ်လိုနေရမလဲ။ မြောက်စကားတွေက နားလည်ဝေခွဲရခက်သည့်စကားတွေ။ သူများကို ဝန်းသိမ်းချုပ်ကိုင်ရတာထက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းသိမ်းရတာက ပိုခက်သည်။

ကြွေရုပ်မှာ ချစ်သူရှိတယ်။ ကြွေရုပ် ကိုဦးအပေါ်မှာ သစ္စာရှိနေမှာ ပါ ကိုဦးရယ်။ သစ္စာသည်သာ ကိုးကွယ်ရာပဲပေါ့။ ကိုယ့်ချစ်သူက သူ့နဲ့ စိတ်မချနိုင်ဖြစ်နေတာအတွက် စိတ်တော့မကောင်းပေ။ မလာပါနဲ့လို့ရော ဘယ်လိုပြောလွှတ်ရမှာလဲ။

“ကြွေရုပ်”
“အမေ”
“ခွမ်း”
“ဟာ”

ဗဟိုရ်အသံကို ကြားလိုက်တာနှင့် လန့်ပြီးလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ကော်ဖီပန်းကန်က လက်နှင့်တိုက်မိပြီး ကြွေရုပ်ခြေထောက် ရှေ့သို့ ပြုတ်ကျသွားလေ၏။ ဗဟိုရ် ကြွေရုပ်အနားသို့ လွှားကနဲ ရောက်လာ သည်။

“ကြွေရုပ်”
“အို”

ဗဟိုရ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ကြွေရုပ်ခြေထောက်ကို ကိုင်ကြည့်လေတော့ ကြွေရုပ်လည်း ကမန်းကတန်း ထိုင်ချလိုက်ရသည်။

“မကိုင်ပါနဲ့ ကိုလေးရဲ့...ကြွေရုပ် ငရဲကြီးနေပါ့မယ်”
“ပူသွားသေးလား”
“နည်းနည်းစင်သွားတာပါ”

“ဆိုင်မှာ ဈေးဝယ်သူရောက်နေတယ်။ အဲဒါ...ကိုလေး မရောင်း တတ်လို့ ကြွေရုပ်ကို လာခေါ်တာ။ သွား...သွား...ဒါတွေ ကိုလေး သိမ်းလိုက်မယ်”

“မဟုတ်တာ ကိုလေးရယ်”
“ဪ...သွားပါဆို...ဈေးဝယ်သူစောင့်နေတယ်”
ဗဟိုရ် ယန်းကန်ကွဲတွေကို လိုက်ကောက်ရင်း ဆိုနေသဖြင့် ကြွေရုပ်

လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့်ပဲ ထွက်လာခဲ့သည်။ တကယ်ဆို သူ့အိမ်မှာ ကိုလေး ဒီလိုမျိုး ဘယ်လုပ်ပါ့မလဲ။ အလုပ်သမားတွေပဲ လုပ်မှာပေါ့။ တစ်ချိန်က ကြွေရုပ်တို့တောင် သူ့အိမ်မှာ အလုပ်သမားဖြစ်ခဲ့ဖူးတာပဲလေ။

“ဪ...အန်တီနဲ့...ဘာယူမလို့လဲဟင်”
“Ovaltine တစ်ဗူးနဲ့ နို့ဆီတစ်ဗူးပေးပါကွယ်။ ဪ...သကြား ငါးဆယ်သားပါ ချိန်ပေးနော်”
“ဟုတ်ကဲ့”

ဗဟိုရ် ပြန်ထွက်လာတာနှင့်တိုးပြီး ကြွေရုပ် သကြားချိန်နေတန်းမှာ ဗဟိုရ်က Ovaltine ဗူးနှင့် နို့ဆီဗူးကို ယူပေးပြီး ပါဆယ်အိတ်နှင့် ထည့်ပေးသည်။ ဈေးဝယ်သူ ပိုက်ဆံရှင်းပြီး ပြန်ထွက်သွားတော့-

“ကြွေရုပ်”
“ရှင်”
“ဒီနေ့ ဘွားဖြူကို မတွေ့ရပါလား...ဘယ်သွားလဲ”

“ဟိုဘက်လမ်းမှာ အလှူရှိတယ်လေ။ အဲဒါ...ဖိတ်လို့ အလှူကို သွားတာ”

“ဪ”
“ကိုလေးလည်း ကော်ဖီမသောက်ရတော့ဘူး။ ခဏနော်...ကြွေရုပ် အသစ်သွားဖျော်ပေးမယ်”

“ကြွေရုပ်”
ကြွေရုပ် ရှေ့ကနေ ကာဆီးလိုက်ပြီး ဗဟိုရ် ခေါင်းခါလိုက်သည်။
“ကြွေရုပ်က ဧည့်ဝတ်ကျေချင်တာမဟုတ်လား”
ကြွေရုပ် ခေါင်းညိတ်ပြလေလျှင်-

“အဲဒါဆိုရင် ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့။ ကိုယ့်ဘေးနားမှာ ထိုင်ပြီး စကား ပြောနေရင် ရပြီ...ကိုလေး ကြွေရုပ်နဲ့ စကားပြောနေရရင် ကျေနပ်တယ်။ ပျော်တယ်”

ဘာမှမပြောသာတော့သည်မို့ ကြွေရုပ် သူနှင့်အတူ ခုံကိုယ်စီ ဆွဲပြီး ထိုင်လိုက်ကြ၏။ ဗဟိုရုံ ကြွေရုပ်မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်နေကြစဉ် ကြွေရုပ် အနေခက်စွာ ကိုယ့်လက်မောင်းသားလေးကို ကိုယ်ပြန်ပြီး ပွတ်သပ်နေမိ၏။ ဘာပြောရမလဲ။ စကားအစရာကြည့်တာလည်း စဉ်းစားလို့မရ။

“ဒီနေ့ ခရေပန်း ပန်မထားဘူးနော်”
ဗဟိုရုံကပဲ စကားစလေ၏။
“ဒီနေ့ ဈေးမသွားရဘူးလေ။ ဈေးသွားမှ ဝယ်ပန်လို့ရတာ”
“ကိုယ်... ဗျတ္တလုပ်မယ်။ ကြွေရုပ် လက်ခံမှာလား”
ကြွေရုပ် သူ့မျက်နှာကို မရဲတရဲ မော့ကြည့်ပြီး မျက်လွှာလေး ပြေးသွားသည်။ ဒီစကားက ဘာစကားလဲ။ ကြွေရုပ်ကို ချစ်တယ်လို့လေး မပြောပါနဲ့ ကိုလေးရယ်။ ကြွေရုပ်မှာ ချစ်သူရှိပြီးသားမို့ပါ။
“ကြွေရုပ်”
“ရှင်”

သူ ကြွေရုပ်လက်ကလေးကို ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်လေတော့ ကြွေရုပ်ကိုယ်လေး တောင့်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ကြွေရုပ် လက်မောင်းလေးကို သူ့နှုတ်ခမ်းနီထွေးထွေးပေါ်မှာ ဖိကပ်လိုက်၏။

“ကိုယ်ငယ်ငယ်ကတည်းက မက်ခဲ့တဲ့ အိပ်မက်တစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒါဘာလဲဆိုရင် ခရေပင်အောက်မှာ ကိုယ့်ကို ထီးလေးမိုးပေးခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးကို မေ့လို့မရခဲ့တာပဲ။ မိုးရေထဲမှာ အတူကစားခဲ့ကြတာလို့ ကိုလည်း အမှတ်ရနေခဲ့တယ်”

“အဲဒါတွေက ပြီးခဲ့ပြီပဲ”
“ကိုယ့်ဘက်က မပြီးနိုင်လို့ပေါ့ ကြွေရုပ်ရယ်”
ကြွေရုပ် လက်ကို ရုန်းပေမယ့် မရပေ။
“ကြွေရုပ်လက်ကို လွှတ်ပါ”

“ကိုယ် ကြွေရုပ်ကို ချစ်တယ်”
“ဟင်”

“ကျောင်းပြီးရင် ကိုယ် ကြွေရုပ်ကို လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီဦးပြီ။ ကိုယ့်ဘက်က လူကြီးတွေကိုလည်း ဖွင့်ပြောထားပြီးပါပြီ”
“ဟင့်အင်း”

လက်ကို ဆောင့်ရုန်းပြီး လွတ်ထွက်သွားတာနှင့် ကြွေရုပ် သူ့ကို ကျောခိုင်းထိုင်လိုက်သည်။ ကြွေရုပ်မှာ ချစ်သူရှိပါတယ်လို့ မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီး ကြွေရုပ် ပြောမထွက်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျောခိုင်းပြီးပဲ ပြောပါရစတော့။

“ကိုလေးစကားကို ကိုလေး ပြန်ရုတ်သိမ်းလိုက်ပါ”
“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကြွေရုပ်”

“ကြွေရုပ် ကိုလေးကို လေးစားကြည်ညိုလက်စနဲ့ လေးစားနေပါရစေ”

“ချစ်တာကို ချစ်တယ်လို့ပြောတာ လေးစားမှုပျက်လောက်အောင် သရုပ်ဖျက်နေလို့လား”
“ကြွေရုပ်မှာ...”

မျက်ရည်က ဝေ့တက်လာပြီး နှာခေါင်းထဲမှာ မွန်စပ်စပ်ကြီး ဖြစ်သွားတာ ဘာကြောင့်ရယ်တော့ မသိပေ။ ပြောမထွက်တာကိုပဲ ထွက်အောင်ပြောမှဖြစ်မှာမို့-

“ကြွေရုပ်မှာ ချစ်သူရှိတယ်”
“ဘာ”

ဗဟိုရုံ မယုံနိုင်ခြင်းများနှင့်ကြည့်နေရင်း မစွန့်လွှတ်နိုင်ခြင်းတွေက ပို၍သေချာသွားပြီ။

“သူ့နာမည်က စည်သူဦးတဲ့။ စီးပွားရေးနောက်ဆုံးနှစ် တက်နေပါတယ်”

ဗဟိုရ် ဖြစ်နိုင်လျှင် နားကို ပိတ်ထားလိုက်ချင်၏။ ရင်ဘတ်ထဲမှ ဆူးတွေစိုက်ဝင်နေသလို ဆစ်ကနဲ နာကျင်ခံစားရတာမို့ မျက်လုံးထဲ မှိတ်ပြီး အသက်ကို ဝအောင်ရှူလိုက်သည်။ ပြီးမှ တံတွေးကို မျှော်မျှော် မျက်လုံးကို ပြန်ဖွင့်လိုက်၏။ အချစ်ကြီးတာ သေချာပေမယ့် အမျက်လေး မထွက်ရက်ပါဘူး။ မျှော်လင့်ချက်တွေ ကုန်ဆုံးသွားပြီလို့ လက်မိုင်အောင် ကြွေရုပ်က လက်ထပ်လိုက်တာမှမဟုတ်ဘဲ။ ကိုယ့်မှာ ခွင့်ခွင့်ခွင့်ရှိသလို ကြိုးစားခွင့်လည်းရှိသည်လေ။

ကံကြမ္မာရဲ့အဆုံးအဖြတ်က ကိုယ့်အပေါ်မှာ မူတည်နေတာမို့ ချစ်ပြီးမှတော့ စွန့်စားရဲမှာပေါ့။

“ကိုလေးကို ကြွေရုပ် တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

“ဘာအတွက်လဲ”

“ကြွေရုပ်ကို မချစ်ပါနဲ့”

“အချစ်ကို မင်းရောင်းနေတဲ့ ကုန်ပစ္စည်းတွေလို ချိန်ခွင်ထဲထည့်ပို့ ဖို့နှုတ်လိုဖြည့်လုပ်လို့ ရတယ်များထင်နေသလား ကြွေရုပ်”

ကြွေရုပ် သူ့ရှေ့ကနေ ထွက်သွားရမလား။ ဒါမှမဟုတ် သူ့အပေါ် သမ္မု ဆက်နားထောင်နေရမလား။

“အချစ်က ကျွဲမိရင် နှုတ်ရခက်တယ်လေ။ သွားတိုက်ဆေးရမယ်ပေါ့။ ဖျစ်ထုတ်ပြီးရင် ပြန်သွင်းလို့မှ မရတာ”

အဲဒီတော့ သူ ဘာလုပ်မှာလဲ။ တွေးကြည့်ရုံနဲ့ပင် ကြွေရုပ် စိတ်က ရှုပ်ထွေးသွားလေသည်။

“သူ့အပေါ်မှာ ကြွေရုပ် ဘယ်တော့မှ သစ္စာဖောက်မှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ သေချာတယ်”

ဗဟိုရ် လွန်ကနဲ ပြုံးလိုက်မိ၏။

“ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်အိပ်မက်အပေါ် သစ္စာရှိမှာ ကိုယ့်အပေါ် တယ်”

“ကိုလေး”

“ကိုယ် ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးမှာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကို ချစ်နေဦးမှာ”

“ဟင့်အင်း...မချစ်ရဘူး”

“ခေတ်တွေ...စနစ်တွေ ဘယ်လောက်ပဲ တိုးတက်ပြောင်းလဲပါစေ အချစ်ကို တားဆီးနိုင်တဲ့အရာကို ဘယ်သူမှ မတီထွင်နိုင်ခဲ့ဘူး။ အဲဒါကို မင်း သိပါတယ်”

“ကိုလေး...ကြွေရုပ်ကို အခက်တွေ့အောင် မလုပ်ပါနဲ့”

“ဘာမှမခက်ပါဘူး...ရိုးရိုးတွေးလည်း အဖြေက ရှင်းရှင်းလေးပါ။ ချစ်သူဆိုတာ ကာမပိုင်လင်ယောက်ျား မဟုတ်ဘူး”

ဒါရအောင်ယူမယ့်သဘောလား။ အနုနည်းလား၊ အကြမ်းနည်းလား မသိပေမယ့် ကြွေရုပ် တုန်လှုပ်သွားရသည်။

“ကို...ကိုလေး ကြွေရုပ်ကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် နှလုံးသားချင်း စာနာနားလည်ပေးပါနော်”

“တကယ်ဆို ကြွေရုပ်က ကိုယ့်ကို အရင်နားလည်ပေးသင့်တာပါ။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ကြွေရုပ်ရှိနေခဲ့တာ ၁၀ နှစ်၊ ၂ လနဲ့ ၃ ရက်...လအားဖြင့် ၁၂၂ လကျော်။ ရက်ပေါင်း ၃၆၆၃ ရက် အမြစ်တွယ်နေခဲ့တာပါ”

ဒီစကားကို တွေးစရာအဖြစ် ချန်ထားခဲ့ပြီး ဗဟိုရ် ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ပြည့်စုံပါတယ်ဆိုတဲ့ဘဝမှာ အချစ်ကတော့ ကွက်လပ်ဖြစ်နေခဲ့ပါလား။

အခန်း (၁၉)

“မင်း...ကြွရပ်နဲ့ ပြန်တွေ့ပြီး အဲဒီအိမ်ကို အဝင်အထွက်များတယ်လို့ ငါ သိထားတယ် ဗဟိုရ်”

“သတင်းက အတိအကျပါလား”

“မင်း ဘာပဲလုပ်လုပ် ငါ သိနေတယ်လေ”

နတ်မျက်စိနဲ့ ကြည့်နေသလားလို့ မေးဖို့မလိုအောင် ဒေါ်ချစ်သည် ညာက ဗဟိုရ်နောက်မှာ ရှိခိုးလိုက်ဖို့ လူတွေ လွှတ်ထားတာ ဗဟိုရ် ဝိသည်။ ဂရုမစိုက်လို့ မပြောဘဲနေတာကို ကြောက်လို့များ ထင်သလား။ ကလဲ့စားချေဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် မီးပဲမြင်ရမယ်၊ ရေမမြင်ရဘူး။ မွေးစားမိဘတွေ အထပ်ထပ်ပြောပြီး ဆုံးမနေလို့ နာကြည်းမှုတွေ ရင်ပိုက်ပြီး အလိုက်အထိုက်နေပေးတာကို ပါဝါပြုပြီး ချုပ်ဖို့ကြီးစားရင် ဗဟိုရ် ဆိုတာ ထိရင်ပူတတ်တဲ့ မီးဖြစ်ကြောင်းပြဖို့ကလဲ့ရင် ဘာများရှိဦးမှာလဲ။

“ငါပြောတာ ဟုတ်တယ်မို့လား ဗဟိုရ်”

“သိရင် ဘာလို့ ဘာမေးနေသေးလဲ”

“မင်းကိုယ်တိုင် ဝန်ခံတာကို ကြားချင်လို့မေးတာ”

“ဟုတ်တယ်”

ဗဟိုရ် ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ ဖြေလိုက်၏။

“အဲဒီကောင်မလေးဆီကို မင်း ဘာစိတ်ကူးနဲ့ သွားနေတာလဲ ငါ သိချင်တယ်”

“ဟာ...”

မျက်နှာတင်းတင်းနဲ့ မေးရအောင် သူနဲ့ ဗဟိုရ်က ဘာလဲ။ ခြေသွေးမစပ် လက်သွေးမစပ်သည့် လူတစ်ယောက်ကို အဲဒီလို အထက်စီးလေသံနှင့် ပြောခွင့်ရှိသလား။

“ကျွန်တော် ဘာစိတ်ကူးနဲ့ပဲသွားသွား အန်တီညာ သိဖို့ မလိုအပ်ဘူးထင်တယ်”

“ငါ လိုအပ်လို့မေးတာ ဗဟိုရ်”

ဗဟိုရ် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။ ဒေါ်ချစ်သည်ညာအကြောင်း တစေ့တစောင်းကို ဗဟိုရ်လိုကောင်က ပါးစပ်ဟလိုက်တာနှင့် အူဘယ်နှခွေဆိုတာ သိသည်။ သေသူစကားမတတ်ပုံစံနဲ့ မြေဩဇာဖြစ်နေလောက်ပြီ ဖြစ်တဲ့ သေသူရဲ့အရိုးစုကို လက်ညှိုးထိုးပြီး သူနဲ့ငါ ကတိထားခဲ့ကြပါ တယ်ဆိုတာကို ဗဟိုရ်က မျက်စိစုံမှိတ်ယုံရအောင် အရူးမှမဟုတ်တာ။

ခေါင်းခါနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို အတင်းချုပ်ပြီး ခေါင်းနှိပ်ချလို့ ခေါင်းညိတ်လိုက်လျှောခြင်းက အခြားအရာတွေအတွက်ပဲ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မှာပေါ့။ နှလုံးသားကိုတော့ ထိပ်ပုတ်ပြီး ခေါင်းညိတ်ခိုင်းလို့ မရဘူး ဆိုတာ...

“လိုအပ်လို့မေးရင် ဖြေရတာပေါ့”

“ကဲ...ဖြေ”

“ကြွရုပ်ကို ချစ်လို့သွားတာ။ လက်ထပ်ဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်ပြီး
ရှင်းတယ်နော်”

“ဘာ”

မထီမဲ့မြင်အပြုံးက သေနတ်မောင်းကို ပြန်ချလိုက်တာထက်
ဒေါ်ချစ်သည်းညှာရင်ဘတ်ကို နာကျင်စေသည်။

“မင်း...သူ့ကို လက်မထပ်ရဘူး။ နောက်ကို သွားလည်းမသွားဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ သဘောမတူနိုင်ဘူး”

“ကျွန်တော့်နှလုံးသားရေးကိစ္စကို အန်တီညှာ စွက်ဖက်နိုင်ဖို့
ရှိလို့လား”

“ရှိတယ်...သိပ်ရှိလို့ ပြောတာပေါ့။ ငါက မင်းရဲ့အမေဆိုလည်း
ဟုတ်...အဒေါ်ဆိုလည်း ဟုတ်တယ်လေ”

“သွားစမ်းပါဗျာ”

“ဗဟိုရ်”

“မိထွေးဆိုတဲ့နေရာမှာတောင် စိတ်တစ်ချက်ညွတ်ပြီး ရိုသေစရာ
မကောင်းခဲ့တဲ့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုတော်မူ
မှာမှ စာရင်းသွင်းမထားဘူး။ ကျွန်တော့်ကို လာမချုပ်နဲ့။ ကင်းလွတ်
နယ်မြေမှာ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်ပဲ ပိုင်တယ်”

တင်းနေတဲ့ မျက်နှာက ပိုတင်းပြီး နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ခြင်း
ရောက်သွားသည်။ သူမ ချောတော့လည်း မကြိုက်၊ ကြမ်းတော့လည်း

ရတဲ့ ဗဟိုရ်ဆိုတဲ့ကောင်ကို ဘယ်လိုထောင်ချောက်ဆင်ပြီး ဖမ်းရမလဲ
သူ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေက နည်းသလား။ ဒါတွေကို ဒေါ်ချစ်သည်းညှာ ထက်
လွှတ်မခံနိုင်ပေ။ သမီးအတွက် လောဘထက် ဆပ်မဆုံးနိုင်တဲ့ ကြွေး
ပိနေလို့ ဗဟိုရ်ဆိုတဲ့ကောင်ကို ချည်နိုင်မှ သူမ ခေါင်းဖော်ခွင့်ရမှာပေ။

အခြားတစ်ယောက်ကို သမီးပြုပြီး သားမက်ဖမ်းဖို့ကျတော့ အချစ်

ကန်လား။ အကြံအဖန်လား ဘယ်လိုလုပ်သိနိုင်မှာလဲ။ ဒါကြောင့်
အတွင်းသိအစင်းသိဖြစ်တဲ့ ဗဟိုရ်ကိုပဲ ပစ်မှတ်အဖြစ် ချိန်ခဲ့တာ သမီးက
ယုံဘက်မှာမပါ။

“မင်းက ငါ့ကို ဘယ်တော်စပ်မှုမှာမှ စာရင်းသွင်းမထားပေမယ့်
ကတော့ ကြီးတဲ့သူနေရာကနေ မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်ရအောင် လာပြော
တာ။ မင်း ကိုယ့်အိမ်မှာ အခိုင်းအစေလုပ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်ကို ပြန်ယူဖို့အထိ
ကမ်းမဲသလား”

“ခင်ဗျားပါးစပ်ကို ပိတ်ထား”

ကျွန်ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းကြောင့် ဒေါသက အရှိန်အဟုန်မြင့်တက်
သွားသည်။

“ခင်ဗျား...ဒီကို တကူးတက လာခဲ့တာ ဒီစကားတွေပြောဖို့လား
ဒေါ်ချစ်သည်းညှာ”

“ဟုတ်တယ်...ငါ ကမ်းလှမ်းတာကို လက်မခံဘဲ ဘာမဟုတ်တဲ့
ကောင်မနဲ့ မင်းကို အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

“ခင်ဗျား...ပြန်တာကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“မင်း နှင်စရာမလိုပါဘူး။ ငါလာခဲ့တာ မင်းအတွက် စေတနာနဲ့
ပဲတာ”

“ဘာစေတနာလဲ...နှုတ်ခမ်းကို ပျားရည်သုတ်ပြောတိုင်း ယုံတတ်
အထဲမှာ ဗဟိုရ် မပါဘူး။ သမင်လိုက်တဲ့လူက ဟိမဝန္တာကို မမြင်ဖူး
ဘူးဆိုတာမျိုးဖြစ်နေပြီ။ ခင်ဗျားလို ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့မိန်းမက
ထောင်ချောက်တွေမဆင်ဘဲ စေတနာနဲ့ လာခဲ့တာပါဆိုတော့ ယုံရင် ယုံတဲ့
အရူးဖြစ်သွားမှာ ဒေါ်ချစ်သည်းညှာရဲ့...ပြက်လုံးတွေ လာထုတ်ပြ
နေနဲ့။ ကျွန်တော် မပေါက်ကွဲခင်...ခင်ဗျား ပြန်ပါတော့”

ကိုယ့်သားလောက်က ကိုယ့်ကို နင်ပဲငါဆ ပြောနေတော့ ဒေါ်ချစ်
သည်းညှာ ဆတ်ဆတ်ခါသွားသည်။

“နင်”

လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး အံကြိတ်လိုက်မိပြီးမှ-

“နင့်ရဲ့ကံကြမ္မာကို ငါ ရိုက်ချိုးပြမယ် ဗဟိုရ်”

“ခင်ဗျား...အစွမ်းထက်သလောက် လုပ်ကြည့်လိုက်ပေါ့။ ခင်ဗျား ဘက်က စစ်မျက်နှာတစ်ဖက် ဖွင့်လိုက်ကြောင်း ပေါ်တင်အသိပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“တောက်”

တောက်ခေါက်ပြီး လှည့်ထွက်သွားတဲ့ ကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး ဗဟိုရ် ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။ အရောင်ရဲရဲနီနီတွေကိုမှ ရွေးကြိုက်တဲ့ ဗဟိုရ် သွေးကလည်း ရဲနေပြီးသားမို့ ခြောက်တိုင်းဘယ်ကြောက်လိမ့်မလဲ။

“ဪ...ဒီမှာ”

တံခါးနားရောက်မှ ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီးခေါ်လိုက်တဲ့ ဒေါ်ချစ်သည်းညှာကို ဗဟိုရ် ခါးထောက်လျက် စူးကနဲ တုံ့ပြန်လိုက်၏။

“ငါ ပြောစရာတစ်ခု ကျန်နေသေးလို့”

“မပြန်ခင် သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီး အကုန်ပြောသွား။ ကျန်ခဲ့လို့ ပြန်လှည့်လာရင် ကျွန်တော် အကုသိုလ်တွေ အထပ်ထပ်များနေမှာမို့လို့”

သူမကလည်း လာချင်လို့မှမဟုတ်ဘဲ။ စီးပွားရေးအခြေအနေက ကံမကောင်းတော့ တည်သီးစားရင်းနဲ့ သွားပုံနေတဲ့အဖြစ်နဲ့ ကြုံနေရလို့ သူ့ကိုချုပ်မှ အထုပ်ပြည့်မယ်ဆိုပြီးလာခဲ့တာ။ သူက ခွေးလိုပြန်ကိုက်တွတ်နေတော့ ဇာတာပိုးအထိုးကို စောင့်ပြီး ဇက်ပိုးရိုက်ချရတော့မည်ပေါ့။

“ငါ့ကို ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့မိန်းမလို့ နင် ပြောခဲ့တယ်နော်”

“အဲဒီထက်တောင် ပိုသေးတယ်မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်...မင်း တစ်နေ့ လက်တွေ့ သိစေမြင်စေရမယ်”

“ခင်ဗျားလည်း မှတ်သွားလိုက်ဦး။ ဗဟိုရ်ဆိုတာ ဗိုလ်ဝေးစော် မဟုတ်ဘူး။ ဖေဖေ lesson ပေးသွားလို့ အထာနပ်ပြီးသားကောင်”

မျက်နှာကို ဆတ်ကနဲ ပြန်လှည့်ပြီး ထွက်သွားတဲ့နောက်မှာ ရယ်သံတွေ ကပ်ပါသွားလေသလား။

ဒေါ်ချစ်သည်းညှာ...

ခင်ဗျား ရွတ်နေတဲ့ဂါထာတွေက ဘာသာကို ကိုင်းရှိုင်းလို့ ဝိသာခါး နှလုံးမူနေတာမဟုတ်မှန်း ခင်ဗျားရဲ့မျက်လုံးကို ကြည့်ရုံနဲ့ သိပါတယ်။

အခန်း (၂၀)

ဗဟိုရ်...

ကျောင်းပြီးသည်အထိ ခြေငြိမ်ကာ စာကိုပဲ အာရုံစိုက်ခဲ့၏။ လူထွေ မဖြစ်မနေ လိုချင်တပ်မက်နေကြတဲ့ ဘွဲ့တစ်ခုကိုတော့ ရအောင်ယူမှ။ ပညာဆို ပိုသည်မရှိတဲ့။ ပညာတတ်မှ လူရာဝင်သည်လို့ ပြောနေကြတဲ့ ပါးစပ်တွေကြားမှာ ဗဟိုရ် ကောင်းသောရာဇဝင်ကိုပဲ ရေးချင်သည်။

အခု ကျောင်းပြီးသွားပြီ။

ကြွရပ်ကို မမြင်ကွယ်ရာကနေ လိုက်ကြည့်ပြီး လူချင်းမတွေ့ အောင်နေခဲ့တာ နောက်ဆုတ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှေ့တိုးဖို့ အားမွေးနေ ခဲ့တာဆိုရင် ဗဟိုရ် ခြေလှမ်းစဖို့ အချိန်တန်ပြီ။ အားသွန်ခွန်စိုက်ပြေးရင်း မှောက်လဲလည်း လဲပါစေတော့။

“ဗဟိုရ်”

ကောင်းခန့်ခေါ်တော့ ဗဟိုရ် မျက်လွှာပင့်ကြည့်သည်။

“သောက်လေကွာ...ဘာလဲ...ကြွရပ်က မင်းကို အရက် သောက်ရ၊ ဘီယာမသောက်ရလို့ စည်းကမ်းချက်ထုတ်ထားလို့လား”

“အဟွန်း”

“ဘာရယ်တာလဲ”

“အဲဒီလိုပြောဖော်ရရင် ငါ ဒီနေရာကို ရောက်လာစရာအကြောင်း တောင် မရှိဘူး။ သူနဲ့ငါ မတွေ့ဖြစ်တာ ကြာပြီကွ”

“ဟုတ်လား...မင်းက လျှိုလွန်းတော့ မင်းအကြောင်း တို့...ဘာမှ မသိရဘူး။ မေးတော့လည်း မင်းက ပြုံးပြီးရှောင်ထွက်သွားလိုက်၊ မှက်နှာပျက်ပြီး ခေါင်းခါလိုက်နဲ့ ဇွတ်မေးရင်လည်း မရမှန်းသိလို့ တို့ မေးတာ”

ဗဟိုရ် ဘီယာကိုသာ မော့ချလျက် ဆိုးသည်ကောင်းသည် မပြော ခဲ့။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး နားမလည်နိုင်တာက သူငယ်ချင်းတွေ။ ကျန်တဲ့သူ တွေကသာ ဆိုးဆိုးကောင်းကောင်း ရင်ဖွင့်ကြတာ ဗဟိုရ်က ဘာတွေကို မှီသိပ်ထားမှန်းမသိပေ။

“ဗဟိုရ်”

“ဘာလဲကွ”

“မင်း ဘာတွေကို မှီသိပ်ထားတာလဲကွ။ တို့ကိုမှ ရင်မဖွင့်ရင် မင်း ဘယ်သူ့ကို သွားပြီးရင်ဖွင့်မှာလဲ”

“သချိုင်းကုန်းသွားဖွင့်မှာပေါ့...သရဲတွေနဲ့လေ”

“ဟေ့ကောင်...ဖိုးချစ်”

ဖိုးထိုက်က ဖိုးချစ်ကို လက်သီးဆုပ်၍ အံကြိတ်ပြသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ...ဒီလိုမှမပြောလို့ ဘယ်လိုပြောရမလဲ”

ကောင်းခန့်က ဖိုးချစ်ပါးစပ်ကို လှမ်းပိတ်ပြီး-

“ဒီအပေါက်က နောက်ထပ် လေလည်သံထွက်မလာနဲ့”

“ထို့...ခွေးကောင်”

ဖိုးချစ်က ကောင်းခန့်လက်ကို ဖယ်ချပြီး တုတ်လေတော့သည်။
ဗဟိုရ်ကတော့ အခုထိ အသံထွက်မလာ။

“မင်း ကြွရုပ်နဲ့ အဆင်မပြေဘူးလား ဗဟိုရ်”

“မေးတာကို ဖြေအော်။ မဟုတ်လို့ စကားလုံးကို အနုကြမ်းစီးရရင်
မကောင်းဘူး”

“ကောင်းခန့်...မင်းမှာ ဓားပါလား”

“ဘရိတ်ဓားပဲပါတယ်”

“ဘာကွ”

“မင်းတို့ ဖုန်းဆက်ခေါ်တော့ ငါ မုတ်ဆိတ်ရိတ်မလို့ လုပ်နေတာ
လေ။ ကမန်းကတန်းထွက်လာတော့ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်
တာ... ရော့”

တကယ်ပဲ ကောင်းခန့်က ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ဘရိတ်ဓားကို
ထုတ်ပေးသည်။ ဖိုးချစ်က ဓားပေါ်က စက္ကူကို ဆွဲခွာလိုက်ပြီး-

“ဟေ့ကောင်...မင်းပြောမှာလား...မပြောဘူးလား။ မပြောရင်
လည်မျိုကို လှီးပြီး မင်းရဲ့လည်ချောင်းသွေးကို ခြေဆေးပစ်လိုက်မှာနော်”

ဖိုးထိုက်က မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်လိုက်ပြီး-

“အမယ်လေး...ရဲတွေ သွေးကုန်ပြီ...မကြည့်ရဲဘူး”

“သွေးတွေရဲကုန်ပြီ လုပ်စမ်းပါကွ”

“အေး...အဲဒီသွေးတွေ ရဲကုန်မှာကို မကြည့်ရဲဘူး။ ကယ်ပါ...
ကြွရုပ်ရေ”

“ဟာ...ဟေ့ကောင်”

“အမယ်လေး...ကြွရုပ်ရဲ့”

ဗဟိုရ် ဖိုးထိုက်ကို ဘီယာဗူးခွဲနှင့် လှမ်းပေါက်လိုက်၏။

“လူကြားမကောင်းအောင် မအော်နဲ့”

ကောင်းခန့်က ပါးစပ်လိုက်ပိတ်ပြီး လည်ပင်းညစ်ဟန် လုပ်နေစဉ်

“ဒီမှာ”

“ဟင်”

သူတို့မသိတဲ့ မျက်နှာစိမ်းလူတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး ဖိုးထိုက်ကို
ဒါသမျက်ဝန်းတွေနှင့်ကြည့်လျက် အင်္ကျီကုတ်ကို ဆွဲထူလိုက်သည်။

“စောစောက မင်းပါးစပ်က ကြွရုပ်လို့ ကြားလိုက်သလားလို့”

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်”

“ကြွရုပ်နဲ့ မင်း ဘယ်လိုပတ်သက်နေလဲ”

“မင်း သူ့ကို လွှတ်လိုက်”

ဗဟိုရ် ပြောပြီး တဆက်တည်း ထရပ်လိုက်သည်။ ဖိုးထိုက်ရဲ့အင်္ကျီ
ကုတ်ကိုဆွဲထားသူက ဗဟိုရ်ကို လှည့်ကြည့်လေလျှင် ဗဟိုရ် မျက်နှာ
ပိတ်တင်းတင်း ပြတ်သားသောလေသံနှင့်-

“ကြွရုပ်နဲ့ပတ်သက်တာ သူ မဟုတ်ဘူး...ငါပဲ”

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

“ဗဟိုရ်”

“ဗဟိုရ်...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...ရှင်းအောင် ထပ်ပြောရရင် ကြွရုပ်ကို ချစ်နေတဲ့

စည်သူ မထီမဲ့မြင်အပြုံးနှင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်ပြီး-

“သိပြီ...ကြွရုပ်တို့အိမ်ကို ကားအကောင်းစားကြီးစီးပြီး လာနေ
ကယ်ဆိုတာမို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ မင်း ကားဘီးတာရာ အပါးခံပြီး လာမနေနဲ့တော့
နဲ့ယ့်လူ”

ဗဟိုရ် မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ-

“ငါ့ကို လာပြီးအိမ်နဲ့ပေးနေရအောင် မင်းက ဘာကောင်လဲ”

“ငါက ကြွေရုပ်ရဲ့ချစ်သူ”

“ဘာ”

ဗဟိုရဲ့အသည်းနှင့်အူကို ကျခတ်သွားပြီ။ ဒါ ကိုယ့်ကို လာကြောခြင်းအရာမြောက်တာမို့ စိတ်ထဲမှာ ဖျင်းကနဲ ဖြစ်သွား၏။ ကြောတဲ့သူ မောသေအောင် စိတ်ရှည်သည်းခံစောင့်တတ်တဲ့အကျင့် ဗဟိုရဲ့မှာ လုံးဝ မရှိခဲ့ပေ။ ဟွန့်ကနဲ အသံထွက်အောင် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး-

“စည်သူဦးဆိုတာ မင်းကိုး”

“ဟုတ်တယ်...သိရင်လည်း အေးအေးဆေးဆေး နောက်ဆုတ်လိုက်တော့”

“မင်း...ငါ့ကို စိန်ခေါ်တာလား”

“နောက်မဆုတ်ဘူးဆိုရင်တော့ အဲဒီသဘောပဲ သက်ရောက်သွားလိမ့်မယ်”

“သက်ရောက်တာတွေ...အသက်ပျောက်တာတွေ ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ငါ စိတ်ဝင်စားတာက ကြွေရုပ်ကို ချစ်တာတစ်ခုပဲ”

“မင်း”

မျက်နှာအနားကိုရောက်လာတဲ့ လက်သီးကို ဗဟိုရဲ့ ဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်၏။ ဗဟိုရဲ့ဆိုတာ လိုအပ်ရင် ဖိုက်တာတစ်ယောက်ပဲလေ။ စည်သူ မျက်နှာကို ခပ်စူးစူးကြည့်လိုက်ပြီး-

“ငါဒေါသက မင်းထက် နှစ်ဆ ပြင်းတယ်။ သတ္တိရှိရင် နှစ်ယောက်ချင်းပေါ့။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မထိခိုက်အောင် ကြိုက်တဲ့နေရာထိုက်မင်း သတ်မှတ်လို့ရတယ်”

“စိန်လိုက်လေ...ငါကလည်း ဘာမခတ်တတ်ဘူး...လိုက်ခဲ့”

“ဟာ...စည်သူ...စည်သူ...နေဦး”

စည်သူ ရှေ့ကထွက်သွားလေတော့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေက နောက်ကပြေးလိုက်သည်။ ဗဟိုရဲ့သူငယ်ချင်းတွေလည်း ဒီလောက်ဆို အကြောက်မရှိတော့

အနေကို သုံးသပ်မိသွားကြပြီပေါ့။ ကြောက်သွေးပါရင် ဖောက်ထုတ်ပစ်မယ့် ဗဟိုရဲ့နောက်သို့ ယုံကြည်ရဲဝံ့စွာ လိုက်ပါလာခဲ့ကြ၏။

စည်သူ မောင်းသွားတဲ့ကားနောက်သို့ ဗဟိုရဲ့ကားက သိက္ခာရှိပြီးနောက် ထီးထီးမားမား လိုက်ပါလာခဲ့တာ လူရှင်းတဲ့နေရာရောက်တော့ အသီးသီးကားကိုရပ်ပြီး ဆင်းလိုက်ကြ၏။ လူမပြောနဲ့၊ ကားချင်းတောင် ယှဉ်လို့မရတဲ့ ဒီလိုကောင်ကို ကြွေရုပ် ဘာကြောင့် ချစ်သူအဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်သလဲဆိုတာကို စဉ်းစားလို့မရတာက ဗဟိုရဲ့ရဲ့သူငယ်ချင်းတွေ။

စည်သူက သူ့သူငယ်ချင်းတွေကို ဝင်မပါဖို့ပြောခဲ့ပြီး လျှောက်လာလေလျှင် ဗဟိုရဲ့ကလည်းအသွား၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြတော့ ဗဟိုရဲ့ကပဲ စမေးလေသည်။

“ဒီပွဲမှာ မင်း ဘယ်လိုသတ်မှတ်ချင်လဲ”

“မင်းပဲ ဆုံးဖြတ်ပါ။ ငါ လိုက်နာမယ်”

“ငါ ဆုံးဖြတ်ရင် တစ်ဖက်သတ်ကျတယ်။ ငါ အထင်မခံနိုင်ဘူး။ အဲဒီတော့ မင်းပဲ ပြောပါ”

“ဒါဆိုရင် သူဖိုက်ကိုယ်ဖိုက်ပေါ့။ နာတဲ့လူခံလေ။ အမှုမလုပ်ကြေးကျေနပ်လား”

“ဒါပဲလား”

“ပွဲက ဒီနေရာမှာတင် မပြီးဘူး။ မင်းနိုင်ရင် ငါနဲ့ယှဉ်ပြီး ကြွေရုပ်ကို ကြိုးစားခွင့်ရှိတယ်။ ရှုံးရင်တော့ထွက်ပေါ့”

“OK...ဒါဆို ပွဲစကြတာပေါ့”

ပွဲစပြီဆိုတာနှင့် စည်သူက အရင်တိုက်စစ်ဆင်သူ။ ဗဟိုရဲ့က ခံစစ်နှင့်သာ ရှောင်တိမ်းနေ၏။ သူ့အလှည့်ရောက်လာပြီဆိုတော့ ဘယ်ညှာလိမ့်မလဲ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ရန်ဖြစ်ကြတာ မကောင်းမှန်းသိပေမယ့် အဲဒီမိန်းကလေးက လျှပ်ပေါ်လော်လီ မဟုတ်ဘူးလေ။ တကယ်တန်ဖိုးရှိတဲ့ ရတနာတစ်ပါးမို့ ခုလိုဖြစ်ရတာ တန်ပါတယ်။

“ခွပ်”

“အ”

ဗဟိုရ် ပြန်ထိုးလိုက်တဲ့ လက်သီးချက်ကြောင့် စည်သူ့မျက်နှာ နောက်သို့ ပက်ကနဲ လန်သွားသည်။ ဒါကို ခုန်ပြီး ကန်ထည့်လိုက်တော့

“ဘုန်း”

“အား”

စည်သူ နောက်သို့ ဖင်ထိုင်ကျသွားလေတော့၏။

“စည်သူ”

“ဗဟိုရ်”

ဟိုဘက်ဒီဘက် သူငယ်ချင်းတွေ ပြေးလာကြလေသည်။ ကိုယ့်သူ ကိုယ်ဆွဲလိုက်ကြစဉ်-

“မင်း မှတ်ထားလိုက် စည်သူဦး...ဗဟိုရ်ဆိုတဲ့ကောင်က သူ့အထက် အမြဲတမ်း နှာတစ်ဖျား ပိုသာတဲ့ကောင်”

“မင်း သိပ်ပြီး လေထွားမနေနဲ့ ဗဟိုရ်...ကျန်တဲ့နေရာမှာသာ ခေါ်သာချင်သာမယ်။ ကြွေရုပ်အချစ်ကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မင်း မရေရဘူး”

ဗဟိုရ် ပြုံးလိုက်ပြီး-

“ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

“တောက်”

တောက်ခေါက်သံပြင်းပြင်းက သေချာတဲ့အဖြေတစ်ခု ဖော်ပြရင်ဘတ်ထဲကို ထည့်ပေးလိုက်သလိုပါပဲ။ အဲဒါ ကြွေရုပ်ကို ရအောင်ထုတ်

အခန်း (၂၁)

စည်သူ...

လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်သာမှာပြီး သူငယ်ချင်းတွေကို ထိုင်စောင့်နေသည်။ သူငယ်ချင်းတွေလာရင် ရင်ဖွင့်စရာစကားတွေက ရင်ဘတ်နှင့် အပြည့်ပါ။

“စည်သူဦးဆိုတာ ထင်တယ်”

ကိုယ့်နာမည်ကို ဦးတည်ခေါ်လိုက်တဲ့ အသံရှင်ကို စည်သူ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်မို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မောင်စည်သူနဲ့ အန်တီ စကားနည်းနည်းပြောချင်တယ်ကွယ်။”

“ထိုင်လို့ရမလား”

“ဟုတ်ကဲ့...ထိုင်ပါ”

စည်သူ တစ်ခါမှမမြင်ဖူးတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးက စည်သူကို ဖော်ရွေ ပြုံးပြပြီး သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“မောင်စည်သူက ကြွေရုပ်ရဲ့ချစ်သူဆိုတာ အမှန်ပဲလား”

“ဗျာ”

“အန်တီက ဗဟိုရ်နဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ။ ဗဟိုရ်က ကြွေရုပ်ကို လက်ထပ်နိုင်ဖို့ စိုင်းပြင်းနေပြီ။ အဲဒါ မင်း ကျွန်ုပ်တို့မှာစိုးလို့ အန်တီက အကြံပေးချင်တာပါ။ ဒါကြောင့် အန်တီ မင်းမေးနေတာလေ”

စည်သူကလည်း ရင်ဖွင့်ချင်နေသူပါ။ ကြွေရုပ်နဲ့လည်း ခုရက်မှာ တွေ့ခွင့်မရတော့ စိတ်ညစ်နေတာ အမှန်ပါပဲ။ သူ ကြွေရုပ်ကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရမှာ ကြောက်နေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်...ကျွန်တော်နဲ့ကြွေရုပ်က ချစ်သူတွေပါ”

“မင်း ကြွေရုပ်ကို တကယ်ချစ်လား”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ အန်တီရယ်...ချစ်လွန်းလို့ ကျွန်တော်ရူးချင်စိတ်တောင် ပေါက်နေပါပြီဗျာ”

ဒေါ်ချစ်သည်းညှာ လှပသော အပြုံးတစ်ခုကို ဖန်ဆင်းလိုက်တာ မြောင်းကိုရှင်းမှ ကဏန်းကိုဖမ်းလို့ရမှာမို့ စည်သူကို မြောင်းရှင်းတကာဝန်ပေးရမည်။ ကောက်ကျစ်သူက အမှောင်ခို၍ ရိုးဖြောင့်သူက အလင်းမှာနေသည်မဟုတ်လား။ ဗဟိုရ်က ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ သွားလာလှုပ်ရှားနေသမျှ ဒေါ်ချစ်သည်းညှာက ခြေလှမ်းတိုင်းကို ခြင်္သေ့တာ မဆန်းပါဘူး။

အကြံကြီးပြီးမှ မဒံသီး သီးတဲ့အဖြစ်မျိုးတော့ အရောက်မခံနိုင်ဘဲ ဒါကြောင့်ပဲ ခြေရာကောက်ပြီး စည်သူဆီကို ရောက်လာခဲ့တာလေ။

“မောင်စည်သူ”

“ဗျာ”

“မင်းကို အန်တီ တစ်ခုမေးမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့...မေးပါ”

“ပြိုင်ပွဲတစ်ပွဲမှာ ကိုယ်က နိုင်ရင်နိုင်၊ မနိုင်ရင် ရှုံးမှာပဲ”

မင်း အရုံးပေးမလား...အနိုင်ယူမလား”

“အန်တီ...ဘာကို ဆိုလိုချင်တာလဲ”

“မင်း မအဘူးဆိုတာ အန်တီ သိပါတယ်။ အန်တီမေးတာ ရှင်းရှင်းလေးပါပဲ။ မင်း ကြွေရုပ်ကို ရအောင်ယူမလား...အဆုံးရှုံးခံမလား”

စည်သူ နားမလည်နိုင် ဖြစ်သွား၏။ ဒီအန်တီကြီး ဒါတွေလာမေးနေတာ ဘယ်သူ့အကျိုးကို လိုလားတာလဲ။ သူလား...ဗဟိုရ်လား...အန်တီကြီးက မျက်စပစ်ပြီး ထပ်မေးလေသဖြင့် စည်သူ-

“ဒါကတော့ အန်တီရယ်...ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်ချစ်သူကို ဘယ်လက်လွှတ်အဆုံးရှုံးခံချင်ပါ့မလဲဗျာ”

“အန်တီ လိုချင်တာ အဲဒီအဖြေပဲ မောင်စည်သူ”

“ခင်ဗျာ”

“ယောက်ျားဆိုတာ လိုချင်ရင် ရအောင်ယူရဲတဲ့သတ္တိ ရှိရမယ်။

မင်း ကြွေရုပ်ကို ရအောင်ယူပါ”

“သူ့ဘက်က ဆန္ဒမပါရင် သိကြားမင်းကိုယ်တိုင် ဆင်းပြီး ဘိတ်သိတ်သွန်းပေးမယ်ဆိုတောင် မရဘူးလေ အန်တီရဲ့”

ညံ့လှချေလားလို့ နှုတ်က ဖွင့်မပြောပေမယ့် အသံတိတ်တော့ အထင်သေးသွားမိသည်။

“ဒီနေရာမှာ မင်း ဗဟိုရ်နဲ့ အရမ်းကွာသွားပြီ။ ဗဟိုရ်က ကံကို ဆုံးဖြီး ဆူးပုံတက်နင်းမယ့်ကောင်မျိုး မဟုတ်တော့ ခုပဲ ကြွေရုပ်ကို ရအောင်ယူဖို့ ကြိုးစားနေပြီ မောင်စည်သူ”

“ကြွေရုပ်...ကျွန်တော့်ဘက်မှာ ရှိနေမယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်”

“ယုံကြည်မှုတွေ အစွန်းရောက်ရင် နောက်ကျောကို ဓားနဲ့ အထိုးခံတတ်တယ်ကွဲ့။ မင်း ကြွေရုပ်ကို ယုံကြည်နေရင် ရင်ကွဲကျန်ခဲ့ရမှာ သေချာတယ်”

စည်သူ တွေကနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။ သူပြောတာတွေက နည်းလမ်း ကျနေတော့ စည်သူ စိတ်ပူရပြန်ပြီ။ ကံကြမ္မာကို လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင် ကိုင်ဆုပ်ထားနိုင်တဲ့သူရှိလို့လား။

“ကျွန်တော် ကြွေရုပ်ကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး အန်တီ...ကျွန်တော် ဘာလုပ်သင့်သလဲ အန်တီ...အကြံပေးနိုင်ရင် ပေးပါဗျာ...နော်”

“အဟွန်း”

ဒေါ်ချစ်သည်းညှာ ကျေနပ်ပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မင်း...ကြွေရုပ်ကို ခိုးပြေးပေါ့”

“ဒီရက်ထဲမှာ ကြွေရုပ်က အပြင်မထွက်ဘူးဖြစ်နေတာ အန်တီနဲ့ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ညစ်နေတာ”

“ညစ်နေရုံနဲ့ မပြီးဘူးလေ...တွေ့ဖို့ ကြိုးစားရမှာက မင်းတာဝန်ပဲ မဟုတ်လား”

“ကြွေရုပ်က ကျွန်တော့်နောက်ကို မလိုက်ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ အန်တီ”

စည်သူ ဖြစ်နိုင်ချေရှိတာကို ကြိုပြောလိုက်ရတာ ကြွေရုပ်အကြောင်း ကို သိနေလို့ပါလေ။ ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြပြီး ပခုံးလေးဖက်တာ၊ ပါးလေး နှမ်းတာမှ မကြိုက်ဖြစ်အောင် အရှက်ကြီးသူ။ လက်ထပ်ဖို့ပြောတော့ ကျောင်းပြီးမှတဲ့။ သူ့ဘက်က ဇွတ်တိုးရင် အမုန်းကြီးနဲ့ ပြန်ချည်ခံရမှာ ကြောက်လို့ စည်သူ စောင့်ထိန်းနေခဲ့ရတာ ဝဋ်တစ်မျိုးပါပဲ။

“ကြွေရုပ်က အရှက်ကြီးတတ်တဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ အန်တီ သိတယ်။ သူ့အရှက်ကို သူ ငဲ့မှာပါ။ ဒီလောက်ဆို အန်တီ ဘာကိုဆိုလို တယ်ဆိုတာ မင်း သိမှာပါ။ မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ အရေး အကြီးဆုံးက ဘာလဲ။ မင်း အညှာကိုင်တတ်ရမယ်လေ။ လိုအပ်တဲ့အခါ မင်းကို အန်တီ ကူညီမှာပါ”

စည်သူ တွေတွေငေးငေးလေး ဖြစ်သွားပြီးမှ သက်ပြင်းချလိုက်

သည်။ လွယ်တော့ သိပ်မလွယ်ပေ။ ဒါပေမဲ့ မီးစင်ကြည့်ကရတော့မှာပဲ ပေါ့။

“ဒီမှာ...အန်တီလိပ်စာကဒ်...အကူအညီလိုရင် မင်း ဆက်သွယ် ပါ မောင်စည်သူ”

စည်သူ လှမ်းယူပြီးကြည့်လိုက်တော့ ဒေါ်ချစ်သည်းညှာတဲ့။ ခုမှ နာမည်ကို သိခွင့်ရလိုက်တာ သူ ညံ့သွားပြန်ပြီ။ ပြီးတော့ ‘ခရေမြိုင်’ ဆိုတာ ခရေပန်းကြိုက်တဲ့ ကြွေရုပ်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲ။

“ကျေးဇူးပါ အန်တီ”

“ရပါတယ်...အန်တီကို ခွင့်ပြုပါဦး မောင်စည်သူ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်ချစ်သည်းညှာ လက်ကိုင်အိတ်ကို တံတောင်ကွေးမှာ ချိတ်၍ ထွက်သွားလေသည်။ စည်သူ အတွေးသံသရာထဲမှာ ဝဲလည်၍ ငူငူ ကလေးသာ ရှိနေတော့၏။

ထိုစဉ်...

စည်သူအရိပ်အခြေကို တစ်ထောင့်တစ်နေရာကနေ ကြည့်နေသူမှာ ချာချာ။ တကယ်တော့ ချာချာက မာမိုခြေလှမ်းတွေကို လိုက်ကြည့်နေသူ လေ။ သားသမီးမကောင်းတော့ မိဘခေါင်းတဲ့။ မိဘမကောင်းတော့ သားသမီး မျက်နှာငယ်ရတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ မာမို ဒီလူနဲ့ လာပတ်သက်ပြီဆိုတာနဲ့ မာမိုအကြောင်း တစေတစောင်းကို ဒီလူဆီမှာ သတင်းထောက်ကြည့်ရမှာပဲလေ။ ဘာတွေကြုံစည်နေသလဲလို့ပေါ့။

နေ့စဉ် တိုင်ပင်သလိုလို၊ အသိပေးသလိုလိုနဲ့ ပြောနေတဲ့ မာမို စကားတွေကြောင့် ချာချာ သိတာတွေရှိသလို မသိတာတွေကျ ကိုယ့် ဘာသာပဲ စုံစမ်းသည်။

ငယ်ငယ်က တစ်အိမ်တည်းမှာ အတူနေဖူးကြတဲ့ ကြွေရုပ် အခုမှာ မှာ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဖူးကြသေးပေမယ့် ချာချာကတော့ သိနေသည်။

သူ ကုသိုလ်ထူးလို့ ဗဟိုရ်ချစ်တာကို ခံရတာ။ ချာချာ မနာလိုမဖြစ်မိပါဘူး။

ချာချာ...

စည်သူ့အရိပ်အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး သူ ထသွားတာကို မြင်လေလျှင် ချာချာ ပြေးလိုက်သွားလိုက်၏။

“အင့်”

“ဟာ”

“အား”

ချာချာ အရှိန်နှင့် ပစ်တိုက်လိုက်တာမို့ လဲကျသွားတာ ပစ်စလင်ခတ်ပါ။ ဒီလိုဖြစ်အောင်ပဲ တမင်ဖန်တီးလိုက်တာလေ။

“အား...ကျွတ်...ကျွတ်”

“ဘာ...ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ...ထနိုင်ရဲ့လား”

ချာချာ မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့နေလျက်-

“ခြေခေါက်သွားတာ...မထနိုင်ဘူးထင်တယ်”

“မင်း ဝင်တိုက်တာနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်...တမင်...တမင်တိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဖိနှိပ်

ပေါ်က ချော်ကျပြီး အရှိန်လွန်သွားတော့ ဝင်တိုက်မိသွားတာပါ”

“ကိုယ် ကူညီရမလား”

“ယူ...ကူညီမှဖြစ်မှာပေါ့။ ဒီမှာ ထမှမထနိုင်တဲ့ဟာကို ကူပေး”

“ဟို...ဘယ်လိုမှ မထင်နဲ့နော်”

“ကဲ...ထူပေးပါ...ဘယ်လိုမှ မထင်ဘူး”

စည်သူက ချာချာကို တွဲထူပေးလိုက်၏။ မိန်းမမာယာ သဲကိုးကွဲတဲ့။ ချာချာလက်တွေက သူ့ခါးကို ဖက်ထားမိသည်။ ပြီးမှ မတော်တော် ဖြစ်သလိုနှင့် လွှတ်ပေးလိုက်၏။

“ရပြီလား”

“အား”

ခြေလှမ်းကို ပြင်လိုက်တာနှင့် ချာချာ ယိုင်ကနဲဖြစ်သွားလေတော့ သူက ထိန်းမတ်ပေးသည်။

“ဒုက္ခပါပဲ...ခြေထောက်က မထောက်နိုင်တော့ဘူး”

“ကဲ...အမိ...ကူညီလက်စနဲ့ ပို့မယ့်ပို့ ကူးတို့ရောက်အောင်ပဲ ပေးတော့မယ်နော်။ ကိုယ် ဘယ်လိုလိုက်ပို့ပေးရမလဲပြော”

“တကယ်လားဟင်”

“ဪ...မင်းကို ဘယ်သူက နောက်နေမှာလဲ”

“ဒါဆိုရင်တော့ ကျေးဇူးကမ္ဘာပါပဲရှင်”

ချာချာ အပြုံးလေးနှင့်ဆိုလိုက်တော့ သူကလည်း ပြန်ပြုံးပြလျက်-

“ဘယ်လို လိုက်ပို့ရမလဲ...ပြောဦးလေ”

“ချစ်က သူငယ်ချင်းအိမ်ကိုသွားမှာလေ”

စည်သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး-

“နာမည်က ‘ချစ်’ ပါတယ်လား”

“ချစ်စုပါ”

“ဪ”

ချာချာ ဒီလောက်တော့ လိမ်ပြောမှပေါ့။ စောစောက ဒေါ်ချစ် သည်းညှာဆိုတဲ့ နာမည်ကိုသိထားပြီး အခု ချစ်သည်းချာဆိုရင် မေးစရာ ခံလာဦးမှာလေ။

အဲဒီတော့ သူ့အတွက် နာမည်က ချစ်စုပေါ့။

စည်သူလည်း ပြုံးလိုက်မိ၏။ သူမကိုယ်သူမ ‘ချစ်’ တဲ့။ တော်တော်လိုက်ခေါ်ဖို့ခက်တဲ့ နာမည်ပါလား။

အခန်း (၂၂)

ဧည့်ခန်းလေးထဲမှာ ထိုင်နေကြတာ ဒေါ်ဖြူ၊ ဦးစင်မျိုး၊ ဒေါ်လဲ့လဲ့ ဝင်းနှင့် ဗဟိုရ်။ ပြီးတော့ ကြွေရုပ်ရယ်ပေါ့။

“ကျွန်တော်တို့လင်မယားပါ ဒီအိမ်ကို လိုက်လာရတဲ့အကြောင်းကို သွယ်ဝိုက်လည်း မနေချင်ဘူး ဒေါ်ဒေါ်...အဲဒီတော့ ကျွန်တော် ပွင့်ပွင့် လင်းလင်းပဲ ပြောပါရစေ ဒေါ်ဒေါ်”

“သားတို့က ဗဟိုရ် မိဘတွေဆိုတော့ အခြားသူမှ မဟုတ်ဘဲ ကွယ်။ ပြောစရာရှိတာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောပါ”

“ဒီလိုပါ ဒေါ်ဒေါ်”

ဗဟိုရ် ကြွေရုပ်မျက်နှာလေးကို ခိုးကြည့်နေရာမှ သံယောဇဉ် ခဏ ဖြတ်ပြီး ဖေဖေဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်လိုက်သည်။

“သားက ဒီက သမီးလေး ကြွေရုပ်ကိုမှ မြတ်နိုးလှပါတယ်ဆိုပြီး တောင်းပေးဖို့ နားပူနားဆာလုပ်လွန်းလို့ ကျွန်တော်တို့ လာမြန်းတာပါ ခင်ဗျာ”

“ဟင်”

ကြွေရုပ်ကိုယ်လေး တောင့်ကနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။ ဗဟိုရ်မျက်နှာကို သူမ်းကြည့်လိုက်တော့ ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြုံးပြလေသည်။ ကြွေရုပ် နှုတ်ခမ်း ကို တင်းတင်းစေ့ကာ ဘွားထံမှ ဘယ်လိုအဖြေပြန်ပေးမလဲ နားစွင့်နေ လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်ရယ်...သားက သမီးလေးကို ချစ်ခဲ့တာ မှ မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက သမီးလေး ကြွေရုပ် အကြောင်းကို ခဏခဏပြောပြီး လိုက်စုံစမ်းနေခဲ့တာပါ။ အခု သားက သူချစ်တဲ့မိန်းကလေးကို တွေ့ပြီဆိုတော့ ကျွန်မတို့က သားရဲ့ ဆန္ဒမှန်သမျှ ကို ဖြည့်ဆည်းပေးချင်တာပါ”

ဒေါ်ဖြူ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်ပြီး-

“ဒေါ်ဒေါ် ယုံပါတယ်ကွယ်။ သံယောဇဉ်ဆိုတာ မမြင်ရတဲ့ ကြီး ဘစ်ချောင်းပဲလေ”

“ဒါဆို ဒေါ်ဒေါ်သဘောက”

“ဒေါ်ဒေါ်က အသက်ကြီးပြီလေ...သေမင်းခေါ်မယ့်ရက်ကို သမင်းစားစောင့်နေခဲ့တာ။ ခုဆိုရင် သွားရဖို့ နီးနေပါပြီ။ မြေးလေး အနာဂတ်အတွက် စိတ်ပူနေရတာ ဗဟိုရ်နဲ့ဆိုရင် စိတ်ချရပြီပေါ့။ ဒေါ်ဒေါ် သက်က ငြင်းစရာ မရှိပါဘူးကွယ်”

“ဘွား”

ကြွေရုပ် ခေါ်လိုက်တော့ ဘွားက ကြွေရုပ်လက်ကို လာကိုင်ပြီး အုပ်ထားလေ၏။ မျက်ဝန်းတွေက တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေသည့်ဟန်။ ကြွေရုပ်မှာ ချစ်သူရှိတယ်ဆိုတဲ့စကားကို ကြွေရုပ် ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ သမီးလေးမှာ လက်မခံနိုင်စရာ အပြစ်မရှိပေမယ့် ကိုဦးအပေါ် သစ္စာ မဟက်ချင်ပေ။ သစ္စာကိုသာ ကိုးကွယ်ချင်တဲ့ ကြွေရုပ် ဘယ်လိုလုပ်ရ မလဲ။

ကိုလေးက အရင်ပေါက်တဲ့ ရွှေကြာပင်မှန်ပေမယ့် အသိနောက်ကျ လို့ မေတ္တာကြာရိုး ညှိုးသွားခဲ့တာအတွက် ခွင့်လွှတ်ပါလို့ ပြောရမှာလား။

“ဘွား...စိတ်ချလက်ချနဲ့ ခေါင်းချချင်တယ် မြေးရယ်...မြေး အတွက် အသင့်တော်ဆုံး ဘဝလက်တွဲဖော်က ဗဟိုရ်လို့ ဘွား သတ်မှတ် တယ်...မြေး လက်ခံလိုက်ပါ”

“ဟင့်အင်း”

“မြေး”

“သမီး...သမီးမှာ”

“ဘွားကို ချစ်တယ်၊ စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ်ဆိုရင် ဘွား စကားကို နားထောင်ပါ မြေးရယ်...မြေး ဗဟိုရ်ကို လက်ထပ်လိုက်ပါ”

ကြွေရုပ် မျက်ရည်မကျအောင် မနည်းထိန်းနေရ၏။ ဘွားစကားထ ချုပ်ပြီးတုတ်ပြီးမို့ ကြွေရုပ် ဘယ်လိုရုန်းထွက်ရမလဲ။

“ဒေါ်ဒေါ်”

“ဟင်”

“ဒေါ်ဒေါ်ဘက်က လက်ခံသဘောတူပြီဆိုရင် ကလေးတွေရဲ့ နေ့စပ်ပွဲအတွက် ကျွန်တော်တို့ စီစဉ်လိုက်တော့မယ်နော်”

“မြေး...ဗဟိုရ်ရဲ့ စိတ်တိုင်းကျသာ စီစဉ်ပါကွယ်”

ဗဟိုရ် မျက်နှာလေး ပြုံးနေသည်။ ဦးစားပေးစနစ်နဲ့ ဗဟိုရ်စိတ် တိုင်းကျလို့ ပြောတဲ့ ဘွားကို ကျေးဇူးတင်မိသွား၏။ ကြွေရုပ် မျက်နှာ ညှိုးညှိုးလေးကိုမြင်ရတော့ စိတ်တော့မကောင်းပေ။ ကိုယ်ကမှ မချစ်ရ မနေနိုင်တာ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ကြွေရုပ်။ ကိုယ့်ကို အတ္တကြီးတယ်လို့ ဆိုချင်လည်း ဆိုပါ။ မစွန့်လွှတ်နိုင်လို့ရအောင်ယူခွင့် ကိုယ့်မှာရှိတယ်လေး ပြီးတော့...

မင်းရင်ထဲမှာ ကိုယ့်အတွက် အမုန်းတွေမရှိတာ ကိုယ် သိပါတယ်။ အမုန်းမရှိရင် တစ်နေ့ အချစ်တွေ ဖြစ်တည်လာမှာပါ။

“ဖေဖေ”

“ဟေ”

“စေ့စပ်ပြီးရင် လက်ထပ်ဖို့ရက်ကို အဝေးကြီးမခွာနဲ့နော်”

“အေးပါကွ...မင်းကလဲ”

“အဲဒါသာကြည့်တော့ ဒေါ်ဒေါ်ရေ...သားက ကြွေရုပ်ကို မျက်စိ အောက်က ပျောက်သွားမှာစိုးတဲ့အတိုင်း အဖြစ်သည်းနေတာလေ”

“မေမေကလဲ”

အားလုံး ပြုံးကြရယ်ကြဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ရင်ထဲမှာ အောင့်သက် သက်နှင့် ငြိမ်နေရသူက ကြွေရုပ်ပါ။

အခန်း (၂၃)

စည်သူက ချိန်းသဖြင့် ကြွေရုပ် မြို့ထဲမှာ ဝယ်စရာလေးရှိလို့ဟု
ညာပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ စည်သူနဲ့တွေ့တော့ သူ့သူငယ်ချင်းအိမ်ကို
အရေးကြီးကိစ္စနှင့် ဝင်စရာရှိသည်ဆိုပြီး ကြွေရုပ်ကိုပါ အရခေါ်သည်။
ခြံကျယ်ကြီးထဲက တိုက်ပုတစ်လုံးထဲကို ဝင်ခဲ့ကြတော့...

စည်သူနောက်သို့ နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်လာသော ချာချာ
ဖုန်းကို ထုတ်ပြီး နံပါတ်တွေကို နှိပ်လိုက်၏။

“ဟယ်လို”

“ဗဟိုရ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ငါ ချာချာပါ”

“သိတယ်...ပြော ဘာကိစ္စလဲ”

“နင်ကလည်း ငါ့အသံကြားတာနဲ့ ဟောက်ဖို့ပဲ သိတယ်။ ဒီမှာ
အရေးကြီးကိစ္စ ပြောစရာရှိလို့”

“ငါ နားထောင်နေတယ်...ပြောပါ”

“ငါ စည်သူနဲ့ကြွေရုပ်ကို တွေ့လိုက်လို့ နင့်ကို ဆက်တာ”

“ဘာ”

“စည်သူကို ကြည့်ရတာ မရိုးသားဘူး။ ကြွေရုပ်ကို ဘတ်ဖို့
ခံစည်နေတာလို့ ငါ ထင်တယ်။ အဲဒါ နင် အမြန်ဆုံးလာခဲ့နော်”

“ငါ ဘယ်ကိုလာရမှာလဲ...မြန်မြန်ပြောဟာ”

ချာချာ လာရမယ့်နေရာကို ပြောပြလိုက်၏။

“နင်ပြောတာ သေချာတယ်နော် ချာချာ”

“ငါ စောင့်နေမယ်။ မဟုတ်ရင် နေရာမှာတင် ရိုက်သတ်ခဲ့”

“ဒါဆို ငါ အခုလာခဲ့မယ်”

ချာချာ ဖုန်းကို ပိတ်ပြီး အခြေအနေကို အကဲခတ်နေလိုက်သည်။

ခံထဲက လူတစ်ယောက်ထွက်လာပြီး အပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။
အိမ်ထဲမှာတော့-

“ကိုဦး”

“ဟင်”

“ဒီအိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးလားဟင်”

“ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ရှိတယ်လေ...အပြင်ခဏ ထွက်သွားတယ်
ကြွေရုပ်ရဲ့”

ကြွေရုပ် ပတ်ဝန်းကျင်၏ တိတ်ဆိတ်မှုကြောင့် စိတ်ထဲမှာ ကြောက်
ဘာမိသည်။ ပြင်ပက ကားသံတွေကလွဲလျှင် အိမ်ထဲမှာက သူနဲ့ ကြွေရုပ်
နှစ်ယောက်တည်းမှာ ဘာသံမှ မကြားရလေတော့ စိုးရိမ်စိတ်တို့နှင့် ရင်ထဲ
က မွန်းကျပ်လာသလို ခံစားရသည်။

“ကိုဦး”

“ပြောလေ”

“ကြွေရုပ် ကြောက်တယ်...ပြန်ကြရအောင်နော်”

“ကိုယ်တစ်ယောက်လုံးရှိနေတာ ဘာကြောက်စရာရှိလို့လဲ ကြွေရုပ်ရဲ့”

“ဟင့်အင်း...ကြွေရုပ် ပြန်ချင်တယ်...ပြန်ကြရအောင်နော်ကိုဦး”

ကြွေရုပ် ထရပ်လိုက်တော့ စည်သူက လက်ကိုဆွဲထားပြီး ပြန်ထိုင်ခိုင်းသည်။ ကြွေရုပ်ကိုယ်လေး ပြန်ထိုင်ကျသွားတော့ စည်သူ ပခုံးကနေ သိုင်းဖက်လိုက်၏။

“ကြွေရုပ်နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်လို့ ကိုယ် ကြွေရုပ်ကို ဒီခေါ်လာခဲ့တာ”

“ဟင်”

“ကြွေရုပ်ကို ကိုယ် ချစ်တယ်။ မခွဲနိုင်ဘူးကွာ... ခုတစ်ခါတည်း ကြွေရုပ်ကိုယ်နဲ့ ခိုးရာလိုက်လာတယ်လို့ပဲ ကိုယ် သတ်မှတ်လိုက်ပြီ”

“အို...ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ...ဖယ်ပါ”

ကြွေရုပ် ကြောက်လန့်တကြား ရုန်းရင်း ခေါင်းကိုသာ သွင်သွင်ခါနေမိသည်။ အရေးကြီးကိစ္စ ပြောစရာရှိလို့ဆို၍သာ ကြွေရုပ် သူချိန်းတာကို လာခဲ့တာပါ။ ပြီးတော့ ကြွေရုပ်ကို မေ့လိုက်တော့ဖို့ ပြောပြီး အဆက်ဖြတ်ကြဖို့...ဘွား စီစဉ်တာကို မငြင်းနိုင်မှတော့ ကြွေရုပ်သူနဲ့ ဘာလို့ ဆက်သွယ်နေရဦးမှာလဲ။

မပြောခင် နောက်ဆုံးအကြိမ် လိုက်လျှောခြင်းအနေနဲ့ သူပြောတာ နားထောင်၊ သူခေါ်ရာ လိုက်လာခဲ့မိတာ ကြွေရုပ် မှားပြီလား။

“ကြွေရုပ် ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်ဆို”

“ကြွေရုပ်က စေ့စပ်ပြီးသွားပြီလေ ကိုဦးရဲ့...ဖယ်ပါ...ကြွေရုပ် ပြန်ပါရစေနော်”

“ကြွေရုပ်”

စည်သူအသံ မာသွားပြီး ကြွေရုပ် ပခုံးကို ဖိချုပ်ထားလိုက်သည်။

“စေ့စပ်တာ လက်ထပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ ကြွေရုပ်ရဲ့။ မင်းကိုယ်က သွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မထပ်ရဘူး။ ကိုယ် မင်းကို ဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး ကြွေရုပ်”

“ကြွေရုပ်...ကြွေရုပ် တောင်းပန်ပါတယ် ကိုဦးရယ်”

“တောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူး။ ခုအချိန်ကစပြီး မင်း ကိုယ့်မိန်းမ ဖြစ်ပြီလို့ သတ်မှတ်လိုက်”

“ဟင့်အင်း...ဖယ်နော်”

ကြွေရုပ် ရုန်းကန်ပြီး ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် မရပေ။ နှံ့ကြည်မှုကို လိမ်ညာခြင်းခံလိုက်ရတော့ ကြွေရုပ် ကမ္ဘာပျက်မတတ် ချောက်ချားသွားသည်။ အဲဒါ ယုံချင်ဦးဟဲ့ဆိုပြီး ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကိုယ်ထု ဦး ငိုဖို့တောင် အခွင့်အရေးမရတော့ပါလား။ စည်သူက ဖိချုပ်ပြီး နမ်းဖို့ ကြိုးစားနေ၏။ ကြွေရုပ် ဘဝပျက်ရတော့မလား။ ရှိသမျှခွန်အားနှင့် ကြွေရုပ် တွန်းထိုးရုန်းကန်နေမိသည်။

စည်သူ ကြွေရုပ်ကို နမ်းဖို့ ကြိုးစားနေပေမယ့် မရပေ။ ဒီအချိန်မှာ အချစ်နှင့်ပေါင်းပြီး ရယူဖို့ စိတ်တွေက ကြီးစိုးနေပြီး ကြွေရုပ်က ရုန်းကန် မတော့ ခရီးမပေါက်ဖြစ်နေ၏။

“လူယုတ်မာ...ကဲ”

“အား”

ကြွေရုပ် သူ့လက်မောင်းကို ကိုက်ဆွဲလိုက်ပေမယ့် နည်းနည်း ကိုက်တွေ ပြေလျော့သွားတာကလွဲလျှင် သူ့လက်က မလွတ်သေးပေ။

“မင်း”

“ရှင်...လွတ်နော်”

“မင်း တော်တော်ရက်စက်ပါလား ကြွေရုပ်။ အရိုးကွဲမှ အသည်းစွဲ ဖယ်ဆိုတဲ့စကားကို မင်း ကြားဖူးမှာပေါ့။ မင်းကို ငါ ရအောင်ယူမယ်”

“အို”

ကြွေရုပ် လွတ်မြောက်ရေးတစ်ခုကိုသာ တွေးပြီး သူ့ရင်ဘတ်ကို အားကုန်ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သည်။ စည်သူ လက်တွေ့ လွတ်ထွက်သွားပြီးမှ ပြန်ဖတ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်စဉ်-

“ခွေးသား...လူယုတ်မာ”

“ခွပ်”

“အ”

“ကဲကွာ”

“ခွပ်”

“ကိုလေး”

စည်သူ ဗဟိုရ် လက်သီးနှစ်ချက်ကြောင့် နံရံမှာ ကျောက်ကပ်သွားသည်။ နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ သွေးများစီးကျလာ၏။ ဒေါသတွေ ငယ်ငယ် ရောက်နေတဲ့ ဗဟိုရ်...စည်သူ့ကို ခြေထောက်နှင့် ထပ်ကန်လိုက်လေလျှင်-

“ဘုန်း”

“အား”

“ကိုလေး...တော်ပါတော့”

“ဟာကွာ...တောက်”

ဒေါသကြီးနေတဲ့ ဗဟိုရ်ကို ကြွေရုပ် ပြေးဆွဲပြီး ခါးကို ဖက်ထားလိုက်သည်။ လွန်ကုန်ကြရင် မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ။ ကြွေရုပ် ချစ်ခဲ့ပါတယ်ဆိုသော စည်သူ့ကို မုန်းသွားပြီဆိုတာထက် ရွံသွားပါပြီ။

“ကြွေရုပ်တို့...ပြန်ကြရအောင်နော် ကိုလေး”

“ကြွေရုပ်”

စည်သူက နာကျင်မှုဝေဒနာတွေကြားမှ ကြွေရုပ်ကို ခေါ်သည်။

“မင်း...သူနဲ့လိုက်သွားတော့မလား...ကြွေရုပ်...ဟင်။ ခင်

ကိုယ့်ကို တကယ်ထားခဲ့တော့မလို့လား”

ကြွေရုပ် အစိမ်းရောင်မျက်ဝန်းများနှင့် စည်သူ့ကို ကြည့်လိုက်တာ-

“ဟုတ်တယ်...ရှင်ကို ကျွန်မ အရမ်းရွံသွားပြီ”

“ဒီမှာ ဟေ့ကောင်”

စည်သူ ဒယ်ဒယ်နှင့် ထရပ်လိုက်သည်။ ဗဟိုရ် ဒေါသသံနှင့် ခေါ်တာကိုပဲ အားငယ်ညှိုးဖျော့သော မျက်ဝန်းများနှင့် ပြန်ကြည့်မိ၏။ ဗဟိုရ်ကို သူ ဘယ်နေရာမှ မယှဉ်နိုင်တော့ပါလား။ တကယ် ရွံသွားပြီ ဆိုတဲ့အသိက အသားနာတာကိုပင် ဖုံးလွှမ်းသွားလေပြီ။ ဘယ်အရာပဲရွံရွံ ခံနိုင်ရည်ရှိပေမယ့် အချစ်ရွံသွားခြင်းက သူ့ဘဝအတွက် ကမ္ဘာမီးလောင်ခြင်းပါပဲ။

တကယ်ချစ်လို့ ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားမိတာ ရွံမုန်းစရာ ဖြစ်သွားပြီလား ကြွေရုပ်ရယ်။ မင်း ကိုယ့်အပေါ် အရမ်းရက်စက်တယ် ကြွေရုပ်။

“မင်း နောက်ကို ကြွေရုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖြစ်နိုင်ရင် ကြွေထည် ဘွဲ့တောင် မကိုင်ပါနဲ့”

ဗဟိုရ် ကြွေရုပ်လက်ကို ဆွဲပြီး ထွက်သွားလေလျှင်-

“ကြွေရုပ်...ကြွေရုပ်”

အခန်း (၂၄)

“ကိုလေး”

ကြွေရုပ် ခေါ်ပေမယ့် ဗဟိုရိက မထူးပေ။ ဒေါသမပြယ်သေးဘဲ မျက်နှာက စူပပ်ရုံပွနေ၏။

“ကိုလေး”

“ဘာလဲ”

ဒုတိယအကြိမ်ခေါ်မှ မညင်သာသောထူးသံ ထွက်လာသည်။

“ဘယ်ကို မောင်းနေတာလဲ”

“အိမ်ကို”

“ဘယ်အိမ်ကို မောင်းနေတာလဲ။ ကြွေရုပ်ကို ပြန်ပို့ပေးလေ”

“ဘာလဲ...သူခိုးကို ဓားရိုးကမ်းပေးခဲ့ပြီး ငါ့ကျမှ ကြောက်နေ

လား”

“မဟုတ်ပါဘူး...ကိုလေး မောင်းနေတဲ့လမ်းက ကြွေရုပ်

အိမ်ဘက်ကို မဟုတ်လို့မေးတာကို”

“ငါ့အိမ်ကို မောင်းနေတာ...ရှင်းပြီလား”

“ဟင်”

ကြွေရုပ် ဟင်ကနဲဖြစ်ပြီး ဆက်လည်းမမေးရဲပေ။ ကိုယ်က အပြစ် ရှိသူလိုဖြစ်နေတော့ ခုအချိန်မှာ ငြိမ်နေရုံပဲရှိတော့တာပေါ့။ ဒီကိစ္စ ဘွား သိရင်တော့ ကြွေရုပ်ကို စိတ်ဆိုးမှာ ကျိန်းသေပါပဲ။ ကြွေရုပ်ကိုက မှားတာ ပါ။ စည်သူဦးကို လူရိုးလူကောင်းလေးထင်ပြီး ယုံကြည်ခဲ့မိတာကိုက ခုလိုတွေဖြစ်လာဖို့ ကြမ္မာဖန်တာ။ ကြွေရုပ်ကို သူ အသနားခံပြီး အနနည်း နဲ့ သိမ်းသွင်းရင် ကြွေရုပ် စိတ်ယိုင်ပြီး သူ့ဆန္ဒကို လိုက်လျောချင် လိုက်လျောမိမှာဖြစ်ပေမယ့်...

အခု...

အေမ္မသိမ်းပိုက်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့ သူ့ရဲ့လုပ်ရပ်ကြောင့် ကြွေရုပ် သူ့ကို တကယ်ရွံ့မှန်းသွားမိပါပြီ။

“ဆင်း”

ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဆင်းခိုင်းတော့ ကြွေရုပ် ဆင်းလိုက်သည်။ ထည်ဝါခန့်ညားလှတဲ့ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးထဲကို ဝေဖန်မှု မျက်လုံးစွေရုံပဲ ရှိသေး။

“လာ”

လက်ကို ဆွဲခေါ်သွားတာ အကြမ်းပရမ်းပါပဲ။ အိမ်ထဲရောက်လို့ ထိုင်ခိုင်းမလားမှတ်ပါတယ်။ လက်ကိုဆွဲပြီး ခေါ်သွားတာ အပေါ်ထပ် အထိပါပဲ။ ဘာလုပ်တာလဲ...ဘယ်ကိုလဲလို့မေးတော့ မေးလို့မရ။ သူ ဆီက ထပ်မမေးနေဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းပဲ ထွက်လာသည်။ အပေါ်ထပ်ကို ရောက်တော့လည်း အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး တောက်လျှောက်ဝင်သွားတာ ကုတင်နားကိုရောက်မှ ကြွေရုပ်ကို မွေ့ယာပေါ် တွန်းချလိုက်တာ ထွေးကနဲပါပဲ။

ဘုရားရေ...

ကျားကြောက်လို့ ရှင်ကြီးကိုး၊ ရှင်ကြီးက ကျားထက်များ ဆိုးလေး
မလား။ ကြွေရုပ် ကြောက်ကြောက်နှင့် အတင်းပြန်ထလိုက်ပြီး-

“ကို...ကိုလေး...ကြွေရုပ်ကို ဘာ...ဘာလုပ်မလို့လဲဟင်”

“နမ်းမလို့”

“ဘာ”

ကြွေရုပ် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားပြီးမှ-

“ကိုလေး...ကိုလေး...မဟုတ်တာမလုပ်နဲ့နော်”

“ဘာ”

ဗဟိုရ် ဘာသံက ကြွေရုပ်ရဲ့ ဘာသံထက်ကျယ်သည်။ ခါးထောက်
ပြီး ကြွေရုပ်ကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေတော့ ကြွေရုပ် ပြေးပေါက်သာ
မိတော့၏။

“ဘာလဲ...ငါ့ကိုကျတော့ ကြောက်နေသလား။ ငါက
မကြာခင် လက်ထပ်ရတော့မယ့် ယောက်ျားနော်။ ဟို...ဘာမှမဆိုဘဲ
ကောင် နမ်းတာကျတော့”

“တော်ပါတော့...ကြွေရုပ် မကြားပါရစေနဲ့”

“ဘာ...ခုမှမကြားချင်တာလဲ။ ငါ့မှာ အခွင့်အရေးတွေ ရှိတယ်
ဆိုတာ မင်း နားလည်ထားရမှာ”

“အို...မသိဘူး...မပြောနဲ့”

“ကြွေရုပ်”

“ကြွေရုပ် ပြန်ပါရစေ”

ပြောပြောဆိုဆို ကြွေရုပ် ကုတင်ပေါ်ကနေ လျှောချပြီး ဆင်း
လေတော့ ဗဟိုရ်က လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားပြီး ဖက်ထားသည်။ သူ့မှာ
အခွင့်အရေးရှိသည်လေ။ ကြွေရုပ် ရုန်းပေမယ့် မရပေ။ ဗဟိုရ် ရင်ခွင်
မှာ နှစ်မြှုပ်နေလျက် ခေါင်းလည်းခါမရ၊ လက်လည်းကာလို့ မရ
တွန်းထုတ်နိုင်ဖို့ဆိုတာ ဝေလာဝေးပါပဲ။

ဗဟိုရ် အစကတော့ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့်ပေမယ့် တကယ်တမ်းကျ
တော့ ကြွေရုပ်မျက်နှာလေးအနံ့ကို နမ်းနေမိတာ ချစ်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်း
တွေနှင့်ပါ။ နောက်ဆုံး နှုတ်ခမ်းလေးပေါ်မှာ အဆုံးသတ်လိုက်ပြီး မျက်နှာ
ချင်း ခွာလိုက်တော့ ကြွေရုပ်ရဲ့မျက်ရည်တွေက သူ့အင်္ကျီကို စိုစွတ်သွား
လေသည်။ သနားသွားပေမယ့် စချင်စိတ်က ချစ်ခြင်း၏ တစ်စိတ်
တစ်ဒေသမို့...

“ကဲ...မင်း ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ”

ကြွေရုပ် မျက်ရည်တွေကို ဖြစ်သလိုသုတ်လိုက်ပြီး-

“ရှင်လည်း အတူတူပဲ... စည်သူလိုလူစားမျိုး”

“အမယ်”

“ကယ်တင်ရှင်လုပ်ပြီး သူပဲ...အဟင့်...ဟီး”

“ဟာ...ဟေ့”

ဗဟိုရ် လျင်မြန်စွာ ကြွေရုပ်ပါးစပ်ကို လိုက်ပိတ်သည်။ ကြွေရုပ်က
အတင်းဖယ်ချလေ၏။

“အသံမြကြီးနဲ့ကွာ...အပြင်ကလူတွေ ကြားသွားဦးမယ်”

“ကြား...ကြား”

“အဲဒါဆို...ခဏစောင့်”

ဗဟိုရ် တံခါးကို သွားပိတ်လိုက်လေလျှင်-

“အဲဒါ...ဘာလုပ်တာလဲ”

“အသံလုံသွားပြီ...မင်း ကြိုက်သလောက် အော်လို့ရတယ်”

“ဘာ”

“ငါက ဒီထက်ပိုဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူး”

“ရှိလို့ရော ရမလား”

“ရတယ်လေ...မင်း အခုရောက်နေတာ ငါ့အိပ်ခန်း...မင်းက
ငါ့လက်ခုပ်ထဲက ရေဖြစ်နေပြီ။ ကျားသနားမှ နှားချမ်းသာမှာ... သူ့ဘာ

ပေါက်”

ကြွရုပ်က လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲကြီး ငိုနေတာကိုပဲ ဗဟိုရ်က မြေပေါ် သွားထိုင်ပြီး လက်ပိုက်ကာ စိမ်ပြေနေပြေ ကြည့်နေ၏။ ဒီကောင်လေး ရယ်တော့လည်းယဉ်၊ ငိုတော့လည်း ချစ်ဖို့ ကင်းနေပါလား။

ဘယ်ဘဝက ကုသိုလ်ထူးကြောင့် ဒီလောက်လှနေရတာလဲ ကြွရုပ်ရယ်။ ကံသီပေလို့ လက်မတင်လေးတင် သူပြန်ရခဲ့တာ။ မဟုတ်ရင် သူသာ နည်းနည်းလေးနောက်ကျကြည့်...ဟိုကောင့်လက်ထဲ ပါသွားမှာ။ အဲဒါဆို ဗဟိုရ် ရူးရချေရဲ့။ ကြွရုပ်ကို ပြန်ရလာခဲ့တာအတွက် ချာချာကို ကျေးဇူးတင်ရမည်။ မာနမင်းသမီးက ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး သူ့ကို ကူညီလိုက်လဲ မသိတော့ပါဘူး။

“ဘာကြည့်တာလဲ”

“ချစ်လို့”

“လူကို အနိုင်ကျင့်ပြီး နွားနဲ့လည်း နှိုင်းသေးတယ်။ အဲဒါ အချစ်လား”

“ငါ့အချစ်က စည်သူထက် ကြမ်းတယ်”

“ဟင်”

ကြွရုပ် သူ့ကိုပဲ ပိုကြောက်ရမလိုပါလား။ နောက်ပြန်လှည့်တံခါးဆီကို ပြေးသွားလေတော့ ဗဟိုရ်က လိုက်လာပြီး-

“ဒါက ဘယ်ကိုလဲ”

“အိမ်ပြန်မှာပေါ့”

“မစဉ်းစားနဲ့...မပြန်ရဘူး”

“အိမ်မှာ ဘွားတစ်ယောက်တည်းရယ်ရှင်”

“စည်သူနဲ့ လိုက်သွားတုန်းက မင်းဘွားကို ခေါင်းထဲထည့်ခဲ့”

လား”

“နေမလား...စည်သူနဲ့ သွားတွေ့တာ လမ်းခွဲစကားပြော”

သွားတာ”

“ယုံတမ်းစကားပြောမနေနဲ့...ငါသာ လိုက်မလာရင် မင်းလောက်ဆို စည်သူမယား ဖြစ်နေလောက်ပြီ...နားလည်လား”

ကြွရုပ် မျက်နှာလေး မဲ့သွားလေ၏။ အခုလည်း ကြွရုပ် ပြေးပါကပ်ပိတ်နေပြီလေ။ သူကရော ကြွရုပ်ကို ဘာလုပ်ဦးမှာလဲ။ လက်ထပ် ကျိန်းသေနေတဲ့ လူနှစ်ယောက် အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ...

ကြွရုပ် ဆက်မတွေးရဲတော့ပေ။ ကြွရုပ် အစက မဆင်ခြင်၊ သုံးသပ်မိတာအတွက် နောင်တရမိသည်။ ဒီအိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိကြဘာဘူးလား။ ခုလောက်ဆို ဘွား စိတ်ပူနေရော့မည်။ စိတ်တွေက ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်ကုန်၏။

“ကိုလေး”

“ပြော”

“ကြွရုပ် အိမ်ပြန်ပါရစေနော်။ ဘွား စိတ်ပူနေမှာစိုးလို့ပါ”

“အဟွန်း”

ဗဟိုရ် ပြုံးလိုက်ပြီး တံခါးမှာ ကျောကပ်၍ လက်ပိုက်ကာ ရပ်လိုက်တာ စမတ်ကျကျပါပဲ။

“ပြန်စရာမလိုဘူးလို့ ပြောပြီးပြီလေ။ ပြီးရင် ဘွားကို စိတ်မပူဖို့ လျှောက်ပြီး ပြောခိုင်းလိုက်မယ်။ ငါ မင်းကို စိတ်မချဘူး”

“ဘွားက”

“မနက်ဖြန် ဘွား ဒီအိမ်ကို ရောက်လာစေရမယ်။ မင်း အဲဒီအိမ်ကို ခြံဦးပြန်လှည့်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့”

ဗဟိုရ် စိတ်ချနိုင်ပါ့မလား။ စည်သူနဲ့ကြွရုပ်တို့က အိမ်ချင်းက ဘက်လမ်း၊ ဒီဘက်လမ်းကို ကျောချင်းကပ်နေတာလေ။ စည်သူနောက်ထပ် ကြွရုပ်ကို မဆက်သွယ်ပါဘူးလို့ ဘယ်သူ အာမခံနိုင်သလဲ။ နှိပ်လိုက်ထဲ ရောက်လာပြီးမှ နောက်ထပ် ဆုံးရှုံးဖို့ဖြစ်လာရင် ကိုယ်

အသုံးမကျရာ ရောက်သွားမှာပေါ့။

“ဒါဆို ကြွေရုပ်က ဒီအခန်းထဲမှာပဲ မြွေလို ခွေနေရမှာလား”

“ဘာလဲ...မင်းက ငါ့ကို လစ်ရင် ပေါက်သတ်မယ်ဆိုတဲ့သဘောလား”

“မလုပ်ရဲပါဘူး...ရှင်က ပိုပြီး အဆိပ်ပြင်းတဲ့လူပဲ”

“အမှန်ကို မြင်တတ်ရင် အေးအေးဆေးဆေးနေပေါ့”

“ဘယ်သူက ထခုန်နေလို့လဲ”

ပေစောင်းစောင်းအကြည့်ကို ကျောခိုင်းပြီး ဗဟိုရ် တံခါးဖွင့်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ မင်းကြိုက်သလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေလို့ရတယ်။ အိမ်မပြန်ရင် ပြီးရော”

“ဟွန်း”

“ပြန်ရင် ခြေထောက်ရိုက်ချိုးမယ်...မယ့်မရှိနဲ့”

ကြွေရုပ် မျက်စောင်းထိုးပြီး အခန်းအပြင်သို့ ထွက်လိုက်၏။ ပြန်ရင် တကယ်ပြဿနာရာမည့်ပုံမို့ ကြွေရုပ် ဘာတတ်နိုင်ဦးမှာလဲ။ ဦးစင်မျိုးနှင့် ဒေါ်လဲ့လဲ့တို့ ပြန်ရောက်လာကြတော့လည်း ဗဟိုရ် လုပ်ရပ်မှားတယ်လို့ တစ်ခွန်းမှ မပြောကြချေ။ ကြွေရုပ်ကိုသာ ဝိုင်းချော့ပြီး ဂရုစိုက်ကြလေ၏။ ကြွေရုပ်ကပဲ မှားနေလို့လား။ ဘွားသိရင်ရော ဘာပြောဦးမှာလဲ။ အတွေးပေါင်းစုံနှင့် ထိုညမှာ ကြွေရုပ် အိပ်လို့မပျော်ခဲ့ပေ။

နောက်နေ့မှာတော့...

ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ဦးစင်မျိုးကိုယ်တိုင်ပဲ ဘွားကို သွားခေါ်လာပေးသည်။

“မြေး”

“ဘွား”

ကြွေရုပ် ဘွားကို ပြေးဖက်လေတော့-

“အခုမှ ဘာလာပြီး ချွဲပြတာလဲ...အမိုက်မ”

“ဘွားရယ်”

“ငါ့မြေးလေး တော်လှတော်လှနဲ့ ပါးစပ်ထဲ လက်ညှိုးထည့်ပေးတာင် မကိုက်တတ်ဘူးလား အောက်မေ့ပါတယ်။ ကိုက်မယ့်ကိုက်တော့ ကိုက်ဝါးကနေ ကိုက်ဖြတ်သွားတာ ကောင်းသလား”

“သမီး...သမီး မှားပါတယ် ဘွားရယ်...အဲဒီအတွက် သမီးကို ပြန်သလို အပြစ်ပေးပါ”

“ဟွန်း”

ကြွေရုပ်ကို တွန်းဖယ်ပြီး ဘွားက အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။ ဗဟိုရ်က ရပ်ကျန်ခဲ့ပြီး-

“ဘွားကိုယ်စား မင်းကို ငါ အပြစ်ပေးမယ်...နောက်မှ”

“ဘာ”

အချိုးက ကျောပြေးထုချင်စရာပါပဲ။ စိတ်မဆတ်တတ်တဲ့ ကြွေရုပ် ကျောမှ စိတ်တွေ ကြွတ်ဆတ်နေမိတာ ဘာကြောင့်လဲ။ ဘွား ရှေ့ကို ကိုက်တော့ ကြွေရုပ်က ခေါင်းငုံ့နေမိလေလျှင်-

“နဖူးနဲ့ကြမ်း ထိနေဦးမယ်”

မျက်စောင်းက မဆိုင်းမတွ ရောက်လာလေ၏။

“အားလုံးက ဘွားကို ဒီအိမ်မှာနေပါဆိုပေမယ့် ဘွား မနေပါဘူး”

“ဟင်”

“ဘွား”

ဒေါ်ဖြူက အားလုံးကို လက်ကာပြလိုက်ပြီး-

“ဘွား စကားမဆုံးသေးဘူး”

ဘွားစကားမဆုံးသေးဘူးဆိုပေမယ့် ကြွေရုပ်က မျက်နှာလေးငယ်ဖြင့် ဗဟိုရ်က မျက်နှာပျက်သွားသည်။ သူက ကြွေရုပ်ကို ပျော်ရွှင်

စေချင်တဲ့သူပါ။

“မြေးတို့ လက်ထပ်ပြီးရင် ဘွား စိတ်အေးရပါပြီ။ အဲဒါကြောင့် ဘွား အိမ်လေးကိုရောင်းပြီး လက်ဖွဲ့ပါရစေ။ ပြီးရင်တော့ စစ်ကိုင်းကို သွားပြီး တရားအားထုတ်တော့မယ်ကွယ်”

“ဘွား...သမီးကို တကယ်ပဲ စိတ်ချထားခဲ့တော့မှာလားဟင်”

“စိတ်မချစရာအကြောင်းမှ မရှိတော့ဘဲကွယ်။ ဗဟိုရ်က မြေးလေး ကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ဘွား သိတယ်။ ဘွားလည်း အသက် ကြီးပြီလေ။ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို တည်ထောင်ပြီးပြီဆိုရင် မြေးတို့ လူကြီး ဖြစ်ပြီပေါ့။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ထိန်းကျောင်းကြတော့ပေါ့ကွယ်”

ဦးစင်မျိုးနှင့်ဒေါ်လဲ့လဲ့ကတော့ ပြုံးနေကြ၏။ လက်တောင်မထပ် ရသေးဘူး။ ပြောနေတဲ့စကားတွေက အပိုင်အနိုင်မို့ ကြွေရုပ်မှာ မျက်နှာ ဘယ်ထားရမှန်းပင် မသိတော့ပေ။

“ဘွား ပြောတာ...ကြားရဲ့လား မြေး”

“ဟုတ်...ကြားပါတယ်”

“သမီးက လိမ္မာပြီးသားပါ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်...လဲ့တို့လည်း ရှိနေတာ ပဲဥစ္စာ။ ဆုံးမချင်းဆုံးမ ဟိုတစ္ဆတ်ထိုးသမားကိုပဲ ဆုံးမရမှာ”

“မေမေကလည်း”

ဗဟိုရ် ရှက်ရယ်ရယ်ပြီး ခေါင်းက ဆံပင်တွေကိုသာ အပြစ်မဲ့ နှိပ်စက်ပြီး ဖိသပ်ချနေမိတော့၏။

အခန်း (၂၅)

“တောက်...တော်တော်အသုံးမကျတဲ့ကောင်”

တစ်နေ့တစ်နေ့ အလိုမကျတိုင်း တက်ခေါက် ဒေါသဖြစ်နှင့် ဤလာတော့ ကိုယ်ပဲ ဒေါသသတ်လို့ သေရမည့် ကိန်းဆိုက်ပြီး ဗဟိုရ် ဆိုတဲ့ကောင်ကတော့ အခုထိ ဘေးမသိရန်မခန့် လိုရာဆန္ဒတွေ ပြည့်နေ ဘာကိုပဲ မကျေနပ်နိုင်။ စည်သူဆိုတဲ့ကောင် ဘာအသုံးမကျလို့လဲ။ ကြွေရုပ် ချစ်တယ်ပြောပြီး ရအောင်ကျတော့ မယူနိုင်။

ဗဟိုရ်ကပဲ သကြားမင်းလက်နက်ကို ငှားပြီး ကိုင်ဆောင်ထားလို့ တော်နေသလား။ စည်သူကပဲ ကောင်းသောကံတွေ ငုပ်ပြီး ဇာတာပုပ်လို့ ညွှန်နေသလား။ တွေးလေလေ ဒေါသက ဖြစ်လေလေမို့ ဒီတစ်ကွေ့မှာ တက်နဲ့ လှော်လို့မရတော့ ဟိုကွေ့မှာ ဟိုတက်နဲ့လှော်နိုင်ဖို့ ဖုန်းနံပါတ် တွဲကို နှိပ်လိုက်သည်။

“.....”

“ဂျင်လေး...ငါပါ”

“.....”

“ငါ နင်နဲ့ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ တိုင်ပင်စရာရှိလို့ အဲဒါ...ငါ့အိမ်ကို လာခဲ့နိုင်မလား”

“.....”

“ရောက်ရင် သိရမှာပေါ့...နင် လာမှာလား...မလာဘူးလား။ ဒါပဲပြော”

“.....”

“ကောင်းပြီ...ဒါဆို ငါ စောင့်နေမယ်”

ဒေါ်ချစ်သည်ညာ ဖုန်းကိုပိတ်ပြီး မျက်လုံးမှိတ်ကာ သက်ပြင်းချ လိုက်၏။ နင့်ပါဝါစွမ်းအားတွေ ဘယ်လောက်တောင် ကောင်းနေသလဲ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ ဗဟိုရိရယ်။ မင်း အမြဲတမ်း ကံကောင်းမနေနိုင်ပါ ဘူး။ ချစ်သည်ညာဆိုတဲ့ မိန်းမကလည်း အမြဲကံဆိုးနေမှာမှ မဟုတ်တာ။ ကံကောင်းတဲ့အချိန်က မင်းအဖေကို ရအောင်ယူနိုင်ခဲ့တဲ့ ချစ်သည်ညာပါ။

“မာမီ”

“ဟင်...ဪ...သမီး”

“မာမီ...ဘာတွေ...လျှောက်လုပ်နေတာလဲ”

“ငါ ဘာပဲလုပ်လုပ် ညည်း သိစရာမလိုပါဘူး။ ညည်းကို အားမကိုးရလို့ အားကိုးလို့ရမယ့်သူကိုပဲ ငါ အားကိုးတော့မယ်”

“ဒီအိမ်မှာ သွေးအရင်းအချာဆိုလို့ မာမီနဲ့သမီးပဲ ရှိတာပါ။ သမီး ဘဝရပ်တည်မှုက မာမီအပေါ်မှာ မူတည်တယ်လေ။ မာမီ မကောင်းတာ တွေ လျှောက်မလုပ်ပါနဲ့တော့”

“ဘာ”

ဆိုဖာကို မှီထားရာမှ ခါးက မတ်သွားသည်။ ဖအေထက် သား တစ်လကြီးပုံစံမျိုး သူ့ကို လာချိုးနေတာလား။

“နင် ငါ့ကို ဆရာ မလုပ်နဲ့ ချာချာ...ငါက နင့်အမေဟဲ့”

“အမေမို့လို့ ပြောနေတာပေါ့။ မာမီက သမီးဘဝရဲ့ မဏ္ဍိုင်တစ်ခု

လေ။ မိဘမကောင်းတော့ သားသမီးမျက်နှာငယ်ရတာပဲ မဟုတ်လား လို့”

“ဘာအော့”

ခါးမတ်ရာမှ ဝုန်းကနဲ ခုန်ထခြင်းသို့ ရောက်သွားသည်။ ဒါ သားသမီးက မိဘကို ပြောရမယ့်စကားလား။ မိုးအောက်ကနေ လှန်ရွာ ကတော့ ချစ်သည်ညာဆိုတာ...

“မိဘကို စော်ကားတဲ့ဟာမ...ကဲ”

“ဖြန်း”

“အား...”

ချာချာပါးပြင်လေး လည်ထွက်သွားသည်။ ဒါပေမဲ့ ချာချာကလည်း နိုင်နင့်မတူသော မာနတို့နှင့် အကြောမာသူတစ်ယောက်မို့...

“အဲဒါပဲ မာမီ...မိဘတစ်ယောက်က သားသမီးဆယ်ယောက်ကို ကျွေးနိုင်ပြီး သားသမီးဆယ်ယောက်က မိဘတစ်ယောက်ကို မကျွေးနိုင်တဲ့ ကြောင်းပြချက် ဒီနေရာမှာ ထောက်ပြလို့ ရသွားပြီပေါ့။ ဒါ... သားသမီးမိုက်တွေကို အားပေးတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဖြည့်တွက်ပေးလို့ တာကို ပြောပြချင်တာပါ”

ချာချာ တံတွေးတစ်ချက် မျိုချလိုက်ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“သားသမီး အနေအထိုင်မတတ်ရင် ဆယ်ယောက်စလုံးကို မိဘ ရိုက်နှက်ဆုံးမလို့ ရတယ်။ မိဘအနေအထိုင်မတတ်တော့ သားသမီး ကို ပြုပြင်တည့်မတ်ပေးခွင့် မရှိဘူးလေ။ လုပ်ကျွေးနိုင်ပေမယ့် စောင့် ကြည့်ရေးခက်တာ အဲဒါပဲ”

“ဪ...နင်က ငါ့ကို မိဘမိုက်လို့ ပြောချင်တာပေါ့လေ... မိုက်လား...ချစ်သည်ညာ”

“မာမီ...လျှောက်တဲ့လမ်းက မှားနေလို့ သမီး ပြောပြတာပါ”

“ကြည့်စမ်း”

နောက်ထပ် မြောက်တက်သွားတဲ့လက်က ချာချာပါးပြင်လေးဆိုသို့
“ဖြန်း”

ဒီတစ်ခါတော့ ကိုယ့်ပါးပြင်ပေါ်သို့ လက်ဝါးကျလာတော့မည်
ဆိုတာ ကြိုတင်သိနေတာမို့ ချာချာ အံကြိတ်၍ တောင့်ခံလိုက်သည်။

“မာမီသာ ပြုပြင်မယ်ဆိုရင် သမီးရဲ့ ပါးနှစ်ဖက်စလုံး အစိတ်စိတ်
အမြွှာမြွှာ ဖြစ်သွားပါစေ သမီး ကျေနပ်နေမှာပါ မာမီ”

“တိတ်စမ်း”

မကောင်းတဲ့သူ၊ မကောင်းတဲ့လမ်းကို သွားရမယ်။ သူများ
မကောင်းကြံ ကိုယ်အရင် ဘေးဒဏ်သင့်ခံရတယ်ဆိုတဲ့စကားကို မကြား
ဖူးလေရောသလား မာမီရယ်...။

“တောက်”

အခန်း (၂၆)

“နင့်ကို ငါ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ချာချာ။ ဒီစကားကို ငါ တကယ်
ရင်ထဲက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောတာပါ”

“ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး ဗဟိုရီရယ်...နင် မာမီအပေါ်မှာ
ရစရာရှိတဲ့ အကြွေးကို ငါ ဝင်ဆပ်တယ်လို့ပဲ သဘောထားပါ”

ဗဟိုရီ အချိုရည်ကို မသောက်ဖြစ်သေးဘဲ ပိုက်တံကို ခေါက်ချိုး
ချိုး၍ ကိုင်ထားမိဆဲပါ။ ၎င်းပျော့ပင်စိုက် မိလိုက်ဖဆိုင်ဆိုတာနှင့် မဆိုင်။
ဗီဇက အဓိကလို့ ပြောရမလား။ အန်တီညွှာ ယုတ်မာကောက်ကျစ်ပေမယ့်
ချာချာက စိတ်ထားလေးကောင်းနေသည်။ သားအမိဆိုပေမယ့် ရုပ်ချင်း
လည်း မတူ၊ စိတ်ချင်းကလည်း ကွာနေ၏။

“ငါ မှားခဲ့တာတွေ ရှိပါတယ်”

“ဟင်...နင်က ဘာတွေမှားခဲ့လို့လဲ”

“နင့်အမေကြောင့် နင့်ကိုပါ မုန်းခဲ့တာလေ”

ချာချာက ပြုံးလိုက်ပြီး-

“မုန်းခဲ့တာ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ နာကြည်းမှာကိုပဲ ငါက ကြောက်တာ

“အခု နာလည်းမနာကြည်းဘူး။ မုန်းလည်း မမုန်းတော့ဘူးလေ။
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ချာချာစကားကြောင့် ဗဟိုရ် ရယ်လိုက်လေလျှင်-
“နင်က ဘာရယ်တာလဲ”

“ဪ...နင်က ငါ့ကို ကျေးဇူးတင်၊ ငါက နင့်ကို ကျေးဇူးတင်
ဖြစ်နေလို့ပါ”

ပြောပြီး ဗဟိုရ်က အချို့ရည် ငုံ့သောက်လေသည်။ ချာချာ ဗဟိုရ်
မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

ဒါ...

ငါ့အတွက် နောက်ဆုံးအခွင့်အရေးပါ ဗဟိုရ်ရယ်...။ တခြား
မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်တော့မယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်
မျက်နှာကို ခုလို တစ်မိမိမိမိကြည့်ပြီး ကြည့်နူးခွင့်ရတာ ဒါ နောက်ဆုံး
အကြိမ်ပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ဟိုး...ငယ်ငယ်လေးကတည်းက နင့်ကို ငါ ချစ်
တာပါ ဗဟိုရ်ရယ်။ မာမိက ဒယ်ဒိုကို ချစ်ခဲ့သလိုမျိုး နင့်ကိုလည်း
ချစ်ခဲ့မိပါတယ်။

ဒါပေမဲ့...

ငါ့အချစ်က အတ္တကင်းတယ် ဗဟိုရ်။ အချစ်ဆိုတာကို အစဉ်အလာ
အမျိုးမျိုး ဖွင့်ဆိုကြတဲ့အထဲမှာ ငါ့အချစ်က ကိုယ့်ချစ်သူ ပျော်ရွှင်ဖို့ဆို
အားလုံးကို ပေးဆပ်စွန့်လွှတ်နိုင်ပါတယ်ဟာ။ ငါ...ငါ့ရင်ထဲက အချစ်
တွေကို မာနနဲ့ ထိန်းချုပ်ထားခဲ့တာပါ။ နင် သိပ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ ပေါင်းစပ်
အောင် ငါ တတ်နိုင်သလောက် ကူညီပေးဆပ်နေဦးမှာပါ ဗဟိုရ်ရယ်။

“ဪ...ချာချာ”

“ဟင်”

“ငါက နင့်အမေကို ခါးခါးသီးသီး မုန်းနေတဲ့လူနော်။ အဲဒါ
နင် ဘာလို့ ကူညီနေတာလဲ...သိခွင့်ရှိမလား”

ချာချာ မျက်နှာမပျက်အောင် အပြုံးနှင့်သာ ဖုံးဖိလိုက်ရ၏။

“သိခွင့်ရှိပါတယ် ဗဟိုရ်...ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့...ဘာဖြစ်လဲ”

“ငါပြောလိုက်ရင် နင် ငါ့ကို အထင်သေးတာနဲ့ စိတ်မကောင်းတာ
တစ်ခုခု ဖြစ်သွားလိမ့်မယ် ဗဟိုရ်...နှစ်ခုစလုံးလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်
သွားနိုင်တယ်”

ဗဟိုရ် တွေကနဲ့ဖြစ်သွားပြီး ချာချာကို ငေးကနဲ ကြည့်မိသွားသည်။
ဒီလောက်ဆို ဗဟိုရ် သဘောပေါက်ပါသည်။ မြေမြေချင်းမို့ ခြေမြင်သည်
ဆိုပါတော့။ သူလည်း ကြွေရုပ်ကို ချစ်ခဲ့ရသူလေ။ ချစ်တာချင်းတူပြီး
ခံယူချက် မတူကြတဲ့အထဲမှာ ချာချာအတွက် သူ နှစ်သိမ့်စကားတော့
ဆိုသင့်သည်ဟု ထင်၏။

ထို့ကြောင့်...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါက ကံကောင်းပြီး နင်က ကံဆိုးသူ ဖြစ်သွားတာ
အတွက် ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူး ချာချာ”

“ငါ ဒီထက်ကံဆိုးသေးတယ်...နင် သိလား”

“ဘာလဲ...ပြောလေ”

“မချစ်မနှစ်သက်သူနဲ့ ပေါင်းသင်းလိုက်ရခြင်းပဲ ဗဟိုရ်”

“ဘာ”

ဗဟိုရ် နားလည်သလိုနှင့် နားမလည်နိုင် ဖြစ်သွား၏။ ချာချာ
စကားက ဘာစကားလဲ။ ပေါင်းသင်းလိုက်ရခြင်းဆိုတာ သိပ်နက်ရှိုင်းလှ
တဲ့စကားစုပဲလေ။ ချာချာ ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ။ မချစ်နိုင်ပေ
မယ့် ဥပေက္ခာတွေ သူ့ရင်ထဲမှာ မရှိလေတော့-

“နင်...နင် ဘာပြောလိုက်တာလဲ ချာချာ...ငါ့ကို ရှင်းအောင်ပြော
စမ်းပါ”

စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်တို့နှင့် ဗဟိုရ် ချာချာအနားကို ရွှေထိုင်လိုက်၏။

ချာချာက လွန်တန် ပြုံးလိုက်ရင်း-

“နင်နဲ့ ကြွေရုပ်ကြားကို ဝင်ရှုပ်လာမယ့် စည်သူ့ကို ငါ့ဘဝရ ရင်းငြိး ချုပ်ထားလိုက်ပြီလေ”

“ဟာ”

“ပထမတော့ ငါ စည်သူနဲ့ ရင်းနှီးအောင် အရင်ကြိုးစားခဲ့တယ်။ စည်သူက တကယ်တော့ စိတ်ရင်းကောင်းတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ။ အားတတ်တဲ့ သူ့ပျော့ကွက်ကို အသုံးချပြီး ငါ သူ့ကို ကလပ်ခေါ်သွားခဲ့တယ်။ အိမ်ပြန်တော့ သူ မူးနေတာလေ။ သူ့ကို ငါ အိမ်ခေါ်သွားလိုက်တယ်။ အဲဒီနေ့က မာဗီလည်း အိမ်မှာမရှိဘူးဆိုတော့ နင် စဉ်းစားကြည့်လိုက်လေဟာ”

“ချာချာရယ်”

“စည်သူက ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ပဲလေ... သူ့တာဝန် ယူမယ်တဲ့”

“နင် ငါ့အတွက်နဲ့ အဲဒီလောက်တောင် မိုက်လုံးကြီးရသလားဟာ”

“ဗဟိုရ်တောင် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ချာချာအတွက် ယူကျုံးမရဖြစ်ကာ မျက်ရည်တွေ ဝေလာမိတော့ ချာချာက မိန်းမသားလေ။ ပြီးဆင်းလာတဲ့ မျက်ရည်တွေက ပါးပြင်ကို အညှာအတာ ကင်းခဲ့၏။ ဗဟိုရ် ချာချာလက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ အားပေးနှစ်သိမ့်တော့ စကားလုံးတောင် ရှာမရတော့ပါလား။

ပေးသူနဲ့ ရလိုက်သူ မမျှတအောင် ပေးဆပ်ချစ်ပြတဲ့ ချာချာ သူနဲ့ မတန်ပါဘူးလို့ပဲ ပြောလိုက်ရမလား။ ကိုယ့်ဘက်မှာက ဥပေမာ နိုင်လွန်းလှသည့် အသည်းနှလုံးနှင့် သူ့ဘဝနဲ့ရင်းငြိး ချစ်ပြတာ ဘယ်လိုမှ မတန်ပေ။

ချာချာ မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျနေသည့်ကြားမှ ဗဟိုရ် မျက်နှာကို မော့ကြည့်ပြီး ပြုံးလေသည်။

“နင် ပျော်ရွှင်နေမယ်ဆိုရင် ငါ ကျေနပ်ပါတယ် ဗဟိုရ်ရယ်”

“ငါ ပျော်ရွှင်ဖို့အတွက် ဘဝနဲ့ရင်းငြိး ပေးဆပ်တဲ့ နင့်အချစ်ကို ငါ တစ်သက်လုံး အမှတ်ရနေမှာပါ ချာချာရယ်... ချစ်သူတစ်ယောက်လို မချစ်နိုင်ပေမယ့် နင့်ကို ငါ့ညီမလေးတစ်ယောက်လို ချစ်ပါတယ်။ အဲဒီအတွက် နင်နဲ့စည်သူ လက်ထပ်တဲ့အခါ အစ်ကိုတစ်ယောက်အနေနဲ့ ငါ ‘ခရေမြိုင်’ ကို လက်ဖွဲ့ပါ့မယ်”

ချာချာ ခေါင်းခါလိုက်ပြီး-

“ငါ့အတွက် အဲဒါတွေ မလိုဘူး ဗဟိုရ်... ညီမလေးတစ်ယောက်လို ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ နင့်စကားတစ်ခွန်းက ငါ့အတွက် အင်အားစုတစ်ရပ်ပါ။ ငါ ရသလောက်နဲ့ ရောင့်ရဲတတ်ပါတယ်ဟာ”

“ချာချာရယ်”

ထွေးဆုပ်ထားတဲ့ လက်တွေက ပို၍ တင်းကျပ်သွားသည်။ ဖြူစင်ရိုးသားစွာနှင့် ချာချာမျက်ရည်တွေကို ယုယစွာ သုတ်ပေးလိုက်မိ၏။ ဟိုတုန်းက ဗိုလ်ဝေးဇော်ရယ်၊ ခန့်သော်ရယ်၊ ကြည်မွေအိမ်နဲ့ ချစ်သည်းညှာဆိုပြီး လေးပွင့်ဆိုင်ဇာတ်လမ်း ရှုပ်ခဲ့ကြတဲ့အထဲမှာ ချစ်သည်းညှာသာ အနိုင်ရပြီး ကျန်တဲ့သူတွေ အတုံးအရန်းနှင့် အားလုံး ကျရှုံးသွားခဲ့ကြသည်။ အခု...

ဗဟိုရ်နဲ့စည်သူ၊ ကြွေရုပ်နဲ့ချာချာ ရှုပ်ကြဲပြန်သည်လေ။ လေးပွင့်ဆိုင်ဇာတ်လမ်းလေးပဲပေါ့။ ရှုပ်ကြဲတာချင်းအတူတူ မူဟန်ကွဲပြားနေတဲ့ ဒီဇာတ်လမ်းမှာ အနိုင်ရနေတဲ့ ဗဟိုရ် ရင်ထဲမှာလည်း စိတ်မကောင်းခြင်းတွေနှင့်ပါ။ အတ္တမပါတဲ့ အနိုင်ရခြင်းမှာ ဗဟိုရ် မင်းသားဖြစ်ခဲ့တာ ချာချာ ဇာတ်ပို့ကောင်းလို့ဆိုရင် မမှားပေ။

“မငိုပါနဲ့တော့ ချာချာရယ်နော်”

ချာချာ ခေါင်းညိတ်ပြီး မျက်ရည်သုတ်လိုက်ကာ-

“ဗဟိုရ်”

“ပြောလေ ချာချာ”

“ငါ...ဟိုးငယ်ငယ်တုန်းကလို နင့်ကို ကိုကိုလို့ ပြန်ခေါ်ချင်တယ် ရမလားဟင်”

“ရတာပေါ့ ညီမလေးရယ်...ကိုကိုတို့က မောင်နှမတွေပဲလေ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ကိုကိုရယ်”

“ကဲ...ဒီနေ့ ညီမလေး ဘယ်သွားချင်လဲ။ ဘာလုပ်ချင်လဲ... ဘာဝယ်ချင်လဲပြော...ကိုကို တစ်နေ့လုံး ညီမလေးအတွက် အချိန်ပေး တယ်ဗျာ”

“တကယ်နော်”

“Yes”

“ဒါဆိုရင်”

ချာချာ ပါးပြင်ကို လက်ညှိုးလေးနှင့်ထောက်၍ စဉ်းစားဟန်ပြုနေ သည်။

“ဟုတ်ပြီ...စိန်ဂေဟာကို အရင်သွားမယ်။ ပြီးမှ ဘယ်သွားရမလဲ ထပ်စဉ်းစားမယ်လေ”

“OK...Let's go”

ဗဟိုရ် လက်ကမ်းပေးလိုက်တော့ ချာချာက ဗဟိုရ်လက်ထဲ ဆုပ်ကိုင်၍ ထရပ်လိုက်သည်။ နွေးထွေးသောလက်ကို ဖြူစင်စွာ ဆုပ်ကိုင် ခွင့်ရလိုက်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကို။ ရင်ခွင်တစ်ခုမှာ ဝင်ခိုပြီး ကိုကိုပခုံးကို မှီခွင့်မရပေမယ့် ကိုကို့ဆီက အကြင်နာ တစ်ဝက် ဟစ်ခြမ်းကို သနားလို့ ပေးလိုက်တာပဲဖြစ်ဖြစ် ချာချာ ရသလောက်နဲ့ တော်ရာ အရပ်ကနေ ရပ်ကြည့်နေဦးမှာပါ။

ကြွေရုပ် ကံကောင်းပါတယ်။

အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့အရာတွေကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလိုက်တဲ့အတွက် အားကျကျနပ်ခြင်းနဲ့ ချာချာ မုဒိတာပွားနေနိုင်ပါတယ်။ ချာချာ ချစ်တဲ့

ကိုကို...ကိုကို ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးဆီကနေ ချာချာထက် မလျော့တဲ့ အချစ်တွေကို ပြန်ရနိုင်ပါစေလို့ ချာချာ ဆုတောင်းပေးပါတယ် ကိုကို ရယ်။

ချစ်သည်းချာဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကတော့...

နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ချစ်တတ်တဲ့အသည်းတွေ ကံခေန်ချာလွန်းလို့ နောက်ဆုံးမှာ မချစ်မနှစ်သက်သူရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ ဘဝကို မြှုပ်နှံလိုက်ပါ တော့မယ်။

“ဟာကွာ”

“ဟင်...ဘာလဲ ကိုကို”

“ရှေ့မှာ မတွေ့ဘူးလား...လမ်းလယ်ခေါင်မှာ ကဲနေတဲ့ စုံတွဲ... တိုက်ပစ်လိုက်ရရင် သေတော့မယ်”

ချာချာ ကြည့်လိုက်တော့ တစ်ယောက်ခါးကို တစ်ယောက်ဖက်ပြီး ကြည့်နူးနေကြတဲ့ စုံတွဲ။

“ကောင်လေးနေရာမှာ ကိုကို အစားထိုးဝင်ကြည့်ပြီး ကိုယ်ချင်းစာ လိုက်စမ်းပါ ကိုကိုရာ”

“ဟုတ်ကဲ့...ကိုကို မှားသွားပါတယ်ဗျာ...နော်”

“ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမယ်လေ...ဒါ အမှန်ပဲပေါ့ ကိုကိုရဲ့။ ကိုကို ကားနဲ့ ဝင်တိုက်လည်း တကယ်ချစ်တဲ့စုံတွဲဆိုရင် သေပျော်ပါတယ်လို့ အော်ပြီးမှ အသက်ထွက်မှာပေါ့...မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ...ဟုတ်ပါ့”

ကားထဲမှာ ရယ်သံလေးများက ခပ်လွင်လွင်။ ဟန်ဆောင်ရယ်ခြင်း က မူလရယ်သံထက် ပိုကျယ်ပြီး ပို၍ သက်တမ်းရှည်နေမှာပါ။

အခန်း (၂၇)

ဗဟိုရ်နဲ့ ကြွရပ်တို့ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲမှာ...

လူကြီးတွေ ပြုံးပျော်နေသလောက် လူငယ်တွေရဲ့ရင်ထဲမှာတော့ ခံစားချက်ကိုယ်စီနှင့်ပါ။ ဗဟိုရ်က ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလိုက်ပြီဆို ရင်ထဲမှ ကြည်နူးပျော်ရွှင်မှုတွေ မျက်နှာမှာ ထင်ဟပ်ပြီး နှုတ်ခမ်းနီနီထွေးထွေးလေးက ပြုံးလို့ရယ်ပါ။ သတို့သားအရံလေးမှာတော့ အင်မတန် မျက်လုံး အပြုံးမျက်နှာနှင့် သတို့သမီးလေးကို ခိုးကြည့်မိတာ ခဏခဏပါ။ ချစ်ရသူကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီး သတို့သားအစစ်နေရာမှာက ကိုယ်မဟုတ်တဲ့ အခြားသူ။ ကိုယ်ကတော့ သတို့သားအရံဘဝနဲ့ လောလောဆယ် ယတြာကျော်ပြီး နောက်များမှာ လက်ထပ်ရမှာ ကိုယ့်ချစ်သူမဟုတ်တဲ့ အခြားတစ်ယောက်လေ။ အမှားတစ်ခုအတွက် ဘဝနဲ့ရင်းပြီး လက်ထပ်ရမှာက ချစ်သည်းချာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးပါ။

“ကြွရပ်”

“အင်...ဟင်”

“မျက်နှာလေးက ပြုံးထားလေ...တော်ကြာ မင်္ဂလာပွဲပြီးမှ သတို့သားဆုတာ ခံနေရဦးမယ်”

“အဟုန်း...အင်းပါ”

ချာချာက တိုးတိုးကပ်ပြောလေသဖြင့် ကြွရပ် အတုတ်နိုင်ဆုံး ပြုံးလိုက်သည်။ စောစောက ဒေါသဖြစ်ချင်တာကို သတိလက်လွှတ်ဖြစ်ပြီး အမူအရာ ပျက်သွားတာထင်ပါရဲ့။ သတို့သားကိုလည်း စိတ်တိုမိသည်။ ဤကြံဖန်ဖန် အရံလုပ်ခိုင်းစရာလူရှားလို့ စည်သူ့ကိုမှ လုပ်ခိုင်းရသလား။ ကြွရပ်အပေါ် ယုတ်မာဖို့ ကြိုးစားခဲ့သူကို သူ ခွင့်လွှတ်နိုင်ပေမယ့် ကြွရပ်က ခွင့်မလွှတ်နိုင်ပါဘူး။

အလကားလူ...ခုကျတော့ မကြာခင်မှာ ချာချာနှင့်လက်ထပ်တော့မည်တဲ့။ ကောင်းတာပေါ့။ ဒီလိုလူမျိုးနဲ့ ဖူးစာမပါတာ ကြွရပ် အရမ်းကံကောင်းတာလေ။

“လက်ကို တင်းတင်းကိုင်ပြီး ချိတ်ထားလေ။ ဘာလဲ...ကိုယ့်အသားက နှုတ်နေတယ်ထင်လို့လား။ စိတ်ချ...သန့်သန့်လေးရယ်...ရဲရဲတတ်။ တကတည်း သူ့လက် လွတ်ထွက်မသွားအောင် ထိန်းသိမ်းနေရတာ ဘာလုပ်ပိုနေတယ်”

“အဲဒါဆို မချိတ်နဲ့ပေါ့”

“မချိတ်လို့ဖြစ်မလား”

“ဒါဆိုမပြောနဲ့”

“မပြောဘူးကွာ”

အရေးထဲ သတို့သားနှင့်သတို့သမီးက တိုးတိုးကွိတ်ကွိတ် ရန်ဖြစ်နေကြသေးသည်။ ကြွရပ် သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးပြီး ရှေ့ကိုပြန်လှည့်တော့ ပြုံးလိုက်ရပြန်၏။ ဗဟိုရ်လည်း ထိုနည်းတူမို့ ချာချာ ရယ်မိလေသည်။

မျက်နှာလေးပြုံးနေပေမယ့် ချာချာရင်ထဲမှာ ငိုနေတာကိုတော့ ဘယ်သူမှ မသိပေ။ အချစ်ဆိုတာ မီးနဲ့ရေလို ရင်ဘတ်တစ်ခုတည်းမှာ စုဝေးပြီး တောက်လောင်လိုက်၊ ငြိမ်းသတ်လိုက်နဲ့ ချာချာရင်ဘတ်ထဲမှာ တော့ ရေကို မီးကနိုင်ပြီး အသည်းတွေ ကျွမ်းနေရပါပြီ ကိုကိုရယ်...။

မင်္ဂလာပွဲက အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးသွားပြီးနောက်-

“ဟေ့ကောင်...ဗဟိုရ်”

“မင်းတို့ ဘာလာရုပ်ကြဦးမလို့လဲ”

“ဪ...ခုတော့ ပြောပြီပေါ့။ တို့အဖွဲ့ထဲမှာ မင်းက အရင်စွဲတဲ့ ကောင်လေ။ တို့ ပျော်ပျော်ကြီး ကဲချင်သေးလို့ မင်းကိုလာပြီး နှိပ်စက်တာ”

“ဖိုးချစ်ပြောတာ မှန်တယ်။ ဟေ့ကောင်...တို့ကို သီးသန့်စည့်ခံလေကွာ”

“မင်းတို့ အကျင့်မကောင်းမှန်းသိလို့ ငါ ကြိုတင်စီစဉ်ထားပြီး သား”

“ဘာကွ”

“မင်းတို့အတွက် စီစဉ်ထားတယ်လို့ပြောတာ”

“တော်ပါသေးရဲ့”

ကြွေရုပ် သူတို့ကို ကျောခိုင်းပြီး ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ကားပေါ်က စောင့်နေမည်လေ။ သူ မလာတော့လည်း လူကြီးတွေနဲ့ ပြန်လိုက်သွားရုံပေါ့။ ကြွေရုပ် ကားနားကိုရောက်တော့ လူကြီးတွေလည်း ဟိုတယ်ထဲမှ ထွက်လာသည်မို့-

“ဟော...သမီးက ဒီရောက်နေပြီကိုး...သားရော သမီး”

“သူသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကျန်ခဲ့တယ်လေ။ သမီး အန်တီတို့နဲ့ပဲ ပြန်လိုက်တော့မယ်”

“အို...မဟုတ်တာ သမီးရယ်...သား လာမှာပေါ့။ သားနဲ့ကျမှပဲ

ပြန်ပါ”

“ဟုတ်သားပဲ သမီးရဲ့...တော်ကြာ သားထွက်လာလို့ သမီးကို မတွေ့ရင် ဖေဖေတို့ကို ကျိုင်ရှာနေပါဦးမယ်ကွယ်”

“မြေး”

“ရှင်...ဘွား”

“လူကြီးတွေစကားကို နားထောင်...မြေး ဗဟိုရ်ကိုပဲ စောင့်နေလိုက်”

ထိုစဉ် ကျက်သရေခေါင်းပေါင်းစ တလူလူနှင့် ဗဟိုရ် ရောက်လာလေ၏။

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

“သမီးက မေမေတို့နဲ့ ပြန်လိုက်မယ်လို့ ပြောနေတာ သားရဲ့”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ...အိမ်က ထွက်မပြေးဘူး”

“မပြေး...ပြေးပေါ့”

“ကဲ...လာ”

ဗဟိုရ် ကြွေရုပ်လက်ကို ဆွဲခေါ်သွားလေတော့ လူကြီးတွေ ပြုံး၍ ကျန်ခဲ့ကြသည်။ ကြွေရုပ်ကို ကားတံခါးဖွင့်ပေးပြီး တက်ခိုင်းပြီးတော့ သူလည်း တက်ကာ ကားတံခါးကို ပိတ်လိုက်စဉ်-

“ပဝါ...ပဝါ...တံခါးနဲ့ ညပ်နေပြီ”

“အရေးထဲ မင်းကတစ်မျိုး”

ဗဟိုရ် ကားပေါ်က ပြန်ဆင်းရပြန်၏။

“အရေးကြီးရင် ကျွန်မကို ထားခဲ့”

“ဘာ”

“ရှင်...ရှင်သူငယ်ချင်းတွေကို ဒီအတိုင်း ထားခဲ့တာလား”

“ပူမနေနဲ့ စည်သူ ရှိတယ်။ ကိုယ် မင်းကို အရင်အိမ်ပြန်လိုက်ဖို့ မလို့”

“ဪ...ရှင်က စည်သူ့ကို တော်တော်ယုံကြည်အားကိုးနေတယ် ပေါ့လေ...ဟုတ်လား”

“မင်း...ကိုယ့်ကို မရစ်နဲ့နော်”

“မရစ်ပါဘူး”

“မရစ်ရင် ချစ်ပေါ့”

“ဘာရှင့်”

“ရှင်မဟုတ်ဘူး...မျောက်။ လင်မယားပဲ ဖြစ်နေပြီ။ ဆက်ဆံပုံက အချိုးကို မပြောဘူး”

ကြွေရုပ် တစ်ခုခုပြန်ပြောဖို့ ပြင်လိုက်စဉ်မှာပဲ ကားလေးက ငြိမ်ကနဲ ထွက်သွားလေသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဘယ်သူမှ စကား မပြောဖြစ်ကြပေ။ ဗဟိုရိက ချစ်သာချစ်တယ်၊ မချောတတ် မခွဲတတ်သူ။ ကြွေရုပ်က သူ့ကို ကျွတ်ဆတ်ဆတ် ပုံပေါက်နေလို့ အမြင်ကတ်တာပါ။ အရင်က ဟုတ်မလိုလိုနဲ့ နောက်ပိုင်း သူ ဘာပဲလုပ်လုပ် အမြင်ကို ကတ်နေတာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိပေ။

ကြွေရုပ် စိတ်ရှုပ်စရာဖြစ်နေသည့် ဆံထုံးတွေကို အရင်ဖြုတ်သည်။ ပြီးတော့ အဝတ်လဲဖို့အတွက်...

“ဒီမှာ”

ဗဟိုရိက လှည့်ကြည့်သည်။

“ကျွန်မ အဝတ်လဲမလို့...အပြင်ထွက်”

မတုန်မလှုပ်နှင့် ဟိုဘက်ပြန်လှည့်သွားတဲ့ သူ့ကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့-

“ဟောတော့”

ကြွေရုပ် ချာကနဲ ပြန်လှည့်ပြီး ခြေလှမ်းပြင်လေလျှင်-

“ဒါက ဘယ်ကိုလဲ”

“ရှင်...အဝတ်လဲမလို့ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်လေ...အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“ကျွန်မ အပြင်ထွက်ပေးမှာပေါ့”

“လိုလို့လား...မင်းနဲ့ကိုယ် လင်မယားဆိုတာကို သတိရဦး”

“မသိဘူး...မသိဘူး”

“ဟိတ်”

ကြွေရုပ် တံခါးဆီသို့ ပြေးသွားလေတော့ ဗဟိုရိက လိုက်ဆွဲထား သည်။ ပြီး တံခါးကို ကျောကပ်လျက် ကြွေရုပ်ကို ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် စိုက် ကြည့်ကာ-

“ကိုယ့်ကို ချစ်လား”

“မချစ်ဘူး...ဖယ်”

“တကယ်မချစ်ဘူးပေါ့”

“အကယ်တစ်သောင်းတစ်သိန်းကို မချစ်ဘူး”

“အဟွန်း”

“ဘာရယ်တာလဲ”

“မယုံလို့”

“သေလိုက်”

“အဲဒါဆို...ဓားသွားယူပြီး ကိုယ့်ကို ထိုးသတ်လိုက်လေ”

“ကျွန်မ ထောင်ကျတာကို ရှင် မြင်ချင်လို့လား”

“မသတ်ရက်တာကို ဝန်ခံမှပေါ့”

ကြွေရုပ် စိတ်သာညစ်ပါတော့၏။ တကယ် ဓားယူပြီး ထိုးသတ်ရ ရင် အချောင်သေဦးတော့မှာပဲ။ အဲဒီလို လုပ်ရဲတဲ့သတ္တိ ကြွေရုပ်မှာရှိလို့ လား။ ရှိသည့်တိုင် မုဆိုးမတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူးလေ။ ဘယ်နှယ်...ခုမှ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးတယ်...သူမို့ မင်္ဂလာမရှိတဲ့စကား ပြောထွက်တယ်... နဲ့ရောပါပဲ။

“ကြွေရုပ်”

ဗဟိုရ် ကြွရပ်ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ကိုယ့်ကို မချစ်ဘူးဆိုရင် မင်း စည်သူ့ကို ချစ်နေသေးလို့လား”

“ရှင် ဘာတွေ လာမေးနေတာလဲ”

“ကိုယ်မေးတာကိုပဲ ဖြေပါ”

“အဲဒီလူယုတ်မာအကြောင်း ကျွန်မ မကြားချင်ဘူး။ နောက်ထပ် ရှင့်ပါးစပ်က သူ့နာမည် ထွက်မလာမိပါစေနဲ့”

ဗဟိုရ် လှိုက်လှဲစွာ ပြုံးလိုက်သည်။ သူ ကြားချင်တာ ဒီအသံပဲလေ။ ကိုယ့်ကို မချစ်တာမဟုတ်ဘဲ မုန်းပြနေတဲ့ ကောင်မလေး။ စူပုပ်ပုပ်မျက်နှာ လေးကိုကြည့်ပြီး ဗဟိုရ် အသည်းယားသွား၏။ ကိုယ်က သူ့နဲ့လက်ထပ် ထားတဲ့ ယောက်ျားဆိုတော့-

“ကဲ”

“အို”

ဗဟိုရ် သူမကို နမ်းပစ်လိုက်၏။ ဒါကို စိတ်ဆိုးဦးမှာလား။

“မင်း အဝတ်လဲတော့ ကိုယ်လည်း အဝတ်လဲပြီး ဟိုကောင်တွေဆီ ပြန်သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ဟင့်အင်း...မလဲတော့ဘူး”

“ဘာလဲ...ကိုယ်ကိုယ်တိုင် လဲပေးရမလား”

“ရှင်နော်”

ကြွရပ် ရန်လိုစွာ သူ့ကို ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ ဗဟိုရ်က ကြွရပ် ကိုယ်လေးကို သိမ်းဖက်လိုက်ကာ-

“ကဲပါ မိန်းမရယ်...လင်မယားချင်း ရှက်မနေပါနဲ့။ နောက်တော့ ရိုးသွားလိမ့်မယ်။ အခုတော့ မင်းနဲ့ကိုယ် သုံးနဲ့လေးလို ကျောခိုင်းပြီး အဝတ်လဲကြတာပေါ့နော်”

“မလဲပါဘူးဆို”

“မလိမ္မာရင် ကိုယ့်မှာ ရိုက်ဆုံးမခွင့်ရှိတယ်နော်...ဘာမှတ်လဲ”

“အမယ်...ရိုက်ရဲရိုက်ကြည့်ပါလား”

“ဒါဆို ရိုက်မယ်...မျက်စိမှိတ်ထား”

“ဘာ”

“နာခေါင်းနဲ့”

ဗဟိုရ် သူ့နာခေါင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီးနောက်မှာ ကြွရပ် သူ ရင်ခွင်ထဲသို့ ရောက်သွားသည်။

မင်းအတွက် အနွေးထွေးဆုံး အလုံခြုံဆုံး ကမ္ဘာက ကိုယ့်ရင်ခွင် ဖြစ်စေရပါ့မယ် ကြွရပ်ရယ်။

အခန်း (၂၈)

တစ်ပွင့်၊ နှစ်ပွင့်၊ သုံးပွင့်၊ လေးပွင့်၊ ငါးပွင့်၊ ခြောက်ပွင့်၊ ခုနစ်ပွင့်...

ကြွရုပ် "ခရေမြိုင်" ခြံကြီးထဲက ခရေပင်အောက်မှာ ခရေပွင့်ကောက်လို့ ခုနစ်ပွင့်မြောက် ရလိုက်ချိန်မှာတော့...

"ဟိတ်"

"အမေ"

ကြွရုပ် လန့်ဖျပ်ပြီး မောကြည့်လိုက်ချိန်မှာ ဗဟိုရံက လက်ကို နောက်သို့ပစ်ထားပြီး ရပ်နေသည်။

"တော်တော်သွေးကြီးတာပဲ...ဟိတ်ဆိုတာနဲ့ပဲ လန့်ရတယ်လို့"

"ဒီမှာ...ခရေပန်းကို အာရုံစိုက်နေတာကိုး"

"ဘယ်လောက်ရပြီလဲ"

"ခုနစ်ပွင့်"

"ကောက်မနေနဲ့တော့...ထ"

ကြွရုပ် အလိုမကျစွာ မောကြည့်လိုက်တော့ ဗဟိုရံက လက်ကို ဆွဲ၍ ထခိုင်းနေသည်။

"ထလေ"

"ဘာလုပ်မလို့လဲ...သူများပန်းကောက်နေတာကို"

"ပြောရင် ပြောတဲ့စကားကို နားထောင်မှပေါ့"

ကြွရုပ် ဆတ်ကနဲ ထရပ်လိုက်၏။ ကြွရုပ်ကို ဟိုဟာ မလုပ်ရဘူး။ ဒီဟာ မကိုင်ရဘူးနဲ့ လိုက်ကြပ်နေတာ ဘယ်လောက်မုန်းဖို့ကောင်းလဲ။ နေရာတကာ သူစိတ်ချည်းပဲ။ သူစိတ်နဲ့ ကြွရုပ်ကိုယ် ဖြစ်နေရတာလေ။ ကြွရုပ် သူ့ကို မကြည့်ဘဲ မျက်နှာလွှဲထားလိုက်သည်။ ခရေမြိုင်မှာ ခရေပန်းကောက်ရအောင်ဆိုပြီး ခေါ်လာတော့လည်း သူ။ အခုမကောက်နဲ့တော့လို့ ပြောတာလည်း သူပဲ။

"ဒီဘက်လှည့်"

ကြွရုပ် ပေကပ်နေလိုက်၏။

"ကြွရုပ်"

ပြောစရာရှိ ပြောတာလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့ ခေါ်နေတာ မထူးပါဘူး။

"ကျွတ်...ဒီခရေကုံးတွေ ကိုယ် လွှင့်ပစ်လိုက်ရမှာလား"

"ဟင်"

ခရေကုံးတွေဆိုလို့ ကြွရုပ် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဟုတ်ပါရဲ့... သူ့လက်ထဲမှာ ခရေကုံးတွေ...ကြွရုပ်မျက်နှာလေး ပြုံးသွား၏။ ကြီးကြီးမွေ့ ကြိုက်ခဲ့တဲ့ ခရေပန်းတွေ။ ဦးဗိုလ်ဝေး ကောက်နေကျ ဒီခရေပင်ကြီးအောက်က ခရေပန်းတွေ...သူတို့ရဲ့အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးက ဘွားရဲ့ပါးစပ်ထဲမှာ ညအိပ်ရာဝင်ပုံပြင်တစ်ပုဒ်လို ကြွရုပ်ကို ပြောပြနေကျမို့ ကြွရုပ် သနားလို့ ငိုတောင်ငိုခဲ့ရဖူးပါသည်။

အခု...

ဒီခရေပင်ကြီးအောက်မှာပဲ သူက ကြွရုပ်ကို ပန်းတွေပေးခဲ့ပြီ။

ကြွေရုပ်ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းတာလား...ဝမ်းသာတာလား မသိသော ခံစားမှုက ရင်ထဲ မူးယစ်ရီထနေ၏။

“ရှင်...ကောက်သီထားတာလား...ဟင်”

“ကြွေရုပ်”

“ရှင်”

“မင်း...ကိုယ့်ကို ရှင်တွေ ဒီမှာတွေ့နဲ့ပဲ တစ်သက်လုံး ကင်ပြန်တပ်သွားလေမှာလား”

“ဘာလဲ...ရှင်က ကိုတွေ့...မောင်တွေ အခေါ်ခံချင်လို့လား”

“မိန်းမတစ်ယောက်က ပင်လယ်ပြင်ကြီးနဲ့ တူတယ်တဲ့။ လှိုင်းပဲကြမ်းကြမ်း ရေကြည်ပဲဖြစ်ဖြစ်...ရေနောက်ကအစ ရေနီအဆုံး ဘယ်လိုရေမျိုး ဘယ်ကနေပဲ စီးဆင်းလာလာ ပင်လယ်ပြင်ထဲရောက်လာရင် ငြိမ်သက်သွားကြတယ်တဲ့လေ။ မိန်းမဆိုတာ ယောက်ျားတွေကို ထိန်းချုပ်နိုင်တဲ့ ပင်လယ်ပြင်ကြီးတဲ့ ကြွေရုပ်ရဲ့။ ကိုယ်တို့ယောက်ျားတွေက အခြားနေရာမှာ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးပဲ ဖြစ်နေဖြစ်နေ မိန်းမရဲ့ အခေါ်အဝေါ်၊ အပြုအစု အယုအယအောက်မှာ ပျော်ဝင်နေကြတဲ့ အမျိုးအစားပါ”

“တော်လ်ကီတွေ ကောင်းလှချေလား...ဘယ်ဝတ္ထုထဲက အလွတ်ကျက်ထားတာလဲ”

ကြွေရုပ် မျက်ခုံးလေးပင့်ကာ ဆိုလိုက်လေလျှင်-

“ကိုယ့်ကို မခန့်ပါနဲ့...ကိုယ်က မင်းကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ပျော်ဝင်နေတဲ့ကောင်ပါ။ မင်းရဲ့စကားလုံးတွေ ကြားမှာ ကိုယ် သာယာချင်တယ်။ မင်းရဲ့အပြုံးအောက်မှာ ဝပ်စင်းချင်တယ်...ဘယ်လိုလဲ”

“ရှင်လည်း သိထားဖို့က မိန်းမသားဆိုတာ အချောခံ အချစ်ခံချင်ကြတဲ့ အမျိုးအစားပါ။ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို တည်ဆောက်တဲ့နေရာမှာ ပေါက်စီတစ်လုံးကို အစာသွပ်ရသလိုပဲလေ။ ပေါက်စီတစ်လုံးရဲ့တန်ဖိုးက အစာပေါ်မှာ မူတည်တာပဲမဟုတ်ဘူးလား။ ဒါကို အစာမှားပြီး သွပ်အေး

လိုက်ရင် ပေါက်စီအရသာ ပျက်သွားပြီပေါ့။ ကျွန်မ အစာမှားသွပ်လောက်အောင် မအံ့ပါဘူး”

“ကိုယ်...သဘောပေါက်ပြီ”

ဗဟိုရ် သဘောပေါက်စွာ ပြုံးလိုက်၏။ မှန်တာပေါ့...အိမ်ထောင်ရေးက ပေါက်စီဆိုရင် အစာက အချစ်ပဲလေ။ အချစ်မပါတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို တည်ဆောက်မိရင် အစာမှားသွပ်တဲ့ ပေါက်စီလို အရသာပျက်သွားမှာပေါ့။ ကြွေရုပ်ဆိုလိုတာက သူမ အချစ်ကို အစာသွပ်ပေးနိုင်လို့ သူ့ကို လက်ထပ်ခဲ့သည်ပေါ့။

“ရှင်...ကြွေရုပ် မေးတာကို မဖြေရသေးဘူးနော်”

“ဟင်...ဘာလဲ”

“ဒီပန်းတွေကို ရှင်ကိုယ်တိုင် ကောက်ပြီး သီထားတာလားလို့ မေးတာ”

ဗဟိုရ် လက်ထဲက ခရေကုံးတွေကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ မုသားသုံးလို့ ရပေမယ့် ကြွေရုပ်အပေါ်မှာ သူ မလိမ့်ညာချင်ပေ။ အရိုးသားဆုံး ဝန်ခံခြင်းက အချစ်၏သက်တမ်းရှည်ဆေးပဲ ဖြစ်မှာပါ။

“ကိုယ်က ကြွေရုပ်နဲ့ အတူတူလာတာလေ။ ဘယ်လိုသိချိန်ရမှာလဲ...ဒါ ကြွေရုပ်လာမယ်ဆိုတာသိလို့ ချာချာ သီထားတာပါ။ ကြွေရုပ်ကို ပန်စေချင်လို့တဲ့။ အဲဒါ ကြွေရုပ်ခေါင်းမှာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ပန်ပေးမယ်နော်”

“နေပါစေ”

သူ လက်မြှောက်ပြီး ကြွေရုပ်ခေါင်းမှာ ပန်ပေးမယ်လုပ်တော့ ကြွေရုပ် သူ့လက်ကို တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

ကြွေရုပ် ခေါင်းခါလိုက်ပြီး-

“ရှင်ကိုယ်တိုင် သီပေးနိုင်တဲ့နေ့ကျမှ ကျွန်မ ပန်မယ်”

“ကြွရုပ်...မင်း”

ဖော်မပြနိုင်တဲ့ အကြင်နာတွေ နှလုံးသားအထိ တစ်မိမိမိ စီးဝင် သွားပြီး ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခုန်နွေးထွေးသွားသည်။ အစိမ်းရောင်ကို ခြုံထား ပေမယ့် နှလုံးသားက ပန်းနုရောင်လွင်ပြင်လေးဆိုတာ သိလိုက်ရတော့ ဗဟိုရ် နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တစ်စတစ်စ ပြုံးလာပြီး ကြွရုပ် ပခုံးလေးကို အကြင်နာတွေထည့်ထားသော လက်အစုံနှင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

အစကတည်းက သူ သိထားတယ်လေ။ ငယ်သံယောဇဉ်လေးရှိနေ ကတည်းက အချစ်ကို မြေဇာပျိုးဖို့ မခက်ခဲဘူးဆိုတာပေါ့။

“မင်း...ကိုယ့်ကို”

“ကဲ...မကောက်နဲ့ဆိုရင် မကောက်တော့ဘူး...ပြန်ကြမယ်လေ”

“ခဏနေပါဦး ကြွရုပ်ရဲ့”

ကြွရုပ် ဝေလည်လည်နှင့် ရှောင်ထွက်သွားမယ်လုပ်တော့ ဗဟိုရ် က သွားခွင့်မပေးပေ။

“ကိုယ်သိတဲ့ပန်းကို မင်း အခုပဲ ပန်စေရမယ်”

“စိတ်ကမြန်လိုက်တာ”

“မြန်မြန်ပဲလေ...ကိုယ့် မင်းဆီက လိုချင်တဲ့အရာကိုလည်း မြန်မြန် ပဲ လိုချင်တယ်ကွာ”

“ဟင်...ဘာကိုလဲ”

“အချစ်ကိုပြောတာ”

ပြောပြီး ဗဟိုရ်က ခရေပန်းတွေကို လိုက်ကောက်နေသည်။ ကြွရုပ်ကလည်း ကူကောက်ပေး၏။ ပြီးတော့ ချာချာ သိထားတဲ့ ခရေ ကုံးက ခရေပွင့်လေးတွေကို ဖယ်ကာ ထိုကြိုးလေးတွေမှာပဲ ခရေပန်း အသစ်တွေ သီလေ၏။

“ကဲ...ရပြီဗျာ...ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ပန်ပေးမယ်နော်”

“အင်း”

ကြွရုပ်က ခေါင်းလေးငဲ့ပေးပြီး ဗဟိုရ်က ခရေကုံးလေး ပန်ပေး လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မျက်ဝန်းချင်းဆုံကာ အကြင်နာတွေ နှီးနှောဖလှယ် နေကြ၏။

“ကြွရုပ်”

“ဟင်”

“မင်းကို ကိုယ် အရမ်းချစ်တယ်”

“ဒီကလည်း မမှန်းပါဘူး”

“ဒါဆို ချစ်တယ်ပေါ့”

“ပြောမိလို့လား”

“မဝေ့နဲ့ကွာ”

“မဝေ့ဘူးလေ...အတွေ့ပဲဥစ္စာ”

“အတွေ့...ဟုတ်လား”

“အင်း...ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒါဆို ထပ်တွေ့မယ်...လာခဲ့”

“အို”

ကြွရုပ် မရှောင်တိမ်းလိုက်နိုင်ပေ။ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ သူပေးတဲ့ အနမ်းတွေကို ကျေနပ်စွာ ခံယူရင်း ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။

“ဟေ့...ဟေ့...နှစ်ယောက်”

“ဟာ”

“ဟင်”

နောက်ကခေါ်သံကြောင့် လူချင်းခွာပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်ကြစဉ်-

“စည်သူ”

“ချာချာ”

“ခရေပင်စောင့်နတ် မျက်စိရှက်ပြီး လေးခွနဲ့ ပစ်နေဦးမယ်နော်”

“အို...စည်သူကလည်း ခရေပင်စောင့်နတ်မှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး

လေးခွ ရှိမှာလဲလို့”

“မရှိ၊ ရှိတဲ့ လေးခွနဲ့ ပစ်လိမ့်မှာပေါ့ ချာချာရဲ့”

“မင်းတို့ကလည်း အရေးကောင်း ဒိန်းခေါင်းဖျက်ပဲ”

စည်သူက တဟားဟားနှင့် ရယ်လေသည်။ ချာချာက စည်သူကို လိမ်ဆွဲလေတော့-

“အား”

ချာချာလက်ကိုကိုင်ပြီး စည်သူ တွန့်လိမ်သွားလေ၏။ သူလည်း ခရေမြိုင်ကို တံခါးမရှိ၊ ဓားမရှိ ဝင်ထွက်သွားလာနေခွင့်ရသူမို့ သူတို့ မင်္ဂလာဆောင်အတွက် ဖိတ်စာတွေလာပို့ရင်း ခုလို ဆုံဖြစ်ကြတာပါ။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“လိမ်...လိမ်ဆွဲနေလို့”

“ကောင်းတယ်...သူများကြည်နူးမှုကို ဖျက်ဆီးတဲ့ကောင်... ဝဋ်လည်ပါစေဗျာ”

“ဝဋ်မလည်ခင် အူလည်နေမှာတော့ အမှန်ပဲ ဗဟိုရ်ရေ...စပြီး ဟိုဒင်းဖြစ်ပါပြီဆိုကတည်းက ငါ့ဗိုက်နေရာ မလပ်အောင် အလိမ်ခံနေရ တာကွ”

“ဘယ်ဒင်းတုန်းကွ”

“ဟိုဒင်းလေကွာ”

“စည်သူ”

“အား”

ချာချာက စည်သူဗိုက်ခေါက်ကို ဆွဲလိမ်ပြန်လေသဖြင့် အော်သံနှင့် ရယ်သံတွေ ခရေပင်အောက်မှာ သာယာဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ရာ။

အခန်း (၂၉)

ဒေါ်ချစ်သည်းညှာ...

စိတ်မရှည်တတ်ပေမယ့် အတ္တကို ဖော်ကောင်လုပ်ဖို့ သည်းခံကာ စောင့်နေလိုက်သည်။ ဗဟိုရ်က သူမအပေါ်မှာ နာကြည်မုန်းတီးနေသူ။ ‘ခရေမြိုင်’ကနေ ဘယ်နေ့ထွက်သွားခိုင်းမလဲလို့ ဘုရားတ၊ပြီး စောင့်နေ ရတာ ဘယ်လောက်စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းလဲ။ ဒီတော့ အပိုင်ရမှဖြစ်မည်မို့ အညှာကို ကိုင်ရမည်။

ချာချာကိုတော့ ဂရုစိုက်ကြသူတွေမို့ ဗဟိုရ် အိမ်မှာမရှိတဲ့အချိန် ရွေးပြီး ကြွရုပ်ကို ဖုန်းဆက်ဖို့ ချာချာကို အရင်လိမ်ညှာရသည်လေ။ မာမီ ဗဟိုရ်အပေါ်မှာ ဘာမှတာဝန်မကျေခဲ့ဘူး။ အဲဒါကြောင့် မာမီချွေးမ လေးကို ပစ္စည်းတစ်ခု ပေးစရာရှိလို့ သမီးပဲ ကြည့်ပြောပြီး ခေါ်ပေးစမ်း ပါ။ အမှန်အတိုင်းပြောရင် ကြွရုပ် မလာမှာစိုးလို့လို့ လှိမ့်လှဲးသွင်းပေး ဘာ မကြာခင် ကြွရုပ် ရောက်လာတော့မည်။

“ဂျင်လေး”

“ဗျာ”

“မင်းတို့ ပီပီရီရီ ရှိပစေနော်”

“ဂျင်လေးပါ မမရဲ့...မလည်ရင် ဒီနာမည်ကို ပြောင်းပစ်မယ်”

“အေး...အပြောနဲ့အလုပ် ညီအောင်လုပ်...မင်းလူတွေကိုလည်း

သေသေချာချာ ပြောထားဦး...ကောင်မလေး မရောက်ခင် အိမ်ထဲကို

ဘယ်သူမှ ဝင်မလာမိစေနဲ့”

“စိတ်ချပါ...မမရဲ့”

သူတို့ စကားပြောနေကြစဉ် ‘ခရေမြိုင်’ ခြံကြီးထဲသို့ ကားအန်

လေးတစ်စီး ဝင်လာ၏။

“ဟော...လာပြီထင်တယ်...ငါ သွားတော့မယ်”

ဒေါ်ချစ်သည်းညှာ ခပ်သုတ်သုတ် အိမ်ကြီးဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့

၏။ ကားသံကြားလို့ ချာချာက ပြေးထွက်လာကာ-

“ဟယ်...ကြွေရုပ် လာပြီ”

“ချာချာ”

“ချာချာက လာမှလာပါ့မလားလို့ ကြွေရုပ်ရယ်”

“ချာချာပဲ အရေးကြီးစကား ပြောစရာရှိလို့ဆို”

“ကဲ...လာ...အိမ်ထဲရောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြတာ

ပေါ့”

ချာချာက ကြွေရုပ်လက်ကလေးကို ဆွဲခေါ်သည်။ ဧည့်ခန်းထဲ

ရောက်လို့ ထိုင်မိကြတော့ ဒေါ်ချစ်သည်းညှာလည်း သကာရည်လူးထား

တဲ့မျက်နှာနှင့် ရောက်လာ၏။

“ဟယ်...သမီးကြွေရုပ် ရောက်နေပြီကိုး”

“ဟုတ်ကဲ့...အန်တီညှာ”

“အန်တီညှာ...သမီးကို ပေးစရာရှိလို့ သမီးရဲ့။ သမီးတို့မင်္ဂလာ

ဆောင်တန်းက အန်တီညှာ တာဝန်မကျေခဲ့ဘူးလေ။ အဲဒါ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်း

လေး ပေးချင်လို့ ချာချာကို ဖုန်းဆက်ပြီး ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာပါ”

“ချာချာပြောတော့ အရေးတကြီး ပြောစရာရှိလို့ဆို”

“အမှန်ပြောရင် သမီး မလာမှာစိုးလို့ပါကွယ်”

“ဟုတ်တယ် ကြွေရုပ်ရဲ့...ချာချာ ညာမိတာအတွက် ခွင့်လွှတ်ပါ

နော်”

ကြွေရုပ် ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ ဒေါ်ချစ်သည်းညှာ အပြုံးတွေ

ပို၍ ပီပြင်လာသည်။ believe ဆိုတဲ့ ယုံကြည်မှုတစ်ခုမှာ lie ဆိုတဲ့

လိမ်ညာမှုတွေ အနုတ်လက္ခဏာလို ခြစ်ချတတ်တာ ကြွေရုပ် ဒီအထာ

တွေကို မနပ်သေးပါဘူး။

ဧည့်ခန်းထဲမှ သူတို့ စကားပြောနေကြစဉ်မှာတော့...

‘ခရေမြိုင်’ ခြံထဲကို ဝင်လာတဲ့ စည်သူ ဗန်ဒါပင် အုပ်အုပ်ဝဲဝဲ

အောက်မှာ ခေါင်းချင်းဆိုင်နေကြတဲ့ လူသုံးယောက်ကို မသင်္ကာဖွယ်ရာ

မြင်လိုက်ရတာမို့ ပန်းရံတွေကိုကွယ်၍ ဗန်ဒါပင်အနားသို့ ခြေဖွ၍ သွား

လိုက်သည်။

“မင်းတို့ကို ငါ ပြောထားတဲ့အတိုင်းပဲနော်။ သူတို့ကို ခေါ်သွားရ

မယ့်နေရာက”

ဂျင်လေးက သူ့လူတွေကို နေရာပြောပြလေ၏။

“သူတို့ကိုပါ ခေါ်သွားရမှာလား ကိုဂျင်”

“ဒါပေါ့...ဒေါ်ချစ်သည်းညှာတို့ သားအမိပါခေါ်မှ ဟိုကောင်မ

လေး ဒေါ်ချစ်သည်းညှာကို သံသယမဝင်မှာပေါ့”

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ လှုပ်ရှားတော့မယ် ကိုဂျင်”

စည်သူ ဘာဆိုတာကို အတိအကျမသိပေမယ့် ကြွေရုပ်ရဲ့ကားလေး

ကို ဆင်ဝင်အောက်မှာ မြင်လိုက်ရသည်မို့ အခြေအနေကို ရိပ်မိလိုက်

သည်။ ထို့ကြောင့် ဟိုလူတွေ ထွက်သွားတာနှင့် ဖုန်းကိုထုတ်ပြီး ဗဟိုရံ

ဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။

“.....”

“ဗဟိုရုံ...ငါ စည်သူပါ”

“.....”

“အရေးကြီးလို့ ငါ ဆက်တာ...မင်း ငါပြောတာကို သေသေချာချာ နားထောင်နော်”

“.....”

“အခု ငါ ခရေမြိုင်ခြံထဲမှာ ရောက်နေတယ်။ မင်း ခရေမြိုင်ကို အမြန်ဆုံး လာခဲ့...ဗဟိုရုံ”

“.....”

“မေးမနေနဲ့...ကြွေရုပ်လည်း အိမ်ထဲမှာရှိတယ်ထင်တယ်။ ငါ သူကားကို မြင်နေရတယ်”

“.....”

“ဒေါ်ချစ်သည်းညှာ ကြွေရုပ်အပေါ် ဘာတွေယုတ်မာဦးမလဲ မသိဘူး။ မသင်္ကာစရာ လူသုံးယောက် အိမ်ထဲကိုဝင်သွားပြီ”

“.....”

“အေး...အဲဒါ မင်း အမြန်ဆုံးလာခဲ့...ငါ ခြံရှေ့က စောင့်နေမယ်”

“.....”

“အေး...ဒါပဲ”

စည်သူ ဖုန်းပိတ်ပြီး အခြေအနေကို အကဲခတ်ရန် အိမ်ကြီးဆီသို့ ပြေးသွားပြီး ပန်းပင်တွေကို အကာအကွယ်ယူလိုက်သည်။ သူ ဝင်သွားရမလား။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ဟိုက သုံးယောက်ဆိုတော့ အင်အားချင်းမှ မမျှတာ။

“ဟဲ့...နင်တို့ ဘယ်သူတွေလဲ။ ဒါ ဘာလုပ်ကြတာလဲ”

“ခင်ဗျား သိစရာမလိုပါဘူး...ကျွန်တော်တို့နဲ့ အေးအေးအေးအေး လိုက်ခဲ့”

“မလိုက်ဘူး...ဖယ်စမ်း”

“ဟာ...လုပ်လိုက်ရ သေတော့မှာပဲ”

“ရှင်တို့ မတရားမလုပ်ကြနဲ့နော်...ရှင်တို့ ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ”

“တိတ်တိတ်နေ...စကားမများနဲ့...သေသွားမယ်”

ဂျင်လေးတို့အဖွဲ့ ကြွေရုပ်တို့ကို ကြွေရုပ်ကားပေါ်သို့ အတင်းဆွဲလွှဲ တင်နေသည်။

“ဟိုကောင်မလေး...မောင်းစမ်း”

“ဘယ်ကိုမောင်းရမှာလဲရှင်”

“ပြီးရင်ပြောမယ်...အခု ခြံအပြင်ရောက်အောင်မောင်း”

ကားလေးထွက်သွားတော့ စည်သူ တောက်ခေါက်လိုက်သည်။ ဒေါ်ချစ်သည်းညှာ တော်တော်ယုတ်မာတဲ့ မိန်းမကြီးပဲ။ သရုပ်ဆောင်ကလည်း ကောင်းပါ။ အကယ်ဒမီရှောင်ရမယ့် မိန်းမကြီး။ စည်သူ ခြံပြင်သို့ ပြေးထွက်လာပြီး ဗဟိုရုံအလားကို စောင့်နေလိုက်သည်။ ဗဟိုရုံ ကားလာတာမြင်တော့ သူ ပြေးသွားလိုက်၏။

“စည်သူ”

“ဗဟိုရုံ”

“လာ...မြန်မြန်တက်”

စည်သူ ကားပေါ်သို့ ကမန်းကတန်း တက်လိုက်၏။ ပြီး...ဟိုလူတွေပြောတဲ့နေရာကို မောင်းဖို့ ပြောလိုက်သည်။

“ဒေါ်ချစ်သည်းညှာပါ ပါသွားတယ်ကွ...ချာချာလည်း ပါတယ်။

စိုးရိမ်ရတာက ကြွေရုပ်ဖြစ်နေတာ”

“တောက်...တော်တော် ယုတ်မာပက်စက်တဲ့ မိန်းမကြီး”

“အေးကွာ...ငါ ယောက္ခမတော်ရမှာတောင် ကြောက်လာပြီ”

“ဟော့ကောင်...မင်းပေါင်းမှာ သူနဲ့မို့လို့လား”

“ငါက သဘောပြောပြတာပါ”

“ငါ့မိန်းမ တစ်ခုခုဖြစ်လို့ကတော့ အဲဒီမိန်းမကြီး အသေပဲ”

ဗဟိုရ် ကြိမ်းဝါးလိုက်၏။ ကြွေရုပ်က သူ့အသက်ပဲမို့ ကြွေရုပ် တစ်ခုခုဖြစ်လျှင် သူ ဘယ်သူ့ကိုမှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ပေ။ ဒါအမှန်ပဲမို့ ဗဟိုရ်...။

အခန်း (၃၀)

ကြွေရုပ်တို့ကို တိုက်ပျက်ကြီးတစ်ခုထဲမှာ ချုပ်ထားကြသည်။ ကြွေရုပ်နဲ့ချာချာက ကြောက်နေကြပေမယ့် ဒေါ်ချစ်သည်းညှာက တော့ ကြောက်ဟန်မပေါ်ပေ။ ချာချာနဲ့ကြွေရုပ် နားမလည်နိုင်သလို တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ကြွေရုပ် သက်ပြင်း လေးချလိုက်တော့ ချာချာက-

“ရှင်တို့ ကျွန်မတို့ကို ဘာလို့ ခုလို ချုပ်ထားတာလဲ”

“မင်းတို့ဆီက လိုချင်စရာရှိလို့ပေါ့”

“ဘာရင့်”

“ဟို...ကောင်မလေး”

ချာချာကို ဂရုမစိုက်သလိုနှင့် ဂျင်လေးက ကြွေရုပ်အနားသို့ ကပ်ကာ-

“မင်းက တော်တော်လှတာပဲ။ ဒါကြောင့် မင်းယောက်ျားက သည်းသည်းလှုပ်ချစ်တာကိုး”

“ရှင်တို့ မယုတ်မာနဲ့နော်”

“မယုတ်မာပါဘူးကွာ...တို့လိုချင်တာက မင်းထက် အရေးကြီးတဲ့ ရေလေ”

“ရေလိုချင် တွင်းတူးပေါ့။ ဘာလို့ ကျွန်မတို့ကို ဖမ်းထားတာလဲ”

“အခုတွင်းတူးတာလေ...မင်းက တို့ရဲ့ရေတွင်းပဲပေါ့ ကောင်မလေးရယ်...မင်းကို ဖမ်းထားလိုက်တော့ မင်းယောက်ျား ငွေထုပ်ကြီး ပိုက်ပြီး လိုက်လာမှာ မလွဲမသွေပဲလေ”

ကြွေရုပ် အံကို တင်းတင်းကြိတ်ထားလိုက်၏။ ယောက်ျားကြီးတွေ ဖြစ်ပြီး ကိုယ့်အားကိုယ်မကိုးဘဲ အချောင်လိုချင်တဲ့ဟာတွေ။ မသထား ရေဆာစားပြီး ရဲဖမ်းခံရပါစေတော်။

“ကဲ...ကြွေရုပ်”

ဂျင်လေးက ဖုန်းကို ထုတ်လိုက်ပြီး-

“မင်းယောက်ျားဆီကို ဖုန်းဆက်စမ်း...ငွေသိန်း ၁၀၀ နဲ့ လာရွေးပါလို့”

“ဟဲ့”

ဒေါ်ချစ်သည်းညှာ အသံပေးလိုက်မှ ဂျင်လေး သတိရကာ-

“တစ်ရာ မဟုတ်ဘူး...တစ်ထောင်...တစ်ထောင်”

“ဘာ”

ကြွေရုပ် ခေါင်းကို ဆတ်ကနဲမော့ပြီး ဂျင်လေးကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်လိုက်၏။ သူများဆီက ပြန်ပေးခဲ့ပြီးတောင်းတာ သိန်းတစ်ထောင်တဲ့။ သူ့အဖေဆီက တောင်းနေတဲ့အတိုင်းပါလား။

“သူများဆီကလည်း မတရားတောင်းသေးရဲ့...သိန်းတစ်ထောင်ဆိုတော့ ရှင့်အဖေများ မှတ်နေလားဟင်”

“လျှာမရှည်နဲ့...ဖုန်းဆက်ဆိုရင်ဆက်”

“ဟာကွာ...ဒီမှာ တွေ့လား...စား”

“တွေ့သားပဲ”

“မသေချင်ရင် ခိုင်းတဲ့အတိုင်း...လုပ်စမ်း”

“ကြွေရုပ်”

ဒေါ်ချစ်သည်းညှာ၏အသံကြောင့် ကြွေရုပ် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“လူ့အသက်ထက် ဘာမှတန်ဖိုးမရှိပါဘူးအေ...ဆက်လိုက်စမ်းပါ”

“ကြိုးနဲ့တုတ်ထားတာ ဘယ်လိုဆက်ရမှာလဲ...အန်တီညှာရဲ့”

“ဟုတ်သားပဲ...သူ့ကို ကြိုးဖြေပေးလိုက်ကြစမ်း”

“ဟင်”

အမိန့်ပေးတာ ဂျင်မီမဟုတ်ဘဲ ဒေါ်ချစ်သည်းညှာ၏အသံကပဲ အမိန့်ဆန်နေသည်။ ကြွေရုပ်ကို ကြိုးဖြေပေးနေကြချိန်မှာ ချာချာ တစ်ယောက် ပါးစပ်အဟောင်းသား မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် မိခင်ဖြစ်သူကို နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်နေမိသည်။ ဘယ်သူက ဘယ်သူ့အမိန့်ကို နာခံပြီး ဘယ်လိုမျက်စိလည်အောင် လုပ်နေကြတာလဲ။

ဒေါ်ချစ်သည်းညှာ...

သူမ သတိလက်လွတ်ဖြစ်ကာ မှားသွားခြင်းအတွက် မျက်နှာပျက်သွား၏။ ခိုးစားရင် မိလွယ်တယ်ဆိုတဲ့စကားအရ အမှားကို စလိုက်မိခြင်းအတွက် စိတ်မလုံစွာ မျက်နှာလွဲလိုက်သည်။

“သူတို့ကိုပါ ကြိုးဖြေပေးလိုက်...အဲဒါမှ ကျွန်မ ဖုန်းဆက်မှာ”

“တော်တော်အကြောရှည်တဲ့ ကောင်မလေး...ကဲ...အကုန် ကြိုးဖြေပေးလိုက်ကြစမ်းကွာ”

အန်တီညှာနှင့်ချာချာကို ကြိုးဖြေပေးကြပြီးမှ ကြွေရုပ် ဖုန်းကိုယူပြီး နံပါတ်တွေကို နှိပ်လိုက်သည်။

“.....”

“ကို...ကိုလေး...ကြွေရုပ်ပါ”

“.....”

“ကြွရုပ်...ကြွရုပ်”

“.....”

“အို...မလာနဲ့...ကိုလေး မလာပါနဲ့”

“ဟာ...ဒီကောင်မ”

“ကဲ”

“ဖြန်း”

“အား”

ဂျင်မီ ကြွရုပ်ပါးကို မညှာမတာ ရိုက်ချလိုက်၏။ ဖုန်းက လွင့်ထွက်သွားပြီး ချာချာခြေဦးအနားသို့ ကျသွားလေလျှင် ချာချာ လျှင်မြန်စွာ ကောက်ယူလိုက်ပြီး နံပါတ်တွေ နှိပ်လိုက်ကာ-

“ဟယ်လို”

ချာချာ ဆက်လိုက်တာ ရဲစခန်းဆီကိုမို့ ဒေါ်ချစ်သည်းညှာ မျက်လုံး များ ပြာဝေသွားလေ၏။ ဒေါ်သအရောင်နှင့် မျက်လုံးတွေက မီးကွင်းပမာ တောက်လောင်လို့ လောဘဇောတိုက်ကာ ကိုယ့်သမီးဆိုတာကိုပင် မေ့လျော့သွားကာ-

“အမိုက်မ...ကဲ”

“ဖြန်း”

“အား”

“အို...ချာချာ”

ကြွရုပ်က ချာချာကို ပြေးပြီး ထိန်းထားလိုက်၏။

“အန်တီညှာ...ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ။ ချာချာက အန်တီညှာ သမီးလေ...ပြီးတော့ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး”

“မပြောနဲ့တော့ ကြွရုပ်...ငါ အားလုံးကို သိသွားပြီ။ ဒီကိစ္စကို စီစဉ်တာ အဓိက တရားခံက မာမီပဲ”

“ဟင်”

ချာချာ အောက်နှုတ်ခမ်းကို ဖောက်ထွက်လုမတတ် ဖိကိုက်ထားပြီး မျက်ရည်တွေကျလာသည်။ ပြီးတော့ မာမီကို နာနာကြည်းကြည်း ကြည့် ပစ်လိုက်၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ထဲက သွေးတောင် မကောင်းရင် မကောင်းသလို ဖောက်ထုတ်ပစ်သင့်ရင် ဖောက်ထုတ်ရမှာပဲလေ။ တရားဥပဒေကို မျက်ကွယ်ပြုပြီး ဒီလိုလုပ်တာကောင်းသလား။ ချာချာက သားသမီးဖြစ် နေလို့ သားသမီးတို့ထုံးစံအတိုင်း မိဘရင်ဝကို စုန်ကန်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ချာချာ လိုချင်တာ ရိုးသားမှုနဲ့ အမှန်တရားလေ။

ဒယ်ဒီသေရတာ မာမီရဲ့အတ္တကြောင့်။ အန်တီမို့ သေရတာလည်း မာမီရဲ့လောဘကြောင့်ပဲလေ။ အဲဒီအကြောင်းကြောင်းကြောင့်တွေကို ထားခဲ့လိုက်နိုင်ပြီး နောက်ထပ် မကောင်းမှုတွေ မလုပ်ဖို့ ချာချာ ဖျောင်းဖျ တောင်းပန်ခဲ့တာ အထပ်ထပ်ပါပဲ။ အခု ဗဟိုရိုတို့လင်မယားကို ဒုက္ခပေးဖို့ ကြိုးစားပြန်ပြီဆိုတော့ ချာချာ လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်တော့ပေ။

“မာမီ သိပ်ရက်စက်တယ်။ သမီးမျက်နှာကိုတောင် မထောက်ထားဘဲ လုပ်ရက်တယ်။ သမီး အထပ်ထပ် တောင်းပန်ခဲ့ပါလျက်နဲ့ သမီးရဲ့ သိက္ခာကိုချပြီး သမီးကို မျက်နှာငယ်...ဂုဏ်ငယ်အောင်လုပ်တာ မာမီ”

“နင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်စမ်း...ချာချာ”

“မပိတ်နိုင်ဘူး မာမီ...သမီးလိုချင်တာ အမှန်တရားနဲ့ အေးချမ်း သာယာတဲ့ ဘဝတစ်ခု။ အခု မာမီပေးတာ ပူပြင်းလောင်မြိုက်မှုတွေပဲ လေ”

“ချာချာ”

“မာမီ...ကြွရုပ်ကို ဒုက္ခပေးပါနဲ့။ ပေးမယ်ဆိုရင်တော့ သမီး ကိုသာ မာမီ အရင်သတ်လိုက်ပါ”

“အေး...သတ်မယ်...နင့်ကိုပါ ငါ သတ်မယ်...သိလား။ ပေးစမ်း...စား”

ဒေါ်ချစ်သည်းညှာ ဂျင်လေးလက်ထဲမှ ဓားကို လှယူလိုက်၏။
လောဘာဖုံးလွှမ်းနေတဲ့ ဒေါ်ချစ်သည်းညှာ ဗဟိုရုံကို မကျေနပ်လို့ ဒုက္ခ
ပေးဖို့နှင့် ငွေရရှိကလွဲလျှင် ဘာကိုမှ စဉ်းစားချင်ချိန်နှင့်စွမ်း မရှိတော့ပေ။

“ကြွရပ်”
“ချာချာ”
“ဟင်”
“ကို့”
“စည်သူ”

ဗဟိုရုံနှင့်စည်သူ ရောက်လာပြီး ရန်သူတွေကို မျက်နှာချင်းဆိုင်
လိုက်ကြသည်။

“မင်းတို့ မဆိုင်တဲ့ မိန်းကလေးတွေကို ဘာလို့ ဖမ်းထားကြတာ
လဲ။ မကျေနပ်လို့ သတ္တိရှိရင် ယောက်ျားချင်း ယှဉ်ကြလေကွာ”

“ဟေ့...ဒါ ဘယ်သူ့သွေး ပိုနီသလဲ ပြိုင်တဲ့ပွဲမဟုတ်ဘူး။ ငွေ
လိုချင်လို့ ပြန်ပေးဆွဲထားတာ...ရှင်းပြီလား”

“ဟင်”
“ဟာ”

စီကနဲ အသံထွက်လာသူက ဒေါ်ချစ်သည်းညှာမို့-
“အန်တီညှာ...ခင်ဗျား ယုတ်မာလှချေလား”

“ငါ ယုတ်မာတတ်တာကို မင်း ခုမှသိတာမဟုတ်ဘူး ဗဟိုရုံ...
အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့။ နင့်မိန်းမကို ပြန်လိုချင်ရင် ငွေသိန်းတစ်ထောင်နဲ့
လာရွေး...ဒါပဲ”

ဗဟိုရုံ အစကတည်းက မုန်းတီးနာကြည်းရတဲ့အထဲ အခုတော့
ရွံတာ၊ စေတနာမရှိတာတွေပါ ရင်ထဲကို ထုနှင့်ထည်နှင့် ရောက်လာ၏။
ကိုယ်မလိမ္မာလို့ မိဘရှာထားသမျှ စည်းစိမ်ကုန်တဲ့အပြင် ကိုယ့်ဒူးကိုယ်
မချွန်ဘဲ သူများချွန်ပြီးသားဒူးနဲ့ လိုက်ထိုးဖို့ ကြိုးစားတာကို ဘယ်သူထ

ခြေပြတ်ခံပြီး ပေးချင်မှာလဲ။

“ခင်ဗျား...တော်တော်အသုံးမကျတာပဲ။ အသက်ကြီးပြီး အချိန်
မစီးရင် နွားဖြစ်တောင် နွားသတ်ရုံကို အပို့ခံရတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား
နားမလည်ဘူးလား”

“ဘာ”

“ခင်ဗျားက မိဘရှားထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို မထိန်းသိမ်းနိုင်ပေမယ့်
ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်မိဘတွေ ရှာဖွေစုဆောင်းထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ
ကို အသက်နဲ့လဲပြီး ထိန်းသိမ်းရမှာပဲ။ ခင်ဗျားလို မတော်လောဘနဲ့ လိုချင်
သူအတွက် သိန်းတစ်ထောင်မပြောနဲ့...ရိုးရိုးတစ်ထောင်တောင် မပေးနိုင်
ဘူး...ဒေါ်ချစ်သည်းညှာ”

“တော်တော် အထူအပါး နားမလည်တဲ့ကောင်...ဖွတ်မရ ဓားမ
ဆုံးတော့ အဖြစ်မခံဘူး။ သူ့ကို ရှင်းပစ်လိုက်ကြစမ်း”

အနှစ်မရှိတဲ့တောမှာ ကြက်ဆူပင် မင်းမူသလို ကျားမရှိတဲ့တောင်
မှာ ကြောင်က ဘုရင်လုပ်ချင်သလိုမျိုးပေါ့။ ဦးနှောက်မရှိတဲ့လူတွေက
ဒေါ်ချစ်သည်းညှာ အမိန့်ပေးလိုက်တာနှင့် ဗဟိုရုံတို့ဆီသို့ ပြေးဝင်လာကြ
သည်။

“ဗဟိုရုံ...သတိထား”
“မင်းလည်း သတိရှိပါ”

ထမင်းကြမ်းခဲပြတာနှင့် ခွေးအုပ်ကြီး ဝိုင်းပြေးလာကြသလို
ဂျင်လေးတို့အဖွဲ့ ကမူးရှူးတိုးနှင့် ပြေးဝင်လာကြလေလျှင်-

“ရော့”
“ခွပ်”
“အ”
“ဟိတ်”
“ဖြောင်း”

စည်သူကလည်း သူတတ်သလောက် မှတ်သလောက်နှင့် ဝင်ချလေသည်။

“ဘုန်း”

“အား”

“စည်သူ...သတိထား”

ချာချာက လှမ်းအော်ပြီး သစ်သားချောင်းတစ်ချောင်းကို ပစ်ပေးလေသည်။ “...ရှိရက ဖိုက်တာတစ်ယောက်မို့ သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်နိုင်ပေမယ့် စည်သူက တစ်ယောက်ချင်းတောင် မနည်းယှဉ်နေရသူမို့ ချာချာစိုးရိမ်မိတာပါ။

“ဖြောင်း”

“အ”

“ခွပ်”

ဒေါ်ချစ်သည်ညာ ကုလားမနိုင် ရခိုင်မဲဖို့ ကြွရပ်ဆီသို့ အကြည့်ရောက်သွားသည်။

“ငါ လိုချင်တာမရရင် ရတာပဲယူမယ်ဟေ့...နင့်အသက်ကို ငါ ရအောင်ယူပြမယ်...သေပေတော့”

“မာမီ မလုပ်ပါနဲ့”

ချာချာ လှမ်းအော်ပြီး တားလိုက်ပေမယ့် ဒေါ်ချစ်သည်ညာက ကြွရပ်ဆီသို့ ဓားနှင့်ထိုးရန် ပြေးဝင်သွားသည်။

“အမယ်လေး”

ကြွရပ် ကြောက်လန့်စွာ မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ချလိုက်တော့သည်။

“ကြွရပ်”

“ခွပ်”

“အား”

“ဟင်”

ချာချာ နှစ်ယောက်ကြားကို ပြေးဝင်ပြီး ကြွရပ်ကို ကာလိုက်တာ မို့ အားကုန်ထိုးချလိုက်တဲ့ ဓားချက်က ချာချာရင်ဝကို မညာမတာ မှိတ်ဝင်သွားသည်။ ဒေါ်ချစ်သည်ညာ နောက်သို့ တစ်လှမ်းဆုတ်ပြီး ကြည့်လိုက်တဲ့ မျက်နှာက ကိုယ့်သမီးမျက်နှာလေးမို့-

“သမီး...သမီးလေး”

“အားလုံး ရပ်လိုက်ကြစမ်း”

ထိုစဉ် ရဲတွေရောက်လာပြီး ဂျင်လေးတို့အဖွဲ့ကို လက်ထိပ်ခတ်လိုက်ကြသည်။

“သမီး...သမီးလေး”

“ချာချာ”

“ချာချာ”

ကျန်တဲ့သူတွေ ချာချာကို ပွေ့ထူလိုက်ကြ၏။

“မာ...မာမီ”

“သမီး...မာမီ မှားပြီ...သမီးလေးရယ်”

“အဲဒါ...မာမီ လောဘက...မာ...မာမီကို ပြန်ပြီး ဒုက္ခပေးတာ...အား”

ချာချာ ဝေဒနာတွေကြားမှ အံကြိတ်၍ဆိုသည်။

“ချာချာ”

“ကိုယ့်အတတ်နဲ့...ကိုယ့်...ပြန်...ပြန်စူးတာကို မာမီ ခံရတာ”

“ဟုတ်ပါတယ် သမီးရယ်...ဟုတ်ပါတယ်...မာမီ လောဘစေတိုက် စိတ်ယုတ်မာတွေမွေးပြီး သူများကို မကောင်းကြံခဲ့လို့ ခုလို မာမီ သမီးလေး ဘေးဒဏ်ပြန်သင့်ခံရတာ...မာမီ မကောင်းခဲ့တာပါ သမီးရယ်”

“ဒေါ်ချစ်သည်ညာကို လက်ထိပ်ခတ်တော့ဟေ့”

ရဲတစ်ယောက်က ဒေါ်ချစ်သည်ညာကို လက်ထိပ်ခတ်လိုက်လေ

တော့သည်။ မသိစိတ်မှာ ပူးကပ်တတ်သော အဝိဇ္ဇာဆိုတဲ့အမှောင်။ အဘိဇ္ဇာများကို ဆင်ခြင်တိုင်းထွာနိုင်စွမ်း မရှိလေတော့ ဒေါ်ချစ်သည်းညှာ တစ်ယောက် မြွေပါလည်းဆုံး၊ သားလည်းဆုံး၊ ဖြစ်ခဲ့ရပါပြီ။

ကံ-ကံ၏အကျိုး၊ ကိုယ်ပြုသည့်ကံ ကိုယုထံပြန်လာတတ်သည် ဆိုတာကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ကြုံလိုက်ရသူတွေအဖို့ ဘယ်လောက်များ သံဝေဂယူစရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။

“ချာချာ...ညီမလေး”

“ကိုကို”

“ချာချာ”

စည်သူက ချာချာကို ပွေထားပြီး ဗဟိုရံနှင့်ကြွေရပ်က ချာချာ လက်တစ်ဖက်စီကို ဆုပ်ကိုင်ထားကြသည်။ ချာချာ တစ်ယောက်စီကို လိုက်ကြည့်ပြီးမှ အကြည့်က စည်သူမျက်နှာပေါ်မှာ ရပ်တန့်သွားသည်။

“စည်သူ”

“ချာချာ”

“ချာ...ချာကို ခွင့်...လွှတ်ပါနော်”

“မပြောပါနဲ့ ချာချာရယ်...ချာချာက ဘာအမှားလုပ်လို့ ကိုယ်က ဘာကို ခွင့်လွှတ်ရမှာလဲ...ချာချာရဲ့”

ချာချာ မျက်လုံးလေးမှိတ်ပြီး ခဏကြာတော့ ပြန်ဖွင့်လာကာ-

“စည်သူ”

“ချာချာ...စကားမပြောနဲ့လေ”

“ပြော...ပါရစေ...ချာ...ချာ...စည်သူကို”

ချာချာမျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့ညည်းတွားလျက် စကားမဆက်နိုင်တော့ ပေ။ အားလုံး မျက်ရည်တွေကို အနိုင်နိုင်ထိန်းရင်း ချာချာနှုတ်ဖျားက ထပ်ထွက်လာမည့်စကားသံကို နားစွင့်နေမိကြသည်။ ဝေဒနာကိုသာ မှုခေ ခံစားလို့ရရင် ညီတူမျှတူ ဝေဒခံစားလိုက်ကြမှာပါ။ စောင့်စားနေပေမယ့်

ချာချာနှုတ်မှ ဘာသံမှ ထွက်မလာတော့ဘဲ အသက်ရှူသံတွေသာ ပြင်းလာသည်။ ဝေဒနာကို ခံစားနေရပုံက မကြည့်ရက် မမြင်ရက်စရာ။

“ချာချာ”

“ညီမလေး”

“ချာချာ”

ချာချာအသက်ရှူသံတွေ တိတ်ဆိတ်ရပ်တန့်သွားပြီး မျက်ရည်ပွင့်က သာ မျက်ဝန်းထောင့်မှ ခုန်ဆင်းလာသည်။

“ချာချာ”

“ဟာက္ခာ...တောက်”

“ချာချာ...အဟင့်...ဟင့်...ဟီး”

အခန်း (၃၁)

အပြာရောင်အုတ်ဂူလေးပေါ်မှာ
 ပန်းနုရောင် နှင်းဆီပန်းတစ်စည်း
 ဒါ...ချစ်ခြင်း၏ သင်္ကေတတစ်ခုပေါ့...။
 အဖြူရောင်စည်းဝိုင်းထဲမှာ
 ကမ္မလာ အရောင်မနုပေမယ့်
 ခိုဥတဲ့ မျက်ရည်စနဲ့အတူ
 အချစ်ဆိုတာ...
 မင်းနဲ့အတူပါသွားခဲ့ပေါ့ ချစ်သူရယ်...။
 အလိမ်အညာနဲ့
 မလိမ္မာတဲ့ နှလုံးသား အဖေအထစ်တွေကြားမှာပဲ
 အခါးကိုဖယ်
 အချိန်နဲ့နယ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တဲ့
 ကိုယ့်အသည်းပလ္လင် အချစ်မွေ့ရာ အကြင်နာကော်စောထက်မှာ
 မင်းဟာ ဘုရင်မပေါ့ကွယ်...။
 အခုတော့...
 ဆောင်းကမခင် နွေက နှင်ထုတ်လို့
 အကြင်နာမိုးစက်တွေအောက်မှာ
 ဝေးကြရပေါ့ ချစ်သူရယ်...။

မိုးရေစက်တွေ ဖြိုးဖြိုးဖြောက်ဖြောက်ကြားမှာ ရှိကံသံသဲ့သဲ့က
 တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကျိတ်၍သာ လေပြေကြားမှာ လွင့်မျောသွားသည်။
 ဘယ်ဗေဒင်ဆရာကမှ မဟောတဲ့ ကိုယ့်ရင်ဘတ်စာရွက်ပေါ်မှာ ကိုယ့်
 နှလုံးသားရေးလမ်းကြောင်းက ကျွန်းခံနေခဲ့တယ်ထင်ပါရဲ့။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားဆိုတာ ကလေးများလို လက်သာရာ
 မှာ ပျော်မွေ့တတ်သလား။ ကြွေရုပ်ကို ချစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ချစ်သူဆိုတဲ့ဘဝ
 မှာ ဘာအခွင့်အရေးမှ မရတဲ့အပြင် ကိုယ်က အလိုလိုက်ဂရုစိုက်ခဲ့ရသူ။
 ရယူဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာက အမုန်းတရားကို လက်ယပ်ခေါ်ခဲ့သလိုပါပဲ။
 အမုန်းခံရလို့ စိတ်ညစ်နေတဲ့အချိန်မှာ မင်းနဲ့ တွေ့ခဲ့တာပါ ချာချာ။

ခင်ကြမင်ကြရင်းပဲ အရက်ကြောင့် မင်းကို ကျွေးလွန်ခဲ့မိတာလည်း
 အမှန်ပါ။ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ယူပြီး လက်ထပ်ဖို့ ခေါင်းညိတ်ပြီးတဲ့နောက်
 မှာ မထူးစိတ်ပိုက်ပြီး မင်းကိုချစ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ မင်း ကိုယ့်အပေါ်
 ဂရုစိုက်ခဲ့၊ ကြင်နာပြုခဲ့လို့ ကိုယ် ပျော်ဝင်ပြီးတဲ့နောက်မှာ မင်းရဲ့မာယာ
 တွေ အလိမ်အညာတွေစက်ကွင်းမှာ ကိုယ်မိသွားတဲ့အကြောင်း မင်း
 ရိုးသားစွာ ဝန်ခံခဲ့တယ်နော်။

“စည်သူ...တို့ကို မချစ်လို့ လက်မထပ်ချင်ဘူးဆိုရင် ရပါတယ်။
 တို့ထိုက်နဲ့ တို့ကဲပဲပေါ့။ ကြွေရုပ်တို့အိမ်ထောင်ရေးကို လိုက်မနှောင့်ယှက်
 ဘူးဆိုရင် တို့...ကျေနပ်ပါတယ်”

တဲ့။ ပထမတော့ ကိုယ် လိမ်ညာခံလိုက်ရတာအတွက် ဒေါသဖြစ်
 သွားမိပေမယ့် သေသေချာချာ ပြန်တွေးကြည့်တော့ ကိုယ် မင်းကို
 လေးစားသွားခဲ့တယ်။ ချစ်တတ်သူချင်း ကိုယ်ချင်းစာကြည့်တော့ မင်း
 အချစ်က ကိုယ့်ထက်သာပါတယ် ချာချာရယ်။ ဒီအချစ်မျိုးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်
 ရချင်လိုက်တာဆိုတဲ့စိတ်ကနေ မင်းကို ကိုယ် တကယ်ချစ်မိသွားခဲ့တာပါ
 ချာချာ။ အခုတော့... မင်းက ကိုယ့်ကို ထားခဲ့ပြန်ပြီပေါ့။ အချစ်ဆိုတာ
 အသစ်...အသစ်တွေ မွေးဖွားလာခဲ့လို့ နောက်ထပ်ဆိုတာ ရှိလာခဲ့လျှင်

တောင် မင်းကိုချစ်တဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ကိုယ်ချစ်နိုင်
 တော့မှာ မဟုတ်ဘူး...ချာချာ။ မင်း ယုံကြည်ပေးပါ။ မင်းကို ကိုယ်ချစ်
 တယ် ချာချာရယ်။
 “ဟင်”

ချာချာအုတ်ဂူလေးပေါ်မှာ ပန်းနုရောင်နှင်းဆီပန်းတစ်စည်းကို
 မြင်လိုက်ရတော့ ကြွေရုပ် ဗဟိုရ်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။
 “စည်သူ...လာသွားတယ်ထင်တယ်...ကို”
 ဗဟိုရ် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး နှင်းဆီပန်းစည်းလေးကို စူးစိုက်၍
 ကြည့်နေမိသည်။ ပန်းရောင်ဆိုတာ ချစ်ခြင်း၏သင်္ကေတပဲမဟုတ်လား။
 “ဒီကောင်လာသွားတာ မကြာသေးဘူးထင်တယ်”
 “သူ တော်တော်ခံစားနေရမှာပဲနော်”

“သူရင်ထဲက ခံစားမှုတွေ ဘယ်လောက်နက်နဲသိပ်သည်းနေတယ်
 ဆိုတာကို ဒီပန်းရောင်နှင်းဆီတွေက သက်သေပြနေတာပဲ ကြွေရုပ်ရယ်။
 သူ ချာချာကို တကယ်ချစ်သွားတာပါ”
 “ချာချာသာသီရင် သိပ်ဝမ်းသာမှာပဲ ကိုရယ်...ချာချာ ကံဆိုး
 လိုက်တာနော်။ ကြွေရုပ်ကိုကယ်ရင်း သူ ခုလိုဖြစ်တာ။ သူ့ကို ကြွေရုပ်
 ဘယ်တော့မှ မေ့လို့ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

စကားသံတွေကြောင့် သူတို့နှင့် ဆန့်ကျင်ရာဘက်ဆီမှာ အုတ်ဂူ
 လေးကိုမှီပြီး ငိုရွိုက်နေတဲ့ စည်သူရွိုက်သံက အင့်ကနဲ ထွက်သွားလေ
 သည်။ ဒါကို ကြားလိုက်တဲ့ ဗဟိုရ်...အုတ်ဂူ၏တစ်ဖက်ဆီသို့ လျှောက်
 သွားလိုက်စဉ်-

“စည်သူ”
 အသံမထွက်အောင် ပါးစပ်ကို လက်ဝါးနှင့် ဖိပိတ်၍ ငိုနေသော
 စည်သူ...ဗဟိုရ် သူ့ကို ထီးလေးမိုးပေးလိုက်ရင်း-
 “မင်း...မိုးရေထဲမှာ ထိုင်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ

စည်သူ... ဒုက္ခရောက်တော့မှာပဲကွာ”
 “ဗဟိုရ်”
 “စည်သူ”
 “ငါ...ငါ့ရင်ထဲမှာ အရမ်းပူလောင်နေလို့ပါကွာ”
 “သူငယ်ချင်းရယ်”

ကြွေရုပ်ပါ ရောက်လာပြီး စည်သူကို မကြည့်ရက်စွာနှင့် တသိမ့်
 သိမ့် ငိုရွိုက်လေသည်။ ဗဟိုရ် လက်တစ်ဖက်က ထီးကို ကိုင်ထားရင်း
 ကျန်တစ်ဖက်က စည်သူပခုံးကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ဘယ်လို
 စကားလုံးနဲ့ နှစ်သိမ့်အားပေးရမှာလဲ။

“မင်း...ခုလိုလုပ်နေလို့ ချာချာက ပြန်ရှင်လာမှာမှ မဟုတ်ဘဲ
 စည်သူရာ...ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒုက္ခမပေးပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရာ...နော်”

“ငါ ချာချာကို တကယ်ချစ်မိသွားတာကွ”
 “ငါ သိပါတယ်...ကိုယ်ချင်းမစာလို့ မင်းကို ငါ ပြောနေတာ
 မဟုတ်ဘူး စည်သူ...သူသေ ငါပို့ဆိုတဲ့စကား ရှိနေတာပဲမဟုတ်လား။
 လူတွေအားလုံး ရှေ့သွားနောက်လိုက်နဲ့ သေကြရမယ့်သူတွေချည်းပဲလေ။
 မင်း ဒီပုံစံမျိုးလုပ်နေရင် ဒုက္ခရောက်သွားမှာစိုးလို့ပါ”

ဗဟိုရ် ညင်သာသောလေသံနှင့် စည်သူကို ဖျောင်းဖျနေရသည်။
 မိုးရေထဲမှာ ထိုင်နေတာ ဘယ်လောက်တောင် ကြာနေပြီလဲ မသိဘူး။
 စည်သူနှုတ်ခမ်းတွေ ပြာပြီး ကြွက်စုတ်ကလေးလို ဖြစ်နေ၏။ ဆက်နေရင်
 တစ်ခုခုဖြစ်တော့မှာက ကျိန်းသေသလောက်ပဲလေ။

“ရေဘေး၊ မီးဘေး၊ ပြည်ပျက်ဘေးကား၊ ဆယ်ရေးတစ်ရေး
 ကယ်နိုင်သေး၏။ အိုဘေး၊ နာဘေး၊ သေခြင်းဘေးဟု ဤဘေးသုံးပါး၊
 လွန်ကြီးမားက၊ သားနှင့်အမိ၊ ဖြစ်တုံဘိလည်း၊ မျက်စိအောက်တွင်၊ ရင်ခွင်
 တင်လျက်၊ သက်ပင်ရေးပိုင်၊ မကယ်နိုင်ဘူး၊ လက်မှိုင်ချကာ၊ နေရဋ္ဌာနှင့်
 လို့ မန်လည်ဆရာတော်က စပ်ဆိုတော်မူခဲ့တယ် စည်သူ...မင်းတို့ငါတို့

လည်း တစ်နေ့ သေရမယ့်လူတွေပါ။ မသေခင်အချိန်မှာ ကိုယ့်အသက်ကို တန်ဖိုးထားပြီး ဘဝကို အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိနဲ့ ရပ်တည်ရှင်သန်ဖို့လိုတယ်လေ”

စည်သူ့မျက်နှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မော့လာလေ၏။ ငိုရလွန်းလို့ မျက်လုံးတွေ၊ နှာခေါင်းဖျားလေးတွေပင် နီနေသည်။

“ငါ့ကိုက အချစ်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် ကံမကောင်းခဲ့တဲ့သူပါကွာ”

“စည်သူရယ်”

ကြွေရပ်...စည်သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်တော့ ထီးနှစ်လက်က စည်သူ့အပေါ် နှုတ်တစ်ခြမ်းစီ ကျရောက်လာသည်။

တကယ်ပါ...

အချစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး စည်သူက ကံမကောင်းခဲ့တဲ့သူ။ ဒေါ်ချစ် သည်းညှာ၏ လောဘမီးတောက်တွေက စည်သူတို့ချစ်သူနှစ်ဦးကို လောင်မြိုက်သွားခဲ့တာလေ။ အခုတော့ လောကအလယ်မှာ တစ်ယောက် တည်း အထီးကျန်ဆန်စွာ ရပ်တည်ရမည့်သူက စည်သူရယ်ပါလေ။

“ချာချာ သေရတာ ကြွေရပ်ကြောင့်ပါ။ ကြွေရပ်ကို ကာကွယ်ရင်း ခုလိုဖြစ်သွားရတာ”

“မဟုတ်တာ ကြွေရပ်ရယ်...သူ ဖြစ်ချိန်ဖြစ်လှည့်ကြည့်လို့ ဖြစ်သွား ရတာပါ”

“ချာချာသေရတာ သူ့အမေကြောင့်”

စည်သူ နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်၍ ဆိုလိုက်သည်။ ဟုတ်တယ်လေ... ဒီမိန်းမကြီး ကိုယ့်အတတ်နဲ့ကိုယ်ပြန်စူးပြီး ရူးမတတ်ဖြစ်နေရတာ။ ထောင်လည်းကျခံရဦးမည်။ စည်သူ မကြေဘူး။ နှလုံးသားက ဆစ်ကနဲ နှာတိုင်း ဒီမိန်းမကြီးကို သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းသည်။

“အဲဒီမိန်းမကြီးကို ငါ မုန်းတယ်ကွာ”

“မုန်းတော့လည်း မုန်းပေါ့ စည်သူရာ...မုန်းပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်လည်း ဂရုစိုက်ဦးမှပေါ့။ မင်း ဒီအတိုင်း ဆက်နေသွားရင် ဒုက္ခ

ရောက်လိမ့်မယ်ကွ”

“ရောက်ပါစေကွာ”

ဗဟိုရ် သက်ပြင်းချလိုက်၏။ သူတောင် မချီအောင်ခံစားခဲ့ရသေး တာပဲ။ ချာချာနဲ့ လက်ထပ်မည့်ဆဲဆဲ သတို့သားတစ်ယောက်က ပိုဆိုးမည် ဆိုတာ သူ သိပါသည်။

“တို့ ပြန်ကြရအောင် စည်သူ...မင်း...တို့နဲ့အတူ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ ကွာ...”

“ငါ မပြန်ချင်သေးဘူးကွာ”

“မင်း ဒီမှာဆက်နေရင် ဒုက္ခရောက်မှာကွ”

“ဟုတ်ပါတယ် စည်သူရယ်...ကြွေရပ်တို့နဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါနော်”

ဗဟိုရ်နဲ့ကြွေရပ် စည်သူ့ကို ဆွဲထူလိုက်ကြတော့ စည်သူ အလိုက် သင့်ပဲ ထရပ်လိုက်တော့၏။ နှုတ်ဆက်အကြည့်က ချာချာအုတ်ဂူပေါ်က စာတန်းလေးပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။

ကိုယ်သွားတော့မယ် ချာချာ။

ပေါင်းဖက်ခွင့်မကြုံတော့တဲ့ ဘဝနှစ်ခုက မင်းနဲ့ကိုယ့်ကြားမှာ စည်းခြားသွားပြီလေ။ ကိုယ် မင်းကို သိပ်ချစ်မိသွားတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း မပြောလိုက်မိတဲ့အတွက် ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။

“သွားစို့...စည်သူ”

ဗဟိုရ် ဆွဲခေါ်သည့်နောက်သို့ စည်သူ နောက်ဆံတင်းစွာနှင့်ပဲ ပါသွားလေသည်။ လူသုံးယောက်ကို ထီးနှစ်လက်က မိုးပေးထားပြီး ချာချာအုတ်ဂူလေးနားမှ တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာသွားကြတော့သည်။ မိုးစက် မိုးပေါက်တွေကလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခြေလှမ်းကျဲသွားတော့၏။

ချစ်သောသူများ ပေါင်းစည်းနိုင်ကြပါစေ...။

ပရိသတ်များကို ချစ်ခင်လေးစားလျက်...